

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΑΝΘΡΩΠΟ ΦΟΙΝΙΣ

Οι Μεννονίτες της 'Αμερικής

Η παράξενη ζωή τους

Στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, όπως είναι γνωστό, οι Διαμαρτυρόμενοι ξεπερνούν κατά πολύ τους καθολικούς σε αριθμό. Αντίθετα, στη Νότιο 'Αμερική, που ονομάζεται και Λατινική, ο αριθμός των καθολικών παρουσιάζει συντριπτική υπεροχή απέναντι των Προτεσταντών.

Αναμεσα στους Διαμαρτυρομένους (ή Προτεστάντες) της Βορείου 'Αμερικής, υπάρχουν ώριμες κατηγορίες μελετητών της Γραφής, που ακολουθούν διαφορετικούς τύπους λατρείας κι εφαρμόζουν παράξενους τρόπους ζωής, ανάλογα με την ερμηνεία που δίνουν στη Βίβλο. Μια τέτοια κατηγορία Διαμαρτυρομένων είναι και οι Μεννονίτες, που ζουν σε απόστασι μερικών εκατοντάδων χιλιομέτρων από τη Φιλαδέλφεια.

Οι άνδρες έχουν όλοι μακρυνά γένεια, οι γυναίκες είναι τυμμένες όλες στα μαύρα και τα παιδιά κυρίζουν ζυπόλητα.

Αρχική κοιτίδα των Μεννονιτών είναι η Γερμανία, όπου υπάρχουν ακόμα και σήμερα αρκετοί σε αριθμό. Μεννονίτες επίσης υπάρχουν σήμερα, ελάχιστα όμως, στην 'Ολλανδία και στην 'Ελβετία. Βάσεις της πίστώς των είναι τα κηρύγματα του Λουθήρου, Γ' όνομα τους, όμως, το πήραν από τον Μέννο Σίμονι, έναν 'Αγγλο κουάκερο, που θεωρείται ο ιδρυτής, κι ο νομοθέτης τους. Ο Σίμονις, που πήρε στα 1681 από τον βασιλέα της 'Αγγλίας Καραλό Β' το προνόμιο να εγκατασταθώ σε μία περιοχή της Πενσυλβανίας, ξεσήκωσε τους περισσότερους οπαδούς του της Εύρωπης και τους έπεισε να μεταναστεύσουν στο Νέο Κόσμο, όπου θα μπορούσαν να βρουν τη γαλήνη και να ζουν ανενόχλητοι σύμφωνα με την ευαγγελική τους πίστι. 'Ετσι κι έγινε.

Τα χωριά όπου ζουν οι Μεννονίτες, απέχουν περί τα 30 χιλιόμετρα από το Λανκαστερ. Στην πόλη αυτή πηγαίνουν καθημερινά, για να πωλήσουν τον καρπό τους, το καλαμπόκι τους και τα ζώα τους. Δεν χρησιμοποιούν, όμως, καθόλου τα συγχρονα μεταφορικά μέσα. Έξακολουθούν να ταξιδεύουν με κάρρα και αραμπάδες και περιφέρονται κάθε διωμηχανική πρόοδο. Το αεροπλάνο και το αυτοκίνητο είναι γι' αυτούς διαβολικά κατασκευάσματα. Το ίδιο συμβαίνει και με τα μηχανοκίνητα μέσα καλλιέργειας (θεριστικές και αλωνιστικές μηχανές, βενζινοκιβέρτα κ.τ.λ.), που τα θεωρούν τελείως περιττά. «Ο Θεός μάς έδωσε, λένε, τα μπάτσα και τα ζώα για να καλλιεργούμε τα χωράφια μας. Και μάς πρόσταξε να τρώμε το ψωμί μας με τον ιδρώτα του προσώπου μας».

Όταν ιδρύθηκαν στις 'Ηνωμένες Πολιτείες τα πρώτα δημόσια σχολεία κι εφαρμόσθηκε η υποχρεωτική εκπαίδευσις των παιδιών, οι Μεννονίτες αναστατώθηκαν. Φοβήθηκαν μήπως τα παιδιά τους... παραστρατήσουν και ξεχάσουν τα προγονικά διδάγματα. Μη μπορώντας, όμως, να ξεφύγουν από τους νόμους, δέχθηκαν να στείλουν τα παιδιά τους στα σχολεία, ζήτησαν, όμως, να μην τα υποχρεώνουν να φορέσουν παπούτσια. 'Ετσι και σήμερα, ακόμα, οι μικροί Μεννονίτες πηγαίνουν στο σχολείο ανυπόδητοι.

Φοβερή επίσης απέχθεια δείχνουν οι Μεννονίτες για τις φωτογραφικές μηχανές. Οι πιδό απλοί κι απ' αυτούς θα σας πουν ότι φοβούνται μήπως τους κλέψουν τη μορφή τους. Οι πιδό εξέλιγμένοι, όμως, υποστηρίζουν ότι η Βίβλος απαγορεύει την αποτύπωση των ανθρωπίνων χαρακτηριστικών. 'Ετσι, για να μπορέσουν οι φωτοεπιπορτες να φωτογραφίσουν τους Μεννονίτες, αναγκάζονται να χρησιμοποιούν χίλιους δυο τρόπους πειθούς ή πανουργίας.

Οι Μεννονίτες έχουν ξεχωριστούς τρόπους τελών. 'Εκκλησία δεν έχουν για την άσκηση της λατρείας των. Συγκεντρώνονται ποτέ στο ένα σπίτι και ποτέ στο άλλο, σε μία κοινή αίθουσα, όπου δεν υπάρχει ούτε θωμός, ούτε έδρα για τον ιεροκήρυκα. Τα μόνα ιερά διδλία τους είναι η Γραφή και ώρισμα προσηυχτήρια, γραμμένα στη γερμανική γλώσσα, με γοτθικούς χαρακτήρες. Οι ύμνοι τους είναι μελωδικάτατοι. Μετά την Κυριακάτικη λειτουργία, ακολουθεί ένα μεγάλο κοινό γεύμα, που διαρκεί δυο ολοκληρές ώρες, με τις απαραίτητες προσευχές.

Ο μόνος συγχρονισμός των Μεννονιτών είναι η στάσις τους απέναντι στη στρατιωτική θητεία. Στα παλαιότερα χρόνια, δεν ήθελαν να στέλνουν τα παιδιά τους στο στρατό. Σήμερα, όμως, έχουν αλλάξει αντίληψεις και δίνουν στην 'Αμερικανική Συμπολιτεία τους καλλίτερους στρατιώτες. Στον τελευταίο πόλεμο, πάνω από 200 Μεννονίτες έχυσαν το αίμα τους στα πεδία των μαχών.

Η «ΕΥΑΙΣΘΗΤΗ» ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Πρωτότυπο διήγημα

Ήταν αυτός, ο Μάνλιο Τσίκα που είχε την ιδέα να την παρουσιάσει με το λουλούδι που έφτιαξε τ' όνομά της: Μαργαρίτα. Δεν την συγκρίνει όμως με τις μαργαρίτες που ανθοβολούν στα πάρκα και στους κήπους: οι μαργαρίτες αυτές με την κίτρινη καρδιά και τα λευκά πέταλα δεν συμβιδιάζονται με τη μικροκαμωμένη και ευθραστή κοπέλλα. Η Μαργαρίτα του θυμίζει τα ταπεινά λουλούδια που φυτράνουν στους αγρούς και που τόσο συγκινούν αυτούς που αγαπούν την έ-
ξοχή.

Υστερ' απ' αυτά, θα φαντάζεστε πως ο Μάνλιο ήταν κανέναν λεπτός και ρωμαντικός νέος. Κάθε άλλο. Ήταν μάλλον κοντός, παχύς, με μάτια έκφραστικά και μαύρα, μ' ένα λαϊκό γοντό και δάχτυλα που θυμίζουν λουκάνικα. Και πώς ήξερε να μεταχειρίζεται τα χέρια του! Γιατί πρέπει να σας πούμε πως ο Μάνλιο Τσίκα ήταν πυγμαχός βαρέων βαρών! Πώς έχασε τον τίτλο του πρωταθλητή είναι ολοκληρητή ιστορία κάπως κομική κι αυτή θα σας διηγηθούμε.

Η Μαργαρίτα ήταν κόρη ενός φούσναρη και είχε πατήσει τους δεκάκη Μαύρους. Ήταν γλυκειά, λεπτή κι ευαίσθητη. Κάποια μέρα που πήγαινε περίπατο στον έσοχικό δρόμο, συνάντησε το Μάνλιο πάνω σ' ένα ποδίλατο. Για ν' αποφυγή να σκοτώσει ένα ψωραλέο σκυλί, ο πυγμαχός ταλαντεύθηκε, γλύστησε και έσπρωξε φασόλι-πλατύς στο χώμα.

—Θεέ μου! φώναξε η Μαργαρίτα, τρέχοντας κοντά του με κομμένη την αναπνοή. Χτύπησάτε;

—Λιγάκι. Βοηθήστε με να σηκωθώ.

Τού πρόσφερε τ' απαλά χειράκια της κι ο Τσίκα σηκώθηκε.

—Πόσο ποιητική ψυχή έχετε!... τού είπε η Μαργαρίτα κοκκινίζοντας. Για να σώσετε το σκυλάκι, λίγο έλειψε να σκοτωθείτε σεις!

Ο Μάνλιο θάθελε πολύ να διαστημήσει το ψωραλέο σκυλί, μα συγκρατήθηκε και για να μην απογοητεύσει την κοπέλλα, συμφώνησε να ζήσει.

Έτσι άρχισε το ειδύλλιο με τη Μαργαρίτα. Ο Μάνλιο ανακάλυψε πως η κοπέλλα είχε λεπτή ψυχή και πως φοβόταν τις θηέλλες, τα αυτοκίνητα, τα αεροπλάνα...

—Φοβάστανε και τους πρωτοπυγμαχούς; τού ρώτησε μία μέρα σιγανά ο Μάνλιο.

—Ω! έκανε εκείνη πιάνοντάς του το χέρι. Ποτέ μου δεν θέλησα να παρακολουθήσω μία συνάντησι πυγμαχίας. Θα είναι κάτι το τρομερό.

Γι' αυτό το λόγο, ο Μάνλιο της έκρυψε πως ήταν πυγμαχός και της είπε πως ήταν δοταολόγος.

Οι δυο νέοι ήταν τρελλά έρωτευμένοι κι όλα στην αρχή πηγαίνουν καλά. Ωσπου η δόμβα έσκασε μία μέρα.

Όλες οι έφημερίδες άναγγελλαν τη συνάντησι του πρωτοπυγμαχού Μάνλιο και του αντιπάλου του Τομάζο και δημοσίευαν τις φωτογραφίες τους.

Η ευθραστή Μαργαρίτα δεν λιποθύμησε διαβάοντας την είδησι, γιατί μ' όλη της τη λεπτότητα ήταν έρωταυχη σαν τις γάτες. Διόλου στον άγαπήμενό της πως η καρδιά της είχε γίνει κομμάτι απ' τον τρόπο και πως με δυσκολία πολλή θα μπορούσε ο Μάνλιο να της ξανακολληθή το κομμάτι αυτό.

—Ακόμα κι' αν σου δώσω μία

μεγάλη απόδειξι του έρωτά μου; τη ρώτησε εκείνος.

—Μία απόδειξι; Ποιά; ρώτησε η Μαργαρίτα με βλέμμα γεμάτο τουφερότητα.

—Αν δής το κουράγιο να παρακολουθήσεις το «μάτς», θα δής την απόδειξι της αγάπης μου.

Την παρακάλεσε τόσο που εκείνη δέχτηκε στο τέλος.

Ο Μάνλιο υπήρξε πραγματικά μεγάλος, όχι μόνο γιατί δέχτηκε παθητικά ένα σωρό γροθιές στη μύτη, στο μέτωπο και στο πηγούνι, αλλά γιατί σε κάθε γροθιά, σκεπτόταν: «Η απόδειξι του έρωτά μου, Μαργαρίτα, είναι να χάσω τον τίτλο του πρωτοπυγμαχού για χάσι σου και να σε παντρευτώ».

Μα η Μαργαρίτα που παρακολουθούσε τον αγώνα, βλέποντας τον Τομάζο να δίνει τόσες γροθιές στον άγαπήμενό της, όχι μόνο δεν λιποθύμησε απ' το βόραδο θέαμα, αλλά, σαν ηλεκτρισμένη, φώναζε έξαλλη, μαζί με τον άλλο κόσμο.

—Απάνω του Τομάζο! Νόκ-άουτ. Τομάζο!... Δόστου κι' άλλη. Πιζ δυνατή!...

Ο Μάνλιο τάχασε τόσο, που στο τέλος έσπρωξε λιποθύμος, πάνω στην εξέδρα! Ο Τομάζο είχε άκουμπήσει το πόδι του πάνω στο στήθος του νικημένου αντιπάλου του.

Ο Μάνλιο παρουσιάστηκε την άλλη μέρα στη Μαργαρίτα με μάτια ηρωικά και μελανισμένα, με τσιρότα στη μύτη, στο μέτωπο και στο πηγούνι.

—Κακόμοιρε Μάνλιο! Τί χάλια είσαι αυτά! Πώς κατανήσες έτσι; Έσύ είσαι ο πρωτοπυγμαχός; Είσαι σπουδαίος μα την αλήθεια!... τού φώναξε η Μαργαρίτα, κι άρχισε να γελάει κοροϊδευτικά.

—Γελάς, Μαργαρίτα; Δεν το περίμενα αυτό από σενα...

—Μα είναι να μη γελώ, καυμένη Μάνλιο; Η φάτσα σου έγινε σαν βιτρίνα, πάνω στην οποία τρακάρησε φορτηγό αυτοκίνητο!...

—Είσαι σκληρή, Μαργαρίτα!... —Μη θυμώνες, φίλε μου. Πές μου καλύτερα πως έγινες έτσι. Διηγούσου μου την περιπέτεια σου.

Τού μιλούσε χωρίς να πάψη να γελάει. Γελούσε, γελούσε με την καρδιά της, όσο δεν είχε γελάσει ίσως ποτέ στη ζωή της.

Ο Μάνλιο θεώρησε περιττό να της δώση εξηγήσεις. Τη θεωρούσε «ευθραστή πλάσμα», ενώ ήταν αντίθετα πολύ σκληρό.

Τέσσο σκληρό που τον παράτησε αμέσως για να τρέξει και να πέσει στην άγκαλιά του θεμού και γενναίου Τομάζο. Και η Μαργαρίτα τον είχε νικήσει νόν-άουτ! Ήταν μία υποκριτική, πομπή, μία άπιστη, ψεύτρα, σαν όλες τις γυναίκες.

Τότε, για να εκδικηθή τη Μαργαρίτα και τις Μαργαρίτες όλου του κόσμου, ο άτυχος ο Μάνλιο υπήκει σ' έναν κήπο κι άρχισε να ξεριζώνει τις άθρες... μαργαρίτες! Μα τον είδε ένας αστυφύλακας, τον πήρε για τρελλό και τον πήγε στο αυτόψωρο.

Εκεί τον καταδίκασαν σε είκοσι τεςάδων ώρών κράτησι, με την κατηγορία «ετι κατέστρεφεν τους δημόσιους κήπους».

Έτσι άδοξα τελείωσε το τρυφερό ειδύλλιο του Μάνλιο και της «τρυφεράς» Μαργαρίτας.

Πόσο άσφατο πλάσμα είναι η γυναίκα!... λέει από τότε συχνά ο Μάνλιο...

ΚΟΡΡΑΝΤΟ ΑΚΙΛΛΕ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΛΗΡΙΣ

Ιδιοκτησις — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 * ΤΗΛ: 27-135-29-967 * ΓΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

'Αποστάσεις...

Δεν δοξάζεις το Θεό σου, δεν της κάνεις εικόνα για να της ανάβης κεριά και να την προσκυνάς, νεαρό μου κύριε, μόνο καθεσαι και θρηνείς και τραβάς τα κατσαρά μαλλιά των είκοσι χρόνων σου;

Ένας χρόνος είναι τώρα που γνωρίστηκε μαζί της. Έξη ώρες την ημέρα, κατά το διάστημα του χρόνου που πέρασε, βρίσκονταν ο ένας κοντά στον άλλον. Δεν ξέρω υπό ποιές συνθήκες. Ίσως να υπηρέταυν στην ίδια υπηρεσία. Πάντως, μαζί περνούν το εξάωρό τους. Η συνοικίσι δέ αυτή ζύπνησε το έρωτικό ενδιαφέρον του παιδιού. Δεν χρειάζονται, άλλωστε, πολύ δυνατά ζυπνητήρια για ν' άφυπνισθώ ένα άγορι είκοσι ετών. Ο έρωτας τον κυριεύσε απ' όλες τις πλευρές.

Δεν άνηκε στους δειλούς και συγκρατημένους ο νέος για να κρύψη την αγάπη του. Μόλις ένοιωσε τις φλόγες έκανε τη δήλωσι του:

—Καίγομαι!...

Θωπείες και άσπασμοι συνοδεύουν τη δήλωσι του. Βολικός δέκτης θωπείων εκείνη, δεν άποκρούει τις έκδηλώσεις. Τις δέχεται με ένδιαφέρον κι' αυτή. Ίσως και με πάθος ανάλογο με το πάθος του νέου.

Τις δέχεται όμως χωρίς να τις συνδεύει, όπως εκείνος, με τις δηλώσεις της. Την ανταπόκρισι της την περιορίζει στα αισθηματικά πλαίσια. Σ' αυτά φαίνεται να είναι αρκετά θερμή και ζωηρή. Ποτέ της όμως δεν μιλεί γι' αγάπη. Και όταν της θυμίζει τον έρωτά το παιδί, οι εκρήξεις του έχουν τη μορφή ρεσιτάλ, μονόλογου που μάταια περιμένει να προσχηθή σε διάλογο.

Τον παρακολουθεί στις έρωτικές θωπείες, τον άφηνει όμως άσυντρυφερο στον έρωτικό λόγο.

Πάνω στην παραφορά του, ο νέος έφτασε στο σημείο να της προτείνω γάμο. Τού χάιδεψε εκείνη το κεφάλι, χαμογέλασε πικρά και τού είπε με παράπονο:

—Τί κρίμα να είσαι τόσο νέος!

Σαν τη βοσκοπούλα. Θα θυμούνται το τραγούδι οι περισσότεροι: «Μία βοσκοπούλ' αγάπησα, μία ζηλεμένη κόρη...». Αυτός όμως που την αγάπησε ήταν παιδί δέκα χρόνων, κι' η βοσκοπούλα μεστομένη κοπέλλα. Της το εξημολογήθηκε κάποτε το παιδί, κι' εκείνη «από τη μέση μ' άρπαξε, με φίλησε στο στόμα και μούπε μ' άναστεναγμούς: για της αγάπης τους καύμους είσαι μικρός ακόμα!»

Τη νεότητά βρήκε έμπόδιο στην ένωσις τους και η κοπέλλα της πόλεως. Είπε λοιπόν τόσο μεγάλο έλάττωμα η νεότης; ρώτά με δύννη ο νέος. Στα νειάτα τοποθετούν την ηλικία των έρωτικών άναδρασμών. Στα πρώτα τους νειάτα βρίσκονται όλων των έποχων οι έρωτημένοι. «Εφθόβος ήταν ο Ρωμαίος και η Ίουλιέττα που έμειναν στην

άθανασία. "Αν δεν άνθισή ο έρωτας στις καρδιές της νεότητος, ποτέ θ' άνθισή;

Καμιά, φυσικά, αντίρρηση. Συμφωνείτε, γιατί δεν ξέρετε τη χρονική άπόστασι που χωρίζει τον έρωτευμένο από το είδωλό του. Άπόστασι μεγάλη. Και δεν είναι αυτός ο πρεσβύτερος. Ώριμη νέα εκείνη, παιδί αυτός. Πώς να συμβαδίσουν; Θα συμπερευθούν ως ένα σημείο. Θάρρη όμως η στιγμή που εκείνη θα σταματήσει λαχανιασμένη στη μέση του δρόμου. Κουράζονται τόσο πιο γρήγορα από τον άντρα οι γυναίκες! Κουρασμένη, αλλά έρωτευμένη, θα τον έβλεπε με συντριβή να προχωρή μόνος του, να στρέφεται σε άλλες κατευθύνσεις, ν' αναζητή άλλού το θήραμα και να την αφήνει μόνη, τραυματισμένη στην υπερηφάνειά της.

Το διαισθώνονται οι γυναίκες, και όταν η διαφορά είναι μεγάλη λένε αυτό που είπε η κόρη στο παιδί: «Τί κρίμα να είσαι τόσο νέος!» Δεν το λένε όσο βλέπουν ότι ο σύνδεσμος περιορίζεται σε παιχνιδί έρωτικό. Όταν όμως αντιληφθούν ότι τα πράγματα σοβαρεύουν, τότε, άνησυχες, αντίτασσουν το βέτο τους.

Την άρνησι έπρόβαλε και η ώριμη κόρη στο άγουρο φρούτο της. Της άφείλει την ευγνωμοσύνη. Γιατί υπάρχουν και περιπτώσεις που η γυναίκα, μεθυσμένη από το πάθος, θαμπαμένη από τη λαμπρότητα της νεότητος, δεν έχει τη δύναμι της άρνήσεως, και τότε υποχωρώντας στην πρόσκλησι του νεώτερου απ' αυτήν, συνθέτει το δράμα, το δικό της και το δικό του.

Αν η ένωσι του ώριμου με τη νέα βρίσκεται μέσα στη φυσική τάξι, η διαφορά ηλικίας με αντίθετο ρυθμό δημιουργεί την άνωμαλία. Σε άγωνία περνά τις ημέρες της η γυναίκα. Τρέμει τη στιγμή που θα νιώσει ν' άτονή το ενδιαφέρον του νεώτερου απ' αυτήν συντρόφου της. Θα φτάση δε άποσώδηποτε η στιγμή αυτή. Στιγμή τραγική, που ο ένας αναζητεί την έσοδο κινδύνου, ενώ η άλλη μηχανεύεται τα πάντα για να τον κρατήσει κοντά της.

Ζωή μαρτυρική. Μειωμένη νοιώθει η γυναίκα, άδικημένος αισθάνεται ο άντρας. Καταρρέει η πρώτη, άκμάζει ο δεύτερος. Έχεις δέ και την κοινή γνώμη, που βάσει κάτω τα νούμερα και έρωτευεται, χλευάζει, οικτείρει, κακολογεί: «Σα δεν ντράπηκε να πάρη το παιδί της!... Σα δεν λυπήθηκε τα νειάτα του που πήγε και πήμε τη μάνα του!...»

Φρόνιμη η νέα, τον απαλλάσσει από καταστάσεις άφορητες. Δεν τον άπαπέμει έντελως από κοντά της. Μη ζητάτε να γίνει θράσος. Έχει κι' αυτή τις άδυναμίες της. Έχει όμως και τη δύναμι να ύψων έδοφράγματα που έμποδίζουν το πάθος να προχωρήσει σε μόνιμους συνδέσμους. Της άφείλει την ευγνωμοσύνη του ο νέος. Και ο άχάριστος θρηνεί και δούρεται.

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

Το Σιδηρούν Παραπέτασμα!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Ερωτικές στρωφές

Μενεξέδες και γιασεμιά

Ένα μπουκέτο μενεξέδες κι' ένα ματσάκι γιασεμιά σε χάιδεψαν με τ' άρωμά τους και σου μίλησαν για μία κρυφή, παράφορη αγάπη, μαρτυρική, τυραννική που δεν την είπα σε κανένα κι' από τον κόσμο κι' από σένα την έκρατούσα μυστική.

Για την αγάπη μου έλπιδα δεν μου άπόμεινε καμιά, μα ένα ματσάκι μενεξέδες κι' ένα ματσάκι γιασεμιά με την άπλη, δική τους γλώσσα την άπαλή, τη μυρωμένη, τη γλώσσα τη μεθυστική σου μίλησαν για μίαν αγάπη παράφορη κι' άπελπισμένη που την κρατούσα μυστική.

Ένα μπουκέτο μενεξέδες κι' ένα ματσάκι γιασεμιά πάνω στο στήθος σου πεθάναν και τώρα κείτονται σε μία παλιά, γαλάζια κασσετίνα, μα η νεκρή τους ελπίδα σου ξαναλέει τα λόγια εκείνα που άκουσες κάποια βραδυά, κι' ενώ άπλώνεται γαλήνια της νύχτας η άπανεμιά, άναπολείς μία περασμένη νύχτα γλυκειά κι' ευτυχισμένη που μάς ενώσανε γλυκά ένα μπουκέτο μενεξέδες κι' ένα ματσάκι γιασεμιά.

Τα γιασεμιά κι' οι μενεξέδες θα σου κρατάνε συντροφιά κι' όταν για πάντα σε τυλίξη το φθινόπωρό η συννεφιά. Και θ' άπαλύνουν των πικρών σου των γερατειών την έρημιά ένα μπουκέτο μενεξέδες κι' ένα ματσάκι γιασεμιά.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΛΟΡΕΝΤΑΝΑ

Στάθηκε μία στιγμή στο μπαλκόνι με την ψυχή αναστατωμένη. Ο Βορπας φυσούσε σαν τρελλός. Η σκέψη του πετούσε στη Λουκία. Τα μάτια του είχαν βουρκώσει... Έξαφνα, κάποιος τον πλησίασε, τον απέσπασε απ' τις αναμνήσεις του και τον ανάγκασε να μη σιγήσει. Τον δωματίου και να καθίσει κοντά του. Ήταν ο Μπαρόζι.

— Τι με θέλεις; ρώτησε ο Μάρκος.

— Θα σου εξηγήσω, του είπε εκείνος. Λυπάμαι για την εξαφάνισή της ανείας μου, της Λουκίας...

— Είναι τρομερό! αναστενάξε ο νεός. Έσεις φταίτε!...

— Ήσυχασε, παιδί μου, του είπε ο Μπαρόζι. Δεν φταίω εγώ, άδικα με κατηγορείς. Η κόρη μου φαντάζεται πως η Λουκία πνίγηκε στη στέρνα. Γι' αυτό έπαινε να κάνουμε έρευνες. Φώναξαν έναν δότη γιατί η στέρνα είναι πολύ βαθιά.

Ο Μάρκος δέχθηκε σιωπηλός απ' το δωμάτιο και τράβηξε στον κήπο, όπου κάθε γωνιά μιλούσε για «κείνη».

Κοντά ο ένα δέντρο, βρήκε ακουμπισμένη τη Λορεντάνα. Ένοιωσε μέσα του όργη. Θάθελε να την πιάσει απ' τα μαλλιά, να τη ρίξει στη στέρνα και να την πνίξει. Γιατί θυμόταν τώρα πως η κοπέλλα αυτή τον πολιορκούσε με τόν έρωτά της,

πριν ακόμη χαθή η Λουκία, κι' αυτός, που δεν είχε στο νου του άλλη από την αγαπημένη του, της είχε πη κα-
θαρά να μην ελπίσει. Θυμόταν ακόμα πως σε κάποια στιγμή αδυναμίας, ίσως για να την παρηγορήσει, είχε αγκαλιάσει τη Λορεντάνα και της είχε φιλήσει. Μά ύστερα μετανόιασε άμέσως κι' έτρεξε στο σπίτι για να βρή τη Λουκία. Η Λουκία όμως είχε χαθή και κανείς δεν είχε μάθει τίποτα γι' αυτήν...

Από τότε ο Μάρκος μιλούσε τη Λορεντάνα και την απόφευγε. Η γυναίκα που είχε τόσο αγαπήσει είχε αυτοκτονήσει μέσα στη στέρνα! Και τώρα που έδλεπε την άλλη, τη Λορεντάνα, ένοιωθε γι' αυτήν απεριγράπτη αποστροφή.

— Συχώρα με, Μάρκο, του είπε η νέα μόλις τον είδε, μα έπρεπε να καλέσουμε το δότη. Πρέπει να πάψω να υποφέρω... Ίσως να με μισή... μα δεν φταίω... δεν φταίω εγώ...

— Φύγε, δεν θέλω να σε ξαναβρώ στο δρόμο μου, κατάλαβε; της φώναξε.

Τα μάτια του κύττασαν τώρα προς τη στέρνα. Δύο άντρες βρίσκονταν εκεί. Έπειτα φάνηκε ο δότης της στέρνας που βγήκε απ' τη στέρνα λαττωμένος. Η Λορεντάνα έτρεξε κοντά του και του μίλησε. Έπειτα ξαναγύρισε στο

Μάρκο και του είπε:

— Μάρκο... δεν δρῆκαν κανένα πτώμα... Τώρα είμαστε σίγουροι πως δεν αυτοκτόνησε. Ίσως μία μέρα ξαναγύριση... Μ' ακούς;

Εκείνος δεν την άκουγε. Είχαν περάσει πολλοί μήνες από τότε. Μά, όπως και πριν, ο Μάρκος ένοιωθε το ίδιο μίσος μέσα του για το Μπαρόζι και την άνεψιά του τη Λορεντάνα.

Μία μέρα έμαθε πως η Λορεντάνα ήταν πολύ άρρωστη. Ο ίδιος ο πατέρας της τὸν συνάντησε και του είπε:

— Έλα να τη δῆς, Μάρκο, σε ικετεύω. Έχω μία τρομερή προσίσησι: θα χάσω και τη Λορεντάνα. Η άρρώστεια της εἶνε από κείνες που δεν θεραπεύονται με φάρμακα. Τυλάχιστον να ζήσει για λίγο εύχισμένη... Νομίζω πως εἶνε πάντα έρωτευμένη μαζί σου. Έλα, σε ικετεύω...

«Ναί, θα πάω να τη δω να υποφέρη από τύψεις, σκεφτόταν ο Μάρκος». Και μία μέρα, αποφάσισε να πάει. Μά πριν χτυπήσει την πόρτα του σπιτιού και μὴ μέ-
σα, είδε τὸν ταχυδρόμο να πλησιάζει. Τούδωσε ένα γράμμα για τη Λορεντάνα. Και, δίχως να τὸ καταλάβει, άνοιξε τὸ φάκελλο για-
τί αναγνώρισε τὸ γραφικό χαρακτήρα της Λουκίας και διαβάσε. Η Λουκία έγραφε στην εξαδέλφη της:

«Δέ μετανιώνω γιατί τ' άσκασα απ' τὸ σπίτι. Δεν μπορούσα να πω τίποτα σε σένα και τὸ Μάρκο τότε, μα ὁ άντρας που αγαπούσα με τραβούσε κοντά του. Τώρα τὸν παντρεύτηκα και θα ζήσω εύχισμένη κοντά του. Σου τάγραφα τόσες φορές αυτά, αλλά εἶσαι μία άνόητη και μὴ θέλεις να πῆς τὴν αλήθεια στὸ Μάρκο. Δεν θέλεις, λές, να τὸν άπογοητεύσεις για λογαριασμό μου; Τόσο πολὺ τὸν αγαπᾶς, ὥστε να θυσιάζεσαι για να μὴ σῶσης μέσα του ἡ εἰκόνα που είχε πλάσει για μένα; Εἶσαι μία άνόητη, Λορεντάνα, τίποτ' άλλο...»

Σάν κάτι να γκρεμίστηκε μέσα στὸ Μάρκο. Καί εἰς φανικά, δίχως να τὸ καταλάβει, βρέθηκε κοντά στη Λορεντάνα. Κεἰτόταν στὸ κρεβάτι της, χλωμή, και τὰ μάτια της έλαμπαν απ' τὸν πυρετό. Τὸν είδε να κρατᾶ τὸ γράμμα της Λουκίας και τὰ κατάλαβε ὅλα. «Ένα πικρό χαμόγελο άνθισε στὰ χείλη της.

— Λορεντάνα! της είπε ὁ Μάρκος συγκινημένος, Λορεντάνα...

Μά δεν εύρισκε τὰ κατάλληλα λόγια, τώρα που είχε καταλάβει τὸ μέγεθος της θυσίας της, τὸ δῶμα της καρδιάς της.

— Μάρκο! ψιθύρισε εκείνη.

Εκείνος έσκυψε πάνω της, τὴν ἔπαισε απαλά στὴν ἀγκαλιά του και τὴ φίλησε τρυφερά στὰ χείλη. Η Λουκία είχε σῶσει για πάντα απ' τὴν άνάμνησί του...

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Η Κατερίνα, που γύρισε από την Αγγλία, θα εγκαταστήσει έφ'όσον της θέατρο, με μια ξεκαρδιστική κωμωδία με τον τίτλο «Η Ντόροθι θέλει ξυλο», που χαλάει, κυριολεκτικά, κόσμο, τὸν τελευταίο καιρὸ στὸ Λονδίνο.

Χαρακτηριστικό τὸυ έργου αὐτοῦ εἶνε ὅτι παίζουν μόνο τρία πρόσωπα, ἀπὸ τὰ ὅποια μάλιστα τὸ ένα δεν βγαίνει καθόλου στὴ σκηνή, ἀλλὰ μιλά ἀπὸ τὰ παρασκήνια κι' ἐμφανίζεται μόνον ἑνὸς καθρέφτη, ὅταν σταματοῦν τὰ γέλια τῶν θεατῶν.

Εκτός ἀπὸ τὰ τρία μεγάλα μουσικά θέατρα (Βέμπο — Σαμαρτζή — Ακροπόλ), ἡ Ἀθήνα θὰ ἔχῃ ἐφέτος τὸ καλοκαίρι καὶ πέντε ἀξιόλογα βαριετέ, πὸυ κατάφεραν, ὕστερα ἀπὸ ἀπεγνωσμένες προσπάθειες, νὰ ἐκτοπίσουν τοὺς κινηματογράφους.

Εἶνε τὰ βαριετέ «Ραντάρ», «Γκλόρια», «Κυφέλη» καὶ «Παλλάδιον». Σ' αὐτὰ, προστεήσαν τὶς τελευταῖες μέρες καὶ τὰ «Πεύκα» τοῦ Ζαππεῖου, πὸυ κατοπιν πολλῶν ἀγώνων καὶ μόχθων, κατάρθωσαν νὰ παρουν ἀδεία λειτουργίας, ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια, μὲ χρῆσι, ἐννοεῖται, χαμηλοῦ μικροφώνου.

Γιὰ πρώτη φορὰ ἐφέτος στὴν Θεσσαλονίκη, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, θὰ λειτουργήσουν τρία μουσικά θέατρα, ὁ «Ἐσπερος» μὲ τὸν θίασο Κοκκίνη, τὸ νέο παραθαλάσσιο θέατρο «Μετροπόλ» καὶ τὸ θέατρο τῆς Τούλας Δράκου.

Υστερα ἀπὸ ἀπουσία τεσσάρων ἐτῶν στὴν Ἀμερική, γύρισε στὴν Ἀθήνα πὸυ ὀλίγων ἡμερῶν ἡ γνωστὴ δεντέτα τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ τραγουδιοῦ Ρίτα Δημητρίου.

Στὴν Νέα Ὑόρκη ἡ Ρίτα Δημητρίου, τελειοποιήθηκε μὲ εἰδικούς δασκάλους στὸ Ἀγγλικὸ καὶ Ἰσπανικὸ τραγούδι, ἐργάστηκε δὲ μὲ πολλὴ ἐπιτυχία σὲ μεγάλα κέντρα καὶ στὴν «Τηλεόρασι».

Γυρίζοντας ἀπὸ τὴν Ἀμερική μὲ τὸ «Ἰντεπέντενς», ἡ Δημητρίου γνωρίσθηκε κατὰ τὸ ταξίδι μὲ γνωστὸ ἄστέρα, πὸυ τῆς πρότεινε νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφο.

Η' Ἑλληνοαἰγυπτία χορεύτρια Καίτη Βουτσάκη, πὸυ θὰ παίξῃ τὸ καλοκαίρι στὸ θέατρο «Σαμαρτζή», εἶνε ἀστὴρ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ κινηματογράφου. Ἐπαιξε τελευταία σὲ δύο μουσικεῖς κωμωδίες: «Υπομονητικὸ κορίτσι» καὶ «Πωλοῦνται χαρακτήρες». Σ' αὐτὰ, ἐκτός ἀπὸ τὸν χορὸ, ἔχει καὶ τὸν πρῶτο ρόλο.

Η' Βουτσάκη, γιὰ πρώτη φορὰ θὰ ἐμφανισθῇ καὶ σὲ νουμέρο, μαζί μὲ τὴν Ἀννα Καλουτά.

Μετὰ τὸ γάμο τῆς Φώφης Ροφφ, ὁ χορευτὴς Ζανόφσκυ, ἀπόκτησε τώρα νέα παρτεναίρ. Εἶνε ἡ μικρούλα Μαρίνα, πὸυ τοῦ ὑπέδειξε ἡ καθηγήτρια Ἑλένη Ζουρούδη.

Πρώτης τάξεως ἐπιτυχία εἶχε τελευταία στὴν Αἴγυπτο τὸ γνωστὸ χορευτικὸ μας ζευγάρι Καστρινὸς καὶ Χουσσάλα Ζωκά, ἰδιαίτέρως μάλιστα μὲ τὸν ἡπειρωτικὸ χορὸ τους στὸ «Χελμὶς Παλάς».

Οἱ δύο Ἑλληνες καλλιτέχναι χορεύουν μὲ ἡπειρωτικὰ κοστῦμα καὶ χειροκροτοῦνται καθὲς βράδυ μὲ ἐνθουσιασμό, ὁχι μόνο ἀπὸ τοὺς ὁμογενεῖς μας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους.

Η' γνωστὴ τραγουδίστρια, Λάουρα, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπόπειρα αὐτοκτονίας της στὴν Καβάλλα, ὑποφέρει ἀπὸ τὴν καρδιά της καὶ δεν θὰ μπορέσῃ νὰ τραγουδήσῃ γιὰ ἕνα διάστημα.

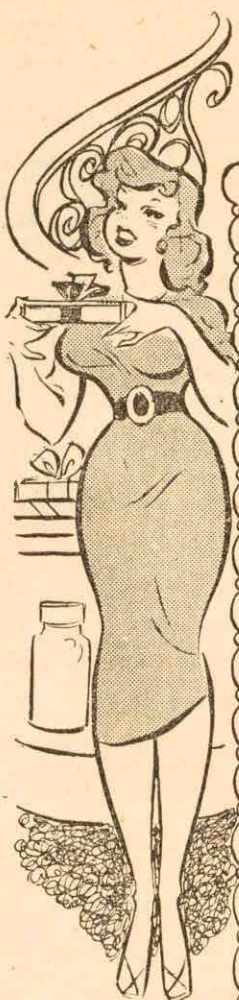
Η' μικρούλα τραγουδίστρια Ζωΐτα Κουρούκλη, δοκίμασε τὶς τελευταῖες μέρες μὴ πολὺ εὐχάριστη ἐκπληξι: Ἐλαβε ἀπὸ τὴν Ἀμερικανίδα ἀστὴρ τοῦ τραγουδιοῦ Ντόρις Ντέυ, πὸυ γνώρισε... μὲ ἀλληλογραφία, ἕνα δέμα μὲ τοὺς δίσκους τῶν τελευταίων τραγουδιῶν της στὸ φιλμ «Η' γυναίκα τῶν χιμαρρῶν».

Η' σχολὴ Μοριάνωφ πρόκειται νὰ καταρτίσῃ ὅλα τὰ προηγούμενα ρεκόρ της. Στὴν ἐφετεινὴ της χορευτικὴ ἐπίδειξι, πὸυ θὰ γίνῃ στὸ «Πάλλας» στὶς 13 Ἰουνίου, θὰ λάβουν μέρος, γιὰ πρώτη φορὰ, 134 μαθήτριες σ' ἕνα πλούσιο καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΣΟΛΑΝΤΑΤΙ

Πωλήτριες

Τυχαίως, σ' οποιοδήποτε κατάστημα κι' αν μπήτε, λογίων, λογίων πωλήτριες, αγαπητοί, θά δῆτε χαριτωμένες, νόστιμες, κομψές, λαχταριστές, πὸυ πάντα εἶνε πρόσχαρες καὶ χαμογελαστές.

Μπαίνεις, ἄς πούμε, ἀνύποπτος σ' ἕνα μυροπωλεῖο καὶ ἐλεπεις μὴ πωλήτρια — κομμάτι μεγαλεῖο — πὸυ σπεύδει μὲ χαμόγελο νὰ σε ὑποδεχτῇ καὶ στὴν καρδιά σου ἀισθάνεσαι τοῦ ἔρωτα τὰ βέλη. Μά ἐκείνη ἀσυγκίνητη, χωρὶς νὰ ταραχτῇ, θὰ σε ρωτήσῃ ὀλόγλυκα: «—Ὁ κύριός τί θέλει; Μωρέ, ἀλήθεια! Τί ζητᾶς σ' αὐτὸ τὸ μαγαζί; Πρὶν μὴς καλὰ τὸ ἤξερες, μὰ τώρα δεν τὸ ξέρεις καί, παίρνοντας μὴ ἐκφρασι γελῶτα καὶ χαζή, δύο λέξεις ἀκατάληπτες τελειῶς θὰ προφέρῃς. Κι' ἐκείνη μὲ ἀπάθεια, χωρὶς νὰ τὰ σαστίσῃ, χαμογελῶντας πάντοτε θὰ σε ξαναρωτήσῃ: —Τί θέλετε; Κολώνια; Ἡ προτιμᾶτε ἄρωμα; Τί μάρκα νᾶνε, κύριε, καὶ νὰ κοστίζῃ πόσο; Καὶ ξεθαρρύνεις καὶ τῆς λές μ' ἕνα ἐλακδῶδες γλᾶρωμα: «—Σάν τὸ δικό σου τ' ἄρωμα κι' ἄς κάνῃ ὅσο κι' ὅσο!»

Γλυκεῖες πωλήτριες θὰ δῆς Σ' ὅλα τὰ καταστήματα καί, ἂν καὶ δεν πιάσεις ποτὲ σου γιὰ δαγδῆς οὔτε γιὰ μέγας Δὸν - Ζονᾶν πούχει χιλιάδες θύματα, μόλις τὶς ἐλέπεις ἀθελά τὸ ὕφος σου τ' ἀλλάζεις καί... Καζανόθα θέαμα φαιδρὸ παρυναίσεις.

Ἄν πᾶς —ἀλλο παραδειγμα— λουλούδια ν' ἀγοράσῃς ἐλέποντας τὴν πωλήτρια, τελειῶς θὰ τὰ χάσῃ καὶ θὰ τῆς πῆς ἡλίθια, κοντὰ καὶ λιγωμένα: «—Ένα λουλούδι θάθελα δροσάτο σάν καὶ σένα!»

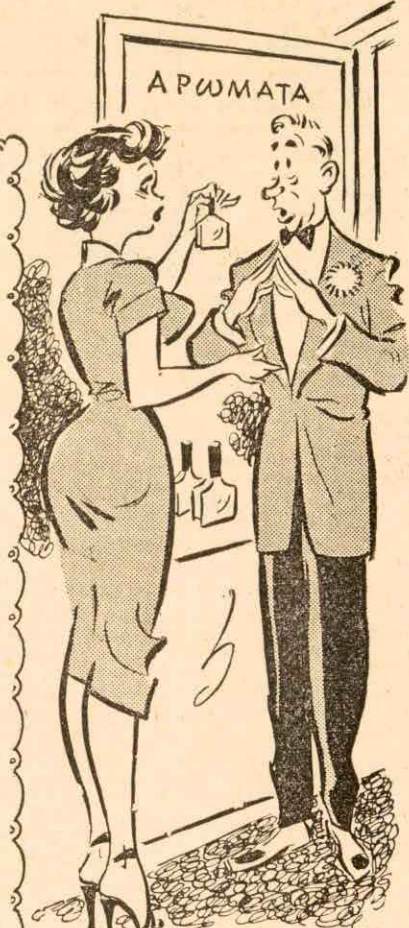
Μά ἐλέπεις μὲ πολλὴ ντροπὴ πὸς ἦταν φρουδὲς δυστυχῶς οἱ τόσες σου ἐλπίδες, γιὰτὶ ἐκείνη θὰ σοῦ πῇ: «—Πρὸς τὸ παρόν, λεβέντη μου, βολέψου μὲ τσουκνίδες!»

Τὰ ἴδια καὶ χειρότερα στὰ ζαχαροπλαστεία. — Κι' ἐκεῖ πωλήτριες γλυκές, χαριτωμένες, θελκτικές,

πὸυ γοητεία ἐξασκοῦν μεγάλη, τεραστία καὶ πὸυ πολὺν... γλυκαίνεισαι μόλις τὶς ἀντικρύσῃς καὶ φυσικά μπερδένεσαι στὸ τέλος τραγικά καὶ δεν μπορεῖς —ἀλλοίμονο! — καλὰ νὰ ξεχωρίσῃς ποῖς εἶνε οἱ πωλήτριες καί... πούτ' ναι τὰ γλυκά, γιὰτ' εἶνε τόσο νόστιμες, τόσο πολὺ τσαχνίτες πὸυ μὲ... μαρέγκες μοιάζουνε καὶ μὲ σοκολατίνες!

Μά καὶ στὰ καταστήματα τῶν «ἀνδρικῶν εἰδῶν» πωλήτριες γλυκύντατες θὰ εἰσὲ σωρηδόν. Καὶ εἶνε τόσο νόστιμες κι' ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη πὸυ σοῦ θολώνουν τὸ μυαλό, σοῦ φέρνουν κάποια ζᾶλη κι' ἀντὶ τὴν ἄντρα, φέρεῖς —ἀκούτε κατὶ τρέλλες ψωνίζεις δύο πουνκάμια καὶ δώδεκα φανέλλες! Θύματα ἡ πωλήτρια ἔχει πάρα πολλὰ, μαζί της ὅμως εύκολα κανέναν δεν τὰ ἐγάζει γιὰτὶ, λόγω ἐπαγγέλματος, ξέρεῖ νὰ... σὲ πούλῃ μὰ καὶ νὰ σ' ἀγοράξῃ!...

Συνιστάμεν τὸν Γάβριελ τὸν Στεφανίδη

Λαχτάρα

«Ω! συμφορὰ τῶν συμφορῶν! Ω! πλήρης καταισχύνη! εύρίσκομαι ἀπὸ τινος ἐν ταραχῇ καὶ δίνῃ καὶ ὁ ζῆτὼν ὁ δύστηνος ἐρωτικὴν ἀντάραγ ὑπέστην ρεζιλικιον κι' ἀνηκουστον λαχτάραν.

Ἦγουν, προχθές, ἐξ ἔρωτος μεγάλης ἐξωκείλας καὶ νοιῶν φλόγα συνεχῇ κι' ἄλλας πολλὰς καίλας ἐξῆλθον εἰς τὰς ἀγυὰς δυνάτος τοῦ Ἥλιου πρὸς σὺναπιν ἐρωτικῶν λαυρώδους εἰδυλλιον.

Κι' ἰδὼν Ἀθλῖδα λάμβουσαν ἐκ κάλλους ὡς χρυσὸς καὶ κουνιστῶς ἐαδίζουσαν, δίκην τρελλῆς μεαμέσας εὐθύς τὴν ἐδιπλώρωσον καὶ εἶπον εὐθαρσῶς:

—Ω! Ματμαζέ! μ' ἐτρέλλανεν τὸ ἀνοικτὸν καρρὲ (σας!

Κι' αὐτίκα, ἄνευ σκέψεως καὶ διαταγῶν κυρίως λαυρώδης τὴν λεγόμενῃ λαθὼν ἐκ τῆς σφύρος εἰσελάμην δίδων αὐτὴν σωρείαν τσιμενημάτων μετ' ἀσπασμῶν περιπαθῶν καὶ σφόδρα μυρωδάτων! Πλὴν αὐτῇ, φεῦ!... ἀλλοίμονον!...

Τί σκέψις ἀτυχῆς!... ἰδοῦσα με νὰ ἐφορῶ λυσσώδης ἐξ (ἀρχῆς

ἐκάλεσεν βοήθειαν ἀνδρῶν τινῶν ἐγ- (καίρωσ

κραυγάζουσα σπαρακτικῶς: «Ἐλύσ- (σαξεν ὁ γέρος!»

Τουτέστιν παρεξήγησεν τοῦ πάθους (τὰς δρᾶς

κι' ἐνῶ ἐγὼ συνέχισον μετὰ παλμῶν (μυρῶν

«Ω! παῖδες! μὲ συνέλαβον καὶ μ' ὁ- (γλας τὰς τιμὰς

αἰσίως μὲ ὠδήγησαν εἰς τὸ... Ἀνα- (σιατρεῖόν!...

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΤΟ ΞΕΝΟ
ΠΑΙΔΙ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ)

Ο Λουκάς πηγαίνει στο σπίτι πούμενε ο Θέμος και βεβαιώνεται για την αναχώρησή του. Επίσης μαθαίνει απ' τη σπιτινοικοκυρά για τις σχέσεις του με τη Βάλια, που πηγαίνει πρό του γάμου και τον έβλεπε. Βλέπει και μια φωτογραφία του Θέμου μικρού και η καταπληκτική ομοιότητά του με τη Λένα τον βάζει σε υποψίες κι' αρχίζει να κακομεταχειρίζεται την κόρη του, που δεν τη θεωρεί παιδί του. Η Βάλια μάταια προσπαθεί να τον μεταπεισεί.

6ον Έκανε μια κίνηση περιφρονητική, ο Λουκάς.

—Αυτές οι εξετάσεις δεν είναι ποτέ σίγουρες, απάντησε. Τι να το κάμω το αίμα, όταν βλέπω με τα ίδια μου τα μάτια την ομοιότητα να φωλιάει;

—Μα μοιάζουν κάποτε κι' άνθρωποι ξένοι μαζί τους, άνθρωποι που δεν συναντήθηκαν ποτέ στη ζωή τους. Δεν έτυχε ν' ακούσης σχετικά;

—Όχι, όχι δεν το πιστεύω αυτό. 'Αν δεν με είχες απατήσει με την ιστορία του γραμμάτος, αν μου είχες εξομολογηθεί την αλήθεια αμέσως, ίσως να μην έβαζα αυτή την υποψία στο μυαλό μου. Τώρα όμως και να σε ιδώ να πεθαίνεις, δεν θα σε πιστώσω!...

—Θεέ μου! Θεέ μου! Βόγγηξε η δύστυχη μάνα. Τι να κάνω για να σε πείσω;

—Τίποτε! της αποκρίθηκε σκληρά.

—Και το παιδί;

—'Ας κάθεται όπως είναι, ως τρώει ένα κομμάτι κομμάτι...

—Λουκά, θα κλάψης μια μέρα πικρά γι' αυτό.

Γέλασε αυτός σκληρά.

—Κλαίω τώρα, και το ίδιο κάνει. Κλαίει η ψυχή μου!...

Δεν μίλησαν άλλο. Έμειναν κυττάζοντας μπροστά τους σαν χαμένοι, σαν να είχαν λείψανο εκεί μέσα.

«Το λείψανο του παιδιού!» σκέφτηκε η Βάλια κι' ανατρίχισε.

Από κείνη την ημέρα η καρδιά της χτυπούσε με αγωνία μέσα στο στήθος της. Φοβόταν μην του κάνει κακό το παιδί ο Λουκάς. Διάβαζε το μίσος στα μάτια του. Και δασκάλεψε τη μικρή όσο μπορούσε. Να μη του δίνει αφορμή, να φέρεται φρόνιμα, να μη θρίσκειται διαρκώς μπροστά του. Το κοιτάζακι ήταν δυστυχισμένο. Σε λίγες μέρες χλώμιασε, αδυνάτισε, όλη η χαρά έσβησε από τα γαλανά ματάκια του.

Κι' ο πόνος αυτός το μεγάλωσε πρῶτα. Μα δεν είχε πιά όρεξη για τα μαθήματά του. Από πρώτη μαθήτρια έγινε τελευταία σχεδόν. 'Η δασκάλα στο σχολείο τη μάλω-νε, χωρίς να φαντάζεται την τραγωδία, που παιζόταν στο σπίτι.

Ο χειμώνας περνούσε έτσι θλιμμένος. 'Η κατάσταση ήταν άφωρητη. 'Η Βάλια εί-

χε χαμένο, θαρρείς το μυαλό της. Γιατί κάθε τόσο γινόταν εκείνο που φοβόταν: Σκηνές μέσα στο σπίτι. 'Η Λένα, παιδάκι, χωρίς να το θέλη έκανε κάποια αταξία. Και τότε τη χτυπούσε ο Λουκάς σκληρά, όσο δεν την είχε χτυπήσει ποτέ. Κι' η δύστυχη μητέρα έμπαινε στη μέση, γιατί ένοιωθε το μίσος να ξεχειλίσει στο στήθος του άντρα της.

Βασάνιζε πιά το μυαλό της να βρή μια λύση. Να ζητήσει διαζύγιο; Έπρεπε το σκάνδαλο. Τι θα γινόταν, αν μαθαίνονταν να τέτοιο πράγμα στην κοινωνία; Οι μι-σοί τουλάχιστον θα πίστευαν πως ο Λου-κάς Ρέκας είχε δίκιο. Όσοι γνώριζαν το Θέμο, θάβρισκαν ότι η ομοιότητά της μι-κρής με τον καλλιτέχνη ήταν σκανδαλώδης. Και θα πίστευαν στην ενοχή της, πως το παιδί είναι νόθο. Και δεν θα μπορούσε να σταθεί στην κοινωνία, ούτε αυτή ούτε η μικρή της.

Γι' αυτό έκανε υπομονή και παρακαλού-σε το Θεό να δώσει φώτιση στον άντρα της να γλυτώσει το άθωο της παιδάκι.

Το θλιβερό μήνυμα

Ζύγωναν τα Χριστούγεννα. 'Η ίδια κα-τάσταση στο σπίτι. Ένα μεσημέρι, την ώρα που κάθονταν στο τραπέζι, χτύπησε η πόρτα.

—Τηλεγράφημα!

Δεν ήταν κάτι το ασυνήθιστο. Ο Λου-κάς λάβαινε συχνά τηλεγραφήματα. Ση-κώθηκε, πήγε στην πόρτα. Σε λίγο η φω-νή του ακούστηκε σκληρή:

—Βάλια! Για σένα!...

Η καρδιά της Βάλιας σταμάτησε.

—Έτρεξε και το πήρε. 'Ηταν από την Έλβετία. Το άνοιξε, ενώ τα χέρια της έ-τρεμαν, και διάβασε:

«Σας αναγγέλλομαι το θάνατο του μου-σικού Θέμου Χατζηβασιλείου. Ύπεκυψε στο μοιραίο την δεκάτην πέμπτην Δε-κεμβρίου».

Τα χείλη της πνίχσαν, τρεμούλισαν. Με υπεράνθρωπη δύναμη, κατάφερε να συγ-κρατήσει τους λυγμούς, που ήταν έτοιμοι να ξεσπάσουν.

Ο Λουκάς της πήρε το τηλεγράφημα από το χέρι και το διάβασε. Την κύττα-ξε έπειτα στα μάτια. Και τότε, έγινε κά-τι που δεν το περίμενε η γυναίκα του.

Ο Λουκάς της πήρε το τηλεγράφημα από το χέρι και το διάβασε. Την κύττα-ξε έπειτα στα μάτια. Και τότε, έγινε κά-τι που δεν το περίμενε η γυναίκα του.

1ά δδο γαϊδούρια

Δυό 'Αθηναίοι δικηγόροι εγγήσαν περιπατώντας στο Χολαργό.

Σ' ένα δρομάκι συνάντησαν ένα γέρο χωριάτη, που τραβούσε απ' το σχοινί δυό γαϊδούρια. Το ένα γαϊδού-ρι ήταν καλοθρεμμένο και το άλλο πολ-λὺ αδύνατο.

Οι δικηγόροι είχαν κέφι για κου-βέντα και ρώτησαν το χωριάτη:

—Δεν μ'ας λές, πατριώτη, τί δουλειά κάνεις;

—Είμαι γαλατάς, απαντάει ο χωριάτης. Κι' εσείς τί δουλειά κά-νετε;

—'Εμείς είμαστε δικηγόροι.

—Μπαρά, παιδιά μου. 'Η ώρα ή καλή!

—Στάσου, του λένε οι δικηγόροι για να γελάσουν μαζί του. Μην εί-σαι τόσο ελαστικός. Σήγησέ μας κά-τι: Γιατί το ένα γαϊδούρι σου είναι κα-λοθρεμμένο και το άλλο πετσι και κόκκαλο;

—Να σ'ας πω, αποκρίθηκε ο τε-τραπέρατος χωριάτης. Το γαϊδούρι που είναι καλοθρεμμένο εινε... δικηγό-ρος και το άλλο, που μόλις στέκει στα πόδια του, απ' την αδυναμία εινε... ο πελάτης του δικηγόρου!...

Ο ΦΑΚΟΣ

Πέρασε το χέρι του γύρω στους ώμους της ο Λουκάς. 'Η φωνή του ακούστηκε θερμή:

—Κλάψε αν θέλεις!... Είναι φυσικό να κλάψης!...

—Όχι έκανε αυτή, τρέμοντας σύγ-κορμη.

—Βάλια!... Έλα, κάθισε κοντά μου. Την κάθισε σ' ένα ντιβάνι και την έ-σφιξε απάνω του.

—Βάλια, αυτή η ημέρα είναι ωραία για μένα! Στο λέω, αν και ξέρω πως πονάς. 'Αλλά έμενα μούφυγε ένα βάρος ασήκωτο από το στήθος μου. Ένας εφιάλτης. Κά-θε τόσο περίμενα να μου πής ότι φεύ-γεις, ότι π'ας σ' αυτόν...

—Πώς το φαντάστηκες, Λουκά;

—Κι' εγώ δεν ξέρω... Φοβόμουν... Τώ-ρα πιά σε νοιώθω δική μου. Όπως την πρώτη μέρα του γάμου μας. Πιο πολύ παρά την πρώτη μέρα... 'Επειδή τότε δεν σε ήξερα καλά. Ένώ τώρα σε ξέρω. Ξέ-ρω το μυστικό σου. Ναί, Βάλια, και σε συγχωρώ για ό,τι έγινε.

—Δεν έχεις τίποτε να μου συγχωρή-σης! το έπαι με περηφάνια.

—Σε συγχωρώ! έπαινε αυτός. 'Από σήμερα θ' αρχίσουμε μια καινούργια ζωή. Έλεις;

—Καινούργια ζωή αρχισα μαζί σου ά-πό την ημέρα που παντρευτήκαμε.

—'Από σήμερα! Ξανάπε αυτός. 'Η μέ-ρα αυτή είναι η αρχή μιας καινούργιας ευτυχίας για μένα. Τώρα δεν θα σε ζη-λεύω πιά. Νομίζω πως ο μακαρίτης πλή-ρωσε το φόρο στη ζωή και στην αμαρτία.

Δεύτερο παιδί

Ζύγωναν οι άποκρηές όταν κατάλαβε η Βάλια πως θα γινόταν πάλι μητέρα. Ο Λουκάς έδειξε τρελή χαρά μόλις το έ-μαθε.

—Είναι το θέλημα του Θεού να'χω κι' έ-γώ παιδί, παιδί αληθινά δικό μου! φώ-ναξε.

Τον κύτταξε με μάτια παραπονεμένα η Βάλια. Όλο τον καιρό φερόταν πάντα στη Λένα ψυχρά, έχθρικά. Ένώ αντίθετα στη Βάλια φερόταν με καλωσύνη και τρυφερότητα.

Ο καιρός ήταν πολύ κακός. Χιόνια και βροχές. Το ίδιο εκείνο βράδυ έπεσε η Λένα με κρυολογήμα. Σε δυό μέρες η κατάσταση της χειροτέρεψε.

Πνευμονία! είπε ο γιατρός.

Η Βάλια εαγρυπνούσε τώρα κοντά στο παιδί, τρελλή από αγωνία. Την τετάρτη νύχτα όμως αρρώστησε κι' αυτή. Είχε πυ-ρετό.

Ο Λουκάς της μίλησε αυστηρά:

—Δεν μπορείς να ξενητρήσης άποψε, 'Εχεις υποχρεώσεις απέναντι του παιδιού που θα γεννηθεί.

—Μα δεν μπορώ να τ' αφήσω το παι-δί, είπε η δύστυχη μάνα.

—Να τ' αφήσης με την Κατίνα. ('Η-ταν η καινούργια υπηρέτρια).

Αισθανόταν τέτοια εξάντληση η Βάλια, που υποχώρησε στο τέλος. Σύστησε στην υπηρέτρια να προσέχη τη μικρή, και μ' όλο της τόν πυρετό, πήγε αργά, μετά τα μεσάνυχτα να πλαγιάσει. Ο πυρετός της έφερε έναν ύπνο βαρύ σαν λήθαργο. Πό-ση ώρα κοιμήθηκε; Δεν μπορούσε να κα-ταλάβει. Ξύπνησε τρουαγμένη και κύττα-ξε γύρω της. 'Ακόμα σκοτάδι. Δεν θα εί-χε κοιμηθεί πολύ. Δίπλα της ο άντρας της ήταν ακίνητος. 'Ασφαλώς θα κοιμόταν. 'Η Βάλια πετάχτηκε. Μια ξαφνική άγω-νία την έπιασε για το παιδί της. 'Αν την είχε πάρει ο ύπνος την υπηρέτρια; 'Αν χρειαζόταν τίποτε η Λένα; Πατώντας στις μύτες των ποδιών της, προχώρησε προς την πόρτα.

—Που π'ας; της φώναξε ξαφνικά άγρια ο Λουκάς. Είσαι τρελή; Δεν είπαμε να μείνεις ήσυχη άποψε;

—Θα ρθώ αμέσως. Μια ματιά να ρί-ξω στο παιδί.

—'Ασε να πάω εγώ, φώναξε αυτός.

Πετάχτηκε και την πρόλαβε. 'Η Βάλια τρικούζε από τόν πυρετό.

Ο Λουκάς προχώρησε μπροστά. Σαν να την έσπρωχνε κάποια κρυφή δύναμη έ-πρεζε πίσω του. Δεν φορούσε παπούτσια,

τα δήματά της δεν ακουγονταν. Μπήκε στο δωμάτιο του άρρωστου παιδιού της, πτώσ απ' τόν άντρα της. Μόλις προχώ-ρησε μέσα, ένοιωσε ένα παγωμένο αέρα. Μια κραυγή φρίκης έξφυγε από το στή-θος της. Το παράθυρο άπώνα από το κρεββατάκι της Λένας ήταν ορθάνοιχτο. 'Η κουρίτσα ανέμιζε, και το χιονόδροχο έ-μπαινε και ράντιζε το κρεββάτι. Τα σκε-πάσματα του παιδιού ήταν ριγμένα κά-τω, κι' η μικρούλα, κουδριασμένη από το κρύο, βόγγυσε και παραληρούσε.

Στο ντιβάνι, στην άλλη άκρη του δω-ματίου, ξεπλωμένη η υπηρέτρια ροχά-λιζε.

—Θεέ μου! Θεέ μου!... βόγγηξε η δύ-στυχη μάνα. Ποιος άνοιξε το παράθυρο;

Δίχως να την κυττάξει ο Λουκάς άπο-κρίθηκε:

—Ποιος θέλει να τ' άνοιξε; Μόνο του θ' άνοιξε από τόν αέρα.

—Μα πώς; Αυτό δεν έγινε ποτέ. Κι' η Λένα πώς είναι τόσο έσκεπη;

—Δεν έσκεπάζεται ποτέ στον ύπνο της.

—Δεν έσκεπάζεται όταν είναι καλά. 'Ο-ταν όμως είναι άρρωστη...

Τα λόγια του ήταν δεδισμένοι. Δεν την κύτταζε στα μάτια. Γιατί δεν την κύτταζε;

Τα δόντια της χτυπούσαν από τόν τρό-μο. Κύτταξε γύρω της, σαν να ζητούσε βοήθεια. Ξαφνικά στο μισοσκόταδο κα-θώς έφεγγε μόλις η μικρή λαμπούλα, της φάνηκε πως τα μάτια του Λουκά είχαν μια άπαισία σκοτεινή λάμψη. Τρελλή από φό-βο, έτρεξε και σκούνησε την υπηρέτρια.

Πετάχτηκε τρουαγμένη η κοπέλλα.

—Κατίνα!...

—Κυρία!... Μήπως κοιμήθηκε;

—Τέρας! ψιθύρισε βραχνά η Βάλια. Γιατί κοιμήθηκε; Γιατί!...

—Δεν τ'έθελα!... Πλάγισα για μια στιγμή... Τώρα στις τρεις το πρωί, που δεν βαστούσαν άνοιχτά τα μάτια μου...

—'Ακουσα τα δήματά σας, και τότε πλά-γισα, γιατί νόμισα πως έρχόσαστε έ-σεις.

—Τα βήματά μου; Πότε τ' άκουσες;

—Στις τρεις. Έπεσα, και ήθελα να σ'ας πω να προσέχετε εσείς, αλλά δεν πρόλαβα, με πήρε ο ύπνος.

Κύτταξε η Βάλια το ρολόι. 'Ηταν σχε-δόν πέντε η ώρα.

—Δυό ώρες!... ψιθύρισε με φρίκη.

—'Εκτός είπε η κοπέλλα, αν ήταν ο κύριος. Ναί, μάλλον τα δήματα του κυ-ρίου άκουσα...

—Τα δικά μου; Τρελλάθηκες! φώναξε ο Λουκάς και τα μάγουλά του βάφθηκαν κόκκινα.

Σήκωσε αυτή τούς ώμους της.

—Δεν ξέρω... Μια φορά, άκουσα δήμα-τα, και μου φάνηκε πως άνοιξε η πόρτα. Τι φταίω εγώ αν άποκοιμήθηκα; Κορ-μι είναι αυτό... Όλη την ημέρα κουρζό-μαι, παλεύω... Δεν είμαι δα και υσκόμο.

Η Βάλια γύρισε τα μεγάλα μάτια της, γεμάτα τούμο στον άντρα της. Αυτός γέ-λασε σκληρά.

—Δεν καταλαβαίνεις; είπε. Κοιμήθηκε και τα όνειρεύτηκε, τα βήματα, την πόρτα κι' εγώ δεν ξέρω τί άλλο...

—Όχι, δεν είχα κοιμηθεί, έπαινε η κοπέλλα.

—Δεν έχει σημασία, έξ άλλου! έκανε ο Λουκάς άπότομα. Σημασία έχει πως κοιμήθηκες ενώ είχες αναλάβει μια τέτοια ευθύνη.

—Καλά, και τί έγινε; ρώτησε άπότο-μα η υπηρέτρια.

—Το παράθυρο δρέθηκε άνοιχτό! φώ-νωξε η Βάλια. Μήπως τ' άνοιξε εσύ;

—'Εγώ! διαμαρτυρήθηκε η κοπέλλα. 'Εγώ μ' αυτήν την παγωνιά!... Για τρελ-λή με πήρατε;

—Πήγαυε στην κάμαρά σου και κοι-μήσου! την διάταξε η Βάλια.

Δίχως άλλη λέξη, έφυγε το κορίτσι. Τό-τε η Βάλια γύρισε και κύτταξε τόν άν-τρα της. Τα μάτια της ήταν γεμάτα θα-νάσιμο τρόπο.

—Ποιος άνοιξε το παράθυρο, Λουκά;

—Ποιος άνοιξε το παράθυρο, Λουκά;

—Ποιος άνοιξε το παράθυρο, Λουκά;

—Ποιος άνοιξε το παράθυρο, Λουκά;

—Ποιος άνοιξε το παράθυρο, Λουκά;

—Ποιος άνοιξε το παράθυρο, Λουκά;

—Ποιος άνοιξε το παράθυρο, Λουκά;

—Ποιος άνοιξε το παράθυρο, Λουκά;

—Ποιος άνοιξε το παράθυρο, Λουκά;

—Ποιος άνοιξε το παράθυρο, Λουκά;

—Ποιος άνοιξε το παράθυρο, Λουκά;

—Ποιος άνοιξε το παράθυρο, Λουκά;

—Ποιος άνοιξε το παράθυρο, Λουκά;

—Ποιος άνοιξε το παράθυρο, Λουκά;

—Ποιος άνοιξε το παράθυρο, Λουκά;

—Ποιος άνοιξε το παράθυρο, Λουκά;

το παράθυρο. Έκλεινε καλά, πολύ καλά μάλιστα. 'Ηταν άδύνατο ν' άνοιξε μόνο του. Κι' άεσφον, η καρδιά της άρχισε να χτυπά δυνατά. Με χείλη τρεμουλιαστά, πανισσμένα, γύρισε πάλι, τόν κύτταξε και τού χαμογέλασε σαν χαμένη.

—Ναί, μόνο του θ' άνοιξε... Δεν είναι παράξενο... ψιθύρισε.

—Έλα τώρα να πλαγιάσης, της είπε ο Λουκάς μαλακά.

—Όχι! Όχι! Ξεφώνισε αυτή βραχνά. Δεν θα φύγω από το παιδί. Κι' αν πρό-κειται να πεθάνω, θα μείνω κοντά του!

—Δεν συλλογίζεσαι το παιδί μας; της είπε αυτός, περνώντας το χέρι του στη μέση της. Το παιδί που θα φέρς στον κόσμο;

Τόν κύτταξε αυστηρά.

—Συλλογίζομαι το παιδί μας, ναί, τη Λένα μας, τού απάντησε.

Σήκωσε αυτός τούς ώμους του.

—Κάνε τού κεφαλιού σου λοιπόν! της είπε μωτρωμένος.

Θέλησε ύστερα να προχωρήσει προς το δωμάτιο του. Μα γύρισε ξανά.

—'Αν θέλεις, της είπε, μπορείς να π'ας εσύ να πλαγιάσης και να μείνω έ-γώ έδω.

—Όχι! Όχι! ψιθύρισε άνήσυχη η γυ-ναίκα του.

Σήκωσε αυτός τούς ώμους του κι' ά-πομακρύνθηκε.

Πατέρας δολοφόνος

Έτριψε η Βάλια το κορμάκι της μι-κρής. 'Ηταν παγωμένο. Τα νεράκια της μελανισμένα από το κρύο. Το φτωχό παι-δί άγκομαχούσε βασιανισμένο. Δεν άργη-σε όμως να ξεσταθεί κάτω από τα χадία της μάνας του. Σε λίγο η άναπνοή του έ-γινε πιο κανονική κι' ο ύπνος του πιο ήσυχος. 'Αυτό που η Βάλια ένοιωσε άκόμα ζά-λη, τα μηνίγγια της χτυπούσαν. 'Ηθελε να προσευχηθεί. Έδεσε τα χέρια της, έτσι καθώς καθόταν στην πολυθρόνα και γεμά-τη άγωνία άρχισε να ψιθυρίζει:

—Παναγία, Μαρούλα του Χριστού. Έ-σύ που πόνεσες σαν μάνα. Έσύ που νουνοί-σες το σπαργανό στα στήθεια σου, λυπή-σου με! Σώσε το παιδάκι μου. Φώτισέ με τί να κάνω!...

—Παναγία, Μαρούλα του Χριστού. Έ-σύ που πόνεσες σαν μάνα. Έσύ που νουνοί-σες το σπαργανό στα στήθεια σου, λυπή-σου με! Σώσε το παιδάκι μου. Φώτισέ με τί να κάνω!...

—Παναγία, Μαρούλα του Χριστού. Έ-σύ που πόνεσες σαν μάνα. Έσύ που νουνοί-σες το σπαργανό στα στήθεια σου, λυπή-σου με! Σώσε το παιδάκι μου. Φώτισέ με τί να κάνω!...

—Παναγία, Μαρούλα του Χριστού. Έ-σύ που πόνεσες σαν μάνα. Έσύ που νουνοί-σες το σπαργανό στα στήθεια σου, λυπή-σου με! Σώσε το παιδάκι μου. Φώτισέ με τί να κάνω!...

—Παναγία, Μαρούλα του Χριστού. Έ-σύ που πόνεσες σαν μάνα. Έσύ που νουνοί-σες το σπαργανό στα στήθεια σου, λυπή-σου με! Σώσε το παιδάκι μου. Φώτισέ με τί να κάνω!...

—Παναγία, Μαρούλα του Χριστού. Έ-σύ που πόνεσες σαν μάνα. Έσύ που νουνοί-σες το σπαργανό στα στήθεια σου, λυπή-σου με! Σώσε το παιδάκι μου. Φώτισέ με τί να κάνω!...

—Παναγία, Μαρούλα του Χριστού. Έ-σύ που πόνεσες σαν μάνα. Έσύ που νουνοί-σες το σπαργανό στα στήθεια σου, λυπή-σου με! Σώσε το παιδάκι μου. Φώτισέ με τί να κάνω!...

—Παναγία, Μαρούλα του Χριστού. Έ-σύ που πόνεσες σαν μάνα. Έσύ που νουνοί-σες το σπαργανό στα στήθεια σου, λυπή-σου με! Σώσε το παιδάκι μου. Φώτισέ με τί να κάνω!...

—Παναγία, Μαρούλα του Χριστού. Έ-σύ που πόνεσες σαν μάνα. Έσύ που νουνοί-σες το σπαργανό στα στήθεια σου, λυπή-σου με! Σώσε το παιδάκι μου. Φώτισέ με τί να κάνω!...

—Παναγία, Μαρούλα του Χριστού. Έ-σύ που πόνεσες σαν μάνα. Έσύ που νουνοί-σες το σπαργανό στα στήθεια σου, λυπή-σου με! Σώσε το παιδάκι μου. Φώτισέ με τί να κάνω!...

—Παναγία, Μαρούλα του Χριστού. Έ-σύ που πόνεσες σαν μάνα. Έσύ που νουνοί-σες το σπαργανό στα στήθεια σου, λυπή-σου με! Σώσε το παιδάκι μου. Φώτισέ με τί να κάνω!...

—Παναγία, Μαρούλα του Χριστού. Έ-σύ που πόνεσες σαν μάνα. Έσύ που νουνοί-σες το σπαργανό στα στήθεια σου, λυπή-σου με! Σώσε το παιδάκι μου. Φώτισέ με τί να κάνω!...

—Παναγία, Μαρούλα του Χριστού. Έ-σύ που πόνεσες σαν μάνα. Έσύ που νουνοί-σες το σπαργανό στα στήθεια σου, λυπή-σου με! Σώσε το παιδάκι μου. Φώτισέ με τί να κάνω!...

—Παναγία, Μαρούλα του Χριστού. Έ-σύ που πόνεσες σαν μάνα. Έσύ που νουνοί-σες το σπαργανό στα στήθεια σου, λυπή-σου με! Σώσε το παιδάκι μου. Φώτισέ με τί να κάνω!...

—Παναγία, Μαρούλα του Χριστού. Έ-σύ που πόνεσες σαν μάνα. Έσύ που νουνοί-σες το σπαργανό στα στήθεια σου, λυπή-σου με! Σώσε το παιδάκι μου. Φώτισέ με τί να κάνω!...

—Παναγία, Μαρούλα του Χριστού. Έ-σύ που πόνεσες σαν μάνα. Έσύ που νουνοί-σες το σπαργανό στα στήθεια σου, λυπή-σου με! Σώσε το παιδάκι μου. Φώτισέ με τί να κάνω!...

Εἶνε ὁ μόνος τρόπος νὰ τὸ σώσω!... ψιθύρισε.

Κύτταξε γύρω της σὰ νὰ ζητοῦσε βοήθεια. Θάθελε, ἂν ἦταν δυνατόν νὰ πάρῃ τὴν Λένα στὴν ἀγκαλιά της, καὶ νὰ φύγῃ τὴν ἴδια κι' ὅλας στιγμῇ. Αὐτὸ ὅμως θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ ἂν ἦταν μαρὸ ἡ Λένα. Νὰ τὸ κάνει ἓνα μπουλάκι καὶ νὰ χαθῇ μαζί του μέσα στὴ νύχτα. Ἡ Λένα ὅμως ἦταν μεγαλωμένη πιά. Κι' αὐτὴ τόσο ἀδύνατη, τόσο ἐξαντλημένη! Καὶ τὸ κρῦο τόσο φορτικὸ!...

Τριφογύρισε τὰ χέρια της μὲ ἀπελπίσια.

«Πρέπει νὰ γίνῃ πρώτα καλὰ τὸ παιδί, σκέφθηκε. Νὰ υἱ τοῦ δώσω ἐγὼ τὸ θάνατο».

Καὶ πήρε τὴν ἀπόφασί της: Θάμενε καὶ θὰ φύλαγε τὸ παιδάκι της, σὰν νὰ βρισκόταν ἀνάμεσα σὲ θανάσιμους ἐχθρούς. Μόνη της θὰ τοῦ ἐτοίμαζε τὸ φαγητό, καὶ δὲν θάφευγε στιγμή ἀπὸ κοντὰ του ὅσο θὰ βρισκόταν ὁ Λουκάς στὸ σπῆτι. Καὶ ὅταν θὰ σηκώνονταν ἡ Λένα, θάπαιρνε πάλι μιὰ σπαρακτικὴ ἀλλὰ ἀπαραίτητη ἀπόφασιν.

«Ἐπρεπε νὰ πεθάνῃ»

Βοήθησε ἡ Παναγία; Λυπήθηκε τὴ δύτυχη μάνα ποὺ βασανίζονταν ἔτσι ἄδικα; Πάντως τὸ πρῶτο ζήτησε καλύτερα ἡ Λένα, Σὲ δύο μέρες ἀκόμα ἦταν ἀπύρετη. Τὴν τετάρτη μέρα ὁ ἴδιος ὁ γιατρός συνέστησε νὰ σηκωθῇ πιά.

Ἡ μικρούλα, μόλις στάθηκε στὰ πόδαρά της, ἔτρεξε στὸν πατέρα της.

—Μπαμπά!... Ἐγὼ καλά!

Ὅσο καὶ νὰ τὴς ἔλεγε ἡ Βάλια νὰ μὴ ζυγώνει τὸν πατέρα της, δὲν μπορούσε νὰ χωρήσῃ στὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ ὅτι ὁ πατέρας αὐτός, ποὺ πρὶν λίγον καιρὸ τὴν χόρευε στὰ γόνατά του, ἦταν τώρα ἓνας θανάσιμος ἐχθρός. Κι' ὅμως ἔτσι ἦταν.

Τὴν ἔσπρωξε ἀπὸ κοντὰ τοῦ ὁ Λουκάς. Κι' ἡ Βάλια ποὺ στεκόταν ἐκεῖ κοντὰ, μὲ τρόμο, τὸν ἀκούσε νὰ λέη ἀρκετὰ δυνατὰ:

—Δὲν μὲ λυπήθηκε ἔμένα ὁ Θεός!

—Τὶ θέλεις νὰ πῇς, Λουκά; τὸν ρώτησε τρέμοντας.

Ἐκείνος στῆλωσε τὰ μάτια του στὴ γυναίκα του.

—Θέλω νὰ πῶ ὅτι ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ! πρόφερε σκληρά. Ἦταν ἡ μόνη λύσις. Ἡ μόνη δίκαιη λύσις. Ἐτοὶ μόνον θὰ καθάρει ὁ ἀέρας τοῦ σπιτιοῦ, κι' ἔτσι θὰ μπορούσαμε μιὰ μέρα νὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι μὲ τὸ παιδί μας, μὲ τὸ ἀληθινὸ παιδί μας!...

Σ' ἄλλη περίστασι θάβαζε ἡ Βάλια τὶς φωνές. Θάκλαιγε, θὰ χτυπιόταν ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ φορικτὰ λόγια. Τώρα οὔτε σάλεψε. Αὐτὸ ποὺ τὴς ἔλεγε ὁ ἄντρας της δὲν ἦταν νέο. Τὸ περίμενε. Μόνον ποὺ δεδαιώθηκε πιά ἀπόλυτα.

Δὲν ἄφησε πιά τὴν Λένα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της ὅσο ἦταν στὸ σπῆτι ὁ Λουκάς ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Κι' ὅταν αὐτὸς ἔφυγε, κάθισε ἡ δύστυχη γυναίκα σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἔβαλε τὸ κεφάλι της μέσα στὶς δύο τῆς χούφτες καὶ προσπάθησε νὰ σκεφτῇ ψυχραία:

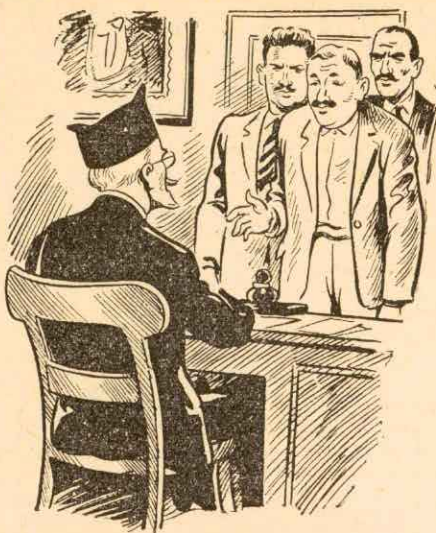
«Τὸ παιδί εἶνε καταδικασμένο! Θὰ βρῇ τρόπο νὰ τὸ ἐξοντώσῃ. Τὶ πρέπει νὰ γίνῃ; Ἀν φύγῃ μαζί μὲ τὸ παιδί, τί θὰ γίνουμε; Ποῦ θὰ πάμε; Πῶς θὰ ζήσουμε; Ὅπου καὶ νὰ πάμε, θὰ μᾶς βρῇ. Καὶ θὰ μ' ἀναγκάσῃ μὲ τὸ νόμο νὰ γυρίσω κοντὰ του. Καὶ θὰ δυστυχίσουμε! Κι' ἂν ἀκόμα ἀδιαφορήσῃ καὶ δὲν μὲ κυνηγήσῃ, ἡ Λένα θὰ μεγαλώσῃ μέσα στὴ δυστυχία!...»

Ἐπὶ ἤρξε καὶ μιὰ ἄλλη λύσις. Μὰ ἐξαφάνισεν τὴν Λένα. Νὰ τὴν πᾶν κάπου, ὅπου θὰ μπορούσε νὰ μεγαλώσῃ μὲ ἀσφάλεια ἡ μικρή.

«Πρέπει νὰ τὴν παραδώσω σὲ κάποια γυναίκα ποὺ νὰ γίνῃ δεύτερη μάνα της, ἐξακολούθησε νὰ σκέφτεται. Νὰ μὴ νομίσῃ ὅτι εἶνε παιδί νόθο, ἓνα παιδί ποὺ τὸ μίσησε ὁ πατέρας του, μὲ τὸ δηλητήριο στὴν ψυχὴ του...»

Εἶνε ἔπτα χρονῶν... ψιθύρισε. Μπορεῖ νὰ μᾶς ξεχάσῃ... Μὰ φάνει νὰ ξέρω πῶς εἶνε εὐτυχισμένη. Ποῦ ὅμως, ποῦ νὰ τὴ δώσω;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια...

—Αὐτοί, κύριε Πρόεδρε, τὰ... μασάνε γιὰ καλά!

Ἐνα φοβερό ἔγκλημα ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ

Δημοσιογραφικὲς ἀνκνῆσεις τοῦ συνεργάτου μας **Χ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ**

Δὲν μπορῶ νὰ ἰσχυρισθῶ ὅτι κατέχω τὰ μυστικά τῆς ἐλληνικῆς «ἀργκός». Μὰ ὅταν μπλέκουν μὲ τὴν «ἀργκός» ἄνθρωποι ἀκαταπόστιστοι στα μυστικά της, δημιουργοὶνται παρεξηγήσεις. Καποτε... θανάσιμες. Κατὰ τὸ 1929 ἢ 1930 ὑπηρετοῦσε στὴν «Πατρίδα» ἓνας κλητήρας — ὁ Γιώργης — ποὺ ἦταν ἄσος τῶν γλωσσικῶν παραφθορῶν καὶ τῆς ἀργκός. Τὴν πρώτη μέρα τῆς προσλήψεώς του, ὁ Σίμος τοῦ εἶπε νὰ παραγγεῖλῃ ἓνα καφέ στὸ ὑπόγειο καφενεῖο γιὰ κάποιον ἐπισκεπτή του. Ὁ Γιώργης ἔκανε μιὰ χαρακτηριστικὴ κίνησι τοῦ χεριοῦ καὶ εἶπε:

— Σφύρα κι' ἔρχεται!...

Ὁ Σίμος τοῦ ζήτησε ἐξηγήσεις.

— Δὲν μοῦ λές, παιδί μου, τί σημαίνει αὐτὸ τὸ... σφύρα κι' ἔρχεται;

— Σημαίνει ὅτι ὁ καφές σας φτάνει τώρα ἀμέσως... Ξουραφιά! Ὅσο νὰ πῇς αἰνῇ!

Ταξιδεύαμε κάποτε (1932 ἢ 1933) μὲ τὸ τραῖνο στὴ Θεσσαλονικὴ ἀρκετοὶ δημοσιογράφοι, μερικοὶ ξένοι διπλωμάτες, οὐο-τρεῖς ὑπάλληλοι τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν. Ἀνάμεσα στοὺς ξένους ἦσαν καὶ ἓνας Σέρβος ὑπουργὸς καθὼς καὶ ὁ γεν. διευθυντὴς τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας τῆς Ρουμανίας. Πρῶτο-πρῶτὶ συγκεντρωθῆκαμε ὅλοι στὸ βαγκὸν ρεστωρῶν, ποὺ εἶχε ἥδη καταληφθῇ κατὰ τὰ τέσσαρα πέμπτα ἀπὸ ἄλλους ἐπιβάτες. Σ' ἓνα τραπέζι ὑπῆρχαν δύο κενεὲς θέσεις τῆς ὁποίας πιάσαμε ἓνας μονοελοφορῶν ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν κι' ἐγώ. Ἀπέναντί μας καθόνταν δύο ἀγνωστοὶ ἐπιβάτες ποὺ συζητοῦσαν μεγαλοφώνως ἐπὶ θεμάτων σοδορῶν, ὅπως τουλάχιστον ἔδειχνε ὁ τόνος τῆς φωνῆς τους.

— Δὲν ἔχεις δίκιο, ἔλεγε ὁ ἓνας. Ὁ Μίλτος εἶναι... κιμωλία!

— Κι' ἐγὼ σοῦ λέγω πῶς εἶναι τσαμπουκάκι, διεμαρτύρετο ὁ ἄλλος.

— Σιγά, σιγά θὰ μοῦ πῇς πῶς ἔστησε καρμανιόλα!

— Ναί... ἄκου ποῦ σοῦ λέω. Ἐστῆσε καρμανιόλα καὶ τὸν ἔκοψε. Τὸν ἀνθίστηκα μόνος μου.

— Ἀδύνατον, ἐπέμενε ὁ ὑπερασπιστὴς τοῦ μυστηριώδους Μίλτος, αὐτὸς δὲν κάνει ποτέ μπαλαμούτια. Εἶναι παιδί... σαῖνι καὶ γι' αὐτὸ τὰ καταφέρει.

— Βρὲ ἄκου μένα ποῦ σοῦ λέω, φώναξε ὁ ἄλλος. Νὰ δῆς πῶς θὰ πέσῃ γρήγορα στὴ μαρμάγκα. Δὲν τὴ γλυτώνει. Γιατί μὲ τὸ νὰ μᾶς κἀνὴν τὸν σελεμπιμπιὲν καὶ τὸν σορόππὸν δὲν σημαίνει πῶς εἶνε κι' ἀνοιχτοματῆς. Ἐγὼ σοῦ λέγω πῶς εἶνε μπαμπίας. Κι' ἂς ἔσκασε τὸ μπαλαμουτι χτες τὴ νύχτα...

Ὁ γείτονας μου διπλωματικός ἀκούγε μὲ ἓνα εἶος καταπληξῶς τῆς στιχομυθίας. Φαινόταν μᾶλλον... ἀνήσυχος. Ἀπὸ ὅσα εἶχε ἀκούσει ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα — αὐτὸ μοῦ τὸ ἐξεμυστηρεῖται ἀργότερα — πῶς κάποιος... ἐγκλημα εἶχε διαπραχθῇ ἢ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἦταν ὑπὸ μελέτην. Πραγματικά, ὅταν σὲ λίγο ἔφυγαν οἱ δύο ἀγνωστοὶ ὁμοτράπεζοι, ὁ γείτονας μου ἔσπευσε νὰ μὲ ρωτήσῃ μὲ ἐμπιστευτικὸ ὕφος:

— Δὲν σὰς φαίνονται ὑποποτὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι;

— Καθόλου.

— Μὰ δὲν ἀκούσατε πῶς ἔλεγαν γιὰ κάποιον φίλο τους πῶς «ἔσπρωξε καρμανιόλα» καὶ πῶς «ἔκοψε» κάποιον;

— Καὶ αὐτὸ τὸ ἀκούσα. Ἀπὸ ὅλη ὁμως τὴν κουβέντα τους κατὰλαβα πῶς αὐτὸς ποὺ εἶχε στήσῃ τὴν καρμανιόλα καὶ ἔκοψε κάποιον, κατάφερε στὸ τέλος νὰ τὴν κἀνῃ... κοπάνια!

— Πῶς εἶπατε; ἔκανε μὲ ἀνανεωμένη τὴν ἐκπληξί του ὁ διπλωματικός, ἐνῶ σκούπιζε τὸ μουνελό του.

— Κοπάνια, Δηλαδή... λαγός.

— Λαγός;

— Ναί, κατὰ τέτοιο. Ἐγὼ τὸ... σακκουλεύτηκα ἀμέσως!

Ὁ συνομιλητὴς μου κατὰλαβε — ὅχι μὲ μεγαλὴ ταχύτητα — πῶς τὸν πείραζε. Καὶ μὲ καταφανῇ ἀγανάκτησι καλέσας τὸ γκαρσόνι τοῦ βαγκὸν ρεστωρῶν νὰ πληρώσῃ τὸ λογαριασμὸ μου. Ἐπειδὴ πάντως εἶχε καὶ τὸ ἀστυνομικὸ δαιμόνιο μέσα του καὶ ἐπειδὴ ἐνδιαφερόταν γιὰ τὴ ζωὴ τῶν ἐπιστῶν ξένων ποὺ συνώδευσεν, ἔκανε μιὰ εἰδικὴ ἐρευνά καὶ πληροφορήθηκε πῶς αὐτοὶ ποὺ συζητοῦσαν περὶ «καρμανιόλας» καὶ «κοψίματος» καὶ «μαρμάγκας» εἶχαν παίξει τὴ νύχτα χαρτιά στὸ διαμέρισμά τους καὶ τὰ εἶχαν μ' ἓνα σύντροφό τους, γιὰ τὸν ὁποῖο ὑπῆρχε ὑπόνοια πῶς τους ἔκλεβε.

Κατὰ τὶς παραμονὲς τῶν ἐκλογῶν τοῦ 1928 ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος κατέβαινε συχνὰ στὸν Πειραιᾶ καὶ ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὶς ἐπαγγελματικὲς καὶ ἐργατικὲς ὁργανώσεις. Σὲ μιὰ ἀπὸ τῆς ἐπισκέψεως τὸν αὐτὸς ἦμουν μέσα στὴ δημοσιογραφικὴ συνοδεία καὶ εἶχα τὴν ἐυκαιρίαν νὰ παρακολουθῶ ἀρκετὰ χαριτωμένα πράγματα κατὰ τὶς συνομιλίες τοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν Φιλελευθέρων μὲ τοὺς ἐκπροσώπους τῶν λαϊκῶν τάξεων. Παρουσιάσθηκε λοιπὸν τὴν ἡμέρα ἐκείνη καὶ μιὰ ἐπιτροπὴ λεμβούχων, οἱ ὁποῖοι ἔβησαν ὑπ' ὄψιν τοῦ προθυπουργοῦ ὠρισμένους διεκδικητές τους. Ὁ Βενιζέλος ἀκούσε μὲ προσοχὴ τὰ αἰτήματά της καὶ ἐπειδὴ δὲν συνήθιζε νὰ δίνει πρόχειρες ὑποσχέσεις τοὺς εἶπε πῶς θὰ μελετήσῃ τὸ ζήτημα, ἀλλὰ ὅτι πρέπει νὰ εἶχαν ὑπ' ὄψιν τοὺς ὅτι οἱ πλοιοκτῆται — ἐναντίον τῶν ὁποίων εἶχαν καταφερθῇ οἱ λεμβούχοι — εἶναι στοιχεῖα χρήσιμα γιὰ τὴν προαγωγὴν τῆς Ἑθνικῆς Οἰκονομίας.

Μὴν νομίζετε, προσέθεσε ὅτι, ἐπειδὴ ἔχουν βαπτορία, εἶνε καὶ πλούσιοι ὅλοι τους.

— Τί λέτε, κύριε Πρόεδρε; εἶπε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐπιτροπῆς. Δὲν μπορεῖτε νὰ ξέρετε σεῖς πῶς τὰ... μασάνε αὐτά.

— Τὰ μασάνε; ρώτησε γελῶντας ὁ Πρόεδρος.

— Βέβαια καὶ τὰ μασάνε. Εἶναι... σταυραετοί.

Ἐννοοῦσε πῶς οἱ πλοιοκτῆται κέρδιζαν πολλὰ χρήματα καὶ σὰν... σταυραετοὶ ποὺ ἦσαν κατάρθωναν νὰ ξεφεύγουν τῆς υποχρέωσης τους.

Ὁ Πρόεδρος ὅμως, ὅσον καὶ ἂν δὲν ἦταν μεμνημένος στὴν «ἀργκός» δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἐξηγήσεις. Μπήκε ἀμέσως στὸ νόημα. Καὶ τοὺς ἔδωσε τὴν πρόβουσα ἀπάντησι...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

ἘΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

Μὲ τὸ φακὸ τοῦ ματιοῦ

ΕΝΩ Η ΛΙΜΝΗ Μαραθῶνος ἐτοιμάζεται νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ τὸν γεμῶτο λάσπη βυθὸ της, ὠρισμένοι κύκλοι ἄρχισαν πάλι νὰ συζητοῦν ἂν ἡ ὑδρευσίς τῆς πρωτευούσης πρέπει νὰ γίνῃ ἀπὸ τὴν Ὑλίκη ἢ τὴ Σουβάλα! Καί, ναί μὲν, τὸ ὑπουργεῖο Δημοσίων Ἔργων ἀδιαφορεῖ γιὰ ὅλα αὐτὰ καὶ προχωρεῖ μὲ ἀξιοθαύμαστη, πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ, δραστηριότητά στὴν προσπάθεια προσωρινῆς ἐστῶ τακτοποιήσεως τοῦ φοβεροῦ ὑδρευτικοῦ προβλήματος, ἀλλὰ ἡ ἀνανεώσις τῶν συζητήσεων ἐπὶ ἐνὸς λυμένου ἤδη θέματος, δίδει τὸ μέτρον τῆς αντιδραστικῆς διαθέσεως ποὺ ὑπάρχει σὲ ὠρισμένους κύκλους. Αὐτὸ δὲ τὴ στιγμὴ ποὺ μᾶς συνεχεῖ ἀγωνία γιὰ τὸ πότε καὶ τί θὰ ἀποδώσουν τὰ προσωρινὰ ἔργα...

Ο ΚΗΠΟΣ τῆς Ἀκαδημίας ἀλλὰ καὶ τὰ προπύλαια τοῦ Ἰδρύματος ἐχρησίζετο μέχρι πρὸ ὀλίγου ὡς πρόχειρα νυκτερινὰ καταφύγια τῶν διαδωτῶν ποὺ κατελαμβάνοντο ἀπὸ ἐπείγουσα φυσιολογικὴ ἀνάγκη. Φυσικὰ αὐτὸ δὲν ἦταν καθόλου κολακευτικὸ γιὰ τὸ ἀνώτατο πνευματικὸ Ἰδρυμα, οὔτε βέβαια γιὰ τὸν τουρισμὸ τῆς πρωτευούσης. Ἡ δὲ τὸ Γ. Ἀστυνομικὸ Τμήμα ἀνέλαβε τὴν ἀγρυπνὴ ἐπίβλεψιν, κατὰ τῆς νυκτερινῆς ὥρας, τοῦ μέρους αὐτοῦ τῆς πόλεως. Εὐτυχῶς. Ἐτσι εἶνε βέβαιο ὅτι ἡ κεντρικώτερη περιοχὴ τῆς πρωτευούσης θὰ παύσῃ νὰ ἀναδίδῃ — ἰδίως τῶς πρωινῆς ὥρας — τὸ ἰδιόμορφο ἐκείνο... ἄρωμα ποὺ μαρτυρεῖ τὰ ὅσα συμβαίνουν τὴ νύχτα. Χρήσιμος πάντως εἶνε νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ ἴδιο μέτρον καὶ σ' ἄλλα κεντρικὰ σημεῖα, ὅπου παρατηροῦνται ἀνόλογες παραδράσεις τῶν στοιχειώδων κανόνων τῆς εὐπρεπείας.

Ο ΜΑΘΗΤΑΙ τῆς Σιδιτανιδείου Σχολῆς εἶνε κατὰ τὴν μεγίστην πλειοψηφίαν τοὺς φτωχοί. Οἱ περισσότεροι ἐπίσης ἀπὸ αὐτοὺς εἶνε ἐργαζόμενοι. Δὲν ἔχουν συνεπῶς τὴν εὐχέρεια νὰ πληρώσουν ὡς διδάκτρα τῆς 270.000 δραχμῆς ποὺ τοὺς ζητεῖ τώρα ἡ Σχολὴ ἐναντίον τῶν 90.000 ποὺ ἐπλήρωσαν πρὶν. Ἀλλ' ὅσοι μὲν μαθηταί, πλὴν τῶν διδασκτρων, προσφέρουν καὶ τὴν ἀτομικὴν τους ἐργασίαν. Δὲν εἶνε δίκιο λοιπὸν νὰ ἐπιβαρυνθοῦν μὲ προσθετὰ οἰκονομικὰ βάρη, ποὺ δὲν εἶνε ἄλλωστε εἰς θέσιν νὰ ἀντιμετωπίσουν.

Ο ΕΝ ΕΙΝΕ περιέργο ὅτι ἐπεσε ἡ κατανάλωσις τῶν σιγαρέτων. Οἱ ὑπάλληλοι, οἱ ἐργαταὶ καὶ γενικά οἱ βιοπαλαίους τάξεις, παρακολουθώντας μὲ δέος τῆς συνχρότατες υπερτιμήσεις — τρεῖς μὲς α' ἓνα χρόνο — προτίμουν νὰ λύσουν τὸ πρόβλημα μὲ τὴ μέθοδο ποὺ ἐφημερίσθη καὶ ἐπὶ τοῦ... Γορδίου δεσμοῦ. Κόψιμο «μὲ τὸ μαχαίρι». Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος τοῦ περιορισμοῦ τῆς κατανάλωσός. Οἱ καπνοβιομήχανοι ἂς τὸ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τοὺς ἂν δὲν θέλουν νὰ κάνουν ὅλους τοὺς Ἕλληνας... ἀκάπνους.

Ο ΑΙΝΕΤΑΙ ὅτι θὰ μὴ κάποιος ρυθμὸς στὴν κυκλοφορικὴ ἀναρχία ποὺ κυριαρχεῖ στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν. Αὐτὸ βέβαια μὲ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι θὰ ἐφαρμοσθοῦν τὰ μέτρα τῆς Τροχαίας καὶ

—τὸ σπουδαιότερο— ὅτι θὰ περπατήσῃ τὸ κοινὸν στὶς σχετικὲς ὁδηγίες. Γιὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ὁμως τὸ τελευταῖο, πρέπει νὰ διευκολυνθοῦν οἱ πεζοὶ ὄχι μόνον μὲ τὴν παροχὴ ὁδηγίων, ἀλλὰ καὶ μὲ πρακτικὰ μέτρα. Μιλοῦμε, ἐπὶ παραδείγματι, γιὰ ὑποχρεωτικὲς διαβάσεις, ἐνῶ ἀπὸ τῆς περισσοτέρας ἔχουν ἀφαιρεθῇ πρὸ πολλοῦ τὰ καρφιά. Βάσις τοῦ κανονικοῦ κυκλοφοριακοῦ ρυθμοῦ εἶνε τὰ αὐτόματα ἐγχρώμα σημεῖα, ποὺ ὑπάρχουν σὲ ὠρισμένα σημεῖα τῆς πρωτευούσης. Ἀν ὑπάρξῃ τρόπος, νὰ μποῦν χρωματιστὰ φῶτα σ' ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ κεντρικὰ σταυροδρόμια, τότε μόνον τὸ ζήτημα τῆς κυκλοφορίας θὰ μὴν στὸ δρόμῳ τῆς λύσεως...

Ο ΑΝΤΟΥ, σ' ὅλες τῆς μεγάλαις πόλεως τοῦ κόσμου, τὰ ἀπορρίματα βιομηχανοποιούνται. Ἐδῶ ἀποτελοῦν μόνιμη ἐστία ἀσθενειῶν, διότι οἱ βιομηχανικὲς προμηθεύονται μόνον ὅτι τοὺς χρειάζεται, μέσον τους θὰ ἦταν τὸ πρακτικώτερον καὶ ἀσφαλέςτερον μέτρον καὶ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴ στρέφεται τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Δημάρχου κ. Κοτζιά. Ἀλλὰ δὲν φαίνεται εὐκόλῃ ἡ πραγματοποίησις του. Χρειάζονται ἐιδικὸι χώροι καὶ ἐιδικὸι κλίβανοι. Χρειάζονται δηλαδὴ πολλὰ λεφτά, ποῦ, ὡς γνωστὸν, δὲν ὑπάρχουν. Καὶ ὁμως κατὰ πρέπει νὰ γίνῃ. Βουνὰ ὁλόκληρα σκουπιδιῶν ὑψώνονται σὲ μικρὴ ἀπόστασιν ἐξω ἀπὸ τὴν Ἀθῆνα. Καὶ δὲν χρειάζεται νὰ τὰ ἐπισκεφθῇ κανεὶς γιὰ νὰ ἀντιληφθῇ τὸν κίνδυνον...

Ο ΛΥΚΕΙΟ Ἑλληνίδων, τοῦ ὁποῖου εἶνε γνωστὴ ἡ ἐξαιρετικὴ κοινωνικὴ δράσις, ἀπέφασκε νὰ ἐπανιδρύσῃ τὸ τμήμα ἡθικῆς προετασίας τῶν παιδιῶν, τῶν χωρὶς καθοδήγησι, δηλαδὴ, φτωχῶν, ἀνηλίκων ποὺ ἀπειλοῦνται ἀπὸ πολλοὺς κινδύνους, ἡθικοὺς πρὸ πάντων, μέσα στὶς μεγάλαις πόλεις.

Ἡ παλαιότερη προσπάθεια τοῦ Λυκείου στὸν τομέα αὐτὸν ἀπέδωσε θαυμάσια ἀποτελέσματα. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐξ ἴσου θαυμάσια θὰ εἶνε καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς νέας προσπάθειας. Ἀξίζουν συγχαρητήρια στὶς εὐγενεῖς καὶ πρόθυμες κυρίες τοῦ Ἰδρύματος.

Ο ΑΡΚΕΙ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ καλλιτεχνικὴ ἀρτία ἐκτέλεσις τῶν παραστάσεων τῶν Δελφῶν, ποὺ θὰ δοθοῦν πρὸς τιμὴν τῶν ἀποθιμένων Ἑλλήνων καὶ τῶν ξένων. Ἐπιβάλλεται νὰ ἐξασφαλισθῇ παραλλήλως καὶ ἡ κατὰ τὸ δυνατόν ἀνετη παραμονὴ τους. Τὰ ξενοδοχεῖα τῶν Δελφῶν καὶ τῆς Ἀράχωβας δὲν μποροῦν νὰ στεγάσουν παρὰ ἓνα ἄσπμαντο ἀριθμὸ ἐπισκεπτῶν, ἐνῶ ἡ συρροὴ κατὰ τῆς ὑπάρχουσας ἐνδείξεως θὰ εἶνε μεγίστη. Ὅσο περίφημη καὶ ἂν εἶνε ἡ καλλιτεχνικὴ ἐκδήλωσις, θὰ πᾶν χαμένη ἂν ταλαιπωρηθῇ ὁ κόσμος. Καὶ μάλιστα κόσμος ποὺ πρέπει νὰ ἀποκομίσῃ τῆς ἀρίστες ἐντυπώσεις ἀπὸ πάσης πλευρᾶς...

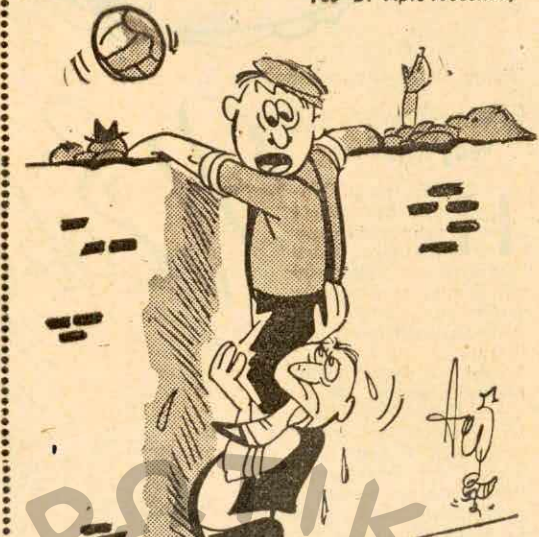
Ο ΑΝΤΟΥ μπορεῖ νὰ ταξιδέψῃ κανεὶς ἐλευθερὰ πλὴν τῶν Δωδεκανήσων ὅπου χρειάζεται ἐιδικὴ ἄδεια. Ὑποθέτομε ὅτι τὸ μέτρον δὲν ἐξυπηρετεῖ πλέον κανένα πρακτικὸ σκοπὸ, ἐφόσον δὲν ἰσχύει γιὰ καμμιὰ ἀπολύτως ἄλλη περιφέρειαν τοῦ κράτους. Γι' αὐτὸ καὶ φανταζόμεθα ὅτι θὰ ἀρθῇ γρήγορα, καὶ μάλιστα προτοῦ ἀρχίσῃ ἡ μεγάλη, λόγω ποῦ καλοκαιριοῦ, κίνησις ἐκδρομῶν καὶ παραθεριστῶν πρὸς τὰ Δωδεκάνησα.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

—Κάντε θέσι, παιδιά... Ἐρχεται κι' ὁ Διονύσης!...

Τοῦ Β. Χριστοδούλου

Τὶ φωνάζεις, ὁ Μίμη; Δὲν συμφωνήσαμε ὅτι ἐὰν θὰ δῆς τὸ δεύτερο ἡμυχρόνιο;...

Τοῦ Ἀρχέλαου

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

«Ζεστὴ ἐροχή, εὐλογία ἀγγέλων»

Έστερ Ουίλλιαμς, μία από τις ωραιότερες ατάρ της Αμερικής.

Οι φιλανθρωπίες της νέας Αφροδίτης

Η Έστερ Ουίλλιαμς δεν ανήκει βέβαια στη κατηγορία των δραματικών ήθοποιών του κινηματογράφου, ωστόσο το άστρο της σήμερα μεσουρανάει και η δημοτικότητά της είναι αξιοζήλευτη. Άλλα τα γούστα του παγκόσμιου κοινού αλλάζουν τόσο συχνά! Δεν είναι δύσκολο άπ'όπου να σβύσει μια μέρα και το άστρο της Έστερ, όπως έσβυσαν τόσα άλλα. Η διάσημη ατάρ και πρώην πρωταθλήτρια του κολυμβήματος λοιπόν, αναλογίζεται με πρόμο ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Και αντίδοτο όσο μπορεί με την περιουσία της που έχει συγκεντρώσει από τις 25 και πλέον ταινίες που έχει γυρίσει μέχρι σήμερα, καθώς κι από άλλες επιχειρήσεις.

Πώς όμως αντίδοτο; Με το να προσφέρει μεγάλες και θετικές υπηρεσίες στα παιδιά και στις μητέρες. Η ίδια άλλωστε είναι σύζυγος και μητέρα δυο αγοριών, του Μπέντζαμιν, δυομισυ ετών, και ενός μωρού μερικών μηνών. —Κάποτε η σιλουέττα μου θα πάψω να εμφανίζεται στην οθόνη του κινηματογράφου, λέει συχνά η ωραία Έστερ. Το δυο μου, όμως, ελπίζω να μείνει για πολλά χρόνια. Γιατί θα με θυμούνται τα σημερινά Αμερικανόπουλα, όταν θα μεγαλώσουν...

Κι' αλήθεια, κάνει πολλά για τα παιδιά! Πριν δυο χρόνια σε μια δημόσια κολυμπητική πισίνα δέχτηκε να παρουσιάσει μ' ένα πολύ μικρό μαγιώ, ενώ χιλιάδες έκπληκτα μάτια παρακολουθούσαν με ενδιαφέρον αυτή την εμφάνισή της. Κι' αυτό το έκανε μόνο και μόνο για να προσελκύσει το ενδιαφέρον και να εισπράξει περισσότερα δολάρια για ένα παιδικό φιλανθρωπικό ίδρυμα.

Η Μοντέρνα Αφροδίτη με το χαριτωμένο αγοράκι της Μπέντζαμιν.

ΟΝΙΛΙΑΜΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Λίγα άργότερα είχε την πρωτοβουλία ν' αναλάβει υπό την προστασία της τα 100 τυφλά παιδάκια ενός ορφανοτροφείου του Λος Άντζελες. Κι' όχι μόνο τα ενίσχυσε με χρήματα και χρήσιμα δώρα, αλλά στο τέλος είχε και το κουράγιο ν' αναλάβει να τα μάθη ένα-ένα να κολυμπούν.

—Τα μικρά και άτυχα παιδιά είναι η αδυναμία μου, δήλωσε πρό καιρού η Έστερ. "Αν μπορούσα να τα βοηθούσα όλα θα ήμουν πολύ ευτυχής!...

Για να βοηθήσει πάλι τα παιδιά η πρωταγωνίστρια τόσων κολυμβητικών φιλμ, ωργάνωσε πέρυσι τον Απρίλιο στο κοσμικό νυκτερινό κέντρο του Χόλλυγουντ «Μαύρος Γάτος» μια φιλανθρωπική χοροεσπερίδα υπέρ των ορφανών μικρών παιδιών του τελευταίου πολέμου που μένουν μόνιμως στο Λος Άντζελες. Στην κοσμική αυτή χορευτική βραδυά παρέυρεθη ολόκληρος ο κινηματογραφικός κόσμος. Το εισιτήριο της εισόδου είχε 15 δολάρια για τους κυρίους και 10 δολάρια για τις κυρίες. Οι εισπράξεις λοιπόν ήταν τεράστιες. Κι' όσοι πήγαν εκεί έβγαν το πρωί ένθουσιασμένοι. Η Έστερ τραγούδησε και χορεύσε με τον Βαν Τζόνσον με ασυνήθιστο μπρίο. Έπειτα, μερικοί άλλοι άστερες, έκαναν διάφορες εμφανίσεις σε σκέτες, τραγούδια και χορούς και τέλος, ύστερ' από τα μεσάνυχτα, η Έστερ ξανάκανε την εμφάνισή της. Αυτή τη φορά άλλαξε το ένα ύστερα από το άλλο 10 πρωτότυπα κοστούμια του μπάνιου!

Το ενδιαφέρον της Ουίλλιαμς για τα παιδιά είναι ανεξάντλητο. Η Μοντέρνα Αφροδίτη είναι και επιχειρηματίας. Μαζί με τον άντρα της Μπέν Γκέιτς έχει τρία μεγάλα κινητά καφεζαχαροπλαστεία και εστιατόρια, που γυρίζουν στους δρόμους των μεγάλων πόλεων και κάνουν χρυσές δουλειές. Παρ' όλες τις δουλειές της λοιπόν βρήκε καιρό ν' αφιερώσει, άλλη μια βραδυά πέρυσι τον Αύγουστο για τα παραλυτικά από πολιομυελίτιδα μικρά παιδιά ενός νοσοκομείου της Καλιφόρνιας. Πήρε το κολυμβητικό μπαλέτο της που αποτελείται από 25 ωραιότατες και με πλαστικό σώμα κοπέλλες και ωργάνωσε μια νυκτερινή επίδειξη μέσα στο νερό μι-

ας πισίνας που φωτιζόταν από δεκάδες πολύχρωμους προβολείς. Ήταν ένα θέαμα αξέχαστο! Κι' εδώ η επιτυχία στάθηκε εξαιρετική και τα έσοδα περισσότερα από όσα τα υπελόγιζε η ίδια η Έστερ... Άποτέλεσμα της πρωτοβουλίας αυτής ήταν να πλουτισθεί το παιδικό νοσοκομείο με δέκα πέντε καινούργιους «σιδηρούς πνευμονας» κατά της πολιομυελίτιδας!

Η Έστερ όμως δεν ξεχνάει και τους μεγάλους. Τον περασμένο Μάρτιο σκέφθηκε να κάνει κάτι και γι' αυτούς. Με δική της έξοδα, φυσικά, τελειώνει ήδη το χτίσιμο μιας μεγάλης πισίνας, που σε λίγο θα τη χαρίσει στο Δήμο του Λος Άντζελες προς χρήση του κοινού.

Άλλη απόδειξίς της σημαντικής δράσεως της Έστερ είναι και αυτή: Σε συνεργασία με τη μητέρα της την κ. Μπούλα Ουίλλιαμς, μια εμπειρη επιστήμονα, η Έστερ ανέλαβε τα έξοδα και θα πλουτίσει σε λίγο καιρό το Λος Άντζελες μ' ένα πρωτότυπο ίδρυμα για τη Μητέρα και το Παιδί. Το ίδρυμα αυτό που άνομασθηκε «Ίδρυμα Ουίλλιαμς για την εργαζόμενη Μητέρα» θα είναι εφωδιασμένο με τα πιο σύγχρονα επιστημονικά μέσα και θα διαιρείται σε δυο ανεξάρτητα τμήματα. Στο πρώτο τμήμα θα μπορούν οι εργαζόμενες μητέρες ν' αφήνουν εκεί τα παιδιά τους το πρωί και να τα παίρνουν το βράδυ. Στο δεύτερο, που θα είναι ένα είδος σχολείου, οι μητέρες θα παίρνουν μαθήματα για την ανατροφή των παιδιών τους.

Έστερ Ουίλλιαμς και ο Βαν Τζόνσον.

Έρεβνια...

Από τα τελευταία λείψανα της Παλι-
ας Αθήνας, ύψωνόταν στη μέση του πιο
κεντρικού δρόμου της πρωτεύουσας το
παλιό μέγαρο, στο βάθος του κήπου. Λες
κι' είχε μείνει αυτό μονάχα ασάλευτο μέ-
σ' στην καινούργια ζωή.

Κάθε μέρα, εκατοντάδες διαβάτες στα-
ματούσανε μπροστά στην κλειστή καγκε-
λόπορτα της εισόδου του, κουνάγανε τα
κεφάλια τους κι' ανταλλάσσανε μεταξύ
τους σκέψεις διάφορες:

—Μωρέ, χαμένο οικόπεδο!

—Χτιζότανε εδώ μία πολυκατοικία θη-
ρίοι...

Και, πραγματικά, αυτή ήταν η αλήθεια!
Στη θέση της παλιάς αρχοντικής βίλλας
και του έντελως άχρηστου κήπου της, θα
μπορούσε να χτιστεί μία μεγάλη πολυκα-
τοικία, ένας κινηματογράφος, ένα θέατρο,
ή ένα οποιοδήποτε μεγάλο οικοδόμημα.
Φαίνεται όμως ότι ο ιδιοκτήτης του παλι-
ού σπιτιού και του οικοπέδου δεν έννοου-
σε να τα πουλήσει.

Ένα πρωί, δυο από τους χασομέρηδες
αυτούς κουδέντιαζαν πάλι μπροστά στο
κλειστό, έρημο σπίτι του παλιού καιρού:

—Παιδε να τ'άχη όμως και να μην το
πουλάει... Έλεγε ο ένας. Για φαντάσου!...
Μέσα στην Αθήνα μία τέτοια άχρηστη
σπιταράνα... με κήπο!...

Απαράτηρη, είχε γλυστρήσει πίσω
από τους δυο άγνωστους μία γρη-
νή. Ήταν ντυμένη φτωχικά, μα το ύφος της
πρόδινε την παλιά ξεπεσμένη αρχόντισσα.

—Με συγχωρείτε, κύριοι... είπα εύγε-
νικά στους δυο άγνωστους. Σας ένοχλη-
πολύ αυτό το σπίτι κι' ο κήπος του;

Γυρίσανε οι δυο πρωίνοι χασομέρηδες
της Αθήνας και την κυτάξανε.

—Δηλαδή, συγγνώμη μαντάμ, είσα-
στε μήπως ιδιοκτήτρια του σπιτιού, και θυ-
μώσατε που σας το προσβάλαμε;... Έ-
κανε ο πρώτος γεμάτος σκληρή ειρωνεία.

Μίλησε τώρα κι' ο δεύτερος:

—Μά, στο σώστα σου, δηλαδή, κυρά
μω, λες ότι πρέπει να μείν κλειστό κι'
άχρηστο κοτζάμ σπίτι μ' ένα σωρό οι-
κόπεδο;...

Χαμογέλασε μελαγχολικά η γρη-
νή:

—Δεν υπερασπίζομαι το σπίτι... εί-
πε σιγά, μαλακά. Υπερασπίζομαι ένα
λείψανο — ίσως το τελευταίο... της
Παλιάς Αθήνας, που επιμένετε να το δι-
ητέ κι' αυτό να πέφτη και να χανεται!...

Τώρα, και οι δυο άντρες, την κυτά-
ζανε από πάνω ως κάτω με βλέμματα
γεμάτα λύπη. Κι' ύστερα, κουνώντας τα
κεφάλια τους, απομακρυνθήκανε σιγά-
σιγά!...

Την είχανε πάρει για τρελή. Το κα-
τάλαβε η γρηνή, μα δεν την ένοιαζε. Έ-
κείνη, έμεινε εκεί, μπροστά στα κάγκελα,
κι' άφισε τα κουρασμένα της μάτια να

Βουλιάζουσαν στον έρημωμένο κήπο — και
στο παρελθόν...

...Πολλά χρόνια είχανε περάσει από τό-
τε. Ήταν η παλιά, η ωραία εποχή, που
η Αθήνα δεν είχε ούτε πολυκατοικίες, ου-
τε αυτοκίνητα, ούτε πυρετική κίνηση. Μα
μόνο λαντώ, μόνιπα, και σπίνια σαν κι'
αυτά... Και μέσα σ' αυτό το σπίνι, η
γρηνή ξανάβλεπε με τα μάτια της φαντα-
σίας τον ίδιο τον εαυτό της: Ήτανε τό-
τε μία ωραία νέα κυρία, με λυγρή κορ-
μωσασιά, σφιγμένη πάντα μέσα σε κομ-
ψές τουαλέτες, με τα βαρύτιμα διαμαν-
τικά που λαμπυρίζανε σαν έκτυφλωτικά έ-
πίγεια άστρα πάνω στο μετόπι και στο
βελούδο... Μα ναι, άλλοτε, κάποια πολύ
παλιά εποχή, η ωραία αυτή βίλλα ήτανε
δική της! Μέσ' στα παρτέρια του κήπου
της είχανε πλανηθεί τόσες φορές τα ζευ-
γάρια των καλεσμένων, ανάμεσα στις ντά-
λιες και στα τριαντάφυλλα... Και, μέσα
στις μεγάλες κομψές αίθουσες του σπι-
τιού, πόσες φορές δεν είχε μαζευτεί η α-
φρόκρεμα της πρωτεύουσας, γύρω από τον
εύγενικό αμφοιτρώνα και τη γοητευτική
του γυναίκα... Ήταν η καλή εποχή, όταν
ακόμα ο ρομαντισμός δεν είχε σαρωθεί ά-
πο του ώμου ρεαλισμού το σιμουν, όταν
οι άνθρωποι ήσαν άγνοιοι κι' οι καρδιές
άδολες κι' εύγενικές... Μά, αλλοίμονο! Η
μοίρα χτύπησε κατακέφαλα και το σπίνι,
και τους ενοίκους του: Ήρθε ο πρώτος
πόλεμος, και ο εύγενικός οικοδεσπότης
βρέθηκε μία μέρα, καταστραμμένος, στην
ανάγκη να πουλήσει, ύστερ' από όλα τα
άλλα, και το αρχοντικό του σπίνι... Οι
δανειστές του πληρώθηκαν ως τότε τελε-
ταίον, εκείνος όμως δεν μπόρεσε να ζή-
ση: Ένα πρωί τον βρήκανε σ' ένα παγ-
κάκι του Βασιλικού Κήπου με μία σφαί-
ρα στο κεφάλι!... Η χήρα του έμεινε
κυριολεκτικά στο δρόμο. Οι λίγοι συγγε-
νείς της τη βοήθησαν στην αρχή. Ύστε-
ρα βαρεθήκανε. Κι' εκείνη, φτωχιά, ξεχα-
σμένη απ' όλους, και — το χειρότερο... —
με τα φαντάσματα της παλιάς της εύ-
τυχίας που την κυνηγούσανε νύχτα και
μέρα σ' αβασανιστικό βρυκόλακες, αναγ-
κάστηκε να γίνει δασκάλα στην αρχή, οι-
κονόμος ύστερα σ' ένα από τα σπίνια του
καινούργιου μεταπολεμικού πλούτου... Μα
της έμεινε σαν παρηγοριά η ιδέα ότι το
σπίνι της ήταν ανέπαφο!... Μέσα στην α-
μαρτωλή Αθήνα, είχε διατηρήσει αλύγι-
στη την αρχοντική του αγνότητα!...

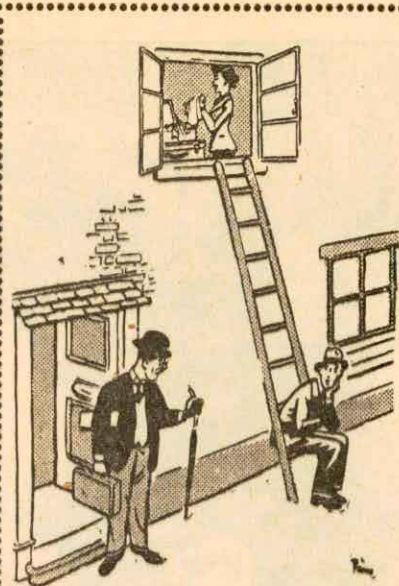
Κάποιο φθινοπωρινό πρωί, φτάσαν έρ-
γάτες πολλοί μπροστά στο σπίνι. Παρα-
δίεσαν τη μανταλωμένη καγκελόπορτα,
διώξανε τα φαντάσματα του παλιού και-
ρού από τον κήπο, κι' άρχισαν να γκρε-
μίζουν το σπίνι!... Συννεφο ή σκονη...
Σε λίγες μέρες, οι τοίχοι ύψωνόντουσαν
χωρίς σκέψη, σ' ασκελετωμένα μπράτσα
σε μία μάταια ικεσία στον ουρανό... Ο-
ξω από την καγκελόπορτα, κρεμάστηκε
μία μεγάλη επιγραφή: «Πωλούνται πα-
λαιά υλικά». Οι χασομέρηδες ρωτήσανε κι'
ίκανοποιήθηκαν: Στη θέση της παλιάς
άχρηστης βίλλας με τον ακόμα πιο άχρη-
στο κήπο, θα χτιζότανε τώρα μία «χρη-
σιμη» πολυκατοικία!...

Και μία νύχτα, δέξω από τα έρείπια
του παλιού σπιτιού ήρθε έν' άλλο ανθρω-
πίνο έρείπιο: Ή γρηνή κυρία, που με τα
μάτια της ανοιγμένα από τη φρίκη, διά-
κρινε κάτω από τις αμφιβόλες άχτίνες
μιάς φθινοπωρινής σελήνης τους όγκοι
των πεσμένων τοίχων... Με πόδια που τρέ-
μανε, δρασκέλισε την γκρεμισμένη καγκε-
λόπορτα, και πλανήθηκε σ' αφάντασμα έ-
κει που άλλοτε άνθιζε ο κήπος με τα παρ-
τέρια, με τα λεβαντίνια, τις ντάλιες, τα
τριαντάφυλλα... Έφτασε ως τη θέση του
σπιτιού. Ένας τοίχος μόνο ύψωνόταν ά-
κόμα ορθός... Κι' αυτός θάπεφτε αύριο,
για να βάψη μέσ' στα χαλάσματα του και
το τελευταίο λείψανο της όμορφης Αθή-
νας του παλιού καιρού!...

Σ' α μη μπορούσε πιά ν' ανασάνη,
άπλωσε τα χέρια της για να πιαστή από
κάπου, κι' ύστερα έπεσε βαρεία στο χώ-
μα, ανάμεσα στα χαλάσματα, η γρηνή.

Τη βρήκανε το άλλο πρωί πεσμένη,
μέσ' στα έρείπια του νεκρού σπιτιού της.
Πέθανε μαζί μ' αυτό!

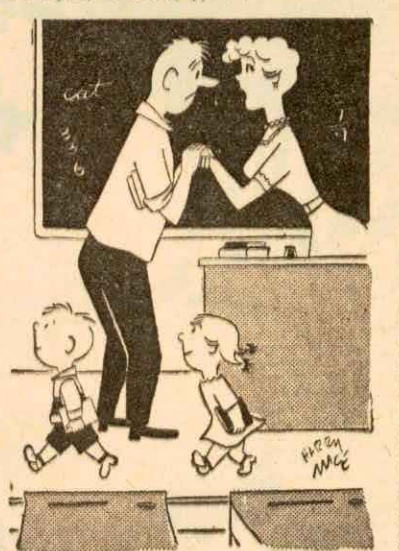
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

—Δεν π'ας παιδί μου, να πι'ς κα-
νένα καφεδάκι, γιατί η κόρη μου, μέ-
χρι να έτοιμαστ'η, θα κάνει καμιά
ώρα!...

ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΑ ΟΠΛΑ
—Μου επιτρέπετε να σας συνοδεύ-
σω εγώ, δεσποινίς;...

Πέτρο, θα χρειαστή να σε προ-
βιδάσω έφ'ότος... Ο διευθυντής άρ-
χισε να μ'α υποψιάζεται!...

Η Ρίτα Χαίηγουορθ στο τελευ-
ταίο της φιλμ «Κάρμεν».

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

★ Από την ημέρα που ο 'Α-
λχ Χάν γνώρισε τη Ρίτα
Χαίηγουορθ και την έρω-
τεύθηκε, τα δώρα του έπεφταν
βροχή. Έκτος από τα άμετοτα
και βαρύτιμα κοσμήματα, ο πρίγ-
κων άγόρασε στη Ρίτα μία έπαυ-
λη στο Παρίσι, κοντά στο δάσος
της Βουλώνης και την έπιλωσε
με τα πιο ακριβά έπιπλα, της
χάρισε μερικά από τα καλύτερα
άλογά του, που κατ' επανάληψη
κέρδιζαν στις κούρσες, στόλισε
το σπίτι της με πανκριβούς
ζωγραφικούς πίνακες κλπ.

Σήμερα, η Ρίτα, εκτός των
3 εκατομμυρίων δολλαρίων που
ζητά από τον 'Αλχ για την άνα-
τροφή της κόρης της Γιασινιά,
θέλει άλλο ένα εκατομμύριο για
όλα αυτά τα άγαθα που της ά-
νήκουν και που φεύγοντας απ'
τη Γαλλία τα άφησε και πάλιν
στον 'Αλχ.

★ Ο γνωστός Γάλλος ήθοποι-
ός Σέρζ Ρετζιανί έβγινε
για δεύτερη φορά μπαμπάς. Η
γυναίκα του Ζανίν έθεσε στον
κόσμο την περασμένη βδομάδα
μία κόρη που θα την ονομάσουν
Καρίν. Το ζεύγος έχει ήδη ένα
γυιό τεσσάρων χρόνων που ονο-
μάζεται Στέφανος.

★ Ο Σερζιλ ντε Μιλ άποφάσι-
σε να γυρίσει σε ταινία την «Ι-
λιάδα» του Όμηρου.

★ Ο Ντέιβιντ Νίβεν
έγκυβησε τον Χόλλυγουντ και
ξαναγύρισε στην Αγγλία. Διήλ-
σε σχετικά ότι η Μέκκα του κι-
νηματογράφου τον έχει άπογοι-
τεύσει σε τέτοιο βαθμό ώστε δεν
πρόκειται για κανένα λόγο να ξα-
νανυρίση σ' αυτή.

★ Δεν θα ξεχάσατε ασφαλώς
την μπριόλα Βερνίκια Λε-
ϊκ με το περίφημο πεσμένο μα-
λί που της έκρυβε το δεξί μάτι.
Η στάρ αυτή βρίσκεται σήμερα
σε πολύ δύσκολη θέση. Χρωσται
στο δημόσιο φόρους τους οποί-
ους αδυνατεί να πληρώσει, λό-
γω της παρατεταμένης ανεργίας
της και το κράτος της κατόχε
όλα της τα υπάρχοντα. Όμοι-
ογούμενος η ζωή μερικών άστέρων
δεν είναι καθόλου ροδίνι.

★ Ο Κλεμάν Ντυούο
ήταν ντιέρο στο παρισινό καμ-
παρέ «Καβαλιέ». Η Βίβιαν Ρο-
μάν τον παντρεύτηκε και θέ-
λησε να τον κάνει μεγάλο ήθο-
ποιό. Δεν το κατάφερε όμως κι'
έτσι ο Κλεμάν ξαναγύρισε πρό ή-
μερών στο καμπαρέ του, όπου,
όπως εδήλωσε, αισθάνεται πολύ
πιο εύχарιστ'ιμένους.

★ Η τετάρτη κατά σειράν σύ-
ζυγος του Σαρλώ έφερε πρό
ημερών, στον κόσμο ένα κορι-
τσάκι που θα βαφτιστεί 'Αρλύ.
Η τετάρτη αυτή σύζυγος του
Τσαρλώ Τσαπλιν εινε ως γνωστόν
η 'Όονα Ο' Νήλ, κόρη του περι-
φ'ημου μυθιστοριογράφου και θεα-

τρικού συγγραφέως. Ήταν μό-
λις 16 χρόνων όταν, το 1943,
παντρεύτηκε τον διάσημο κωμικό
που γεννήθηκε στις 16 Απριλίου
1889.

Το νέο παιδί που άπόκτησε το
...ταίριαστο άντρώγιο εινε το
τέταρτο κατά σειράν. Πρώτη γε-
νήθηκε το 1944 η Τζέραλντιν, δεύ-
τερος ο Μίκαςελ το 1946. Και
τρίτη το 1949 άλλη μία κόρη
της οποίας άγνωστ'η το όνομα.

Ο Σαρλώ έχει άλλους δυο
γυιούς από τη δεύτερη σύζυγό
του Λίτα Γκρέυ: τον Τσαρλς και
τον Σίδνεϋ που εινε σήμερα 24
και 25 χρόνων.

★ Η Σιμιόν Σινιορέ έ-
χει μία κόρη αντάξιά της. Στο
μάθημα των θεοσκευτικών ο δά-
σκαλος ρώτησε ποιά ημερών τη
μικρούλα Σινιορέ: «Γιατί ο Θε-
ος έπαυσε τον άντρα πριν απ' τη
γυναίκα;» «Έκανε πρώτα έναν
άνθρωπο πρόχειρο. Και ύστερα το
τέλειο πλάσμα! άπάντησε άφελέ-
στατα η μικρούλα. Η Σιμιόν εινε
σήμερα περήφανη για την ά-
πάντησή αυτή της κόρης της.

★ Στο Φεστιβάλ των Κανών,
δπου η Μισέλ Μοργκάν
ήρθε σ' επαφή με την ρωσική αν-
τιπροσωπεία, παρασηνέθηκε, έ-
πειδι το σοβιετικό προξενείο άρνη-
θηκε να της θεωρήσει το «τουρι-
στικό διαβάτη.ο», που θα της έ-
πέτρεπε να έπισκεφθ'η τη Μόσχα
και άλλες ρωσικές πόλεις. «Η
λέξις τουρισμός και τα παρα-
γώγα της εινε άγνωστα στη χώ-
ρα μας», ήταν η άπάντησις του
Ρώσου έντεταλμένου.

★ Η Σοούζαν Χαίηγου-
ορθ γ'άνει συχνά σοδές παρα-
τηρήσεις. Πρό ήμερών, σε μία συ-
ζήτηση γύρω από το γάμο και
τη συζυγική ζωή έλεπε τα έξης:
«Όταν μία γυναίκα παίρνει το
πρόγευμα της με τον άντρα της
απεριποίητη, τον περιφρονεί!
Έχει υποχρέωση να ξυπνά νω-
ρίς, να μακιγιάρεται και να έμ-
φανίζεται μπροστά του με όλη
τη λάμψη της όμορφιάς της. Άλ-
λοιώς ο άντρας της θ' άρνήσι να
εργάζεται ως άργα που της ά-
νέει. Έξερете, τί ακριβώς σημαίνει
αυτό.

★ Ο Σπένσερ Τρέϊσνυ
έφτασε στη Ρώμη όπου πρόκειται
να περάσει τις διακοπές του. Εινε
έφοδιασμένος με μία συστα-
τική επιστολή του καρδιολόγου
Σπέλμαν, που θα του επιτρέψη
να γίνη δεκτός από τον Πάπα.

★ Ο Φρέντερικ Μάρς
κέρδισε έφ'ότος το μεγάλο θεα-
τρικό βραβείο, που άπονέμεται
κάθε χρόνο στην καλύτερη θεα-
τρική έρμηνεία.

★ Η Άνν Μπάξτερ περι-
μένει ένα μωρό στις άόρες του
προσεχούς Ιουλίου. Όα εινε το
πρώτο παιδί του ζεύγους Άνν
Μπάξτερ- Τζών Χόντιακ που παν-
τρεύτηκαν το 1945.

★ Ο Ρίτσαρντ Μπέ-
ζεχαρτ δήλωσε ότι πράγματι
πρόκειται να παντρευτεί την Βα-
λεντίνια Κορτέζε με
την όποία θα γυρίση το οίλμ
«Σπίτι στο ύψωμα». Πρόσθεσε
όμως πως δεν έχουν ακόμα ό-
ρίσει την ημέρα του γάμου των.

★ Η Λίντα Νταρνέλ
ζήτησε από την Τηλεφωνική Έ-
ταιρεία του Λος Άντζελες να
της αλλάξει κάθε βδομάδα τον ά-
ριθμό του τηλεφώνου της. Από
την ημέρα που πήρε το διαζύγιο
της, η Λίντα δεν μπορεί να βρη
τη ησυχία της. Έκατοντάδες
θαυμαστών την παίρνουν κάθε
μέρα στο τηλέφωνο, για να της
κάνουν διάφορες προτάσεις και ι-
δίους προτάσεις γάμου!

★ Ύστερα από την επιτυχία
του φιλμ «Ο πατέρας της νύ-
φης», η «Μέτρο» γύρισε μία συ-
νέχεια του στην όποία η μ'έν Έ-
λίζαμπετ Ταίηλορ πα-
ρουσιάζεται ως υπέρα ενός γα-
ριτωμένου μπέμπη, οί δε Τζό-
αν Μπέννετ και Σπένσερ
Τρέϊσνυ ως γαϊάνα και παπ-
πούς. Η Τζόαν έχει γίνει προ-
μηνών γαϊάνα και στην ιδιωτική
της ζωή.

ΠΑΤ. ΚΕΝΕΤΥ.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Ιστορίες της ζωής

Ο Θεός από την Αμερική

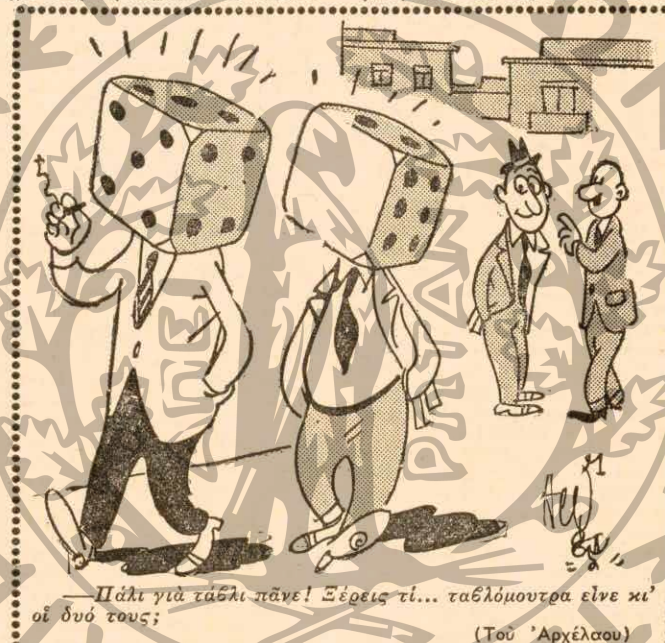
΄Απ' όλη αυτή την οικογέ-
νεια, δεν είχαν μείνει παρά
δυο υπόλοιπα μοναχα: Ο Θε-
ος κι' ο άνθρπιός. Ο Θεός ή-
ταν από χρόνια στην Αμερική
κι' ο άνθρπιός, από τον καιρό
που γεννήθηκε, στην Αθήνα.
Άλλά, πριν διαπλεύσουμε τον
Ατλαντικό για να συναντήσου-
με το σεβαστό θείο, άς μιλή-
σουμε για τον άνθρπιό, που εί-
νε και κοντά μας.

Σας τον συνιστώ: Από δώ
ο κ. Άλέκος Καρυδοτσουφλος,
έτών 28, ιδιωτικός υπάλληλος
το επάγγελμα. Για μισθό, άς
μη γίνεται λόγος. Καθώς βλέ-
πετε, εινε νέος συμπαθητικός,
ντυνείται με άρκετη κομψότητα,
το πουκάμισό του εινε άμμε-
πτο, η γραβάτα του έν ταξεί,
τα παπούτσια του περιποιη-
μένα με κρέπ από κάτω, άλλα
μη δάδετε το χέρι σας στις
τσέπες του. Δεν θα θρήτε πα-
ρά μερικά ταλληράκια, πια-
σμένα με συνδετήρα μάλιστα,
για να μην παραπέσει κανένα
από το πορτοφόλι του εινε γε-
μάτο από πιστοποιητικά και
φωτογραφίες.

Τα πιστοποιητικά εινε δικά
του, οί φωτογραφίες παρου-
σιάζουν τις κατακτήσεις του.
Έχει κάθε δικαίωμα να κολα-
κευεται γι' αυτές, γιατί δεν
εινε λίγες. Μόνο που δεν του
κρατάνε πολύ καιρό. Σ' ένα
μήνα, δύο το πολύ, του λένε
άντιο και χάνονται. Καμμία
γυναίκα δεν χωνεύει τους τσι-
γκούνηδες.

Όποτε εινε τσιγκούνης, ο
Άλέκος μας; Λοιπόν, σας έγ-
γυώμαι προσωπικά, ότι τον
όδικει όποιος πη τέτοιο πράγ-
μα. Δεν εινε καθόλου τσιγκού-
νης. Κάθε άλλο μάλιστα. Έ-
χει όλη τη διάθεσι να σπατα-

...

(Του Άρχελαου)

ξοδα της εμφανίσεώς του, για να κάνει ένα ταξίμετρο να δουλέψει και για λογαριασμό του, για να προσφέρει ένα ευέμοιο σε κάποιο καλό ρεστωράν, για να δώσει τη χόρα ενός μικρού δώρου, στην αγαπημένη του. Άλλα ο Άλέκος είχε σκεφτεί άλλους τρεις ζητήματα:

— Αν περικόψω το κοντύλι της εμφανίσεώς μου, θα γυρίζω με λυωμένο ποικάμισο, με τριμένο κοστούμι, με πατημένα παπούτσια, με τσαλακωμένη γραβάτα. Και τότε καμιά δεν θα μου δίνει προσοχή. Ένώ τώρα, τα κορίτσια ξεγελιούνται με το καλό μου παρουσιαστικό και νομίζουν πως πάτησαν σε γερό σανίδι. Ός ότου ανακαλύψουν ότι το σανίδι είναι σάπιο, εγώ περνάω λίγον καιρό και νταραβερίζομαι. Αισθηματικά!

Εξυπνος και ψυχολογημένος συλλογισμός. Κι' έτσι, λοιπόν, όταν οι κοπέλλες καταλάβαιναν την ποιότητα του σανιδιού, έκοβαν ρόδα μυρωμένα. Μερικές φορές όμως έδινε πρώτος αυτός το σύνθημα. Αυτό γινόταν, συνήθως, όταν πλησίαζε η εορτή της αγαπημένης του. Μια εορτή, δεν περναίει στα μούγγα. Χρειάζεται κάποιο δώρο. Και δώρο που να 'χει κάποια αξία, βεβαίως. Τότε, λοιπόν, ο Άλέκος φρόντιζε να βρή κάποια αιτία για να διαλύσει το «ρωμάντο». Μιά σκηνη αδικαιολόγητης ζηλειας η κατι παρόμοιο και η καυμένη η Καίτη, η Μαίρη, η Τζούλια, έμενε χωρίς δώρο στην εορτή της.

Πολύ πονούσε για την οικονομική κι' αισθηματική του τραγωδία ο καυμένος ο Λάκης. Για να μπορέσει να τη μετριάσει λίγο, ζήτησε αύξησι από το διευθυντή της εταιρίας όπου εργαζόταν. Κι' εκείνος του δήλωσε όρθα-κοφτά:

— Αν δεν σ' αρέσει, κύριε Καρυδοτσουφλε, μπορείτε να ζητήσετε άλλο εργασία!

Ναί, βέβαια, ήταν κι' ο θείος Τζίμ στο Σικάγο. Αυτός όμως δεν έστελνε ούτε τσέκ, ούτε γράμμα καλά-καλά. Μιά φορά στους έξι μήνες του γράφε μερικές άραδες, γεμάτες συμβουλές κι' αυτό ήταν όλο. Και μία φορά, σε κάποιον υπαίτιγο που του έκανε ο Άλέκος σχετικά με τις οικονομικές δυσκολίες που αντιμετώπιζε ένας νέος στην Ελλάδα, του απάντησε πως ο άνθρωπος πρέπει να δημιουργήσει μόνοις του, όπως αυτός.

Μ' αυτή την κατάσταση, βέβαια, ούτε για άστείο περνούσε από το μυαλό του Άλέκου η σκέψη για γάμο. Αυτό του έλειπε, να δάλει κι' άλλο μπελό στο κεφάλι του. Όχι... Έτσι θα ζούσε, σαν ελεύθερο πουλί, εκτός αν του πέφτε το πρώτος αριβμός του λαχείου, μία μεγάλη κληρονομία ή καμιά σδασι επί προίκα. Τρεις πιθανότητες εντελώς άτιπες!...

Η τελευταία γνωριμία του Άλέκου, ήταν η Λιλή. Ένα πλάσμα ζωηρό, η πιό όμορφη απ' όλες όσες είχαν πηγαζόμαζι του. Θάπινε κι' αυτή τις γκαζόζες της και ύστερα, «γελά σου», και πού σε είδα πού σε ξέρω.

— Στις πόρες γκαζόζες άρα γε θα σταματήσει αυτή; άνα-

ρωπιόταν ο Άλέκος.

Ός τότε το ρεκόρ το είχε η Άννα. Αυτή άντεξε είκοσι έξη γκαζόζες! Ένώ από τις προηγούμενες, καμιά δεν είχε φτάσει τις είκοσι.

Η Λιλή, λοιπόν, βρισκόταν στην όγδοη γκαζόζα και είχε αρχίσει να τις βρίσκει άνοστες. Ακριβώς τότε όμως ήρθε η μεγάλη είδησι. Ένα γράμμα από την Άμερική, ένα γράμμα εντελώς αλλοιώτικο από τα άλλα.

«Αγαπητέ μου Άλέκο — του έγραφε ο θείος Τζίμ — έσκέφην πολύ επί του οικογενειακού μας όνόματος. Έγώ έφτασα την ηλικία των 60 έτών και δεν υπανδρευθην. Αφ' έτέρου, έχω περικόψει και το όνομά μου δια λόγους συντηρίας και δεν λέγομαι πλέον Δημήτριος Καρυδοτσουφλος, αλλά Τζίμ Κάρερ. Ο μόνος που εξακολουθεί να φέρη το οικογενειακό μας όνομα είσαι σύ. Αυτό τ' όνομα όμως δεν επιτρέπεται να εκλείψη! Το Καρυδοτσουφλείκο πρέπει να συνεχισθή και να δημιουργήση νέους κλάδους. Απεφάσισα, λοιπόν, να υπανδρευθής και να φτιάξεις απογόνους. Γνωρίζω ότι δεν είσαι εις θέσιν να συντηρήσεις οικογένειαν. Αυτό το άναλαμβάνω εγώ. Έντός ολίγου θα έλθω αυτόθι για να σε παντρεύω. Φρόντισε να βρής μία κοπέλλα καθώς πρέπει και πρόπαντός, καλής σωματικής διαπλάσεως, ώστε να βγή γερό το νέο μας σόι. Έφ' όσον ζω, θα έχετε ένα μηνιαίο τσέκ, ίσως σου άνοιξω εκεί και καμμίαν μπίζινες. Και όταν κλείσω τους όφθαλμούς μου, δεν έχω άλλους κληρονόμους. Δατέ ωλλ!

Σε άσπάζομαι ο θείος σου Τζίμ Κάρερ».

— Υπάρχει θείος! έφώναξε μέσα στο κένον του φωχικού του δωματίου ο Άλέκος κι' άρχισε να χορεύη σάμπα μόνος του.

— Καθώς πρέπει και καλής σωματικής διαπλάσεως! είπε ο Άλέκος.

Άλλα ποιά άλλη μπορούσε να είνε, εκτός από τη Λιλή; Πρώτα-πρώτα ήταν πρόχειρη. Δεν χρειαζόταν «να φροντίσει να βρή». Έπειτα είχε τα προσόντα που ζητούσε ο θείος: όμορφη, καλοχτισμένη, μεστωμένη. Κι' έπειτα, ο Άλέκος καταλάβαινε πως την αγαπούσε κι' όλας. Χαρακτήρας ζωηρός, εύθυμος, άνοιχτόκαρδος και όχι σαν εκείνες τις ψευτοαισθηματικές και ψευτομεγαχολικές που του τύχαιναν τόσον καιρό.

— Λιλή, παντρευόμαστε! της δήλωσε με ύφος επίσημο, το ίδιο βράδυ.

— Σύμφωνα, είπε εκείνη. Άλλα όφείλω να σου πώ ένα πράγμα, Άλέκο. Έμένα μ' άρέσει η άνετη ζωή! Μου την έξασφαλίζεις;

— Και με κούρσα, μάλιστα!

— Σώπα!

— Διάβασε!

— Ζήτω ο θείος Τζίμ! φώναξε ένθουσιασμένη η Λιλή κι' άγκάλιασε τον Άλέκο. Και δεν μούχε πη τίποτα γι' αυτόν!

— Τόν φύλαγα για τελευταία έκπληξι, άγάπη μου!

Ο Άλέκος έκανε και την

πρώτη μικρή τρέλλα εκείνο το βράδυ: Παράγγειλε ψητό και μύτρα. Καί, άργά, γύρισαν με ταξι.

Άργά και με μεγαλοπρέπεια μπάνιε στο λιμάνι του Πειραιώς το «Νέα Έλλάς». Στην αποβάθρα, ο Άλέκος που έχει γίνει δόκλοςος ένα χαμογελά και η Λιλή, μ' ένα τεράστιο μπουκέτο άνθη στο χέρι. Άρχίζουν οι επιβάτες να κατεβαίνουν. Αισιόδοξοι άνθρωποι, με φαρδιές ρεπούμπλικες και γραβάτες χτυπητές. Ο Άλέκος προσέχει τις φάτσες που περνούν μία-μία μπροστά τους. Κι' επί τέλους:

— Θείε Τζίμ!

Είνε εκείνος ο παχύς, με το φρέσκο δέρμα, τα γαλανά μάτια και τη γραβάτα με τον Τρούμαν που ψαρεύει καρχαρίες.

— Άλλο Άλεξ!

Θείος κι' άνηψιός άγκαλιάζονται και φιλιούνται:

— Θείε, η μέλλουσα άνηψιά σου!...

Ο θείος Τζίμ στέκεται λίγο και... κόβει με το μάτι από τα... κάτω. Έπειτα χαμογελά ευχαριστημένος:

—...ρυ γκούντ! Σωστή Άμερικανιά!

Την τραβάει κοντά του και τη φιλάει.

Μιά ώρα άργότερα, ένα αυτοκίνητο φορτωμένο δαλίτσες και τα τρία πρόσωπα αυτής της ιστορίας, ξεκινάει από το Τελωνείο και άράζει μπροστά σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο.

Ξεφортωματα, ανεβάσματα, άσσανσέρ, κουβέντες γεμάτες συγκίνηση, έγκαρδιότητα και άγάπη. Άνοιγμα οι δαλίτσες. Δώρα για τον άνηψιό, δώρα για την άνηψιά.

Το βράδυ έφαγαν μαζί. Καί, πολυ φυσικά, σεν έχώρισαν από τότε. Ο θείος Τζίμ δεν είχε άλλους συγγενείς κι' έξ' άλλου γι' αυτούς είχε έρθει. Κι' έμεινε πολύ ευχαριστημένος από τη μέλλουσα άνηψιά του.

— Βέρυ γκούντ! έλεγε διαρκώς και τη χτυπούσε προστατευτικά στην πλάτη. Σωστή Άμερικανιά!

Καθώς, μάλιστα, η Λιλή μάσαγε άσταματητα τις τοίκες που είχε φέρι μαζί του ο θείος Τζίμ, ήταν ίδια άμερικάνικο γκερλ. Είχε όλη τη ζωηράδα, και την τσαχπίνικη άφέλεια της Άμερικάνας.

— Θα ζητήσω άδεια από το γραφείο για να είμαστε διαρκώς μαζί! είπε την άλλη μέρα ο Άλέκος.

— Νόου! του τόκοψε ο θείος Τζίμ. Πρώτα έρχεται η δουλειά! Δεν πρέπει να την άφινες για τίποτα, άγάπητέ μου άνεψιέ! Οι μπίζινες είνε μπίζινες! Όσες ώρες θα λείπης, θα μου κάνη συντροφιά η Λιλή! Δατέ ωλλ!

Κι' έτσι γινόταν. Στις όχτώ το πρωί η Λιλή ήταν στο ξενοδοχείο. Κι' από κει έφευγαν με τ' αυτοκίνητο για να κάνουν βόλτες στ' άξιοθέατα και να τρώνε δολλάρια.

Ο Άλέκος ήταν εύτυχής, γιατί είχε λύσει για πάντα το πρόβλημα της ζωής του και είχε πάρει το πρώτο μάτσο χρημάτων, σαν προκαταβολή.

Σε δέκα μέρες ο θείος Τζίμ, είπε:

— Θέλω να πάω ως το χω-

ριό, να ξαναϊδώ το σπίτι που γεννήθηκα! Και να λειτουργηθώ στον Άη Ληά!

— Να πάρω άδεια και νάρθω μαζί σου, θείε.

— Νόου! Πρώτα η δουλειά. Θα με συνοδεύη η Λιλή! Γίές, Λίλυ!

— Γίές, θείε Τζίμ!

Μιά δδομάδα κράτησε αυτό το νοσταλγικό προσκύνημα. Κι' όταν θείος κι' άνηψιά γύρισαν, ο Τζίμ κάλεσε τον Άλέκο, για να μιλήσουν για ένα σοβαρό ζήτημα. Θα ήταν για να κανονίσουν το γάμο, χωρίς άλλο. Γίές, γι' αυτό ήταν.

— Άλλα:

— Άκουσέ με, άγάπητέ άνηψιέ. Έμεις στην Άμερική έχουμε λίγα λόγια. Λοιπόν, δεν θα παντρευθής τη Λίλυ.

— Γιατί;

— Γιατί θα την παντρευτώ εγώ. Γίές, Λίλυ!

— Γίές, Τζίμ!

Ο Άλέκος έπρεσε από τον ούρανό. Έμεινε με άνοιχτό το στόμα.

— Δεν είνε δυνατόν, είπε. Πώς;... Αφού...

— Τα είπαμε και τα συμφωνήσαμε, άγάπητέ μου άνεψιέ. Έγώ τόσα χρόνια δεν παντρεύτηκα, γιατί δεν εύρισκα τη γυναίκα που μου άρεσε. Μιά Άμερικανιά που να μοιάζη με Έλληνίδα, ή μία Έλληνίδα που να μοιάζη με Άμερικανιά. Τώρα τη βρήκα και την παίρνω. Γίές, Λίλυ!

— Γίές, Τζίμ!

Ο Άλέκος ξεφούρνισε διάφορα έπιχειρήματα:

— Μα εσύ είσαι έξηντα έτών, θείε!

— Ιενήντα όχτώ! Άλλα αισθανόμαι πιό νέος!

— Κι' έπειτα... Έσύ θέλεις να συνεχισθή το Καρυδοτσουφλείκο. Άλλα το όνομά σου τόχεις κόψει. Τζίμ Κάρερ! Κομένο θα βγή το νέο σόι;

— Θα ξαναγίνω Καρυδοτσουφλος και το σόι θα βγή δόλοκληρο. Γίές, Λίλυ!

— Γίές, Τζίμ!

— Άλλα κι' έσένα δεν θα σ' άφήσω έτσι. Θα σου άνοιξω μία μπίζινες να τραβήξης μπροστά! Άλλοιώς...

Ο Άλέκος, με το πρακτικό του μυαλό σκέφτηκε σωστά το ζήτημα: Η Λιλή, μία φορά την έχασε που την έχασε. Γιατί να χάση και τη μπίζινες;

— Γίές, Άλεξ! ρώτησε ο θείος.

— Γίές, θείε Τζίμ!

— Ο- κεύ!...

Άργά και με μεγαλοπρέπεια ξεκινάει το «Νέα Έλλάς» από την αποβάθρα. Δακρυσμένα μάτια και άσπρα μαντηλάκια άποχαιρετούν εκείνους που φεύγουν. Εκεί στέκεται και ο Άλεξ. Άποχαιρετά το ζεύγος που φεύγει. Νάτοι, στην πλώρη, που κουνάνε το μαντήλι τους.

Δάζει κι' ο Άλεξ το χέρι του στην τσέπη για να βγάλη το μαντήλι του, αλλά, στη ζαλάδα του, τραβάει ένα χαρτί και το άνεμίζει. Είνε το τελευταίο τσέκ του θείου Τζίμ! Μ' αυτό, τούλοχιστον, θα σταματήσει τις γκαζόζες και θα προχωρήσει εις άνώτερα...

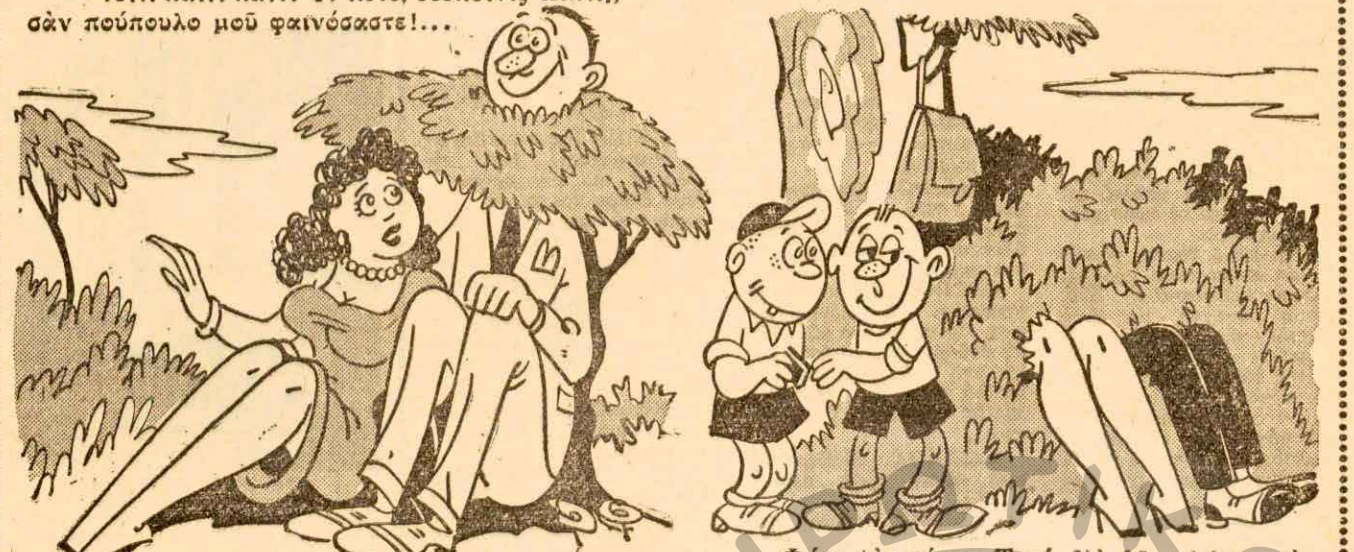
ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Κον Πότ. Κατσ. Πολύ εύχαιστω.

Π. Π.

— Μήπως σ' ας κουράζω, κύριε Χρήστο;
— Ά... πά... πά... Τί λέτε, δεσποινίς Καίτη, σ' αν πούπουλο μου φαίνόσαστε!...

— Εγώ, άγάπη μου, θα κυττάζω κιόλας μ' αν έρχεται κανένας!...

— Φέρε τα σπέρτα, Τωτό. Να δής πλάκα που θα σπάσουμε!...

— Και τώρα, παιδιά, έλατε να παίξουμε τή... μ' ανουάλα!...

— Θα σηκωθώ να τον καρπαζώσω τον Πέτρο. Άρχισε πάλι το τραγούδι!...

Η μετάνοια

(Η σκηνή σ' ένα δημόσιο γραφείο που εργάζονται δυο υπάλληλοι. Σιωπηλό, ψυχρό, άχαρο, σαν κατοικία μίας βαρειοστημένης, σχεδόν κατανυκαστικής δουλειάς.

ΕΚΕΙΝΟΣ : 'Ο ένας από τους δυο υπαλλήλους που εργάζονται στο ίδιο γραφείο. 'Ωριμος άντρας, σαράντα - σαράντα δυο χρονών, με γκριζα μαλλιά κι' ένα φανερό πρόσωπο. Κοινό ντύσιμο.

ΕΚΕΙΝΗ : Νεαρή γυναίκα, ως είκοσιπέντε χρονών, πρόωρα κουρασμένη. Είναι άκομη όμορφη, μ' ένα γλυκό της γοητείας θά μπορούσε να κάνει τα νεύρα της να ξαναβούν απ' την αρχή. 'Αμακισμένη, φανερά παραμελημένη, έχει στα μάτια της τη νευρική γυαλάδα της έντονης παραχής, της μόνιμης αγωνίας που δεν καταστάλαξε ακόμα στο ήρεμο, πικρό τέλος του αποφασισμένου πόνου.

Στο άνοιγμα της αλμύρας, το ένα τραπέζι είν' άδειο. 'Εκείνος γράφει.

ΕΚΕΙΝΗ : (Μιμείται με μια λαχανιασμένη λαχτάρα) 'Εδώ είσαι;... (Πέφτει σαν λιπόθυμη σε μια καρέκλα). Δόξα σοι ο Θεός!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ψυχρά) : Μά γιατί πήρες τους δρόμους πρωί - πρωί; ('Αφήνει την πέννα).

Τά διατί και τά διότι

1. Γιατί, όταν φυσάει άνεμος, κάνει πιο πολύ κρύο; 'Ο αέρας γύρω μας, έχει τον περισσότερο καιρό θερμοκρασία καλύτερη από το σώμα μας. (Στην εύκρατη ζώνη, η θερμοκρασία πολύ σπάνια ξεπερνάει τους 37 βαθμούς). Για το λόγο αυτό, αισθανόμαστε κρύο στα ακάλυπτα μέρη του σώματος: πρόσωπο, χέρια κλπ. 'Η αισθησις του κρύου είναι έντονη, λοιπόν, όταν ο αέρας φυσάει πάνω μας με μεγάλη ταχύτητα και έχει πολύ χαμηλή θερμοκρασία. Στην περίπτωση αυτή, η «κεντρική θερμάνσις», που διασφύλλει το σώμα μας, αποδυναμώνεται αντιστοίχως κι' ο παγερός αέρας μάς κάνει να τρέμουμε από το κεφάλι ως τα πόδια.

2. Ποιά είναι η άνοχη του πάχους σχετικά με το πάχος του; 'Ενα κομμάτι πάγου, πάχους 2,5 εκατοστών, είνε ικανό ν' αντέξει στο βάρος ενός ανθρώπου. 'Ενα κομμάτι πάγου, 10 εκατοστών μπορεί ν' αντέξει στο βάρος ενός συντάγματος ιππικού. 'Αν έχει πάχος 13 εκατοστών, ένα σύνταγμα πυροβολικού μπορεί ν' περάσει χωρίς κίνδυνο πάνω σ' αυτό. 'Αν το πάχος του είνε 25 εκατοστών μπορεί ν' κρατήσει μια ογκώδη διαδήλωση. Κι' αν φτάνει τα 45 μπορεί ν' ανακαταστήσει ένα τραίνο πάνω σ' αυτό.

τά παιδιά ούτε γάλα! Σχεδόν, πεινάμε!... Κι' εσύ ερχεσαι για μιά ώρα διασπαστική, πλένεσαι, ξυρίζεσαι και ξαναφεύγεις. Λες πως έχεις δουλειά. 'Όταν σου ζητάω χρήματα, φωνάζεις. Κι' όταν τολμήσω ν' σε ρωτήσω τι έγιναν τα λεπτά, μ' απαντάς πως έπαιξες χαρτιά και τάχασες (άναπνοή). Τό παραδέχομαι, Κώστα (πολύ τονισμένα). 'Αλλή γυναίκα θά μπορούσε ίσως ν' υποπτευθή απιστία! 'Εγώ δεν θέλησα, ούτε και θέλω ν' εξετάσω τίποτε. Αυτή τη στιγμή σου μιλάω σά μητέρα. 'Απ' το ρόλο της γυναίκας παραιτήθηκα!... (κρατάει τα δάκρυά της με την προσπάθεια της πληγωμένης περιφάνειας). Καί σε ρωτάω : 'Ενας πατέρας, ένας άντρας, ένας άνθρωπος, παίζει στα χαρτιά το γάλα του παιδιού του;

ΕΚΕΙΝΟΣ (γεμάτος τύψεις που έσπασε σε νεύρα) : 'Αφρέ με, σέ παρακαλώ, τώρα! Τα λέμε στο σπίτι. 'Εχω δουλειά.

ΕΚΕΙΝΗ (άποτομη έκρηξη) : Τη δουλειά την έχεις για ν' αψηλάξεις τα παιδιά σου! Κι' όχι για νά... (ειρωνικά) για ν' παίζεις χαρτιά!

ΕΚΕΙΝΟΣ : 'Ηθες ν' απήλθεις νά πής κάτι άλλο.

ΕΚΕΙΝΗ (φουσκωμένη από αγανάκτηση) : Ναί! 'Ηθελα νά πω την αλήθεια! (ένα δάκρυ τρέχει σά μάρτυρας του πόνου της). 'Αγοράσεις παπούτσια και τσάντες σ' αυτή την παλαιογυναίκα κι' ο μπεμπέλης μας δεν είχε χτές το γαλατάκι του!... (Κλαίει άσυγκράτητα μ' αναθυμιάσματα... Δεν έφασα νά το μάθω... Μου τό είπαν (σιγή).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ήρεμα. Σχεδόν ψιθυριστά) : 'Ησυχασε, παρακαλώ...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται) : Πάω. (σκουπίζει διασπαστικά τα μάτια της). Νά μη μπη κανείς μέσα στο γραφείο και σέ κάνω ρεζίλι...

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκινημένα) : Δεν μ' ενδιαφέρει. Κάτσε. ('Ανάδει ένα τσιγάρο με χέρια που τρέμουν ελαφρά). Θέλω νά μού κανείς μιά χάρι, Νίνα!

ΕΚΕΙΝΗ (σά μικρό παιδί) : 'Ο, τι θέλεις!

ΕΚΕΙΝΟΣ (την κυττάζει με ύγρα μάτια και τσακισμένο πρόσωπο) : Θέλω νά πιστέψης ότι είπαί... (απότομη σιωπή). Καί σου όρκίζομαι σ'α παιδιά, πως... δεν θά ξαναπαίξω!...

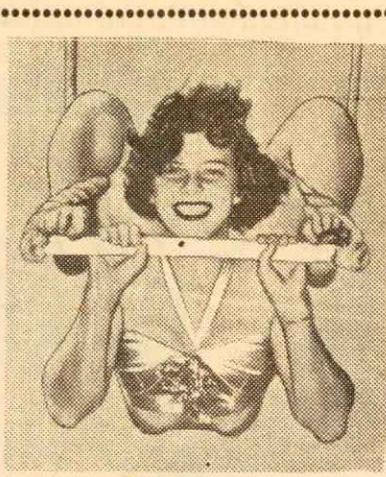
ΕΚΕΙΝΗ (λυγμός απότομης χαράς, της χαράς εκείνης που δίνει τόσο έντονα και τόσο ξαφνικά η έλπίδα) : Τό πιστεύω!...

('Εναν συγκινημένο δευτερόλεπτο. Δυο καρδιές χτυπούν δυνατά, τόσο δυνατά που ο θεατής νομίζει πως τις ακούει!...

'Εκείνος ανοίγει την αγκαλιά του... Κι' ο μηχανικός, συγκινημένος κι' αυτός, τραβάει γρήγορα τό σκοινί για νά κλείση την :

Αυτά!

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΜΙΑ ΕΥΓΕΝΙΚΗ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ

Σ' ένα γερμανικό σχολείο, αρκετοί μαθητάι και μαθήτριες, για νά ενισχύσουν οικονομικώς τους φτωχούς συμμαθητάς τους αποφάσισαν νά δώσουν τα Σάββατα τοκυσίακα στη μεγάλη αίθουσα του σχολείου παραστάσεις και νά διαθέτουν τις εισπράξεις για τά δίδακτρα και την αγορά των βιβλίων των απόρων. Τα νούμερα, ακροβατικά, χορευτικά κλπ. εκτελούνται όλα από τους μαθητάς. Στη φωτογραφία μας, μιά μικρούλα 11 χρονών σ' ένα ακροβατικό νούμερο.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ

Στην 'Αμερική κατασκευάθηκε τό μικρότερο μηχανήμα για τό χάραξι με λευκό χρώμα της διαχωριστικής λωρίδας των λεωφόρων για τό διευκόλυνσι των τροχόφορων. Κινείται με μιά μηχανή 4 ίππων και τρέχει με ταχύτητα 10 χιλ. την ώρα, αφήνοντας πίσω του, μιά λευκή λωρίδα του ίδιου πάντα πλάτους.

ΖΕΣΤΟ ΝΕΡΟ ΚΑΤΑ ΒΟΥΛΗΣΙΝ

Πρόκειται για μιά καινούργια, εξαιρετικά πρακτική, γερμανική εφεύρεσι. Χάρη στή μικρή αυτή ηλεκτρική συσκευή, που προσαρμόζεται σε οποιαδήποτε θύση, τό νερό που βγαίνει απ' αυτή μπορεί νά έχει τη θερμοκρασία που θέλει κανείς. Για νά τό επιτύχη αυτό δεν έχει παρά νά ρυθμίση τό άνοιγμα της βρύσης.

Καποδοστριακά

Ανέκδοτα και ιστορία

Μετά τόν έρχομό του πρώτου κυβερνήτου Ι. Καποδίστρια στήν 'Ελλάδα ένας χωριάτης Μωραΐτης είχε κατεβή στο Ναύπλιο για νά ψωνίσω. Καθώς περνούσε έξω από ένα μαγαζί, είδε κρεμασμένες διάφορες είκόνες βασιληάδων και μαζί μ' αυτές και την εικόνα του Καποδίστρια. Μπήκε μέσα στο μαγαζί έδωσε κάτι λίγα λεφτά που κρατούσε για τά ψώνια του, αγόρασε την εικόνα του κυβερνήτη και βγήκε τρέχοντας στους δρόμους φωνάζοντας :

—'Ός τά τώρα, Τούρκοι ή Χριστιανοί με κλέβανε, με δέρνανε, μου παίρνανε τό έχει μου, κι' όπου νά παρακαλιώμουν, κανείς δεν μ' άκουγε! Τώρα πάνανε τά βάσανά μου. 'Ηρθε ο Καποδίστριας! Αυτόνε προσκυνάω και λατρεύω τώρα.

'Όταν ο Καποδίστριας πήγε στή Μάνη, κατάλυσε σ' ένα σπίτι χωριάτικο. 'Εκεί μέσα, ενώ όλοι τόν τριγυρίζανε και τού μιλούσαν, ένας Μανιάτης έστεκε παράμερα βαρύς και σκεπτικός. Τόν κάλεσε ο κυβερνήτης και τόν ρώτησε γιατί έμενε έτσι σκουνηφλός κι' άμίλητος τόσην ώρα.

—Τί κακό ήταν αυτό που μου κανες, ένοχώτατε! είπε ο Μανιάτης. 'Εδώ και καμψόσους μήνες μου σκοτώσαν τό παιδί μου! 'Ηθελα νά σκοτώσω κι' εγώ τό φονιά, μ' οι νόμοι σου δεν με αφήνουν... Περίμενα νά μού γινή δικαιοσύνη, μ'α του κάκου. 'Ο φονιάς γυρίζει έλεύθερος. Τώρα, αν σέ σαράντα μέρες δεν μού κάνεις δικιμό, θά τόν πάρω μονάχος μου, με τό ίδιο μου τό χέρι!

'Ο Καποδίστριας ύποσχέθηκε νά φροντίση. Μά και πάλι θά χυνόταν αίμα, αν ή αρχή φρόντιζε νά πιάση τό φονιά. Τίποτα, λοιπόν, και πάλι δεν έγινε. Σε δυο μήνες ο Μανιάτης πήγε στο σπίτι του φονιά και σκότωσε όχι ένα — τόν φονιά δεν τό βρήκε — αλλά τέσσερες από τούς δικούς του. 'Υστερα ο άγριος...

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

Στό προσεχές τεύχος αρχίζει ή δημοσίευσιν μίας σειράς εξαιρετικά ενδιαφέροντος ανταποκρίσεων του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. 'Αλ. Γ. Πάπ, ο οποίος μετέβη ειδικώς στην Αίγυπτο για νά μελετήσει την κατάσταση και τά σημερινά προβλήματα του άποδήμιου ελληνισμού στην 'Αφρική.

Με την ευκαιρία αυτή ο συνεργάτης μας συννητήθη με εξαιρετικές προσωπικότητες της Αίγυπτου και του έραβικού κόσμου, όπως ο ύφυπουργός του Τύπου και του Τουρισμού 'Αχμέτ Μπέης Ρασίμ, ο πρύτες του Φαρουκίου Πανεπιστημίου Μουσταφά 'Αμέρ, ο έπί κεφαλής της διώξεως του λαθρεμπορίου στην έρημο τού Σινά συνταγματάρχης 'Αλή Μπουράνι, ο πανίσχυρος Γραμματέας του 'Αραβικού Συνδέσμου 'Αζάμ Πασάς, ο περίφημος Μαρκενός άγωνιστής 'Αμπντ έλ Κρίμ κ. ά.

Οι ανταποκρίσεις αυτές από τό χώρα του Νείλου θά δώσουν στους αναγνώστες του 'Θησαυρού, μιά πλήρη εικόνα της ζωής των 'Ελλήνων στην Αίγυπτο, με την όποία μας συνδέουν από μακρού χρόνον δεσμοί έγκαρδίου και ειλικρινούς φιλίας.

Εκδικητής του φόνου του παιδιού του κάθισε κι' έγραψε ένα γράμμα του κυβερνήτη και τού τό έλεγε όλα. 'Ο Καποδίστριας επιθυμούσε βέβαια νά βάλι σέ θεογνωσία όλον αυτό τόν κόσμο. Μά τό πλήρωσε, στο τέλος, με τό ζωή του!

* 'Όταν ή εθνική συνέλευσι του 'Αργους ήθελε νά όρκίσω τόν Καποδίστρια πως θά διατηρήσω την άνεξαρτησία της 'Ελλάδος, ο κυβερνήτης αποκρίθηκε :

—Πώς μπορώ νά όρκιστώ από τώρα ότι θά φυλάξω ένα πράγμα που ακόμη δεν υπάρχει;

* 'Ο Μαιζών, άρχηγός του γαλλικού στρατού της κατοχής στην Πελοπόννησο, πρότεινε κάποτε στον κυβερνήτη νά τού δώση φουορά από στρατιώτες ξένους.

'Ο Καποδίστριας τόν ευχαρίστησε θερμά και άπάντησε :

—Σαν κυβερνήτης της 'Ελλάδος που είμαι, οι 'Ελληνες πρέπει νά με φυλάξω. 'Αν φτάσω ως εκεί νά χρειάζομαι ξενική φρουρά, θά παραιτηθώ άμέσως από τό αξίωμά μου.

* Κι' όταν ο 'Αγγλος αντιπρόσβος στο Ναύπλιο τόν είχε συμβουλευεί κάποτε νά προσέξη εκεί που βγαίνει περίπατο έξω από την πόλι, ο Καποδίστριας είπε :

—Οι 'Ελληνες δεν έχουνε αυτή τη ροπή στις δολοφονίες, κι' έπειτα θά σεβαστούνε τά άσπρα μου μαλλιά. 'Όμως ή ζωή του κάθε ανθρώπου είνε σ'α χέρια του Θεού!

* Σ' εκείνους που τόν παρακινούσαν νά φυλάγεται από τούς Μαυρομιχάληδες είπε :

—Είμαι αποφασισμένος νά θυσιάσω τη ζωή μου στην 'Ελλάδα. 'Αν οι Μαυρομιχάληδες θέλουν νά με σκοτώσουν, ας με σκοτώσουν. Τόσο τό χειρότερο γι' αυτούς!...

* Στά 1831 κάλεσε στο σπίτι του διάφορους γερουσιαστές και τούς είπε :

—Σας κακοφαινετά τό νομοσχέδιο για ή διανομή της εθνικής γης. Δεν αγαπάτε την ιδιότητα! Θέλετε ή διανομή νά κατεβήνι από τούς μεγάλους στους μικρούς, ενώ ο σκοπός μου τώρα είνε για τούς μικρούς. Θάρθη κι' ή δική σας ή σειρά. Προχωρείτε στο καθήκον σας. Προχωρείτε όσο είμαι ζωντανός. Μπορεί νάρθητε μιά μέρα και νά με βρήτε νεκρό, κρύο κεφάλι... Τότε θάρθη άλλος στο πόδι μου και δεν θά έχετε την ίδια ευκαιρία νά έξηγιέστε όπως μ' έμένα...

* Τους παλιούς άρχοντες του τόπου, τούς Κατσαμπάσηδες, που μ' όλα τους τά ελαττώματα και τις μικροφιλοτιμίες και τις έχθρες μεταξύ τους, βοηθήσανε την 'Επανάστασι ο Καποδίστριας δεν τούς πολυεκτιμούσε. Είχανε παράπονο, λοιπόν, όλοι αυτοί, ότι δεν τούς συμπαθούσε και τούς άφηνε στην άκρη, δίνοντας τ' αξιώματα σέ διαβασμένους κι' άλλους σπουδασμένους στο έξωτερικό, νεόφερτους στον τόπο. 'Ελεγε γι' αυτούς ο Καποδίστριας :

—'Ενωούνε νά τρώγονται μεταξύ τους. 'Αμα όμωσ έρθη ο βασιληάς, τότε νά τούς δώ τί θά κάνουν! Γιατί, αφού τούς μοιράση τ' αξιώματα για νά τούς δοκιμάση, ύστερα θά τούς παύη ένα-ένα. 'Αφού έτσι τούς κοσκινίση καλά, θά φωνάξη τούς ξένους μ' ένα γραμματέα, που νά ξέρη γλώσσας ευρωπαϊκές και θά κυβερνήσω πιά δίχως αυτούς!

Τά λόγια αυτά του Καποδίστρια στάθηκαν προφητικά.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Αμφιβολίες

* 'Ω! ναι! θά γίνουν έκλογές για μιά νέα Βουλή, όμως δεν άποκλείεται και μιά άναβολή. Για ένα μήνα, ή και δυο, για πέντε ή για έξη. Κι' αν ίσως ή κατάσταση όλίγον τι θά μπλέξη, μπορεί αυτή ή άναβολή ακόμα νά τραβήξη και ή παρούσα ή Βουλή κανονικώς νά λήξη!

* Μπορεί νά γίνουν έκλογές. Μπορεί και νά μ'ή γίνον. και άλλα χρόνια δύμισυ οι Βουλευτάι νά μείνουν. Κανείς δεν ξέρει της Βουλής τό άκρίδες τό τέλος, ούτε ο Παπανδρέου ο Ζώρς, ούτε ο Βενιζέλος. Κι' αυτοί μιά γλώμη σχετικώς θάβελαν νά ζητήσουν. Κι' ίσως νά πάνε και' αυτάς... τό μέντιουμ νά ρωτήσουν!

Ειρήνη στην Κορέα

Μέχρις έπαληθεύσεως ή μέχρι... διαψεύσεως, εις την Κορέα έφάνηκαν έλπίδες ειρνεύσεως. Προτάσεις, λείει, σχετικές υπέβαλαν οι Ρώσοι, που ή Σουηδία ανέλαβε εύθς νά μεταδώση.

* Κι' οι όροι είνε οι έξης: Μιά συμφωνία νά γινή, αν θέλουμε νά έχουμε κάτω εκεί ειρήνη. Νά ξεχασθών όριστικά όλα τά γεγονότα, νά μείνουν δέ τά πράγματα εκεί που ήταν πρώτα.

* Λαμπρά ιδέα, πράγματι, ό,τι κανείς κι' αν πη. Κόσμος εκεί σκοτώθηκε, είν' ή Σουλή γιατί. Κάθε μερίς ξαναγυρνά σ'α πρώην σύνορά της, και ούτε γάτα ήτανε, ούτε και ή... ζημιά της!

Τά γλυκά τόν άνήφορο

Οι πάστες πάλι άκρίβηναν σ'α ζαχαροπλαστεία, κι' ή νέα υπερτίμησης δεν είν καθόλου άσπεια! Για μιά «σπεσιαλιτέ» λογάριασα πως θέλω, όσο περίπου μού ζητούν νά πάρω ένα καπέλλο!

* Κι' αν εορτάξη ή φίλη σου, σκέπτεσαι πρακτικά, κι' αλλάζεις πιά τά έθιμα τά εορταστικά. 'Αντί νά στείλεις προθύμα μιά ώραία τούτα, ήτοι : της δίνεις τό αντίτιμο και αγοράζει... σπίτι!

Τά κλάξον

'Αστυνομίας διαταγή κι' όλοι θά συμφωνήσουν: 'Από την πρώτη του μηνός τά κλάξον νά σιγήσουν. Καί όλα τ' αυτοκίνητα, που πάνε γοργοκύλητα, από τούς δρόμους θά περνούν σ'α ζούλα και σ' (άμίλητα! Κάθε σωφέρ, εις τό έξες, απ' όπου κι' αν περνά, τό κλάξον του δεν θά μπορεί καθόλου νά β-τραπ. Καί θά μεταχειρίζεται, αντί για καρομάντι, τας λέξεις «κτίνος», «κόπανε», «μουλάρσι» και τή... (μούτζα!

Υποχρεώσεις δημοτών

Καθιερούται άυστηρώς με κάποιον νέον νόμον, πως είν υποχρεωτικός ο φωτισμός τών δρόμων. Τό κάθε σπίτι θά κρεμά στην πόρτα ένα λαμπριόν, κι' ο ένοικος τό ρεύμα του θά πρέπει νά πληρώνη.

* Καί πρέπει νά πληρώνουμε πολύ - πολύ προθύμως, διότι, όπως ξέρετε, λεφτά δεν έχει ο δήμος. Γι' αυτό, δεν άποκλείεται, με κάτι νέους νόμους, νά βγαύμε λίαν προσέχως με... σκούπα εις τούς (δρόμους!

Φουμάρισμα

Μιά κι' οι δυο χώρες άρχισαν την επικοινωνία, είχε σφάψ, σφαστάτα δηλώσει ή Γερμανία, πως τά καπνά μας θάσπευθε ξανά νά προτιμήσω κι' έτσι και πάλι θ' άρχισε γοργά τό αλισβερσίον.

* Μά τώρα ύπαναχωρεί και κάνει τρίτα - κάτσα, και θά ζητήσω, φαίνεται, καπνά σέ άλλη πιάτσα. Κι' οι Γερμανοί δεν θέλουμε νά πάρουμε χαμπάρι, ή Γερμανία ή σύγχρονη τό τί κ α π ν ο φ ο υ (μάρει!

ΠΑΝ ΠΑΡ

ΤΑ ΑΝΩΝΥΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΤΖΕΝΗ: νεαρή κυρία 25 το πολύ ετών, κομψή, χαριτωμένη, ελκυστική, με αδρά αισθητήρια και αδρότερες καμπύλες. ΚΑΙΤΗ: παιδική και ελκυστική φίλη της Τζένης, στην ίδια ηλικία και με τα ίδια ψυχικά και όπτικά προσόντα. ΜΙΑ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ: Όμορφη ή άσχημη, κοντή ή ψηλή, λεπτή ή παχιά. Όπως προτιμά ο αναγνώστης. ΕΝΑ ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Εύγενικό, στιλιζαρισμένο και φιλοχρήματο, όπως όλα τα γκαρσόνια των κοσμικών μπάρ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Ο άντρας των ονείρων για κοπέλλες μεταξύ 18—28 ετών.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στην κρεββατοκάμαρα της Τζένης. Ένα σκισμένο μαντηλάκι πεταμένο μπροστά στη ντουλάπα, δύο σπασμένα μπουκάλια καλώνιας και μία αναποδογυρισμένη καρέκλα προδίδουν μία... γοητευτική έκρηξη γυναικείων νεύρων. Η Τζένη κάθεται στο κρεβάτι και διαβάζει για χιλιοστή φορά ένα άρωματισμένο γράμμα, γραφομηχανημένο σε ροζ χαρτί).

ΤΖΕΝΗ (διαβάζει): «Δυστυχισμένη μου φίλη, Αν δεν δάλεις τα δυνάτα σου, θα χάσεις οριστικά τον άντρα σου που είναι ξετρελαμένος με την άλλη. Σε προειδοποιώ για τελευταία φορά». (μονολογεί): «Ας ήξερα ποιά μου στέλνει αυτά τα ανώνυμα γράμματα και μου αναστατώνει τη ζωή!... Αν την πιάσω στα χέρια μου, θα... θα... (Μπαίνει έξω η Καίτη).

ΚΑΙΤΗ: Τζένη, την ανακάλυψα!
ΤΖΕΝΗ: Ποιά;
ΚΑΙΤΗ: Αυτή την άτιμη που σου στέλ-

νει τα ανώνυμα γράμματα. Είπε μία δακτυλόγραφος που εργάζεται σ' ένα κατάστημα γραφομηχανών στην οδό Σανταρόζα.

ΤΖΕΝΗ: Είσαι σίγουρη;
ΚΑΙΤΗ: Καλέ, το είδα με τα μάτια μου. Είχαμε πάει με το μνηστήρα μου, που είναι, όπως ξέρεις, δικηγόρος, και ήθελε να δγαλή στη γραφομηχανή κάτι προτάσεις. Την ώρα που μπήκαμε αποτελείανε το γράμμα, που ασφαλώς θα λάβης αύριο. Και γραμμένο δέβαια στο ίδιο ροζ επιστολόχαρτο.

ΤΖΕΝΗ: Καίτη μου, να σέ φιλήσω. Έπι τέλους θα εκδικηθώ!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο κατάστημα γραφομηχανών της οδού Σανταρόζα. Η δακτυλόγραφος σκυμμένη στη γραφομηχανή της αποτελείώνει ένα πληκτικό «πληγτήριο» συμβόλαιο. Εισελαύνουν η Τζένη και η Καίτη).

ΚΑΙΤΗ (δείχνοντας τη δακτυλόγραφο): Του λόγου της είνε.

ΤΖΕΝΗ: Τώρα θα δής. (Προχωρεί προς το τραπέζι της δακτυλόγραφου και στέκεται απειλητική). Χαίρετε, δεσποινίς! ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ (χωρίς να σηκώσει το κεφάλι της): Χαίρετε.

ΤΖΕΝΗ: Το περίμενα ότι δεν θα τολμούσατε να με απενίστατε στα μάτια.

ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ (έκπληκτη): Γιατί;
ΤΖΕΝΗ: Κάνετε πως δεν ξέρετε ποιά είμαι;

ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ: Δεν σας ξέρω, κυρία μου.

ΤΖΕΝΗ: «Α! έτσι! (Βγάζοντας ένα πάκο με ροζ φακέλλους από την τσάντα της): Αυτά τουλάχιστον τα ξέρετε;

ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ (με απάθεια): Μάλιστα. Έγώ τα γράφω».

ΤΖΕΝΗ (έξω φρενών): Κι' εγώ τα λαβαίνω.

ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ: Μπα;

ΚΑΙΤΗ: Για κύττα την οχιά που παριστάνει την άδωα περιστερά! Όα την ξεμαλλιάσω!

ΤΖΕΝΗ: Γιατί να μου στέλνεται αυτά τα γράμματα; Σε τί σας έφταιξα; Και που ξέρετε ότι ο άνδρας μου έχει ένα στενό σύνδεσμο με άλλη γυναίκα;

ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ (ήρεμα): Κυρία μου, κάνετε μία τραγική παρανόηση. Δεν σας τα στέλνω εγώ τα γράμματα. Έγώ τα γράφω. Δηλαδή τα δακτυλόγραφω.

ΤΖΕΝΗ: Μπα; Και ποιος σας τα φέρνει για να τα δακτυλόγραφετε;

ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ: Ένα γκαρσόνι του μπάρ «Διόνυσος». Μου φαίνεται ότι λέγεται Γρηγόρης.

ΤΖΕΝΗ: Εύχαριστώ πολύ.

ΚΑΙΤΗ: Εύχαριστούμε πολύ. Και να μας συγχωρήτε για την ενόχληση. (Φεύγουν γρήγορα σαν κυνηγημένες).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο μπάρ «Διόνυσος». Λίγοι σκόρπιοι πελάτες κουτσοπίνουν το «άπεριτίφ» τους. Ένορκηπουν η Τζένη και η Καίτη).

ΓΚΑΡΣΟΝΙ (εύγενέστατα): Όριστε, περάστε.

ΤΖΕΝΗ (άποτομα): Πώς λέγεσαι;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ (κατάπληκτος): Γρηγόρης.

ΤΖΕΝΗ: Ώστε του λόγου σου είσαι λοιπόν;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Τί θέλετε να πητε;

ΤΖΕΝΗ: Αυτό! (Του δείχνει το πάκο με τα ροζ γράμματα). Τί έχεις μαζί μου και θάλθηκες να καταστρέψης την ευτυχία μου;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Έγώ τί νάχω μαζί σας, κυρία μου; Ένας πελάτης με στέλνει και τα δγαλά στη γραφομηχανή.

ΤΖΕΝΗ: Ποιος είναι αυτός ο πελάτης;

ΓΚΑΡΣΟΝΙ (δείχνοντας τον Στέφανο, που εκείνη τη στιγμή μπαίνει στο μπάρ): Ο κύριος!

ΤΖΕΝΗ (έμβρόντητη): Ο άντρας μου!

ΚΑΙΤΗ (το ίδιο): Ο άντρας της! (Λιποθυμάει).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο σπίτι του Στέφανου και της Τζένης. Το αγαπημένο και ταιριασμένο άντρογυνο κάθεται πλάι-πλάι σ' έναν αναπαυτικό καναπέ.

ΤΖΕΝΗ: Μα για ποιά λόγο έκανες όλη αυτή την ιστορία;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Για να σε κάνω να ζηλεύεις και να φοβάσαι μήπως με κερδίσει κάποια άλλη.

ΤΖΕΝΗ: Γό θεωρούσες απαραίτητο;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Ναί, γιατί τώρα τελευταία νόμιζα πως είχε αρχίσει να ξεατμιζέται το ενδιαφέρον σου για μένα.

ΤΖΕΝΗ (χαριάρικα): Κακό παιδί! Και δεν συλλογίστηκες πόσο με φαρμάκνες κάθε μέρα;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Όχι, γιατί ξέρω το καλύτερο αντίδοτο γι' αυτού του είδους τα φαρμάκια. (Έπακολουθεί ένα θερμότητα και παρατεταμένο φιλή).

ΣΚΗΝΗ 5η

(Έξη μήνες αργότερα. Η Τζένη κρατάει στο χέρι της ένα άλλο γραφομηχανημένο γράμμα, σε άσπρο χαρτί αυτή τη φορά).

ΤΖΕΝΗ (διαβάζει): «Κυρία μου. Αν ανοίγατε λίγο τα ώραιά σας μάτια, θα βλέπατε — αν δεν είσθε πολύ μύωψ — εκείνο που βλέπουν τα ξένα μάτια. Ο μέχρι πρό δύο μηνών πιστός σύζυγός σας έπαψε να σας είναι πιστός. Έγώ σας προειδοποιώ από φιλικό καθήκον, κι' έσεις κάνετε ό,τι καταλαβαίνετε! — Ένας οικγενειακός σας φίλος». (Η Τζένη χαμογελά). Πάλι ξανάρχισε τα ίδια ο Στέφανος!! «Αμ» δεν την ξαναπαθαίνα...

(Μπαίνει ο Στέφανος, που γυρίζει από το γραφείο, την άγκαλιάζει και τη φιλεί.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Τί γράμμα είν' αυτό, αγάπη μου;

ΤΖΕΝΗ (του το δίνει): Πάρ' το. Και ξέρε ότι αυτό το φάρμακο δεν πιάνει δεύτερη φορά!...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ (το διαβάζει, συνοφρύνεται και λέει από μέσα του): Ποιος διάβολος τσάστελε άρα γε; Κι' εγώ νόμιζα πως δεν με παίρνει είδησι κανείς! (Χαμογελά. Στη Τζένη): Ναί, έχεις δίκη, αγάπη μου. Δεν πιάνει δεύτερη φορά. Άλλά, βλέπεις, είνε παλιά συνήθεια!

ΤΖΕΝΗ: Σκέπτεσαι να μου στείλεις κι' άλλα;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Δεν ξέρω! Συνήθεια είν' αυτή! Δεν κόβεται εύκολα!... Έγώ θα στέλνω...

ΤΖΕΝΗ: Κι' εγώ δεν θα τα πιστεύω!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Αυτό θέλω κι' εγώ, αγάπη μου.

(Την άγκαλιάζει και τη φιλάει με τη στοργή εκείνη που δείχνουν οι σύζυγοι όταν απατούν τη γυναίκα τους).

Γ. ΓΙΑΝ.

Το δέρμα σας ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Μερικές χρήσιμες συμβουλές

Υπάρχουν διάφορων ειδών δερμάματα. Έχουμε μιλήσει άλλοτε για τη διάκρισή τους σε ξηρά και σε λιπαρά. Μπορούμε όμως επίσης να τα κατατάξουμε σε δύο άλλες μεγάλες κατηγορίες: τα λεπτά και τα χοντρά. Έτσι τα χαρακτηρίζει μία Αμερικανίδα ειδική «ιατρός καλλονης» και δίνει τις εξής συμβουλές για την περιποίησή τους το καλοκαίρι:

Το λεπτό δέρμα είναι τόσο ευαίσθητο, ώστε ζαρώνει όταν πλένεται με αλκαλικό σαπούνι και με γλυφό νερό, και κοκκινίζει με το κρύο ή με τη ζέση. Πρέπει να διατηρηθεί καθαρό με κρέμα καθαρισμού, βαμπίκι και ειδικό ταιγάρχαρτο για το πρόσωπο. Μπορείτε επίσης να μεταχειρισθείτε νερό χλίσρο (άλλα όχι γλυφό) και σαπούνι πολύ λιπαρό κι' ελάχιστα άρωματισμένο (γιατί ώρισμα άρώματα ερεθίζουν τα λεπτά δερμάτα). Σημειώστε ότι το σαπούνισμα του προσώπου ενεργεί τονωτικά, γιατί διεγείρει την κυκλοφορία του αίματος. Πλένετε το πρίν πέσετε στο κρεβάτι. Έπειτα τ' αλείψετε με θρεπτική κρέμα.

Υπάρχει μία ειδική προστατευτική κρέμα, που προσοφλάσσει τα ευαίσθητα δερμάτα απ' τους κρύους ανέμους και το χιόνι. Την ίδια προστασία παρέχει κι' ένα λεπτό στρώμα λαολίνης, κάτω απ' το συνηθισμένο σας μακιγιάζ.

Τα ξηρά δερμάτα προσοφλάσσονται απ' το πρόωρο ρυτίδωμα με θρεπτική κρέμα, που τη χρησιμοποιείτε κάθε βράδυ. Την απλώνετε παντού, με μία κίνηση των δακτύλων από κάτω προς τα πάνω, την αφήνετε να επιδράση όσην ώρα βουρτίζετε τα μαλλιά σας, κι' ύστερα σκουπίζετε την περίοισια, έτσι ώστε να μείνη το δέρμα σας ελαφρά λιπαρό.

Για την ημέρα προσθέτετε λίγες σταγόνες γλυκερίνης στη συνηθισμένη κρέμα του μακιγιάζ σας. Η γλυκερίνη απορροφά υδρατμούς απ' τον αέρα, κι' έτσι διατηρεί ελαφρά υγρό το δέρμα, όσο ζεστός και ξηρός κι' αν είνε ο καιρός.

Τα χοντρά δερμάτα δεν ρυτιδώνονται εύκολα. Φαίνονται όμως διασκάως μουντά και μαραμένα, αν δεν έχουν τις κατάλληλες περιποιήσεις. Για το καθαρισμό

1. Αναζητήστε ένα χτένισμα που να σας ταιριάζει, και συγχρόνως να διατηρηθεί, πο' όλη τη ζέση και την υγρασία. 2. Στον καλοκαιρινό ήλιο, φαίνεται πιο άσχημο ένα δέρμα μουντό. Καθαρίστε το, λοιπόν, μ' επιμέλεια, χρησιμοποιήστε τις κατάλληλες κρέμες, τρώτε πολλές πράσινες σαλάτες, καρότα και φρούτα κάθε μέρα. 3. Διαλέξτετε ελαφρό άρωμα και καλλόνια, με μία εσάνς λουλουδιού. Γιατί, το καλοκαίρι, τα άρώματα μυρίζουν έντονα. 4. Το μαγιό αφήνει γυμνό ένα μεγάλο μέρος του σώματος. Τρίβετε λοιπόν, λαιμό, ώμους, χέρια και πόδια με μαλακή δούρτσά και σαπούνια, για να γίνει λείο το δέρμα σας. 5. Φροντίστε για τη σιλουέττα σας. Αν είσαστε πολύ παχουλή, ελαττώστε τα άμυλ:σα, τα ζαχαρώδη και τα λίπη που τρώτε. Αν χρειάζεστε λίγο πάχος, πίνετε άφθονο γάλα. Μην παραμελήτε τη γυμναστική. 6. Μία δούρτσά για τα νύχια, μία ελαφρό-εσάνς και λίγη κρέμα (απ' την ίδια που δάζετε και στα χέρια σας), ακούουν νύχτι την περιποίησή των ποδιών. Μάθετε να περπατάτε με νάσι και φοράτε παπούτσια έφαρμοστά.

τους χρειάζεται ζεστό νερό και άφθονο σαπούνι. Με τη ζέση του νερού, ιδρώνουν, ανοίγουν, οι πόροι και διαλύεται το φυσικό λίπος. Συγχρόνως το σαπούνι αφαιρεί τη σκόνη και τις άλλες ακαθαρσίες που έχουν κολλήσει στο πρόσωπο.

Μία φορά τη βδομάδα (όχι συχνότερα), τρίβετε το χοντρό δέρμα μ' ένα μαλακό βουρτσάκι των νυχιών. Είνε το καλύτερο διεγερτικό. Πρίν απ' το μακιγιάζ, το περνάτε μ' ένα βαμπίκι βουτηγμένο σε τονωτική λοσιόν. Ζωογονείται έτσι η κυκλοφορία και τα μάγουλα αποκτούν ωραίο χρώμα.

Ένα δέρμα τραχύ και γεμάτο πόρους χρειάζεται καθημερινό μασάζ, για να συγκεντρώνεται το αίμα στα κύτταρά του και να διεγείρη τους λεμφικούς, τους σμηγματογόνους και τους ιδρωτοποιούς αδένες. Αν ωστόσο δεν τα καταφέρνετε καλά μ' αυτό το μασάζ, κάνετε κάτι απλούστερο κι' έξ ίσου αποτελεσματικό: Χτυπάτε ελαφρά και κοντά-κοντά το πρόσωπό σας με τις άκρες των δακτύλων σας, αρχίζοντας απ' το πηγούνι κι' ανεβαίνοντας προς τα πάνω. Τα δαχτύλα σας θάδνε λειμένα με μία λιπαρή θρεπτική κρέμα.

Κυττάχτε το πρόσωπό σας το πρσί, όταν έχετε κοιμηθί καλά κι' άρκετά. Έχει χαθή κάθε ρυτίδα, κάθε σημάδι που είχε χαράξει η κούρασι κι' οι στενοχωρίες της ημέρας. Στόν ύπνο, χαλαρώνονται κι' αναζωογονούνται οι ίστοί του προσώπου. Για να διατηρήστε νεανικό το δέρμα σας, είνε απαραίτητο να κοιμάστε το λιγώτερο όκτώ ώρες κάθε νύχτα.

Αν το πρόσωπό σας υποφέρει απ' την τόσο κοινή δερματική πάθηση, που λέγεται «ακμή» (σπυράκια της νεότητος) μή μεταχειρίζεστε κανένα είδος λιπαρής κρέμας. Πλένετε το πρόσωπό σας το λιγώτερο δύο φορές την ημέρα με ζεστό νερό και σαπούνι, γιατί είνε απαραίτητη η καθαριότης. Μία ειδική λοσιόν κατά της ακμής αφαιρεί τελείως τη φυσική λιπαρότητα του δέρματος, κι' έτσι δεν βρίσκουν π.λ τροφή τα βακτηρίδια που προκαλούν την πάθηση.

Μολονότι η δίαιτα δεν φαίνεται να έχει μεγάλη επίδρασι στην πορεία της ακμής, καλό είνε να τρώτε άφθονα φρούτα και σαλάτες και ν' αποφεύγετε τα πολλά άμυλ:δα και ζαχαρώδη.

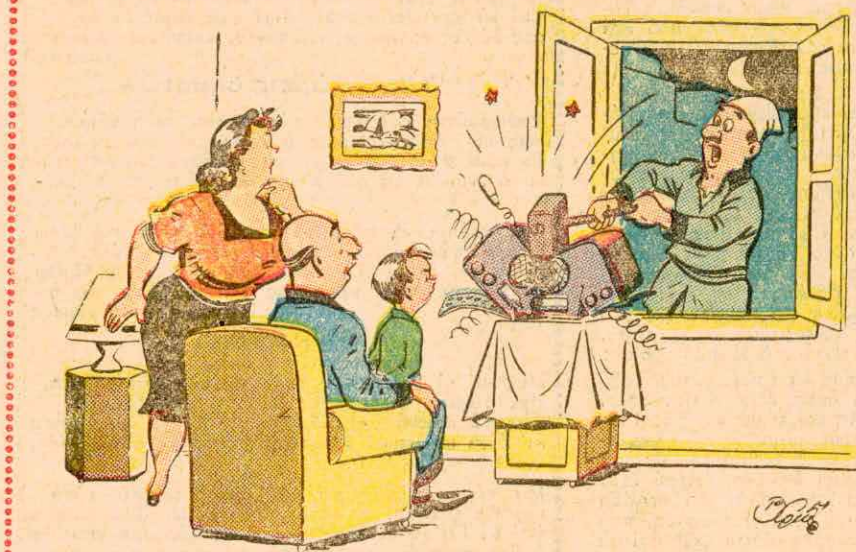
Όποιοι είδους δερμα κι' αν έχετε, συνηθίστε να πίνετε άφθονο κρύο νερό. Αρχίστε μ' ένα ποτήρι το πρσί. Πίνετε άλλο ένα το μεσημέρι, και τρίτο μία ώρα πρίν κοιμηθείτε. Είνε άριστο για το δέρμα.

Πλένετε πάντα το πρόσωπό σας το βράδυ, πρίν κοιμηθείτε, ώστε ν' αναπνεί ελεύθερα όλη τη νύχτα, με τους πόρους του ανοιχτούς κι' απηλαγμένους από σκόνη, υπολείμματα κρέμας, κλπ. Το πρσί φρεσκάζετε το δέρμα σας με χλιαρό νερό ή με γάλα καθαρισμού.

Μην αφήνετε να λερωθί η πετόετα που καθαρίζετε το πρόσωπό σας. Τη βράστετε μία φορά τη βδομάδα και την κρεάτε στο ύπαιθρο για να στεγνώσει. Καπου-καπου, τη βουτάτε σε άρανη διάλυσι βαρεκίνας, που τη λευκαίνει και την αποστειρώνει συγχρόνως. Προτιμάτε πετόετες φλοκάτες, που διεγείρουν καλύτερα το δέρμα κι' αφαιρούν τα νεκρά κύτταρα απ' την επιφάνειά του.

«Τάδε έφη» λοιπόν η Αμερικανίδα αισθητική ιατρός. Μελετήστε τις συμβουλές της κι' ακολουθήστε τις, αφού πρώτα εξετάσετε στον καθρέπτη την ποιότητα του δερμάτος σας.

Το δέρμα είνε το υπ' αριθμόν 1 χαρίσμα της γυναίκας που θέλει ν' άρεσει (και ποιά δεν το θέλει, αυτό;). Προλάβετε τη φθορά του, πρίν νάνε πιά άργά.

Ο γείτονας που θέλει να ησυχάση: — Τέλος της βραδυής έκπομπής!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΣΤΙΣ 10 Νοεμβρίου 1942, το υποβρυχίο μας «Τρίτων» είχε αποπλευρήσει από το Πόρτ Σάιτ, για να εκτελέσει επιθετική περιπολία στο Αιγαίο και ταυτοχρόνως ν' αποβιάσει στη νατιοανατολική ακτή της Εύβοιας, μία ομάδα Αλλήνων κομάντος, που έρχόταν με ειδική αποστολή στην Ελλάδα. Η αποστολή αυτή ονομάστηκε «ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ Ν». Αλλά όταν στις 16 του ίδιου μηνός, το υποβρυχίο βρέθηκε στο στενό του Καφηρέα, ο καιρός δεν επέτρεψε την απόβασή και ο κυβερνήτης πλοίαρχος Έπαμ. Κοντογιάννης, την ανέβαλε για την επομένη. Κατά τις τέσσερες όμως το απόγευμα, ο «Τρίτων» αναγκάστηκε να κατεβή σε τριάντα μέτρα βάθος επειδή, έντελως ξαφνικά, εμφανίστηκε στον ορίζοντα ένα εχθρικό αεροσκάφος. Όταν έπειτα από είκοσι λεπτά περίπου, ανέβηκε πάλι σε περισκεπτικό «ύψος» είδε μία εχθρική ηχοτομμή να πλην προς βορράν. Αποτελείτο από ένα αντιτορπιλικό, ένα πετρελαιοφόρο και ένα φορτηγό 9.000 τόννων και συνοδευόταν από μία θαλαμηγό — η γερμανική έκθεση αναφέρει και το περιτολικό «2101» — που είχε μετατραπεί σε καταδιωκτικό. Ο πλοίαρχος Κοντογιάννης δεν έχασε καιρό. Διάταξε άμέσως τους άντρες του να εντομίσουν τις τορπίλλες κι όταν ύστερα από μισή ώρα έφτασαν σε ικανή απόσταση απ' τη ηχοτομμή μία τορπίλλα ξέφυγε από τους τορπιλλοδολητικούς σωλήνες, αφήνοντας πίσω της μία πλατειά αφρισμένη γραμμή. Πέρασαν ακριβώς έφτα λεπτά της ώρας, κι αντήχησε η έκρηξη. Η τορπίλλα χτύπησε καίρια το φορτηγό. Αλλεπάλληλες λάμψεις ξεπετάχτηκαν τότε από το εχθρικό σκάφος. Ο κυβερνήτης έβρισε τα χέρια του ικανοποιημένος.

—Μπράβο, παιδιά! φώναξε χαρούμενος. Μεγάλη επιτυχία... Άμέσως όμως σχεδόν, το εχθρικό καταδιωκτικό έβριξε έναντι του υποβρυχίου αρκετές βόμβες βυθού, που εύτυχως δεν του προέβλεψαν καμιά σημαντική βλάβη. Ο «Τρίτων» αναγκάστηκε ν' απομακρυνθί, θέλοντας να βγί μία ώρα αργότερα, από το στενό. Ενώ όμως ο κυβερνήτης ήταν βέβαιος ότι είχε πια κατορθώσει να ξεφύγει, κατά τις δέκα το βράδυ, υπέστη καινούργια επίθεση. Ένέα νέες βόμβες βυθού ρίχτηκαν κατά του υποβρυχίου. Από την τρομακτική δόνηση, τα φώτα του έσβησαν άμέσως, τα υδρόφωνα άχρηστεύθηκαν, απεβλήθησαν η γυροσκοπική πυξίδα, έσπασαν οι δείκτες των υδρόθεκών, έσβησαν διαδρομή οι πυρμαίδια τορπιλλοσωλήνες και άχρηστεύθηκαν οι κινητήρες των πυρμαίων πηδάλιων. Ευτυχώς, οι ηρωικοί Έλληνες κατορθώσαν γρήγορα ν' αποκαταστήσουν το φωτισμό και την πυξίδα.

Ύστερα απ' αυτό όμως αναγκάστηκαν να κατεβούν σε θαλάσσιους μέτρα βάθος. Αλλά δεν πέρασαν ούτε πέννητα λεπτά και δέχτηκαν καινούργια επίθεση, σφοδρότερη αυτή τη φορά. Το υποβρυχίο άχρηστεύθηκε σχεδόν. Χάλασαν, οριστικά πιά,

οι κινητήρες των πηδάλιων και η γυροσκοπική πυξίδα, τα βασύμετρα του κέντρου και οι αντλίες, έσβησαν πάλι τα φώτα, παρουσιάστηκαν διαρροές στις λήψεις της θάλασσας και απαστερώθηκαν οι σφικτήρες των καθέδων. Ατάραχοι, κυβερνήτης και πλήρωμα, αύξησαν άμέσως την ταχύτητα του «Τρίτωνος», έκαναν μία ολοκληρωτή στροφή δεξιά ώστε να χάσει την επαφή του ο εχθρός και συγχρόνως κατώρθωσαν ν' αποκαταστήσουν ένα μέρος του φωτισμού και να επισκευάσουν τη μεγάλη αντλία των 250 τόννων. Αντλώντας συνέχεια τα νερά, προσπάθησαν να διαφύγουν. Μά, όπως γράψαμε και πιο πάνω, επειδή είχε χαλάσει η πυξίδα και δεν ήξεραν πού ακριβώς βρισκόντουσαν, αποφάσισαν κατά τις έντεκα τη νύχτα να βγούν στην επιφάνεια για περισκεπτική παρατήρησή.

Κάτω από ένα θαυμάσιο σεληνόφωτο, κατώρθωσαν να διακρίνουν το εχθρικό πολεμικό σε απόσταση 4000 μ. Έρχόταν ολόταχως κατά πάνω τους. Ο πλοίαρχος Κοντογιάννης διάταξε τότε να καταδυθούν άμέσως. Αλλά μόλις έφτασαν στα είκοσι μέτρα βάθος, δέχτηκαν πάλι την ισχυρότερη και τελευταία επίθεση από ένενά βόμβες, που άχρηστεύσαν τους κινητήρες, έσπασαν τα στήριγματα των μηχανών, διέρρηξαν τους πετρελαιοδοκούς και χάλασαν μερικά δοχεία της συστομίας, απ' όπου άρχισαν να σκορπίζονται άτμοι χλωρίου. Τα πυρμαία πηδάλια είχαν σφηνωθεί. Με τα πωραία όμως κατώρθωσαν ν' ανεβούν στο περισκεπτικό βάθος των 13,5 μ. απ' όπου είδαν το εχθρικό περιτολικό να στέκεται ακίνητο και να έπρεπε τη θάλασσα. Ο Κοντογιάννης διάταξε άμέσως να του ρίξουν μία δεύτερη τορπίλλη. Ωστόσο το αποτέλεσμα δεν

Ελληνες και ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Το δραματικό τέλος του υποβρυχίου «Τρίτων»

θάβγαίνε πρώτος ο κυβερνήτης και άμέσως κατόπιν η υπό του ανθυποπλοίαρχου Κ. Αννίνο διοχειρία με τους υποκελευστάς Μ. Ορτζόγλου, Θ. Μπάγιον, Δ. Κακανδρήν. Ο διοπτος Γ. Χαρίτος και ο ναύτης Μ. Γεδεών, θ' ακολουθούσαν το υπόλοιπο πλήρωμα, που ήταν έτοιμο κιόλας για την επίθεσή, με δυο έλαφρά πολυβόλα και αυτόματα όπλα.

Στο σημείο όμως αυτό, χρειάζεται ν' ανθίσουμε μία μικρή περνήθεσι: Η πιθανότης επιτυχίας μιας εξομάλυνσης με πυρβολό εκκείται συνήθως, στο να έχη εκκενωθή προηγουμένως το υποβρυχίο από τα θαλασσοέματα και οι μηχανές και τα πηδάλια του να έξοκωθούν να βρισκούνται κάτω από το νερό. Τότε, στη δεδομένη στιγμή, απαλλαγμένο από τα περιτό του βάρος, αναπηδάει κυριολεκτικά στην επιφάνεια και προλαβαίνει συνήθως να βάλι την πρώτη βολή προτού γυρίση — ο άγνωστος της κριβής του θέσι αντίπαλος — τα πυροβόλα εναντίον του. Ο επιτιθέμενος έχει έτσι περισσότερες πιθανότητες επιτυχίας. Στην προκειμένη όμως περίπτωση ο «Τρίτων» υδατοβάρη, άκυβέρνητος, με διασπρόντα θαλασσοέματα και με τη μία μηχανή τελείως κατεστραμένη, ανέβαινε τόσο σιγά

στάθηκε καθόλου ικανοποιητικό αυτή τη φορά. Συγχρόνως η υπερπίεσις που διατηρούσαν στους υδρόδοκους — για να συγκρατούν τη διαρροή — έλαττωνόταν του βάθους, έκαναν το υποβρυχίο, άκυβέρνητο πιά, ν' ανέλθι στα όχτώ μόλις μέτρα. Ο τολμηρός πλοίαρχος, μη έχοντας άλλο τρόπο να πολέμησι και αποφασισμένος πάντοτε να μην παραιτοθί, διάταξε εξόρμησι με το πυροβόλο. Η διαταγή εκτελέσθηκε στο δευτερόλεπτο. Συμφώνησε με τον κανονισμό, μόλις θ' άνοιγε ο πυργίσκος του υποβρυχίου,

θάβγαίνε πρώτος ο κυβερνήτης και άμέσως κατόπιν η υπό του ανθυποπλοίαρχου Κ. Αννίνο διοχειρία με τους υποκελευστάς Μ. Ορτζόγλου, Θ. Μπάγιον, Δ. Κακανδρήν. Ο διοπτος Γ. Χαρίτος και ο ναύτης Μ. Γεδεών, θ' ακολουθούσαν το υπόλοιπο πλήρωμα, που ήταν έτοιμο κιόλας για την επίθεσή, με δυο έλαφρά πολυβόλα και αυτόματα όπλα.

Στο μεταξύ άνοιξε και η πωραία κάθοδος του υποβρυχίου και βγήκε έξω το υπόλοιπο πλήρωμα...

τόσα νερά, ώστε κλείστηκε εκ νέου, αφού όμως πρόφτασε και βγήκε ο Κοντογιάννης. Ο ηρωικός κυβερνήτης δεν έχασε καιρό. Άρχισε να πυροβολή με το περιστόφο του εναντίον του περιτολικού, που είχε πλησιάσει πολύ κοντά στο υποβρυχίο. Αλλά ο ηρωισμός του στάθηκε μάταιος. Τί μπορούσε να κάνει ένα περιστόφο εναντίον ένδε αντίπαλου που, χωρίς ν' άργησπορήσει περισσότερο, άρχισε να βάλι με τα πυροβόλα και τα πηδάλια του; Η στιγμή ήταν εξαιρετικά κρίσιμη για το ελληνικό υποβρυχίο. Πλέοντας όλο πλησιέστερα προς τον «Τρίωνα» το γερμανικό σκάφος κατώρθωσε να τον έμβολισι. Ο Κοντογιάννης, πάνω στην προσπάθειά του να πηδήσι στο πυροβόλο του και ν' απαντήσι στα πυρά του γερμανικού, γλύτωσε και χτυπήθηκε βαρεία κατά την πτώση του, βρέθηκε μέσα στην άφρισμένη θάλασσα μισολιποθυμίσμενος. Στο μεταξύ άνοιξε ο πυργίσκος και ο θαλάσμος του όχη και βγήκε η διοχειρία υπό τον ανθυποπλοίαρχο Αννίνο. Τα πυρά του αντίπαλου όμως που είχαν ηρωικούς άνδρες. Το δράμα εκτυλίσσεται κάτω από το θλιβερό σεληνόφωτο του Νοεμβρίου. Τότε ακριβώς σκοτώθηκε κι ο ανθυποπλοίαρχος Κ. Αννίνο. Απ' όλη την διοχειρία δεν γλύτωσε, παρά μονάχα ο υποκελευστής Ορτζόγλου. Στο μεταξύ άνοιξε και η πωραία κάθοδος και βγήκε έξω το υπόλοιπο πλήρωμα. Κατά πάσαν πιθανότητα, τότε σκοτώθηκε ο υποπλοίαρχος Α. Δανιόλος και ο πρώτος μηχανικός σημαιοφόρος πληρωμάτων Β. Σταράκης — ένας από τους καλύ-

τερους μηχανικούς υποβρυχίων — γιατί κανείς δεν τους είδε πάνω στο καταστρώμα ή στη θάλασσα. Ο διαφυγών την αιχμαλωσία άρχικελευστής ηλεκτρολόγος Ι. Μαρούλας — που βοήθησε μ' όλες του τις δυνάμεις τον επίσης άπαλεσθέντα Βρετανό σύνδεσμο ανθυποπλοίαρχο Κάτερ, περιβεδλημένο τον ειδικό σάκκο με τα έγγραφα της «ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΣ Ν» για να πέσουν μαζί στη θάλασσα — ανέφερε αργότερα στην υπηρεσία του τα έξη:

«Μέσα στον πυργίσκο μας είδα τρεις νεκρούς. Όσο κι αν προσπάθησα, δεν κατώρθωσα να τους αναγνωρίσω. Το σκοτάδι ήταν βαθύ και το σκάφος έδονεϊτο ολόκληρο από τ' αλλεπάλληλα πυρά του γερμανικού καταδιωκτικού. Στο τέλος αναγκάσθηκαν να πέσω στη θάλασσα για να σωθώ, αφού μάταια προσπάθησα να βοηθήσω τον ανθυποπλοίαρχο Κάτερ».

Πρέπει να σημειώσουμε εδώ ότι ο υποπλοίαρχος Α. Δανιόλος, ήταν ο μόνος που σώθηκε από το κακότυχο έπιτελείο του υποβρυχίου μας «Γλαύκος» που λίγο καιρό πριν είχε βυθισθί κι αυτό στο λιμάνι της Μάλτας από ένα σμήνος γερμανικών Γιούνκερς καθετό εφορμήσεως. Ο Δανιόλος, που είχε τραυματισθί έλαφρότερα, προτού ακόμη συνέλθι από το τραύμα του είχε έπιθι στον «Τρίωνα», την τελευταία μόλις στιγμή, για ν' αντικαταστήσι προσωρινά άλλον αξιωματικό. Ωστόσο ο ηρωικός υποπλοίαρχος, σαν να διαισθανόταν το τέλος του, προτού ξεκινήσουν από τη βάσι τους, είπε σε κάποιον συνάδελφό του:

—Ποιός ξέρει ποτέ θα συναντηθούμε κι αν θα συναντηθούμε ποτέ. Πάντως αν θα γυρίσεις με το καλό στην Ελλάδα, να μου φιλήσεις τ' άγιο της χώρας!...

Μά τί έπαθε; τον ρώτησε κείνος που ήξερε τον καλόκαρδο και πάντα εύθυμο χαρακτήρα του φίλου του. Στην Ελλάδα, με τη βοήθεια του Θεού, θα γυρίσουμε όλοι μαζί. Πές μου, τί σε βασανίζει;

Ο Δανιόλος κούνησε περίλυπα το κεφάλι του.

—Δεν ξέρω ακριβώς, απάντησε. Τα όνειρα όμως σε μας τους ναυτικούς ξεδιαιλύνουν πάντα. Σου εύχομαι να μην όνειρευτής ποτέ αυτό που όνειρευθήκα εγώ άπόψε...

Ξαναγυρίζουμε στην αφήγησή μας. Μέσα στον «Τρίωνα» είχαν παραμείνει ο έκτελων χρέη βοηθού υπάρχου υποπλοίαρχος Χ. Σολιώτης, μαζί με τον υποκελευστή 'Ηλία Μελέ. Πολλοί άντρες του πληρώματος, βρισκόνταν στο καταστρώμα, νεκροί ή τραυματισμένοι. Μερικοί πάλευαν με τα κύματα. Στο μεταξύ το διαφεύγον από τα κατεστραμένα δοχεία της συστομίας, χλώριο, γινόταν ολόένα και πιο ένοχλητικό. Ο Σολιώτης κι ο Μελέ ανάσαιναν με δυσκολία. Πάνω στο δάπεδο, ακριβώς κάτω από την έξοδο του όχη, βρισκόνταν ξεπλωμένο ανάσκελα το πτώμα του ναύτη Γ. Χαρίτου, που είχε βγί πρώτος κατά την εξόρμησι και χτυπήθηκε στο κεφάλι από γερμανικό βλήμα. Τα μάτια του ήσαν μισάνοιχτα και στα ώχρα του χείλη πλανιόταν ένα παιδικό χαμόγελο, σαν ύστατος άποχαριτισμός στη ζωή.

Με άπαράμιλλη ψυχραιμία, ο υποπλοίαρχος Σολιώτης, άφου έξετέλεσε τους καταλληλούς χειρισμούς με το σκοπό να έπιταχύνι τη βύθισι του υποβρυχίου από τη μεριά της πώρας — για να μη πέσι στα χέρια του εχθρού — πήρε το περιστόφο του κι ένα σωσίδιο, βγήκε τελευταίος στη γέφυρα κι έπεσε στη θάλασσα. Έπειδή ήταν δεινός κολυμβητής, άρχισε να κολυμπά κάτω από την επιφάνεια για να διαφύγι την αιχμαλωσία, κατευθυνόμενος ολόταχως προς την ακτή. Ξαφνικά όμως, σε μικρή απόστασι απ' αυτόν, είδε το όιοτο Ι. Κυβέλο, που ήταν χωρίς σωσίδιο κι έκανε άπεγνωσμένες προσπάθειες να κρατηθί στο νερό. Ο Σολιώτης κατάλαβε άμέσως

ότι ο Κυβέλος δεν ήξερε καλό κολύμπι και πως αν δεν τον βοηθούσε σίγουρα θα πνιγόταν. Έβγαλε άμέσως το σωσίδιό του και το πέρασε στη μέση του. Αλλά την ίδια στιγμή, άκουσε δυνατά βογγητά. Έστρεψε το κεφάλι του και τότε είδε τον υποκελευστή Δ. Κακανδρή. Ήταν βαρεία τραυματισμένος και με το ένα πόδι κομμένο σχεδόν από το γόνατο. Ωστόσο προσπαθούσε ν' απομακρυνθί από τη δίνη του «Τρίτωνος» που είχε άρχεισι πιά να βουλιάξει. Για να σώσει τον τραυματία ο τολμηρός υποπλοίαρχος, αναγκάστηκε να παραιτηθί του σκοπού της διαφυγής του. Άρπαξε τον Κακανδρή από τα μαλλιά και κολυμπώντας με το ένα χέρι, κατώρθωσε να φτάσι στη βάρκα του καταδιωκτικού, που την είχαν κατεβάσει οι Γερμανοί για να μαζέψουν τους ναυαγούς. Τους τράβηξαν άμέσως και τους δύο μέσα. Δυστυχώς ο Κακανδρής πέθανε λίγο αργότερα από την ακατάσχετη αίμορραγία του ποδιού του. Ο Κυβέλος βρέθηκε ανάμεσα στους διασωθέντες. Στο μεταξύ από το εχθρικό καταδιωκτικό, δύο Γερμανοί ναύτες πηδισαν πάνω στον «Τρίωνα» προσπαθώντας να μπουν στο έσωτερικό του. Αλλά οι άτμοι του χωρίου τους έμποδισαν. Σ' αυτό το διάστημα ο κυβερνήτης του, πάλευε άπεγνωσμένα με τη θάλασσα. Ήταν αφάνταστα εξαντλημένος κι ώστόσο δεν άφηνε από τα μάτια του το αγαπημένο του σκάφος. Στο τέλος κατώρθωσε ν' αναρριχηθί ξανά πάνω στο πλοίο του, όπου βρήκε κάπου δέκα απ' τους άντρες του. Είχαν σκαφαλώσει και κείνοι και στέκονταν με δακρυσμένα μάτια στο καταστρώμα, περιμένοντας από στιγμή σε στιγμή το μοιραίο. Ούτε πανικός, ούτε φόβος, μονάχα λύπη και πίκρα έπικρατούσε παντού, όχι για τη ζωή τους που θάχαναν αλλά για την άπώλεια του υποβρυχίου τους...

Οι Γερμανοί δεν έμειναν αδιάφοροι έμπρός στη θυσία των Έλλήνων ναυτικών. Ο θάνατος πλησίαζε. Και για να σώσουν όσους μπορούσαν έστειλαν μία βενζινακάτο για να τους παραλάβι. Περιμένελεξαν όσους ζούσαν ακόμη πάνω στο υποβρυχίο κι όσους βρήκαν στη θάλασσα να παλεύουν με τα κύματα. Πολλοί όμως, δεινοί κολυμβηταί, για ν' αποφυγούν την αιχμαλωσία, άρχισαν να κολυμπούν κάτω από την επιφάνεια και με τη βοήθεια του σκοταδιού, κατέφεραν ν' απομακρυνθούν από τον τόπο της καταστροφής. Δεν έφτασαν όμως όλοι στη στεριά. Από κείνους που άπεπειράθησαν να διαφύγουν, διεσώθησαν μονάχα δύο: ο άρχικελευστής Ι. Μαρούλας και ο διοπτος Δ. Παπαδημητρίου, που ύστερα από μία δραματική και ολόκληρη πάλι με το άφρισμένο πέλαγος, κατώρθωσαν να φτάσουν, χαράματα πιά, κοντά στο παραθαλάσσιο χωριόδκι Θυματιά. Μισοπεθαμένοι βγήκαν στην ακτή και σκαρφάλωσαν με κόπο στ' άγρια βράχια. Έπρεπε ν' απομακρυνθούν γρήγορα από το σημείο εκείνο και να κρυφτούν όπου μπορούσαν πριν τους πάρουν είδησι οι Ιταλοί ή οι Γερμανοί, που είχαν σε κάθε χιλιόμετρο κι ένα παρακίτο φυλάκιο. Ο Θεός όμως τους βοήθησε. Δεν προχώρησαν ούτε έκατό μέτρα από την άκροθαλασσιά, όταν μερικοί χωρικοί που κρυμμένοι παρακολουθούσαν έξ απόστάσεως τη ναυμαχία, τους πλησίασαν με τρόπο. Ήταν μισόφωτο ακόμη και δεν μπορούσαν να ξεχωρίσουν ο ένας τον άλλον. Ξαφνικά, όμως, ένας απ' τους χωρικούς πήρε το θάρρος και ρώτησε:

—Ποιό είσαστε; Από πού έρχόσαστε; —Είμαστε Έλληνες ναυαγοί, αποκρίθηκε ο Παπαδημητρίου που κατάλαβε πως είχαν να κάνουν με ντόπιους. Μας βούλιαξαν οι Γερμανοί και σωθήκαμε μονάχα έμεις οι δυο κολυμπώντας.

Αυτό ήταν αρκετό. Οι φιλόξενοι και τολμηροί χωρικοί, τους πήραν άμέσως μαζί τους και τους έκρυψαν στα σπίτια τους. Ύστερα κατώρθωσαν να τους εφοδιάσουν με πλαστές ταυτότητες. Έτσι με τη βοήθεια πάντα των ίδιων, έφτασαν γρήγορα μέσα Πεταλιών και Ραφίνας, στην Αθήνα. Εδώ έπικρατώνησαν με διαφόρους άρμολίους, έστειλαν μήνυμα στην υπηρεσία τους για την άπώλεια του υποβρυχίου και κατόπιν ζήτησαν και πέτυχαν να σταλούν και πάλι στη Μ. Ανατολή, για να συνεχίσουν τον αγώνα τους.

Ο «Τρίτων» αναποδογύρισε σιγά-σιγά και βυθίστηκε ακριβώς στις δωδεκάμιση τη νύχτα, στις 16 Νοεμβρίου 1942, σε προσέγγισι σιγήμα Φ=3807' Β, Λ=24039' Α, ύστερα από έξη ώρες δραματικής πάλης. Μία πάλι που κατατάσει το ναυτικό μας, ανάμεσα στα πιο ένδοξα και ηρωικά του τελευταίου πολέμου. Πρέπει ιδιαίτερας να έξαρθί η μέχρις έσχάτων αντίστασις του πλοίαρχου Έπαμ. Κοντογιάννη. Από το πλήρωμα του ηρωικού υποβρυχίου χάρηκαν είκοσιτέσσερες: τρεις αξιωματικοί, όχτώ υπαξιωματικοί και ένενά ναύτες: ο ανθυπλοίαρχος Π. Παπανικολάου και ο ιδιώτης Α. Αθανασόπουλος — οι δυο τελευταίοι ήσαν από τους άντρες της αποστολής που θα έβγαζαν στην Εύβοια για την «ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙ Ν» — και οι δυο άπεσπασμένοι Άγγλοι Νικ Κάτερ, ανθυποπλοίαρχος της έθελοντικής έφοδρείας και Τζων Κόλ, υποκελευστής τηλεγραφητής. Αιχμαλωτίσθηκαν τριάντα: ο κυβερνήτης του υποβρυχίου Κοντογιάννης, ένας αξιωματικός, είκοσιπέντε υπαξιωματικοί και ναυτοόιοποι, ο ανθυπλοίαρχος Σ. Πετρόπουλος και ο λοχίας Β. Τζαδόρας, που προς απόβασιν τιμήματος. Οι δυο τελευταίοι, γράφτηκαν ως άντρες του πληρώματος κατά την αιχμαλωσία, για ν' αποφυγούν τις ανακρίσεις και φυσικά τα μαρτύρια που θα έπακολουθούσαν, για να τους αναγκάσουν ν' αποκαλύψουν το σκοπό για τον οποίο έρχονταν μυστικά στην Ελλάδα. Ευτυχώς κανείς δεν κατάλαβε τίποτε και τους άφησαν μαζί με τους άλλους.

(Η συνέχεια έπιοθεν)

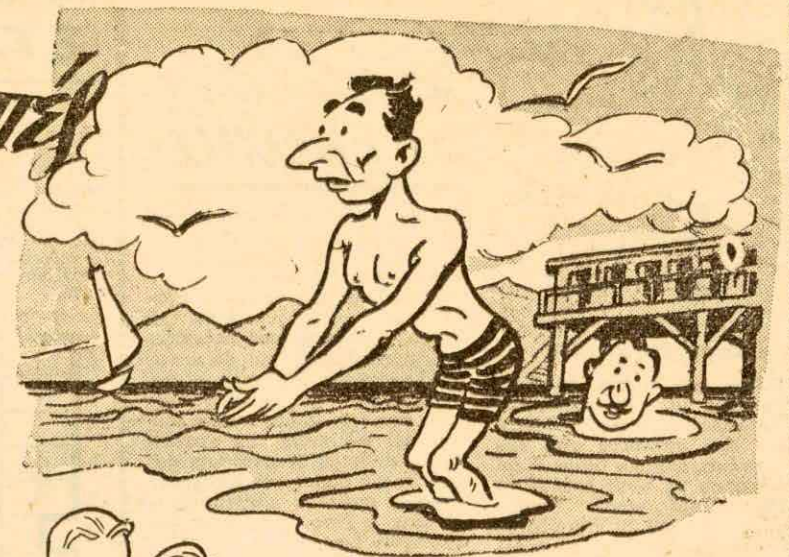
(Συνέχεια ἐκ τῆς προηγούμενης σελίδος)

Τ ρ α κ ᾶ δ ο ν Ἑ μ μ. 314 Π.Σ.Ν.Τ. 96:
Δὲν γνώρισα ποτὲ τὸ φίλο σας. Ἦ αὐτογρα-
φία ἐνὶ λιγὰκί σκοτεινὴ καὶ τὸ ἀλλὰ εἶναι
κατακριστικὰ. Πάντως καὶ τὰ στοιχεῖα ποὺ
μοὺ γράφετε μοῦ ἐνὶ τελείῳ ἀγνώστου. Νὺ
ἀπεικονίσθητε στὸν κ. Κώστα Γιαννάκη. Ἐ μ μ.
Μετὰνὰ 40, ἴσως αὐτὸς τὸν γνωρίζει. Σ' ἡ-
γουν Λυράκη ν, Ἐνταῦθα: Τί σχέση ἔ-
χουν ὅλ' αὐτὰ μετὰ τοῦ «Κατασκοπούς»; Ὁ
ἐξορτὰς σας μὲ τὴ «Φρούλάν» τοῦ γεωμην-
ικοῦ γυναικεῖου σώματος στρατοῦ, ἦταν κάτι
πολύ συνηθισμένο τὴν ἐποχὴ ἐκείνην. Ἀλλὰ
ποῖον ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα; Τί προσφέρατε
πρὸ μυητικῶ ἀγώνων τῆς Ἑλλάδος; Ἐχίκατε
αἰμιὰ ἀσφαῖ με ἐθνικὴ ὀργάνωσι; Αὐτὰ καὶ
ἄλλα πρέπει νὰ μοὺ γράφετε, γιὰ νὰ ἐκκλη-
ρώσετε τὸ ἱστορικὸ σας. Διαφορετικὰ ἢ ἄ-
πεικονίσθητε στὸ «Ἑωρτικὸ Γραμματοκρίτικόν»
Γ ε ὤ ρ υ ι ο ν Σ υ λ λ ε γ ῖ δ η ν. Πενί-
σιν. Ἐνταῦθα: Τί ὥρασι τὸ γραμματικὸν σας
μικρὸ μοῦ φίλε! Ἐσσι ἀληθινὸ Ἑλληνοπλῆ-
κὴ καίρουμαι γι' αὐτό. Γιά τὸν Γιαννάκη Φι-
λερό καὶ γιὰ τὴν «ἀγία» Λέλα Καραγιάνη
— εἶχε δικὴ νὰ τὴν ὀνομάσῃ ἀγία — θὰ ἐνα-
ργάσω πολὺ σύντομα, ἀφοῦ τόσο πολὺ σε συν-
έχισαν. Λίγη υπομονὴ λοιπόν. Α. Ζ ε ρ β α ν
μαθητὴν Γυναικίσου, Γυθείου - Λακωνίας: Καί
τὸ δικὸ σου γράμμα με συγκίνησα βαθεῖα, μὴ

Στο Μπαρ Βίσεε της Γερμανίας υπάρχουν ένα ειδικό ανατοατήριο όπου καταφεύγουν οι γυναίκες, που θέλουν να «έχουν» νασιόν. Ή κορυφή περιλαμβάνει Βίσεε, για ειδικές γυναικείες ασκήσεις. Η επιλογή, υπάγεται σε πρίνιες με ζευγάρια κρυφά ντους, με μεγάλα πιεστικά. Βασίζεται όμως, προ πάντως, σε μια διάταξη με βάση το λεμονί. Ο χυμός του πολτού του αυτού, εσπεριδοειδών, προσφεύρεται στις πελάτισσες του ανατοατηρίου, κατά χιλίους δύο τρόπους που μέχρι δέκα φορές, το ειδικό τετραπύρρο.

U. B. I.

• Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ θέλανε νὰ γίνη πρὸ πολλοῦ,
• βαρέσανε διάλυσιν καὶ τράβηξαν γι' ἄλλου!
• Πρέπει λοιπὸν κι' οἱ ἀρχηγοί,
• χωρὶς κανέναν τοὺς ν' ἀργῇ,

Κι' όλοι έσεις οι 'Αρχηγοί, ανεξαιρέτως όλοι, Χριστάκη, Σοφιανόπουλε και Τσιριμακοσβάλοι, μετά τα χειμερινάτικα μεγάλα σας δεινά, πηγαίνετε ανάπαυσι να βρήτε έξω απ' την πόλι κι' ή τρέψε γιά τή θάλασσα ή πάρτε τα βουνά! Ούφ!... 'Αρκετά δουλεύατε όλόκληρο χειμώνα καθηλωμένοι στή Βουλή μέ φάτσες σκυθρωπές 'Αφστε της πολιτικής τό δύσκολο άγώνα κι' είνε καιρός να κάνετε κι' έσεις διακοπές, να πραγματωποιήσετε κάθε κρυφή λαχτάρα σας. Μόνο μη... διακοφέτε ποτέ τή φαγωμάρα σας!..

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Σκίζα της Εποχής

Ευθύμα ενστατανέ

Φόβος έχει πιάσει πολλούς Αθηναίους με την προβλεπόμενη έλλειψη νερού το καλοκαίρι. Και σπεύδουν από τώρα να εξασφαλίσουν διαμονή σε εξοχή όπου να είναι λιμμένο το πρόβλημα του νερού. Υπάρχουν, όμως, και οι αισιόδοξοι που ελπίζουν ακόμα ότι πρόκειται να βρέξει στη λίμνη του Μαραθώνα κι' έτσι δεν θα πραγματοποιηθούν οι προβλέψεις των απαισιοδόξων.

Νά και μία πρόσφατη σχε-

τική συζήτηση δυο 'Αθηναίων:
—Θα βρέξει, βρέ!
—Πότε θα βρέξει;
—Τό Μάη.
—Τό λέει ο Καζαμίας;
—Όχι. Τό λέει η παροιμία. Στόν καταρραμένο τόπο τό Μάη τό μήνα βρέχει!...

Κι' ο απαισιόδοξος:
—'Από τό στόμα σου και στό αυτί του... Μαραθώνα!...

Μπαίνει σέ κάποιο γραφείο ένας νεαρός κολοκυθόμαγκας, κάτι μεταξύ αλητείας και δουλειάς τού ποδαριού.
—'Εχω έναν 'Πάρκερ' 51, σέ τιμή ευκαιρίας!
—Πόσο τόν πουλάς;
—'Ενα διακοσάρι! Γιά κύττα τόν τί πράμα είνε!
—'Ο ιδιοκτήτης τού γραφείου, πού θέλει να 'δουλέψω' τό μικρό, τού λέει:

—Τί λές, παιδί μου! 'Εγώ πουλάω τό δικό μου εκατόν πενήντα!

—Κι' εγώ τό ίδιο! πετάγε-ται ο δεύτερος ένοικος τού γραφείου.
—Σοβαρά τούς πουλάτε;
—Μά άστεϊεύομαστε τώρα*
—Γιά να τούς δώ!
—'Ο νεαρός παίρνει τούς στυλογράφους, τούς δοκιμάζει διαδοχικά στό χαρτί, τούς ξεετά-

ζει με ύφος πραγματογνώμωνος.

—'Ενα κατοστάρι γιά τόν καθένα σας τό δίνω!
Οι κύριοι τού γραφείου εξακολουθούν να 'δουλεύουν' τό μικρό. Καθένας τούς εκθειάζει τά προτερήματα τού δικού του στυλογράφου, τά παζάρια συνεχίζονται, οι στυλογράφοι υπερδεδυνάμει και ό νεαρός φεύγει. Οι 'εξυπνοι' τού γραφείου έχουν πολύ διασκεδάσει και γελούν εις βάρος τού αποχωρήσαντος ύπόπτου μικρεμπορέου. 'Οπότε ό ένας από τούς δύο αναφωνεί έντρομος:

—Τό στυλό μου!...
Ψάχνει τίς τσέπες του, ψάχνει τό γραφείο, ψάχνει στό πάτωμα, πουθενά στυλό. 'Εχει κάνει φτερά.

—Μού τόκλεψε ό άτιμος!
'Αμολιέται έξω. 'Αλλά ό μικρός είχε γίνει άφαντος και τό θυμά έπιστρέφει άπογοητευμένο.

—Μην άνησυχής, τού λέει ό άλλος. 'Ο στυλογράφος σου θα τό πιάσθ τό εκατοπεννητάρι!

Σεσημασμένος σελέμης είχε καθιερώσει ένα σοφώτατο σύστημα. Μόλις κάποιος χριστιανός άνοιγε πακέτο με τσιγάρα, τό χέρι του έπεφτε σάν δούβα ύδρογόνου, ενώ συγχρόνως από τά μελιστάλακτα χείλη του εξέπεμπετο μία φράσις σέ τόνο ύψιστης συγκатаδίσσεως:

—Θά σάς πάρω ένα τσιγάρο!

Και, φυσικά, τό έπαιρνε. 'Αλλά γιά όλες τίς... άρρώστειες, ύπάρχει τό σχετικό αντίδοτο. Κι' έτσι, όταν ό ήρωας μας έβαλε σ' ένέργεια τήν αλάνθαστη μέθοδό του και ψιθύρισε τή μαγική φράσι: 'Θά σάς πάρω ένα τσιγάρο', άκούστηκε άγριεμένη ή φωνή τού ιδιοκτήτη τού τού πακέττου:

—'Αυ δέν θα μου πάρης άλλο!

Και ό σελέμης έτράπη όχι θεόβαιως εις φυγήν, αλλά εις αναζητήσιον νέου και άποτελεσματικού συστήματος τράκας...

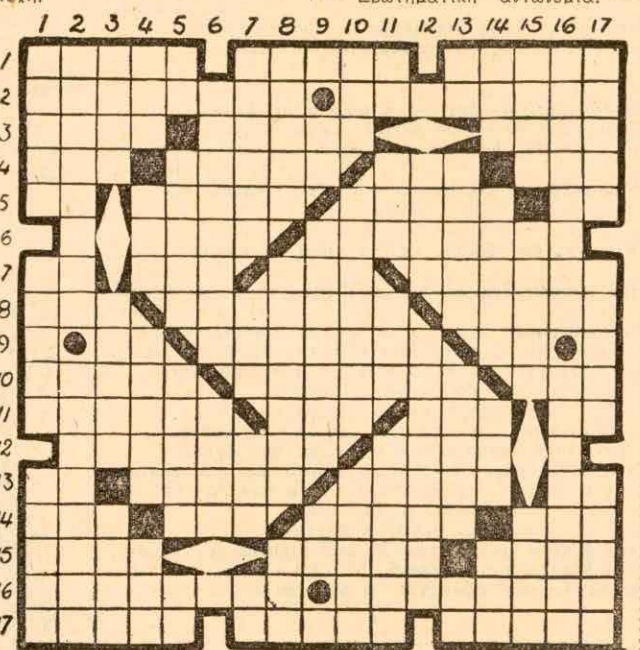
Βιαστική συνάντησις σέ κεντρικό δρόμο:
—Γεια σου, Νίκο...
—Καλημέρα, Κώστα.
—Μήπως ξέρεις κανένα καλό μέντιουμ;

—Τί τό θέλεις τό μέντιουμ;
—Θέλω να μάθω πότε θα γίνουν οι νέες διανομές τροφίμων των μισθωτών, πού... δέν θα γίνουν ποτέ!...
Ο ΠΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 331

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) 'Αδέλιος.—Λέξις πού έχει σχέση με τή σελήνη.—Κοιμάτι.
- 2) 'Υπογραφή πού δέν λείπει από κανένα «Θησαυρό». —Με μεγάλη ταχύτητα.
- 3) 'Υψιστον σημείον αναπτύξεως. —Μεγάλη επιχείρησις.—Τό κούρεμα των προβάτων και ή κατάλληλη γι' αυτή τή δουλειά ιπποχή.
- 4) Συνήθειες. —Προσωπική άντωνυμία (β' προσ.). —'Εχει ιδέαςδες μαύρο χρώμα. —Μ' ένα «Α» στό τέλος γίνονται γκέμια.
- 5) Προσωπική άντωνυμία (β' προσ.). —'Αγαθόν. —'Αφορμή.—Χοίρος (άρχ.).
- 6) Κάτοικος ευρωπαϊκής χώρας. —Λόφος κοντά στην 'Ιερουσαλήμ.
- 7) 'Επίθετον τού 'Απόλλωνος. —'Ερωτηματική άντωνυμία. —

- 4) 'Αποψις. —Κανονικό έ-ξέδωρο. —Χρονικό έπίρρομα (δημ.). —'Ο Σαμουήλ στην 'Αμερική.
- 5) Μισός «ήλος». —Νησί τού Αιγαίου. —Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.—Κτήρ. άντωνυμία (πληθ.).
- 6) Δέν λείπει από κανένα φαγητό. —'Ακούονται τίς γιορτές και τίς Κυριακές.
- 7) Σύμφωνον. —Δικό σου. —'Ελαττωματικός σύνδεσμος. —'Ιστορική πρωτεύουσα.
- 8) Μικρός καρπός. —'Αγωνιστής τού 21. —'Ακονίζω (άρχ.).
- 9) Πρόθεσις μπροστά σέ φωνήν. —Μεγαλόπολις τών 'Ην. Πολιτειών. —'Επιφώνημα πόνου.
- 10) 'Υπερβολική άγάπη γιά κάτι. —Παροχή τροφής. —Λατινικός χαιρετισμός.
- 11) 'Απάθσις. —Ναυτικό παράγγελμα. —'Ανακάλυψε ένα τρομερό μικρόδιο. —Λεπτό νημάτιο.
- 12) 'Ορμέφυτα. —Μέρος τού ματιού.
- 13) 'Υποθετικόν. —Κούνια. —Σερβίρεται στό υπάρ. —Δύο τρίτα ένός ύπουργείου.
- 14) Χρηματικό ποσόν των αρχαίων. —Πρόθεσις. —Θέλητρον. —'Η πιο όραία κοπέλλα μιας χώρας.
- 15) Θεά των αρχαίων. —Μυθολογικός Βαρκόρης τής 'Αχερουσίας λίμνης. —'Αριθμός.
- 16) Τήν χρησιμοποιοούν όσοι γράφουν ύβριστικά γράμματα. —'Αγριον.
- 17) Χρησιμοποιείται στις σκαλωσιές. —'Εχει διαφορετικό μέγεθος (καλ.). —'Αναπνοή.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Τά δοχεία αυτά δέν έχουν μεγάλη περιεκτικότητα. —Τό πιο πολύτιμο πράγμα μετά τήν ύγεια.—Θηλυκό πρόβατο.
- 2) Πιο γνωστή ως Τατόι. —'Οροσειρά τής 'Ιταλίας.
- 3) Πολεμικό όχημα. —Προορίζεται γιά ξένους. —Χωρίς τή θέλησή του.

ΑΓΑΘΩΝ ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ
'Η λύσις τού 330ου
στή σελ. 62

'Η αιτία τής λευχαιμίας

—'Οπως απέδειξαν πρόσφατες έρευνες πού έγιναν στό πανεπιστήμιο τής Καλιφορνίας, ή λευχαιμία οφείλεται, όχι τόσο σέ υπερπαγωγή λευκών αιμοσφαιρίων, όσο σέ ελάττωσι τής ικανότητας τού σώματος να 'τ' απομακρύνει άπ' τό αίμα. 'Η απομάκρυνσις αυτή γίνεται κανονικά κυρίως άπ' τούς πνεύμονες.

ΑΦΟΡΜΗ μονομαχίας τού Γεωργίου Μουρούζη με τόν Κερκυραίο ποιητή Μαβίλλη έγινε τό παρακάτω έπεισόδιο, πού, όπως φαίνεται από τίς λεπτομέρειες του, τό προκάλεσε ό Μουρούζης, πού βρισκόταν σε κατάστασι ευθυμίας.

Ο Μουρούζης ύπηρετούσε τότε στη φρουρά Κερκύρας και έκανε παρέα τόν Τηλέμαχο Καρακάλο, πού έφερε τό βαθμό λοχαγού τού πυροβολικού. Τυχαιά λίγες ώρες πριν από τό έπεισόδιο, ό Μουρούζης είχε άκούσει πολλά καλά γιά τόν Μαβίλλη και παρακάλεσε τόν Καρακάλο να τού τόν συστήση, γιά να γίνουν φίλοι. Ο Καρακάλος ύποσχέθηκε να πραγματοποιήση τήν έπιθυμία του αυτή τήν άλλη μερα.

Τήν νύχτα όμως ό Μουρούζης μπήκε σε μια παραλιακή μπυραρία τής Κερκύρας. Μέσα σ' αυτή καθόταν σ' ένα γωνιακό τραπέζακι ό Μαβίλλης μαζί με κάποιο φίλο του, περαστικό άπό τήν Κέρκυρα. Κρατώντας τό μαστίγιό του, ό Μουρούζης, πού βρισκόταν στό κέφι, διάταξε κατά τή συνήθειά του, να βγούν έξω όλοι οι πελάτες τού μαγαζιού. "Όταν βρισκόταν σ' αυτή τήν κατάσταση, νόμιζε πως έπρεπε να μείνι μόνος, γιά ν' αποφεύγη τά έπεισόδια με τούς διπλανούς του.

Ο Μαβίλλης και ό φίλος του δέν κουνήθηκαν από τή θέση τους. "Εμειναν ατάραχοι στο γωνιακό τραπέζακι τής μπυραρίας και εξακολουθούσαν να συζητούν με ψυχραιμία και αδιαφορία.

Ο Μουρούζης τότε, χωρίς να ξέρη ποιό εί-

νε, τούς πλησίασε και ειπε :
—Γιατί έσείς κάθεστε ακόμα;
Ο Μαβίλλης με τό ήρεμο ύφος του, χωρίς καθόλου να ταραχτή από τήν εμφάνισι τού ανθρώπου αυτού πού βρισκόταν στό κέφι, άπάντησε ότι περιμένει με τό φίλο του τόν έρχομό τού πλοίου γιά τόν Πειραιά.

Γιά μία στιγμή ό Μουρούζης φάνηκε ό-τι ησύχασε με τήν άπάντησι αυτή. Γύρισε, κάθισε στό τραπέζι και παράγγειλε ένα μπουκάλι μπύρα τού Μονάχου. "Όταν όμως έπρε το πρώτο ποτήρι, φάνηκε πως τον πείραξε ή αδιαφορία τού Μαβίλλη και τού φίλου του. Σηκώθηκε, λοιπόν, και ειπε στο Μαβίλλη:

—Φαίνεται να είσαι ποιητής... Δέν μάς λές κανένα ποίημα;

Ο φίλος τού Μαβίλλη εύεξαπτος άνθρωπος και ώπλισμένος με περίστροφο, έτοιμάσθηκε να έπιτεθι κατά τού Μουρούζη, μη γνωρίζοντας ποιός ήταν. 'Αλλ' ό Μαβίλλης άφου τόν καθησύχασε, στράφηκε με μαλακό τρόπο και ειπε στόν προϊήκηπα:

—Δέν είνε δώ ούτε μέρος, ούτε ώρα κατάλληλη γι' αυτό πού μου ζητάτε!...

Τήν στιγμή εκείνη οι πελάτες πού είχε διαδεξί ό Μουρούζης ξαναμπήκαν στό μαγαζί. 'Η παρουσία τους άπ' τή μία μεριά και ή άπάντησι τού Μαβίλλη άπ' τήν άλλη, άναψε τό Μουρούζη, πού κουνώντας άπειλητικά τό μαστίγιό του φώναξε:

—'Εξω!...
Τήν ίδια στιγμή χτύπησε με τό μαστίγιό τόν Μαβίλλη, πού, με τήν ίδια άταραξία, σηκώθηκε μαζί με τό φίλο του και βγήκε από τή μπυραρία, χωρίς ν' ανταποδώση τό χτυπημα.

Τήν ίδια νύχτα ό Μαβίλλης έπισκέφθηκε τόν Καρακάλο, τού άφηγήθηκε τά όσα συνέβησαν και τόν παρακάλεσε να τού χρησιμεύση, μαζί με κάποιο φίλο του, ως μάρτυρας μονομαχίας. Πραγματικά τό άλλο πρωί, οι δυο μάρτυρες τού Μαβίλλη έπισκέφθηκαν τόν Μουρούζη στό ξενοδοχείο τού και τού εξήγησαν τό σκοπό τής έπισκέψέως τούς.

Ο Μουρούζης άπάντησε άμέσως:

—'Αν και κάθε τί πού κάνω τή νύχτα, δέν τό έγκρίνω τήν άλλη μερα. είμαι όμως στή διάθεσί σας!...

Οι δυο μάρτυρες συνενωθήκαν με τό Μουρούζη γιά τή συνάντησι τους με τούς δικούς του μάρτυρες κι' έφυγαν.

"Όταν ό κ. Καρακάλος επέστρεψε, ό Μαβίλλης τού ειπε με νευρικότητα:

—Διάβρισε μάρτυρες ό Μουρούζης! Σάς παρακαλώ να τελειώνουμε γρήγορα γιά να χτυπηθούμε αύριο τό πρωί, άφου όλη ή πόλι έμιασε τό νυχτερινό έπεισόδιο. Πρέπει γρήγορα να δοθι μία λύσι.

Ο κ. Καρακάλος έπειδή κατάλαβε τή δίκαιη νευρικήτητα τού Μαβίλλη τού ειπε:

—Πολύ καλά, μία βολή από 20 βήματα είνε αρκετή...

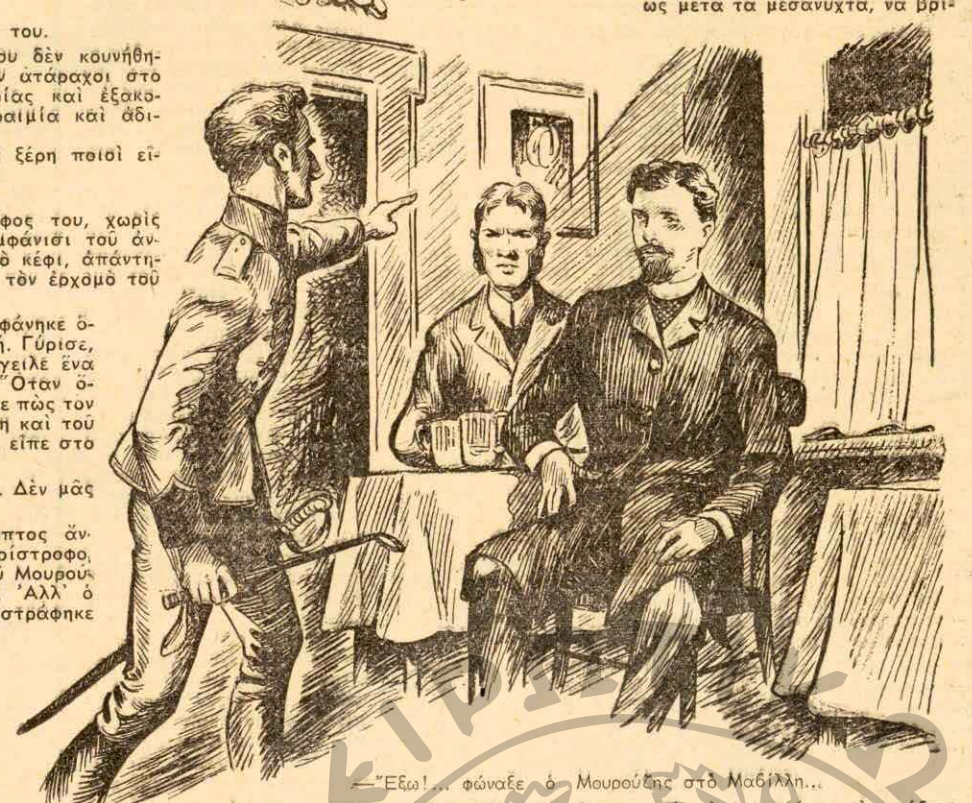
—Και αν άποτύχουμε και οι δυο; ρώτησε ό Μαβίλλης.
—Τότε άπλουστάτα, θα σφίξετε ό ένας τό χέρι τού άλλου...
Ο Μαβίλλης έσφινιάσθηκε!
—Μά θέλεις να με κάνης γελοίο; φώναξε. Μπορεί να θεωρηθι λύσι αυτή; Πρόκειται γιά προσβολή χωρίς λόγο. Στήν περιστασι αυτή πρέπει να γίνη μονομαχία με παράγγελμα, μέχρι άποτελέσματος, ή με τρείς θολές και με σκοπέυσι τουλάχιστον 30 δευτερολέπτων. Αυτό έπιβάλλεται να γίνη! Στο μεταξύ ό Μουρούζης άνεγνώριζοντας τό δίκιο τού Μαβίλλη, φέβηκε ίπποτικά και δηλώσε στους μάρτυρες:

—Δέν έπιθυμώ, κύριοι, να δώσω στόν κ. Μαβίλλη τή συννηθισμένη ικανοποίησι, αλλ' εκείνη πού ταιριάζει σέ άνθρωπο, πού ποτέ δέν σκέφτηκε να προσβάλω χωρίς άφορμή.
Τήν άλλη μερα, άφου οι μάρτυρες τακτοποιήσαν τά σχετικά γιά τή μονομαχία, δυο άμβάσια μεταφέρανε τούς δυο άντιπάλους, τούς μάρτυρες των και ένα γιάτρο στό άρισμένο μέρος:

Ο Μουρούζης, στόθηκε άπέναντι στο Μαβίλλη. Κι' έξαφνα τού ειπε :

—Κύριε Μαβίλλη, μου συμβαίνει δυστυχώς, κάποτε, ιδίως μετά τά μεσάνυχτα, να βρι-

Οι διασημότεροι Έλληνες ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ

—'Εξω!... φώναξε ό Μουρούζης στο Μαβίλλη...

σκώμι σε κατάστασι τέτοια, πού με παρασύρει σε πράξεις πού όταν τίς σκεφτώ τήν άλλη μερα λυπούμαι γι' αυτές με όλη μου τήν καρδιά.
Πρόχες τή νύχτα, βρισκόμουν σ' αυτή τή θλίβερη κατάσταση και χωρίς να τό καταλάβω, σάς προσβάλα βάρεια. Έρχομαι τώρα να σας διαβεβαιώσω μπροστά και στους κύριους, γιά τή λυπη πού νοιώθω γιά όσα έκανα... Θα είμαι εύτυχισμένος αν ξεχάσετε ό,τι έγινε και αν μου κανετε τήν τιμή να με λογαριάσετε φίλο σας στό μέλλον...

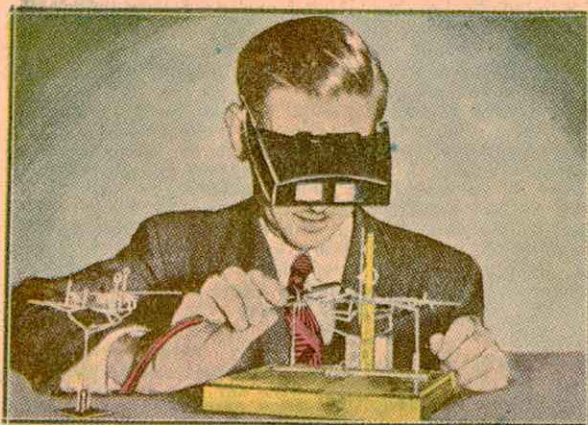
Ο Μαβίλλης και οι άλλοι πού βρισκόταν εκεί συγκινήθηκαν γιά τό ίπποτικά αυτά λόγια τού Μουρούζη. Ο εύγενής Κερκυραίος ποιητής, πού τά λόγια τού Μουρούζη έφτασαν κατ' ευθείαν στην καρδιά του, αγκάλιασε τόν αντίπαλό του. Και οι δυο ευγενικοί άντρες ανταλλάξαν φίλια και συμφιλιώθηκαν.

Πρέπει να τονίσουμε εδώ γιά τούς νεώτερους άπ' τούς άνεγνώστες μας, ότι ό Μαβίλλης ήταν γενναίος, όσο κι' ό Μουρούζης. Ο Έπτανήσιος ποιητής είχε καρδιά λιονταριού. Αποδείξει ό ηρώας θανάτος του, ή θυσία τής ζωής του γιά τήν πατρίδα. Δέν πρέπει συνεπώς να φανή περίεργη ή συμφιλιώσις των δυο άντιπάλων. Οι γενναίοι άντρες συνεννοούνται θαυμάσια.

Τήν άλλη μερα είδαν τό Μουρούζη και τό Μαβίλλη να καθόνται μαζί σ' ένα τραπέζακι τής Σπιανιάδας, και να συνομιλούν φιλικότατα.

Έτσι έληξε ασιώς τό έπεισόδιο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τό έπεισόδιο τής Κηφισιάς.

Ο δόκτωρ Πάβλ Κίρκ μπροστά στην ευαίσθητη ζυγαριά του.

Ο μάγος τής «μικροχημείας»

Η άορατη ζυγαριά κι' οι σβυσμένες λέξεις

— Θα μάς κάμετε τη χάρι, κύριε καθηγητά, να εξετάσετε αυτά τα δυο αντρίκια σακκάκια κι' αυτό το μαχαίρι; Πρόκειται για μία ύπαρξη δολοφονίας...

Ο δόκτωρ Πάβλ Κίρκ, καθηγητής της βιοχημείας και της έγκληματολογίας στο Πανεπιστήμιο της Καλιφορνίας, δέχθηκε πρόθυμα να βοηθήσει την αστυνομία στην υπόθεση αυτή, όπως σε τόσες άλλες. Έπρεπε να εξετασθούν αν ένας ύποπτος ήταν ο έγκληματίας που είχε μπει σ' ένα σπίτι, σπάζοντας ένα τζάμι, και είχε μαχαιρώσει τον ένοικο. Το ένα σακκάκι, χρώματος καφέ, ήταν δικό του. Τ' άλλο ήταν πράσινο, και το φορούσε το θύμα. Έπρεπε τώρα να διαπιστωθεί αν τα δυο ρούχα είχαν τριφτη το ένα με τ' άλλο, πάνω σε μία πάλη, κι' αν το μαχαίρι που βρέθηκε καρφωμένο στο πτώμα ανήκε στον ύποπτο.

Με μία ειδική συσκευή, δικής του επινοήσεως, ο δόκτωρ Κίρκ μάζεψε τη σκόνη και τις λεπτές ίνες μαλλιού που υπήρχαν στην επιφάνεια των σακκακιών, κι' εξέτασε τα δυο δείγματα χωριστά με το μικροσκόπιο. «Η σκόνη, λοιπόν, απ' το καφετί σακκάκι περιείχε κάμποσες πράσινες ίνες, κι' εκείνη απ' το πράσινο περιείχε καφετίες. Έξέ, άλλουν, η σκόνη απ' το καφετί σακκάκι περιείχε και λεπτά θραύσματα γυαλιού (απ' το τζάμι που είχε σπάσει ο δολοφόνος). Τέλος, κάτω απ' τη λαβή του μαχαίριου υπήρχαν διάφορα υπολείμματα καπνού, σκόνης, κλπ., απολύτως όμοια μ' εκείνα που βρέθηκαν στη δεξιά τσέπη του ύποπτου. Έτσι η ένοχη του αποδείχθηκε αναμφισβήτητη».

Αλλά ο δόκτωρ Κίρκ έχει προσφέρει κι' άλλες, αμέτρητες φορές, τη βοήθειά του στη Δικαιοσύνη, με τις γνώσεις του και με τα επιστημονικά εργαλεία που έχει εφεύρει. Ένα απ' αυτά, μία ζυγαριά ευαίσθητη μέχρι 5 δισεκατομμυριοστών του γραμμαρίου, αποτελείται από ίνες χαλαζίου, λε-

πτότερες από ανθρώπινες τρίχες, ώστε δεν διακρίνονται με το μάτι αυτές οι ίνες, αλλά μόνον η «διάχυσις» του φωτός που δημιουργούν.

Για να φτιάσει αυτές τις ίνες, ο δόκτωρ Κίρκ λιώνει χαλαζία σε φλόγα γκαζιού. Το ρεύμα αέρος που δημιουργεί η φωτιά, σπρώχνει τότε προς το ταβάνι τις λεπτότερες κι' αθέατες ίνες που σχηματίζονται. Ύστερα ο δόκτωρ τις αναζητεί, βοηθούμενος, όπως είπαμε, απ' τη διάχυσι του φωτός. Τις ανακαλύπτει μία-μία, και κολλάει στις άκρες τους ένα κομματάκι ζελατίνης, που χρησιμεύει σαν... αγκυρά, για να τις συγκρατήσει και για να υποδεικνύει που βρίσκονται. Στο τέλος, ο δόκτωρ διαλέγει μ' ένα μικροσκόπιο τις καταλληλότερες απ' αυτές. Μά κι' η λειτουργία της ζυγαριάς του ελέγχεται με μικροσκόπιο.

Δίχως αυτή τη ζυγαριά, δεν θα μπορούσαν να προχωρήσουν στον πόλεμο οι εργασίες για την ατομική δόμια. Γιατί η πρώτη ποσότης πλουτωνίου που παρασκευάστηκε απ' τους επισημόνους — και που έπρεπε απαραίτητα να ζυγισθεί με ακρίβεια — ήταν σχεδόν άορατη με το μάτι. Καμιά, λοιπόν, απ' τις ευπαθέστερες χημικές ζυγαριές δεν μπορούσε να μετρήσει το βάρος της. Ο δόκτωρ Κίρκ το βρήκε: 4 «μικρογραμμάρια» (χιλιοστά του χιλιοστού του γραμμαρίου).

Αργότερα, ο δόκτωρ Κίρκ έφτιασε άλλες 4 όμοιες ζυγαριές, για λεπτές επιστημονικές έρευνες.

Έχει επίσης επινοήσει εργαλεία για τις μετακινήσεις αντικειμένων (π.χ. κόκων σκόνης) ορατών μόνο με το μικροσκόπιο, ή για την παραλαβή μίας απειροελάχιστης ποσότητας υγρού. Τα εργαλεία αυτά κατασκευάζονται ήδη και προσφέρονται στην αγορά.

Ας ξαναγυρίσουμε, όμως, στις «αστυνομικές» επιτυχίες του δόκτορος Κίρκ.

Έπρεπε κάποτε να εξακριβωθεί αν μερικά λεπτά συντρίμματα γυαλιού, κολλημένα σ' ένα παπούτσι, είχαν την ίδια προέλευσι μ' άλλα, όμοια φαινομενικώς, που βρέθηκαν πάνω σ' ένα χαλί. Τα δυο δείγματα φαίνονταν πως δεν παρουσίαζαν καμμία διαφορά μεταξύ τους.

Ο δόκτωρ Κίρκ έριξε τα μέρη και τα έθεσε σε δυο σωληνίσκους, που περιείχαν ένα υγρό, αραιό στο επάνω μέρος και βαθμύδην πυκνότερο στα κατώτερα στρώματά του. Τα θραύσματα του γυαλιού βυθίστηκαν ως ένα σημείο, όπου το υγρό γύρω τους είχε ίση ακριβώς πυκνότητα με αυτά. Το σημείο όμως αυτό δεν ήταν το ίδιο και στους δυο σωληνίσκους. Συνεπώς, τα δείγματα προέρχονταν από δυο διαφορετικά γυαλιά.

Με την ίδια μέθοδο ο δόκτωρ Κίρκ μπορεί να «αναλύσει» στα συστατικά του ένα δείγμα χρώματος π.χ. Τα υλικά που το αποτελούν βυθίζονται στο υγρό μέχρι διαφόρων σημείων, ανάλογως της πυκνότητός τους. Με μία απλή, λοιπόν, σύγκριση, μπορεί κανείς ν' αποφανθεί εύκολα αν δυο δείγματα είναι όμοια ή όχι μεταξύ τους. Έτσι αποδεικνύεται π.χ. απ' τη σκόνη των παπουτσιών ενός ύποπτου, αν έπληγε ή όχι στον τόπο ενός εγκλήματος.

Για να εξακριβωθεί κάποτε, αν ώρισμένες λέξεις είχαν γραφή σ' ένα χαρτί κι' είχαν κατόπιν σβυστή μ' έλαφρό ξύσιμο, ο δόκτωρ Κίρκ έχυσε πάνω τους μία λωμένη πλαστική ουσία. Όταν έπληξε η πλαστική ουσία, την εξέτασε στη φως και διακρίνε πάνω της τις γραμμές «διαχύσεως», που σχηματίζαν άκρως καθαρά τα σβυσμένα γράμματα των λέξεων.

Άλλοτε πάλι, υπήρχε η υπόνοια ότι είχαν γραφή μερικές φράσεις με μολύβι της μελάνης κι' είχαν σβυστή έπειτα. Στην περίπτωση αυτή, ο δόκτωρ Κίρκ έβρεξε το χαρτί με αλκοόλ. Διαλύθηκαν τότε οι κόκκοι του μολυβιού, που είχαν κολλήσει απάνω του, και φάνηκαν οι σβυσμένες φράσεις.

Ο δόκτωρ Κίρκ συνιστά την εξής εύκολη μέθοδο, για να εξακριβωθεί αν ώρισμένες φράσεις, γραμμένες με μελάνι, σβυστήκαν με το γνωστό ειδικό υγρό, που χρησιμοποιείται για το σκοπό αυτό: Εκθέτουμε το χαρτί στην επίδρασι ατμών θείου που αμυνίζονται, όποτε μαυρίζουν και γίνονται ορατά τα γράμματα που σβυστήκαν.

Φαντάζεται πλέον κανείς τον τρόπο των κακοποιών και στο άκουσμα ακόμα του ονόματος του καταπληκτικού αυτού δόκτορος, για τον οποίο και η πιο σκοτεινή και πολύπλοκη υπόθεση εγκλήματος και το πιο δύσκολο αίνιγμα, με το οποίο μάταια βασανίζονται και πονοκεφαλούν οι αστυνομικοί, αποτελούν απλά παιγνιδάκια. Από το εργαστήριό του δαίνει πάντα η αλήθεια.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο αβριανός μακκρίτης

Μία κυρία επισκέπτεται τον άρχισυντάκτη κάποιας εφημερίδας και του λέει:

— Σας παρακαλώ να γράψετε το «να» του συζύγου μου στη στήλη των θανάτων γιατί τον έπιασα να φιλάει τη γραμματέα του...

— Πότε πέθανε; την ρωτάει ο άρχισυντάκτης.

— Άνθρω θά πεθάνη!...

— Δουπόν, πού λές, την Κυριακή παντρεύτηκα και τη Δευτέρα η γυναίκα μου έσπασε το πόδι της...

— Έτσι είναι, φίλε μου. Ποτέ μιά δυστυχία δεν έρχεται μόνη της!...

Ο άρρωστος στο γιατρό:

— Θα σας πληρώσω άμεσα τα φάρμακα που μου ορίσατε...

— Και τις επισκέψεις;

— Αυτές θα σας τις ανταποδώσω, άμεσα μόλις σηκωθώ απ' το κρεβάτι!

Η σ ύ ζ υ γ ο ς. — Δεν είσαι καθόλου ευγενής μαζί μου. Σου είχα δώσει προ ενός μηνός ένα γράμμα για να το ταχυδρομήσεις, και το βρίσκω τώρα στην τσέπη του σακκακιού σου!

Ο σ ύ ζ υ γ ο ς. — Έχεις δίκιο, Κατίνα μου. Μα το σακκάκι αυτό σου τόχα δώσει προ ενός μηνός για να μου ραφίς ένα κουμπι, και τώρα μόνο το ξαναδέλω!

Ε κ ε ι ν η. — Μή μ' αγγίζετε, παρακαλώ!

Ε κ ε ι ν ο ς. — Είσαστε γυναίκα χωρίς καρδιά!

Ε κ ε ι ν η. — Έχω καρδιά. Δεν χρειάζεται όμως... να ψαχνουλένετε για να τη βρείτε!

Ε κ ε ι ν ο ς. — Ορκίσου μου πως είμαι ο πρώτος άντρας που σε φίλησε!

Ε κ ε ι ν η. — Σου τ' ορκίζομαι... στη ζωή του παιδιού μου!

Η γεροντοκόρη λέει με λυρισμό στο νεαρό που βρίσκεται κοντά της:

— Τώρα την άνοιξε, άδελφε κι' οι πιο αναισθητοί άκουνε ευτακτική τη φωνή της Φύσεως!

— Δυστυχώς, δεσποινίς, εγώ είμαι λίγο... εαυτιστός!

Ο Π ο ό ε δ ο ς. — Τη στιγμή που κάνατε αυτή την κλοπή δεν άκουσατε τουλάχιστον τη φωνή της συντήσεώς σας;

Ο κ α τ η γ ο ρ ο ύ μ ε ν ο ς. — Όχι, γιατί το στομάχι μου φώναζε πιο δυνατά, κύριε πρόεδρε!...

Η σ ύ ζ υ γ ο ς. — Το γκαρσόν έκανε λάθος δέκα χιλιάδες στο λογαριασμό...

Ο σ ύ ζ υ γ ο ς. — Θα το φωνάξω άμεσα...

Η σ ύ ζ υ γ ο ς. — Θέλω να πω... πως έβαλε δέκα χιλιάδες λιγότερο...

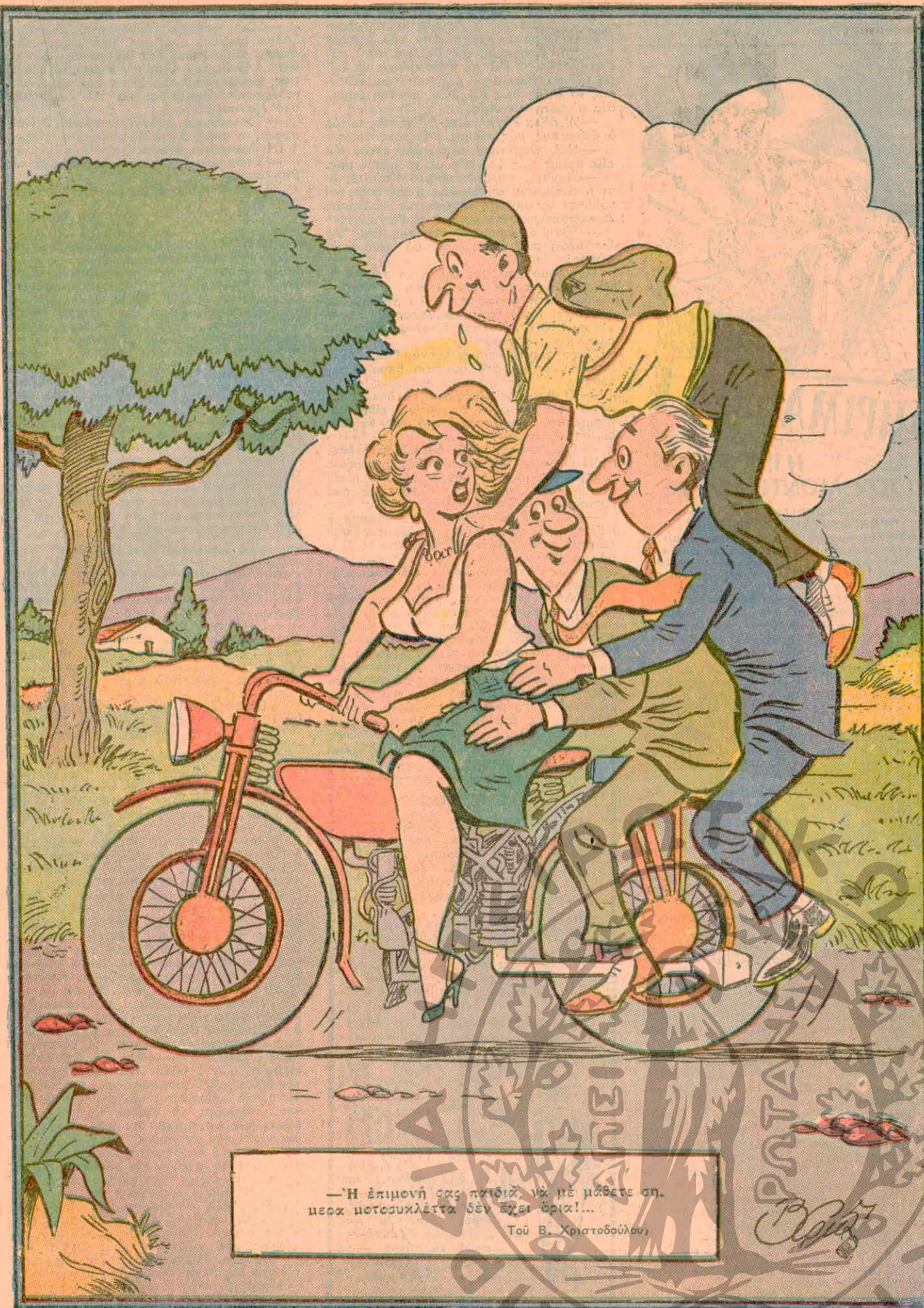
Ο σ ύ ζ υ γ ο ς. — Ας μην πούμε τίποτε τότε! Γιατί, ξέρεις... μπορεί να το διώξη τη άφεντικό του!...

Φανόμαστε λυπημένοι, γιατρέ.

Ναι, έβασα δυο άρρώστους μου.

Πέθαναν;

Όχι... έγιναν καλά!

— Η επιμονή σας παιδιά να με μάθετε ση-
μερα μοτοσυκλέττα δεν έχει όρια!...

Τού Β. Χριστοδούλου

ΠΡΙΜΑΒΕΡΑ Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΦΟΡΤΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ
Δίδονται εξηγήσεις κι' ο κόμης Άλμα άναλαμβάνει πάλι την αρχηγία. Τον ίδιο καιρό η Λουκρητία Βοργία απαλλάσσεται από το σύζυγό της δούκα της Μπιζαντίας, τον οποίο δολοφονεί ο αδελφός της Κάισαρ.

24^{ον} Η Λουκρητία δεν δυσκολεύτηκε να καταλάβει το λόγο. Όλοι οι άνθρωποι έτρεμαν στη σκέψη ότι μπορούσε να διαλέξει κάποιον από αυτούς ως σύζυγο.

Κι' ήξεραν ότι στην περίπτωση αυτή, η έκλογη ισοδυναμούσε με θανατική καταδίκη. Ο έκλεκτός της θα είχε, άργα ή γρήγορα, την τύχη του δούκα της Μπιζαντίας, χωρίς να λογαριάζουμε ότι, στο μεταξύ, θα έπρεπε να υπομένει όλα τα καπρίτσια και τις άπιστιες της, που άποτελούσαν τον κανόνα της συζυγικής της ζωής.

Η Λουκρητία δεν στενοχωρήθηκε ωστόσο, γι' αυτή την έγκατάλειψη. Γιατί δεν έκτιμούσε κανένα από αυτούς τους ανθρώπους, που δεν αξίζουν ίσως περισσότερο από τον δούκα της Μπιζαντίας.

Τρεις μέρες μετά τον θάνατο του συζύγου της, η δούκισσα άνήγγειλε στον αδελφό της την απόφασή της να τον συνοδεύσει στην εκστρατεία εναντίον του Μοντεφόρτε.

— Άλλά ποιός θα μείνει εδώ; ρώτησε ο Κάισαρ.

— Όελο να ιδώ τον πόλεμο από κοντά, απάντησε η Λουκρητία. Κι' άλλωστε, θα είναι ήρεμα στη Ρώμη.

Ο Κάισαρ ήξερε πως κανένα επιχείρημα και κανένα έμπόδιο δεν μπορούσε να κάμει τη Λουκρητία ν' αλλάξει γνώμη. Και γι' αυτό δεν εναντιώθηκε στην απόφασή της.

Μερικές ημέρες άργότερα, ο στρατός του Κάισαρος ξεκίνησε για το Μοντεφόρτε. Η Λουκρητία μπήκε στο ίδιο άμαξι με τον αδελφό της.

Ο πρώτος τους σταθμός ήταν το Τίβολι. Έκει, η δούκισσα άφηγήθηκε στον πατέρα της το θάνατο του συζύγου της. Είχε βρεθεί, του είπε, μ' ένα μαχαίρι στη ράχη σ' ένα διάδρομο του «Χαρούμενου Άνακτόρου» και πρόσθεσε ότι ο αδελφός της είχε δώσει άσυτηρές διαταγές για την άνακάλυψη και τη σύλληψη του δολοφόνου.

Ο Πάπας κατάλαβε.

— Μην κλαίς, κόρη μου, απάντησε. Ο δούκας δεν ήταν ο σύζυγός σου που ταίριαζε. Θα φροντίσω να σου βρώ ένα άλλον, πιο άξιον από αυτόν...

Ο Πάπας και τα δυο παιδιά του μίλησαν κατόπιν για πράγματα περισσότερο σοβαρά.

Ο Κάισαρ κι' η Λουκρητία πληροφορήθηκαν πρώτα-πρώτα από τον πατέρα τους την άπαγωγή της Ροζίτας από τον Ραγκαστέν. Ο Πάπας προσπάθησε να δώσει εύθυμο τόνο στην άφήγησή του, θέλοντας να δείξει πως δεν έδινε μεγάλη σημασία σ' αυτή την υπόθεση.

— Μ' άλλα λόγια, είπε ο Κάισαρ, αυτός ο άνθρωπος μάς νίκησε και τους τρεις.

— Ναί, απάντησε ο πατέρας του. Κι' είναι κρίμα πως δεν είναι με το μέρος μας.

— Ξανάτε, πατέρα, είπε ο Κάισαρ, ότι ο άνθρωπος αυτός μάς περιέπει και τόλμησε να σηκώσει το χέρι του πάνω μας. Δεν υπάρχει συγγνώμη για το Ραγκαστέν!

— Όχι, απάντησε ο πατέρας του. Άν ξαναπέσει στα χέρια μας, θα πεθάνει άμέσως!

Μια λάμψη πέρασε εκείνη τη στιγμή από τα μάτια της Λουκρητίας.

«Να ο άνθρωπος που μου χρειάζεται, σκέφτηκε. Μαζί θα μπορούσαμε να κατακτήσουμε όχι μόνο την Ίταλία, αλλά κι' ολόκληρο τον κόσμο!»

Έπειτα από μερικά λεπτά, ένας θαλαμηπόλος μπήκε στο δωμάτιο όπου συζητούσαν.

— Ο βαρώνος Άστορ κι' ο δόν Γκασόνιο έφτασαν αυτή τη στιγμή, είπε, και παρακαλούν την Παναγιώτητά σας, να τους δεχθείτε άμέσως.

— Οδηγέστε τους εδώ, διάταξε ο Πάπας. Ο βαρώνος Άστορ κι' ο δόν Γκασόνιο μπήκαν έπειτα από μία στιγμή.

— Μόνοι; φώναξε ο Άλέξανδρος όος κυττάζοντας τους με όργη.

— Καί τραυματισμένοι! συμπλήρωσε ο Κάισαρ, βλέποντας τους επιδέξιμους που τολύγαν το δεξί χέρι του ένός και το λαίμυρο του άλλου.

Ο δόν Γκασόνιο έκανε μία βαθειά υπόκλιση μπροστά στον Πάπα.

— Άντις Πάτερ, είπε, μάρτυς μου ο Θεός ότι κάματε τα πάντα, για να μ' ορεώσωμε να φέρωμε εδώ τον κήνητα Άλμα.

— Τα πάντα! Βουηήθηκε ο Πάπας, άνικανος να συγκατένειμπε περισσότερο το θυμό του. Τί σου χρησιμεύει, Άστορ, το ότι η φύσις σου έδωσε πράκτα δύναμι; Και σένα, Γκασόνιο, που σ' έκανε πτό πανηρό κι' από το Σατανά;... Θα μου το πληρώσετε κι' οι δυο άκριδά!... Μιλήστε, λοιπόν! Ο κόμης Άλμα άρνήθηκε!

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ

Το κήτος

Μη δέ καλό σου, ρέ Φροσί!
Τόσο φοβήθηκες κι' έαν
τά κήτη της θάλασσας,
ώστε σού κόπηκε η μιλιά
και πλέον σε άκρογιαλιά
δεν θές να πλησιάσεις!

Τρομοκρατήθηκες γέρα
κι' έτσι κατά το Φαληρό —
δεν λές να ακάσσης μήτη.
Με το μυαλό σου το λειψό
την έχεις κάνει πλέον ψώ —
πως θα σε φάν τα κήτη!

Άσε τους φόβους, θρέ τρελλή,
κι' έλα να πάμε για κολύ —
χωρίς άρροπορίες.
Μην τρέμεις πιά σαν το λαγό,
αφού το ξέρεις πως
(έγώ
μασσάω . . . καρχα-
ρίεις!)

Κι' αν από τύχη σου
(κακή
θα δής μπροστά σου
κάνα κή —
στην ίδια θέσι μινε,
τότε δεν θα χιν-
(δυνέ —
αφού το κήτος — μά
τό ναί! —
ή. . . μάνα σου θα
είνε!...)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

— Όχι, απάντησε ο μοναχός. Ο κόμης Άλμα ξεκίνησε μαζί μας, αλλά είχαμε την άτυχία να πέσωμε στα δίχτυα του Σατανά!... Αυτός τον πήρε μέσα από τα χέρια μας, αφού μάς τραυμάτισε και τους δύο και, χωρίς άμειβολία, θα τον ξαναπήγε στο Μοντεφόρτε...

— Τρελλήθηκες, καλόγερε; φώναξε ο Πάπας. Για ποιά Σατανά μιλάς;

— Η Λουκρητία έσκασε τα γέλια.

— Στοιχηματίζω πως πρόκειται για το Ραγκαστέν! φώναξε.

Ο δόν Γκασόνιο γύρισε προς το μέρος της.

— Πώς η κυρία δούκισσα το ξέρει; ρώτησε.

— Δεν το ξέρω, αλλά το μάντεψα, απάντησε η Λουκρητία.

Ο μοναχός άφηγήθηκε κατόπιν μ' όλες τις λεπτομέρειες τη σκηνή του πανδοχείου.

Ο Πάπας έδρασε από το θυμό του. Όσο για τον Κάισαρα, δεν περίμενε παρά ένα νεύμα του πατέρα του για να ριχτεί πάνω στο βωμό και το μοναχό και να τους κομματιάσει.

Άλλά ο γέρο-Βοργίας ξαναβρήκε την ψυχραιμία του.

Οι άνθρωποι αυτοί, ψιθύρισε στο γυίο του, μισούν το Ραγκαστέν περισσότερο κι' από μας. Στην κατάλληλη στιγμή, θα είναι πολύτιμα όργανα στα χέρια μας. Άς μη μαράνουμε το ζήλο τους.

Γύρισε έπειτα προς το μέρος τους και τους είπε με μειλίχιο ύφος:

— Πηγαίνετε να ξεκουρασθήτε και να περιποιηθήτε τις πληγές σας, καλοί μου φίλοι. Άποτύχετε αυτή τη φορά. Άλλ' η νίκη θα είναι τελικά μαζί μας.

Το βασιλείο των Βοργιών

Ο Πάπας είχε έπικαλεσθή όλη τη θέλησή του για να φανεί ήρεμος κι' ασιόδοξος. Άλλά όταν ο βαρώνος κι' ο μοναχός έφυγαν, η λυπη του υπέρισχυνε.

— Από άσκετο καιρό όλα τα σχέδιά μου ναυαγούν! είπε άναστενάζοντας. Ά, παιδιά μου, προαισθάνομαι ότι το τέλος δεν βεβαιώνεται μακριά! Το γιγαντιαίο οικόδομημα που έκτισα σωριάζεται σ' έρείπια.

— Είμαστε εδώ για να συνεχίσωμε το έργο σας, πατέρα, απάντησε ο Κάισαρ. Ο Πάπας τον κύτταξε με ύφος άπογνώσεως.

— Κάμε γρήγορα, Κάισαρ! φώναξε. Κάμε γρήγορα, προτού πεθάνω! Άν δεν γίνης έφέτος βασιλιάς της Ίταλίας, η οικογένεια των Βοργιών θα σβύση! Και το έφημερο έργο μου θα χαθεί μαζί με μένα! Κάμε γρήγορα!

— Δεν την άγαπάς, λοιπόν, αδελφέ μου; — Την άγαπάω όσο δεν την άγάπησα ποτέ άλλοτε ως τώρα, απάντησε ο Κάισαρ. Έξέ αιτίας της δεν μπορώ να κοιμηθώ τη νύχτα και δεν νοιώθω πιά το μυαλό μου ξεκάθαρο όπως πριν... Την άγαπάω και την μισώ ταυτόχρονα! Η έκδικησίς μου θα ίκνοσηρήσει και το πάθος μου επίσης! Η Βεατρίκη θα γίνει δική μου άνάμεσα στα καπνίζοντα έρείπια, τους ποταμούς αίματος και τους σωρούς των πτωμάτων! Νά τί πρόκειται να κάμω αδελφή μου!

— Τα συγκατηρήτιά μου, είπε η Λουκρητία. Ξανάς, όμως, ότι η πρωτεύουσα των Άλμα έχει γενναίους υπερασπιστάς; — Τίποτε δεν θα μ' ορεήσει να με συγκατηρήσει; φώναξε ο Κάισαρ. Θα περάσω σαν λαίλαψη και θα ξεφανώσω ως κι' αυτήν άκόμη την άνάμνησά του δνόματος των Άλμα!

— Εύχομαι να μη βρεθώ μπροστά σου ο Ραγκαστέν! είπε σαρκαστικά η Λουκρητία. Γιατί τότε αντί για τη δύναμη των Άλμα θα καταρρέωση η δική σου!

— Και τί μπορεί να κάμει ένας άνθρωπος εναντίον ενός ολόκληρου στρατού! απάντησε ο αδελφός της. Η έπιθυμία μου, όστόσο, είναι να τον άντιμετωπίσω μόνος... Με νίκησε την άλλη φορά με την πανουργία κι' όχι με τη δύναμή του. Άλλ' αυτή τη φορά ο νικητής θα είμαι έγώ! Και θ' άρχισω από αυτόν το έργο της έκδικήσεως.

Ο Πάπας παρενέβη στη συζήτησή τους. Ο άνθρωπος αυτός μου άνηκει, είπε. Άλλ' αντί να φιλονικώμε για τον Ρα-

γκαστέν, να ήταν άλλος από τον πρωτότοκο γυιό του.

Ο Κάισαρ είχε ένθουσιασθή από τα λόγια του πατέρα του. Όχι όμως κι' η Λουκρητία, που ώνειρευόταν ένα δικό της βασίλειο και που πίστευε πως ήταν ίκανή να το δημιουργήσει και να το διοικήσει.

— Τί πρέπει να κάμω πατέρα μου; ρώτησε ο Κάισαρ, μεθυσμένος από το όραμα της μελλοντικής δυνάμεώς του. Μιλήστε! Διατάξτε!

— Πρέπει πρώτα να βγής νικητής από την καινούργια εκστρατεία σου, απάντησε ο Πάπας.

— Το όρκίζομαι!

— Πρέπει να κυριεύσης το Μοντεφόρτε.

— Θα το κυριεύσω!

— Θα καταδράσῃς κατόπιν το παλιό φρούριο, θα καταστρέψης την κομητεία των Άλμα, θα έρημώσης τα χωριά τους, θα κάψης τα σπαρτά τους και θα καρφώσης το κεφάλι του κόμητος σ' έναν πύσσαλο άνάμεσα στα έρείπια της άκροπόλεως του.

Μ' αυτό τον τρόπο, θα σκορπίσης τον τρόμο σ' όλη την Ίταλία και κανείς δεν θα τόλμηση να ύψωση το κεφάλι για να έναντιωθή στην άνάρρησή σου στο βασιλικό θρόνο. Θα προσπαθήσης κατόπιν να μεγαλώσης το βασιλείο σου και θα δώσης την ίδια έντολή και στα παιδιά σου, που δεν θα σταματήσουν παρά μόνο όταν όλος ο κόσμος υποταχθή στους Βοργίους!

Τα μάτια του Πάπα έλαμπαν και λευκοί άφροί έβγαιναν από το στόμα του. Είχε την έντύπωση, κείνη τη στιγμή, πως είχε νικήσει το χρόνο κι' έβλεπε κίλας τ' όνειρό του σαν πραγματικότητα.

— Η θέλησίς σας θα έκτελεσθή, πατέρα, απάντησε ο Κάισαρ, που είχε μεθύσει επίσης από τα λόγια του πατέρα του. Το έρχόμενο φθινόπωρο θα στείρω σιτάρι στο Μοντεφόρτε. Και δεν θα στήσω μόνο έναν πύσσαλο άνάμεσα στα έρείπια του φρουρίου, αλλά χίλιους! Θα κάμω όλη την Ίταλία να τρέμει για πολλές βδομάδες και μήνες! Και θα στήσω το θρόνο μου...

... Στην κορυφή ενός γιγαντιαίου σωρού από πτώματα, συμπλήρωσε σαρκαστικά η Λουκρητία. Άλλά έχασες κάποιον άγαπητό μου αδελφέ... Δεν μάς είπες τί πρόκειται να κάμης την όμορφη Βεατρίκη;

Ο Κάισαρ έριξε ένα βλέμμα μίσους στην αδελφή του. Είχε πέσει από τα σύννεφα στην πραγματικότητα.

— Αυτή έχει έσσηκώσει όλη την Ίταλία εναντίον μου! απάντησε. Άλλοίμονό της αν πέσει στα χέρια μου!

— Δεν την άγαπάς, λοιπόν, αδελφέ μου; — Την άγαπάω όσο δεν την άγάπησα ποτέ άλλοτε ως τώρα, απάντησε ο Κάισαρ. Έξέ αιτίας της δεν μπορώ να κοιμηθώ τη νύχτα και δεν νοιώθω πιά το μυαλό μου ξεκάθαρο όπως πριν... Την άγαπάω και την μισώ ταυτόχρονα! Η έκδικησίς μου θα ίκνοσηρήσει και το πάθος μου επίσης! Η Βεατρίκη θα γίνει δική μου άνάμεσα στα καπνίζοντα έρείπια, τους ποταμούς αίματος και τους σωρούς των πτωμάτων! Νά τί πρόκειται να κάμω αδελφή μου!

— Τα συγκατηρήτιά μου, είπε η Λουκρητία. Ξανάς, όμως, ότι η πρωτεύουσα των Άλμα έχει γενναίους υπερασπιστάς; — Τίποτε δεν θα μ' ορεήσει να με συγκατηρήσει; φώναξε ο Κάισαρ. Θα περάσω σαν λαίλαψη και θα ξεφανώσω ως κι' αυτήν άκόμη την άνάμνησά του δνόματος των Άλμα!

— Εύχομαι να μη βρεθώ μπροστά σου ο Ραγκαστέν! είπε σαρκαστικά η Λουκρητία. Γιατί τότε αντί για τη δύναμη των Άλμα θα καταρρέωση η δική σου!

— Και τί μπορεί να κάμει ένας άνθρωπος εναντίον ενός ολόκληρου στρατού! απάντησε ο αδελφός της. Η έπιθυμία μου, όστόσο, είναι να τον άντιμετωπίσω μόνος... Με νίκησε την άλλη φορά με την πανουργία κι' όχι με τη δύναμή του. Άλλ' αυτή τη φορά ο νικητής θα είμαι έγώ! Και θ' άρχισω από αυτόν το έργο της έκδικήσεως.

Ο Πάπας παρενέβη στη συζήτησή τους. Ο άνθρωπος αυτός μου άνηκει, είπε. Άλλ' αντί να φιλονικώμε για τον Ρα-

γκαστέν, να ευχόμαστε να πέσει στα χέρια μας.

Πρώτη νύχτα

Άπέραντοι κήποι απλώνονταν γύρω στο άνακτορο των Άλμα.

Η Πριμαβέρα άπομάκρυνε εκείνο το δράδυ τις γυναικές της άκολουθίας της κι' έπειτα κατέβηκε τη μαρμαρίνη σκάλα που ώδηγούσε στο πίσω μέρος του άνακτόρου. Διέσχισε μία μικρή αύλη κι' έπειτα χώθηκε άποφασιστικά μέσα στον κήπο.

Άλλά δεν προχώρησε πολύ. Σταμάτησε έπειτα από μερικά βήματα και κάθισε σ' ένα μαρμαρίνο πάγκο, που βρισκόταν λίγο παρμένο από την κεντρική δενδροστοιχία, κάνοντας τη σκέψη ότι ο Ραγκαστέν δεν θα δυσκολευόταν να την βρή εκεί.

Η άγωνία έσφιγγε την ψυχή της. Τί θα του έλεγε; Τα γεγονότα την είχαν σπρώξει πολύ μακρύτερα από ό,τι φανταζόταν. Υπήρχε τάχα κάποιος τρόπος για να ξαναγυρίσει στα βήματά της; Και ποιός;...

Ένώ έκανε αυτές τις σκέψεις, άκουσε μία φωνή πλάι της:

— Ήρθα, κυρία, σύμφωνα με τη διαταγή σας.

Ήταν ο Ραγκαστέν.

Η Πριμαβέρα άνατρίχιασε και χρειάστηκε να συγκεντρώσει όλη τη θέλησή της για να διατηρήσει την ψυχραιμία της.

— Κύριε, είπε με φωνή που έτρεμε, θέλησα να σας ευχαριστήσω... Δεν μπορούσα να το κάμω όπως έπιθυμούσα μπροστά σ' όλους εκείνους που μάς περιτοίχιζαν... Γι' αυτό σας παρακάλεσα να έρθετε εδώ...

Ο Ραγκαστέν ύποκλήθηκε με σεβασμό. — Μόνον έγώ, άνάμεσα σ' όλους αυτούς τους ανθρώπους, συνέχισε η Πριμαβέρα, μπορώ να καταλάβω το μέγεθος της θυσίας που κάματε...

— Είπατε θυσία, κυρία; ρώτησε ο Ραγκαστέν.

— Ναί, απάντησε η Πριμαβέρα. Με την άνδρεία και την ικανότητά σας, είχατε έξασφαλίσει μία πρώτης τάξεως θέσι κοντά στους Βοργίους. Κι' ένας άνθρωπος σαν κι' εσάς δεν θα σταματούσε εκεί όπου έφτασε. Όλα αυτά, όστόσο, τα θυσιάσατε μόνο και μόνο για να μην γίνετε έχθρός μου... Άναζητώ μάταια τις κατάλληλες λέξεις, για να μπορέσω να σας εκφράσω την εύγνωμοσύνη μου...

— Κυρία, είπε ο Ραγκαστέν, αν άκο λουθώντας ό,τι μου έρεβασε η τιμή, έκαμα κάποια θυσία, όπως λέτε, τα λογίσις με άποζημιώσαν πιά γι' αυτή και μάλλον περισσότερο από ό,τι άξίζει.

— Και σαν να μην έφτανε αυτό, συνέχισε η Πριμαβέρα, άσπατε τον πατέρα μου, ο κόμης Άλμα πρόδινε τους δικούς του και το ξέρετε το ίδιο καλά όσο κι' εγώ...

ΕΝΑ ΝΕΟ ΣΠΟΡ

Στις άμερικανικές πλάς σημειώνει μεγάλο σουξέ ένα καινούργιο άπόρ. Πρόκειται για κούρες με φουσκωμένα αλογόκια από λάστιχο που μένουν στην επιφάνεια του νερού κι' όταν άκόμα τα ίππευουν οι ώραιες κολυμβήτριες. Τα πόδια των αλόγων τα άντικαθιστούν στην περίπτωση αυτή τα κομψά γυναικεία ποδαράκια που κινώμενα με γοργότητα, κάνουν το άλογο να «τρέχει» για να φτάσει πρώτο στο τέρας.

έγώ. Χάρης σε σας, το όνομα που φέρω παραμένει άκλήδωτο...

— Το όνομα που φέρετε κυρία: ρώτησε ο Ραγκαστέν.

Η Πριμαβέρα κατάλαβε το λάθος της. — Το όνομα που έφερα, απάντησε. Η μεταβολή, άλλωστε, δεν είναι μεγάλη. Οί Μανφρέντι κι' οί Άλμα άνήκουν στην ίδια οικογένεια. Η κατασχώνη θ' άντανακλούσε και στους πρώτους και στους δεύτερους. Για να μάς γλυτώσετε από αυτή την κατασχώνη, διακινδυνεύσατε άλλη μία φορά τη ζωή σας...

— Κυρία, είπε ο Ραγκαστέν, φεύγοντας από την υπηρεσία των Βοργιών και φέροντας εδώ τον κόμητα Άλμα, δεν έκαμα τίποτε άλλο από το να εκπληρώσω την ύπόσχεσή που σας είχα δώσει... Ουμώσατε την ήμερα που είχα την τιμή να σας συναντήσω κοντά σ' ένα ρυακι, που διέσχιζε ένα μεγάλο έλαιώνα;... Άλλ' ίσως έχετε ξεχάσει αυτό το μικρό περιστατικό.

— Όχι, κύριε, απάντησε η Βεατρίκη. μισοκλείνοντας τα μάτια, για να κούψη τη συγκίνησή της, δεν το έχασα.

— Σας είπα τότε, συνέχισε ο Ραγκαστέν, ότι η ζωή μου σας άνηκε. Από κείνη τη στιγμή δεν είχα το δικαίωμα να φερθώ διαφορετικά από ό,τι φέρεθα...

Τα λόγια αυτά ελπίσθηκαν με άπλόητα αλλά και πικρία επίσης. «Άν μ' άγαπούσε, όπως με βεβαίωσε ο Ίωάννης Μαλατέστα, σκεφτόταν ο Ραγκαστέν θα μου μιλούσε τόσο ψυχρά;... Άλλά κι' αν ήταν άλήθεια πως μ' άγαπάει, τί είδους άγάπη είναι αυτή;... Της άφιέρωση τη ζωή μου, την τιμή μου, τα πάντα κι' αυτή, γι' ανταλλάγμα, παντρεύτηκε ένα άλλον».

Η Πριμαβέρα είχε συγκινηθή έπίσης. Καταπνίγοντας, όστόσο, τη συγκίνησή της, συνέχισε:

— Δεν ήθελα μόνο να σας ευχαριστήσω, αλλά και να σας ρωτήσω ποιές είναι οι σημερινές προθέσεις σας... Ο πατέρας μου σαν δυνάμεις στρατοπεδεύρη του Γιαντί άρνήθηκε;... Ξέρω ότι σας ταίριαζε ένα άξίωμα πολύ άνώτερο από αυτό...

— Όχι, κυρία, απάντησε ο Ραγκαστέν. Σας βεβαίω ότι οι φιλοδοξίες μου ήταν πολύ μικρότερες...

— Γιατί τότε δεν δεχτήκατε; ρώτησε η Πριμαβέρα. Σας παρακαλώ, πρόσθεσε, να μη νομίζετε ότι μ' αυτό τον τρόπο θέλω να έξοφλήσω το χρέος μου άπέναντί σας... Άλλά, στην άποδοχή αυτού του άξιώματος, θα έβλεπα μία άπόδειξη ότι... θέλετε να μείνετε κοντά μας... κι' ότι είμαστε πάντοτε φίλοι...

Η Πριμαβέρα πρόφερε αυτές τις λέξεις τόσο σιγά, που ο Ραγκαστέν τις μάντεψε περισσότερο παρά τις άκουσε.

— Ησυχάστε, κυρία, απάντησε, το έφος μου είναι πάντοτε στην υπηρεσία σας

και θα παραμείνωμε πάντοτε φίλοι, σύμφωνα με την επιθυμία σας...

—Αλλά τότε, ρώτησε η Πριμαβέρα, γιατί αρνήθηκετε το αξίωμα που σας πρόσφερε ο πατέρας μου;

—Κυρία, απάντησε ο ιππότης είμαι ένας περιπλανώμενος στρατιώτης και ομολογώ ότι οι υποχρεώσεις και τα καθήκοντα μιας περιόλης θέσεως, όπως είναι του στρατοπεδάρχου, με τρομάζουν. Έκαμα πάντοτε ως σήμερα ό,τι μου άρεσε. Συγχωρέστε με, λοιπόν, γιατί, παρ' όλη την επιθυμία μου να σας ευχαριστήσω, δεν μπορώ να δεσμευθώ και τώρα...

—Θα μείνετε τουλάχιστον στο Μοντεφόρτε;

—Δεν το ξέρω, κυρία, απάντησε ο ιππότης. Θα μείνω, όμως, όσο ο Κάισαρ Βοργιάς άπειλει το Μοντεφόρτε. 'Αλλ' όταν περάσει ο κίνδυνος, τίποτε πια δεν θα μπορέσω να με συγκρατήσω ούτε στο Μοντεφόρτε, ούτε στην 'Ιταλία...

—Κάθετε όμως επιθυμείτε, κύριε, είτε η Πριμαβέρα.

Ο ιππότης υποκλίθηκε μπροστά της και έτοιμάστηκε ν' απομακρυνθώ.

—Συγχωρέστε με, είτε μ' άδυνατη φωνή ή νέα. 'Ηθελα να σας μιλήσω και για κάτι που έγινε σήμερα... Ένωθ' τη φιλονεκία σας με τον 'Ιωάννη Μαλατέστα...

Μια τρομερή ύποψια πέρασε κείνη τη στιγμή από το μυαλό του Ραγκαστέν. «Μήπως αγαπάει το Μαλατέστα; ανασρωθήκε. Μήπως ο πραγματικός λόγος που την έκαμε να με φωνάξει εδώ είναι ο φόβος της για τον αγαπημένο της; Άν αυτό εινε αλήθεια, θα είμαι ο πιο άξιοι ύποψος ανθρώπος του κόσμου».

—Πρόκειται, λοιπόν, να μονομαχήσετε με τον Μαλατέστα; ρώτησε η Πριμαβέρα.

—Ο άρχων Μαλατέστα μου ζήτησε συγγνώμην, απάντησε ο Ραγκαστέν. 'Η μονομαχία μας, συνεπώς, δεν θα πραγματοποιηθώ.

—Κι' όμως, πρόκειται να μονομαχήσετε, είπε η Πριμαβέρα. Γιατί μου κρύβετε την αλήθεια; Είχα πληροφορήσει στο παρόντο όπου μιλούσατε κι' άκουσα τη συνομιλία σας...

—Τ' άκούσατε όλα; ρώτησε ο ιππότης. Το πρόσωπο της Πριμαβέρας έγινε κατακόκκινο. 'Αλλά το σκοτάδι εμπόδιζε τον Ραγκαστέν να διακρίνει την ταραχή της.

—Άκουσα μόνο, απάντησε η κόρη του κόμητος 'Αλμα, τον 'Ιωάννη Μαλατέστα να σας δίνει ραντεβού για αύριο το βράδυ σ' ένα μέρος που λέγεται «Βράχος του Κεφαλιού».

—Είπε αλήθεια, είπε ο Ραγκαστέν. Ο 'Ιωάννης Μαλατέστα μου έριξε ραντεβού γι' αύριο το βράδυ.

Η καρδιά της Πριμαβέρας χτυπούσε δυνατά.

—Κι' αν σας παρακαλούσα να μη μονομαχήσετε; είπε. Ξέρω τον Μαλατέστα... Μ' όλο το βίαιο χαρακτήρα του, έχει ιπποτική καρδιά... Άν τον κάμετε να καταλάβει ότι ούτε αυτός ούτε σεις έχετε το δικαίωμα να χύσετε άσκαπο το αίμα σας αυτή τη στιγμή, είμαι βέβαιη ότι θα υποχωρήσετε...

Στά λόγια αυτά, ο Ραγκαστέν νόμισε πως μάντεψε την αγάπη της Πριμαβέρας για το Μαλατέστα και δεν μπόρεσε να συγκρατηθώ περισσότερο.

—Α, κυρία, είπε, τα αισθήματά σας σας παρσαύρουν πολύ μακριά... Μου ζητάτε να ταπεινωθώ και να εξευτελισθώ... 'Αλλ' όχι, αυτό δεν θα γίνει! Μπορείτε, όμως, να είσαστε βέβαιη ότι εκείνος που θα πεθάνει σ' αυτή τη μονομαχία δεν θα είναι ο Μαλατέστα... Χαίρετε, κυρία!...

Κι' απομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα, τρελλός από πόνο και ζήλια.

Η Πριμαβέρα δεν χρειάστηκε περισσότερο από ένα δευτερόλεπτο για να καταλάβει ποιά ήταν η σκέψις του ιππότη. Τινάχτηκε τότε βρόδια, άπλωσε τα χέρια της προς τα εμπρός και φώναξε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια

Δοραβώνες

Ο κ. Κωνσταντίνος Άντωνίου και η δίσ Ειρηνούλα Αυγεροπούλου έμνηστεύθησαν. Τους εύχόμεθα ταχεία στέφιν.

Οικογένεια Τσαγκαρογιάννη

Δ ΔΡΑΚΟΝ

Το μουσείο ΤΟΝ ΔΙΜΑΤΟΣ

Το νερό του θανάτου

Για πολύν καιρό, μέχρι το 1930, στα διάφορα χωριά της Αττικής κυκλοφορούσε ένας «σοφός» άνθρωπος. Ήταν ευγενικός, γλυκομίλητος, καταδεκτικός και τ' άρεσε να κάνει κουμπαριές. Και κατά περίπτωση σύμπτωσι έφερνε γούρι στον κουμπάρο του. Ύστερα από λίγο, σε κάποιο χτήμα του δευτέρου ο γλυκομίλητος «σοφός» κύριος εύρισκε ένα άγαλμα! Γιατί, κοντά στις κουμπαριές, έκανε κι' ανασκαφές.

Στην περίπτωση αυτή έδινε, φυσικά, ένα χρηματικό ποσό στον κουμπάρο του και κρατούσε το άγαλμα για τη συλλογή του, όπως έλεγε...

Φαντάζεται όμως κανείς την κατάπληξη όλων αυτών των άφελων χωρικών, όταν, μία μέρα, πληροφορήθηκαν ότι ο «σοφός» κουμπάρος τους συνελήφθη από την Άστυνομία, ότι ήταν διενθούς φήμης άπατεών κι' ότι την ίδια κι' όλος ημέρα που συνελήφθη αυτοκτόνησε.

Μά ας σας πούμε με κάθε λεπτομέρεια αυτή την ενδιαφέρουσα ιστορία:

Η Άστυνομία της Αμερικής, της Αγγλίας, της Γαλλίας και της 'Ιταλίας καταζητούσε από καιρό «κακίον» αρχαιοκάπηλο. Ο μυστηριώδης αυτός άγνωστος είχε βάλει στο νέρι κόσμο και κόσμο. Πλούσιοι έμποροι έκλαιγαν τα λεφτά τους που του τα είχαν δώσει για ν' αγοράσουν αρχαία έργα τέχνης. Όλοι οι αστυνομικοί είχαν τρελλαθώ μαζί του. Τον αναζητούσαν παντού, αλλά πάντοτε τους ξεφευγε την τελευταία στιγμή. Μία μέρα, επί τέλους, οι 'Ιταλοί αστυνομικοί στάθηκαν τυχεροί και τον έπιασαν. Τον έκλεισαν στη φυλακή, μα σε λίγο κατάφερε να τους ξεγελάσει και να δραπετεύσει. Ήξεραν όμως τώρα ότι ο άπατεών και αρχαιοκάπηλος αυτός ήταν 'Ελλην και ονομάζοταν Χαρ. Λογιωτατίδης.

Λίγον καιρό μετά την απόδρασί του ο Λογιωτατίδης πήγε στο Λονδίνο κι' από εκεί κατέπλεψε στην 'Ελλάδα, συνοδευόμενος από ένα παιδί και μία πεντάμορφη 'Αγγλίδα.

Ο Λογιωτατίδης βάσιζε την επιτυχία του στην επιθυμία που έχουν μερικοί άνθρωποι για το εύκολο κέρδος. Και τους πουλούσε διάφορα άγαλματα ως αρχαία δήθεν και, τα σπουδαιότερα, ως δόχρυσα!...

Ο Λογιωτατίδης τα έφτιανε χρησιμοποιώντας ορείχαλκο, τα επιχρυσώνει και ύστερα τα έβαζε κρυφά σ' ένας κουμπάρου του χτήμα. Κατόπι πήγαινε κι' έλεγε στον κουμπάρο του:

—Κουμπάρε, διάβασα στα βιβλία μου,

πως στο χτήμα σου είνε κρυμμένος ένας θησαυρός! Πάμε να σκάψουμε.

Ο άφελής χωριάτης έπαιρνε την αξίνα, κι' άρχιζε το σκάψιμο. Όταν κουραζόταν ο Λογιωτατίδης έπαιρνε την αξίνα, κι' άρχιζε το σκάψιμο. Όταν κουραζόταν ο Λογιωτατίδης έπαιρνε την αξίνα, κι' άρχιζε το σκάψιμο.

—Άφσέ με να σκάψω κι' εγώ...

Κι' έπαιρνε την αξίνα. Με τα πρώτα χτυπήματα στο μέρος που, φυσικά, είχε θάψει το άγαλμα, το εύρισκε άμέσως. Ο χωριάτης έμενε κατάπληκτος. Ο Λογιωτατίδης του έδινε λίγα χρήματα, μία και δεν βρέθηκε θησαυρός, κι' έτσι τον ικανοποιούσε. Κατ' αυτό τον τρόπο όμως είνε ένα μάρτυρα ότι το άγαλμάτιο το είχε βρή σκάβοντας στο χτήμα. Έπαιρνε κατόπιν το άγαλμάκι του έβαζε περισσότερο χρυσάφι εκεί που μπορούσαν να το ξυσουν βαθύτερα, δηλαδή στο πίσω μέρος του κεφαλιού, κάτω στη βάση του, κι' ύστερα άρχιζε τις διαπραγματεύσεις για την πώλησι σε διάφορους πλουσίους. Όταν το ύποψήφιο θύμα υποπτευόταν άπατη, ο Λογιωτατίδης καλούσε και τον «κουμπάρο» του, που ήταν γνωστός και τίμιος νοικοκύρης και πού, φυσικά, όρκιζόταν και βεβαίωνε πως είχε βρεθώ το άγαλμα στο χτήμα του, κατόπιν ανασκαφής. Έτσι η δουλειά τελειώνει αίσιας. Αργότερα η άπατη ανακαλύπτοταν, μα ο Λογιωτατίδης ήξερε να κρύβεται.

Σιγά-σιγά ο Λογιωτατίδης έγινε πιο τολμηρός. Άρχισε να κάνει δουλειές με το έξωτερικό, να έχη τακτική αλληλογραφία με μουσεία και συλλέκτες.

Μία μέρα ο διοικητής της Γενικής Ασφαλείας Κουσουμάρης διάβασε μία είδησι για μία τέτοια άπατη στ' αγγλικά φύλλα. Ζήτησε πληροφορίες από τη Σκότλαντ Γουάρντ και διαπίστωσε ότι ο Λογιωτατίδης είχε άπλώσει τα δίκτυα του και στο έξωτερικό και ρεζίλιζε την πατρίδα του. Κατόπιν αυτού οι αστυνομικοί το πήραν ζήτημα ανηλοτίμιας: έπρεπε να τον ανακαλύψουν και να τον συλλάβουν. Πήραν από τη Σήμανσι φωτογραφίες του και τις μοίρασαν σ' όλους τους πόλισμαν για να τον συλλάβουν.

Από τους πόλισμαν στάθηκε τυχερός ο Τηλ. Βλαχάκης. Ένα πρωί συνάντησε τον Λογιωτατίδη στην οδόν 'Ιπποκράτους, να συνομιλεί άνυπόπτως με το γυνό του. Τον συνέλαβε, φυσικά, και τον ώδηγησε στη Γενική Ασφάλεια.

Ο Λογιωτατίδης δεν είχε χάσει καθόλου την ψυχραιμία του, αν και κατάλαβε, σάν έξυπνος άνθρωπος που ήταν, ότι είνε νάσει το παιχνίδι. Ίσως όμως με την βοήθεια της τύχης να μπορούσε να γλυτώσει τη φυλακή. Δίχως καθόλου να διασπάση ομολόγησε τα τεχνάσματα που μεταχειριζόταν για να ξεγελά τους άφελους. Άνέφερε, επίσης, τα όνυχια μερικά απ' τα θύματά του. Έτσι έλπιζε ότι θα τον άζηναν προσωρινώς σε κάποιο γραφείο. Ίσως τότε να εύρισκε την ευκαιρία να το σκάσει και να εξεφονισθώ. Άλλα τον έκλεισαν σ' ένα κελλί.

Μά χρειάστηκε να κάνουν έρευνα στο σπίτι του και δυο αστυνομικοί, ο Βενετσάνος κι' ο Λιόγκας, τον συνοδευσαν μία μέρα εκεί. Μόλις τον είδε η διορφη 'Αγγλίδα, η αγαπημένη του, λιποθύμησε από την άπελπισία και τη ντροπή της. Αυτό στοίχιζε πολύ στο Λογιωτατίδη. Και παρακάλεσε τους αστυνομικούς να του βγάλουν τις χειροπέδες για να πιή λίγο νερό. Πλησίασε τότε σ' ένα ντουλάπι, πήρε μία μπτολίλλα που είνε μεταλλικό νερό, όπως είπε, γέμισε ένα ποτήρι και το ρούφηξε γρήγορα-γρήγορα.

—Έτσι, φίλοι μου, πεθαίνουν οι άντρες! έπε κατόπιν στους αστυνομικούς. Σε λίγα λεφτά θα είμαι μακαρίτης!... 'Ηπια σιδηροκανιούχο κάλιο! Γεια χαρά σας!...

Οι αστυνομικοί τα έχασαν. Λίγα λεπτά κατόπιν ο Λογιωτατίδης σωριαζόταν κατά γής νεκρός!

Γιατί αυτόκτονήσε; Οι αστυνομικοί έχουν τη γνώμη ότι τερατίσσε τη ζωή του γιατί αποκαλύθηκε στην διορφη 'Αγγλίδα που άγατούσε ως ένας σεσημασμένος άπατεών!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Πατρική ράβδος

Πολλά δραματικά στοιχεία περιλαμβάνει η κωμική αυτή ιστορία και θα την προσέφερα εύχαρίστως σε θεατρικό συγγραφέα να την αναπτύξει σε τρεις πράξεις, αν δεν ήταν δύσκολο να κριθώ τελικά: Κωμωδιογράφος πρέπει να την γράψη ή δραματογράφος;

Τα πρόσωπα: ΕΚΕΙΝΟΣ (νέος αισθηματικός, έτών 25) ΕΚΕΙΝΗ (νεαρά αισθηματική, έτών 16), Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (τύπος δυναμικός, ζαχαροπλάστης, έτών 55).

Αισθηματική θα έπρεπε να νε η πρώτη πράξι. Δραματική θαπρεπε νάνε η δεύτερα. Κι' η τρίτη πράξι, άνάμεσα αισθηματικής, δραματικής και κωμικής, ήγουν ιλαροτραγική.

Πρόκειται, λοιπόν, για έναν έρωτα παθητικό που άναπτύχθηκε μεταξύ του αισθηματικού νέου κ. Μιλτιάδη Χ και της έξ ίσου αισθηματικής νεαρής μαθήτριας διδως Λιλίκας Φ.

—'Ω, δεσποινίς...

—Σε ποιο σχολείο πηγαίνετε;

—Σε ποιά τάξι;

Το ειδύλλιο άρχισε, όπως άρχίζουν όλα τα ειδύλλια, προχώρησε σε γνωριμία, κουβεντούλες κι' αισθηματικούς περιπάτους υπό τας φυλίδας με άποτελέσματα άδυναμιας για τους... θαμνούς της νεαρής 'Ιουλιέττας, η σχολική τσάντα της οποίας γεμίζει μηδενικά την έπομένη καθα ραντεβού. Καλή μαθήτρια ήταν πριν από τον έρωτα. Σε κουμπουρίτσα εξελίχθηκε μετά. Δεκάρι έφερε στο μπαμπά της, πρίν. Κουλούρια άρχισε να κουβαλά μετά. Γιατί άνάμεσα απ' τα βιβλία και τα τετραδιά της άναπηδούσε διαρκώς η μορφή του νεαρού Ρωμαίου, που άπορροφούσε σε τέτοιο σημείο το μυαλόακι της κουμπουρού-Ιουλιέττας, ώστε έφόρτωνε άρχαίους, νέους, γεωμετρίας, φυσικές και τριγωνομετρίας στον πατροπαράδοτο κόκκορα όλων των κουμπουρών της σειράς της.

Η μεταβολή αυτή έγινε άντιληπτή όχι μοναχά απ' τους δασκάλους, αλλά κι' απ' τον μπαμπά.

—Λιλίκα, τί συμβαίνει;

—Τίποτα, μπαμπά.

—Πώς χάλασε έτσι;

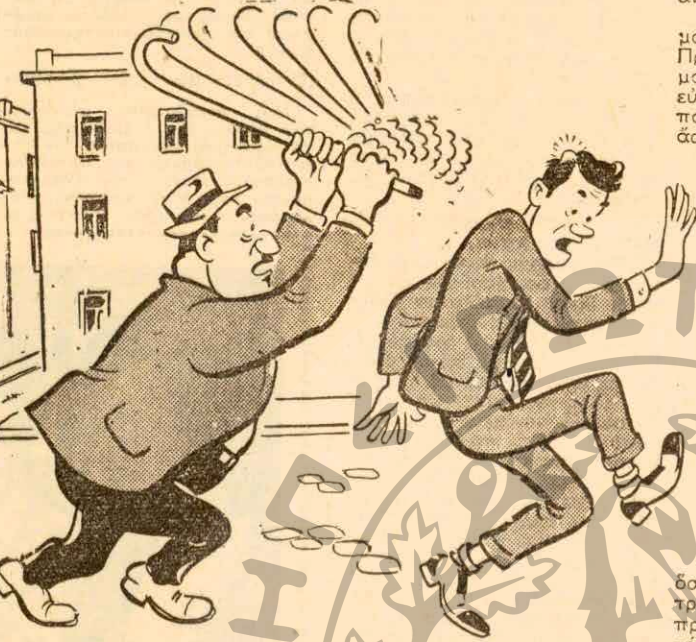
—Δεν χάλασα, μπαμπά.

Στην τελευταία τάξι του γυμνασίου τα μαθήματα είνε δύσκολα.

Πολύπειρος, όμως, ο μπαμπάς υποπτεύθηκε ότι μάλλον κάτι άλλο συνέβαινε, παρακολούθησε την κόρη του κι' ένα βραδάκι είδε την αίτια της εσφικκής κουμπουροποίησης της κόρης του. Μ' όλο του το δίκιο, λοιπόν, άστραψε και δρόντησε:

—Θα σου κόψω τα ποδάρια, παληκορίτσο, άμα σε ξαναδώ ραντεβού! Θα σου μαδήσω τις τρίχες, μία-μία!

Και δεν περιωρίσθηκε μονάχα σε λόγια, αλλά έλαβε τα μέτρα του ώστε ν' άποκλεισθώ κάθε έπαφή της κουμπουρού-Ιουλιέττας με το Ρωμαίο. Το άποτέλεσμα: 'Ας

—Ένα βραδάκι, μου επιτίθεται και κραδαίνων μίαν ράβδον παρά λίγο να με σκοτώσει...

το παρακολούθησώμε στο δικαστήριο.

Καλείται εκείνος.

—'Ονομάζεσαι;

—Μιλτιάδης Χ.

—Έτών;

—Είκοσι πέντε.

—'Εγεννήθης;

—'Εν 'Αθήναις.

—'Επάγγελμα;

—'Υπάλληλος.

—Τί έχεις να μās πής;

—'Ανασπενάζει. Σταυρώνει τα χέρια. Ξεροκαταπίνει. Κι' από καιρό σε καιρό ρίχνει

λοξές ματιές στο έδωλλιο όπου κάθεται ο μπαμπάς και παρά λίγο... πεθερός του:

—Κυρίε πρόεδρε, είμαι νέος. Και όπως όλοι οι νέοι έρωτεύθηκα μία κοπέλλα. Την έρωτεύθηκα δε με πάθος (Ι-λαρότης) και ο σκοπός μου ήτο ιερός. Άντιλαμβάνεσθε: 'Ηθελα να την παντρευθώ.

—Πώς την λένε την κοπέλλα;

—Λιλίκα Φ.

—'Ηταν ενήλικος;

—... Περίπου.

—Τί θα πή «περίπου»;

—'Η ήταν ή δεν ήταν!

Πετάγεται ο μπαμπάς.

—Σκολείο πηγαίνει, κ. πρόεδρε. Και μου την ξεμύλισε το παληόπαιδο!

Κουδούνα:

—Σιωπή! Λοιπόν;

—Λοιπόν ένα βραδάκι καταπλέει ο κύριος από δώ

συχο το παιδί, μασκαρά, ή θα σου σπάσω το κεφάλι!

Μα πού να βάλω γνώσι! Και, ύστερα από λίγο πιάνω, πού λές, κ. πρόεδρε, ένα ραβδόσκι

και μου την προσκαλούσε να την άπαγάγη: «Άγαπημένω μου Λιλίκα, άφού σε κλείσαν μέσα, ένας τρόπος ύπάρχει, να κλεφτούμε. Τάδε ημέρα, τάδε ώρα, σε περιμένω γωνία Σόλωνος και 'Ιποκράτους, μου επιτίθεται ο κύριος από δώ (ματιά στο έδωλλιο) και κραδαίνων μίαν ράβδον παρά λίγο να με σκοτώσει.

Πετάγεται ο μπαμπάς:

—Και λίγες σούδωκα!

Κουδούνα:

—Είπα σιωπή! Λοιπόν;

—Τόσον αίφνιδιαστική ήταν ή επίθεσις, κ. πρόεδρε,

της ημέρας!... Ευτυχώς μου παρεσχεύσαν αι πρώται συμβουλαι εγκαιριως, διαφυλακίσα ανακαινισουν την σιγιμην αυτην υπο την νηνί!...

Κι' άφού εκθείει λεπτομερώς το τι έπραξε για να θεραπευθώ απο τα τραύματα, παρουσιαζοντας πιστοποιητικά των ιατρων, καλείται ο... ραβδόχους.

—Ιατί του έπετεθής;

Και λέει:

—Κυρίε πρόεδρε μου ξεμύλισε την κορη μου! Ήταν ένα σπουδαιο κοριτσι και μου το ζήλευαν όλοι. Καιω από δεκάρι δεν μουφανε ποτέ. Άριστα και άριστα. Και μου τόκανε κουμπούρα ο παληάνθρωπος. Παιδί πράμα, ραντεβού και τέτοια! Τέλος πάντων είδα και κατάλαβα και έλαβα τα μετρα μου. Τον είδοποίησα: 'Η θ' άφίσης ή συχο το παιδί, μασκαρά, ή θα σου σπάσω το κεφάλι!

Μα πού να βάλω γνώσι! Και, ύστερα από λίγο πιάνω, πού λές, κ. πρόεδρε, ένα ραβδόσκι και μου την προσκαλούσε να την άπαγάγη: «Άγαπημένω μου Λιλίκα, άφού σε κλείσαν μέσα, ένας τρόπος ύπάρχει, να κλεφτούμε. Τάδε ημέρα, τάδε ώρα, σε περιμένω γωνία Σόλωνος και 'Ιποκράτους, μου επιτίθεται ο κύριος από δώ (ματιά στο έδωλλιο) και κραδαίνων μίαν ράβδον παρά λίγο να με σκοτώσει.

Πετάγεται ο μπαμπάς:

—Και λίγες σούδωκα!

Κουδούνα:

—Είπα σιωπή! Λοιπόν;

—Τόσον αίφνιδιαστική ήταν ή επίθεσις, κ. πρόεδρε,

αν μωρής!...

»Θα χτίσουμε την έρωτική μας φωλεάν — άκούτε, κ. Πρόεδρε!... — εις μέρος ρωμαντικών και θα ζήσωμεν ζωην εύτυχισμένην, μέχρις ότου ύποκυψουν και οι σκληροί άσπληγχοι γονείς σου — άκούτε, κ. πρόεδρε! — μέχρις ότου θριαμβεύση το αισθημα...»

—Λοιπόν;

—'Αμ' έπος, άμ' έργον κ. πρόεδρε, τάδε μέρα, τάδε ώρα, παίρνω την μαγγούρα μου και τρέχω!...

Τ' άποτελέσματα αυτής της μαγγουροτρέχας έχουν ήδη εκτεθώ στο δικαστήριο.

—Τον χτύπησε πολύ!

—Και λίγο του ήταν κ. πρόεδρε.

—Παραλίγο να τον σκοτώσει!

—Μπα! Τούδωσα τόσες δόες του χρειαζόντανε να γιατρευθώ. Και γιατρεύθηκε, κ. πρόεδρε! Τον δλέπετε; Κατάλαβε πως δεν μασά—γιατί έβρει ότι το κορίτσι μου έχει προίκα—και μου υπέβαλε τη μνηύσι.

Κι' ένώ το δικαστήριο τον άθωνανει, προσθέτει:

—Κι' αν δεν θεραπευθήκε έντελώς, εδώ είνε η μαγγούρα. Σπεσιαλιτέ πούτης!

Ο νέος δεν άπαντά. Από φόβο στη μαγγούρα! Γιατί έχει κατά νουν άλλο σχέδιον άπαγωγής; Μυστήριον σκοτεινό, έρεβώδες και άνεξερεύνητον...

Και το δράμα καταλήγει μέσα σ' έκρηξις ιλαρότητας.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΒΟΛΟΓΣ

Οί πόνοι στον κόκκυγα

Συντηρητικές θεραπείες ή έγχυσις;

“Έχει τύχη να τραβήξε κρυφά από πίσω την καρέκλα όπου πάει να καθήσει κάποιος φίλος σας, για να γελάσετε βλέποντάς τον να ξαπλώνεται γάμω φαρδύς-πλατύς;

“Ε, λοιπόν, δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο επικίνδυνος είναι αυτό το «παιγνίδι»! Κοντά στ’ άλλα που μπορεί να πάθι το θύμα σας, ενδέχεται να χτυπήσει άσχημα στον «κόκκυγα», στη μυτερή δηλαδή άκρη της σπονδυλικής στήλης.

Σημειώστε ότι το μέρος αυτό έχει μια εξαιρετική ευαισθησία. “Έχετε προσέξει, στον κινηματογράφο ή στο θέατρο, μερικούς θεατές που δεν μπορούν να καθίσουν ήσυχοι στη θέση τους, αλλά γέρνουν διαρκώς δεξιά κι’ αριστερά, ανασκώνονται λίγο, στριφογυρίζουν; Δεν το κάνουν από νευρικότητα — όπως θα υποθέσετε ίσως — αλλά γιατί πονούν στον κόκκυγα.

“Έχει μάλιστα παρατηρηθεί ότι, όσο μαλακότερο είναι το κάθισμα, τόσο περισσότερο υποφέρουν! Γιατί ο κόκκυξ βρίσκεται ανάμεσα στα δύο οστά της λεκάνης. Όταν λοιπόν το κάθισμα είναι μαλακό, ακουμπάει κάτω αυτό το κοκκαλάκι και προκαλεί πόνο, ενώ σ’ ένα σκληρό κάθισμα έρχονται σ’ επαφή μόνο τα οστά της λεκάνης, κι’ ο κόκκυξ βρίσκεται λίγο ψηλότερα, προφυλαγμένος.

Κατά τους φυσιολόγους, ο κόκκυξ είναι ένα υπόλειμμα της ούρας που είχαν άλλοτε οι μακαυνοί μας πρόγονοι. “Έχει πάρει το όνομα ενός πουλιού (του κοινού κοκκού) γιατί μοιάζει με το ράμφος του. Δεν αποτελείται δε από ένα μόνο κοκκαλάκι, αλλά από 4, ενώμενα μεταξύ τους. Στους νέους έχει κάποια ελυσισία. “Όσο προχωρούν όμως τα χρόνια, τα τέσσαρα κοκκαλάκια κολλάνε το ένα με το άλλο καθώς και με το «ιερόν οστόν» (με το τελευταίο δηλαδή μεγάλο κοκκαλάκι της σπονδυλικής στήλης).

Σπάνια μπορεί να σπάσει ο κόκκυξ, ακόμη και με τα δυνατότερα χτυπήματα. Συχνά όμως παθαίνει εξάρθρωση. “Η πρώτη τέτοια περίπτωση που αναφέρεται στα Ιατρικά χρονικά, συνέβη το 1682. Μια γυναίκα κάθισε κάτω απότομα, κι’ απ’ τη στιγμή εκείνη την έπιασαν πόνοι ανυπόφοροι στον κόκκυγα. “Ωστόσο, από σεμνοτυφία δεν άινε το γιατρό να την άγγιξη... Τέλος, μη αντέχοντας πιά, δέχτηκε να την έξετάσει. “Ο γιατρός εξακρίβωσε την αιτία των πόνων και έσυνέφερε στη θέση του τον εξάρθρωμένο κόκκυγα.

“Η ακτινοσκόπηση δεν βοηθά καθόλου στη διάγνωση αυτών των περιπτώσεων. Γιατί μπορεί να φανή κανονικός ο κόκκυξ, κι’ όμως να προκαλή πόνο ο πόνος, ή απεναντίας να φανή μετατοπισμένος, ενώ στην πραγματικότητα έχει εκ φύσεως τέτοια κατασκευή.

“Αρκητή ωφέλεια παρέχουν τα θερμά λουτρά, στα οποία το νερό σκεπάζει μόνο το πάχος μέρους. Γίνονται 1—2 φορές την ημέρα και διαρκούν μισή ώρα.

Οί πόνοι του κόκκυγος είναι συνήθως οίσις γυναίκες, γιατί τα οστά της λεκάνης απέχουν μεταξύ τους περισσότερο παρά στους άντρες κι’ άσινουν συνεπώς πιο εκτεθειμένη την ευαίσθητη εκείνη προεξοχή. “Άλλοτε οί πόνοι αυτοί προκαλούνται από ένα μόνο, δυνατό χτύπημα, κι’ άλλοτε από πολλά μικρά, που πέρασαν απαρατήρητα.

Στα μέσα του περασμένου αιώνα, είχε κατανηθεί πιά... μόδα ν’ αφαιρούν με έγχυση στον κόκκυγα, όταν πονούσε. “Υστερα επικράτησε το αντίθετο ρεύμα, με τη θεωρία ότι δεν χρειαζόταν ή χειρουργική αυτή επέμβαση, εφόσον ύπάρχον άλλα ήπιότερα μέσα.

“Απ’ το 1914, άρχισαν να γίνονται ενέσεις αλκοόλ γύρω στον κόκκυγα, για να νερκωθούν τα νεύρα. “Η ίδια μέθοδος είχε νοσημοποιηθεί ήδη μ’ επιτυχία στις νευραλγίες του προσώπου. Στους πόρους όμως του κόκκυγος, δεν έδωσε πολύ ίκανοποιητικά αποτελέσματα. Καλύτερη απέδειξε η τοπική αναισθησία με νοβοκαΐνη. Θεραπεία έδωσε δηλαδή τους 41 από 53 πόνοντες.

“Αργότερα εφαρμόθηκε η ακτινοθεραπεία, η οποία όμως παρουσιάζει κινδύνους σοβαρών επιπλοκών, απ’ την επίδραση των ακτίνων Χ στα όργανα της λεκάνης.

Τί γίνεται σήμερα, σε τέτοιες περιπτώσεις; “Η έγχυση σινιστάται μόνον αφού δοκιμασθούν επί 6 μηνες δίχως αποτέλεσμα άλλες συντηρητικότερες θεραπείες.

Προηγουμένως, ο γιατρός εξακρίβωνει αν οί πόνοι οφείλονται πραγματικά σε πάθηση του κόκκυγος, γιατί μπορεί ν’ αποτελούν συνέπεια ανωμαλίας κάποιου άλλου κοντινού ή μακρινού μέρους του σώματος.

“Υστερα, υποδεικνύει στον πάσχοντα πώς να καλύτερήσει τη στάση του, τόσο όρθιος όσο και καθιστός. Γιατί οί πόνοι του κόκκυγος είναι συχνά αποτέλεσμα κακής στάσεως του σώματος. “Όταν στέκεται όρθιος, ο πάσχων πρέπει να συντηρήσει να μαζεύει την κοιλιά του προς τα μέσα και ν’ ανασκώη το σάγονι. “Όταν κάθεται, μπορεί να μάθει ν’ «τραβάει» ώρισμένους μύς, έτσι ώστε ν’ ανασκώηται λίγο ο κόκκυξ. “Ένα μαξιλάρι από σπογγώδες καουτσούκ, σχήματος «κουλούρας», ανακουφίζει πολύ σε τέτοιες περιπτώσεις (ιδίως όταν κάθεται κανείς στα μαλακά καθίσματα του θεάτρου ή του αυτοκινήτου).

“Αρκητή ωφέλεια παρέχουν τα θερμά λουτρά, στα οποία το νερό σκεπάζει μόνο το πάχος μέρους. Γίνονται 1—2 φορές την ημέρα και διαρκούν μισή ώρα.

“Ο ύπνος είναι πιο άνετος σε κρεβάτι σκληρό (για τον ίδιο λόγο που εξηγήσαμε πιο πάνω

σχετικά με τα καθίσματα).

“Αρκητά αποτελεσματικό είναι, σε πολλές περιπτώσεις, το μασάζ των μυών του κόκκυγος. Γίνεται με τις ίδιες κινήσεις σαν να ακονίζη κανείς ένα ξυράφι. Συχνά έχει θεραπεύσει σε λίγες μέρες αρρώστους που υπέφεραν από χρόνια. “Η ενέργειά του συνίσταται στην καταπράυνση των όδυνων συσπάσεων των μυών. Πρέπει δε να συνεχισθή επί εβδομάδες, για να λείψι ο κίνδυνος της υποτροπής.

“Η διαθερμία, οί υπέρθερμες κι’ οί υπερβόες ακτίνες δεν φαίνεται να φέρουν αξιόλογα αποτελέσματα.

Το τελευταίο μέσον, αν άποτύχουν όλα τ’ άλλα, είναι η χειρουργική αφαίρεσις του κόκκυγος. Εύτυχως, το κοκκαλάκι αυτό δεν είναι καθόλου απαραίτητο. “Η έγχυσις διαρκεί περίπου όσο και της σκληροθεραπείας. Μετά 3 μέρες, ο άρρωστος μπορεί να βγί απ’ το νοσοκομείο. “Εξακολουθεί όμως συνήθως επί εβδομάδες να αισθάνεται ένοχλήσις στο μέρος της έγχυσης.

Η φυμκτώσις των ηλικιωμένων

Παρατηρείται τον τελευταίο καιρό μια άσυνήθιστη αύξηση των περιπτώσεων φυμκτώσεως σε άτομα προχωρημένης ηλικίας. “Έτσι, σ’ ένα καναδικό σανατόριο με 200 άσθενείς, οί 31 άπ’ αυτούς είναι άνω των 50 έτών. Το φαινόμενον αυτό φαίνεται περίεργο, γιατί η φυμκτώσις, ως γνωστόν, θεωρείται μάλλον άρρώστια που προσβάλλει την νεαρή ηλικία.

Ο έρεθισμός των βρεφών

Μια συνήθισμένη ένοχλήσις των βρεφών είναι ο έρεθισμός και το εξάνθημα, που προκαλούν στο ευαίσθητο δέρμα τους ώρισμένοι μικροοργανισμοί που αναπτύσσονται πάνω στα σπάργανα. “Άλλα δύο Αμερικανοί γιατροί, οί

Δόκτορες Πρέφερ και Σμιθ, βρήκαν μια μέθοδο για ν’ αποφευχθεί και να θεραπευθεί αυτός ο έρεθισμός. Αφού πλύνουν τα σπάργανα, ξεπλένουν τα τελικά με άραιή διάλυση (1:5.000) ενός άμμονιακού φαρμάκου που λέγεται «κροκάλ». “Υστερα στεγνώνονται όπως συνήθως. Οί δυο γιατροί θεραπεύσαν μ’ αυτό τον τρόπο 64 βρέφη, σε 5—7 ημέρες. Σε μερικές πιο επίμονες περιπτώσεις, η θεραπεία άπαιτησε 2 εβδομάδες.

Κατά της ωτίτιδος

“Η μέση ωτίτις, άρκετά σοβαρή πάθησις του αυτίου, υποχωρεί εύκολότερα με στρεπτομυκίνη, παρά με πενικιλίνη. Σύμφωνα με τις τελευταίες σχετικές έρευνες, χρειάζονται ενέσεις στρεπτομυκίνης κάθε 8 ώρες, επί 10 ημέρες. Χάρις στη νέα αυτή μέθοδο θεραπείας, ένα άγγλικό νοσοκομείο που είχε μονίμως τους 25 άρρώστους από μαστοειδίτιδα (έπικλοκή της ωτίτιδος) τώρα έχει μόνο 5 καθ’ χρόνο.

Το ξανάνειμα των δερματινών ειδών

Τα δερμάτινα είδη, που έχουν φθαρή τοπικά απ’ τη χρήση, μπορούν να ξαναγίνουν σαν καινούργια, αν άλειφθούν με μια νεα πλαστική ουσία, που ύπάρχει σε 22 διάφορα χρώματα.

“Η ουσία αυτή στεγνώνει σε μισή ώρα, μπορεί δε να χρησιμοποιηθή απ’ τον καθένα, χωρίς να χρειάζεται ειδική ικανότητα.

Πώς προλαμβάνεται η ύστρακιά

Τα αντιβιοτικά φάρμακα χρησιμοποιούνται τώρα, όχι μόνο για να θεραπεύουν, αλλά και να προλαμβάνουν ώρισμένες άσθενειες — όπως η κινίνη για την έλονοσία. Τριανταένα παιδιά της Γερμανίας, που ήσαν εκτεθειμένα σε μόλυνση από ύστρακιά, έκαναν επί 2 ημέρες ενέσεις πενικιλίνης, κάθε 3 ώρες. Σ’ όλες λοιπόν τις περιπτώσεις, οί στρεπτοκόκκοι, τα μικρόβια δηλαδή αυτής της άσθενείας, εξαφανίστηκαν απ’ το λαιμό τους.

Η ΣΥΡΙΓΓΑ... ΠΟΛΥΒΟΛΟ

Οί ύγειονομικές ύπηρεσίες του άμερικανικού στρατού δοκιμάζουν τώρα ένα νέον τύπο σύριγγας για ύποδερμικές ενέσεις. “Η σύριγγα αυτή έχει σχήμα... ρεβόλβερ. Με πιαί 1 1/2 χιλιογράμμο, «πυροβολεί» μέσα από μια μικροσκοπική όπή, διάμετρο 1 1/2 χιλιοστού του χιλιοστομέτρου. Το ύγρο που βγαίνει απ’ αυτήν, έχει τόσο ταχύτητα, ώστε εϊσχωρεί απ’ ευθείας μέσα στους πόρους του δέρματος, χωρίς βελόνα και δίχως διάλυση. Με μια τέτοια σύριγγα μπορεί να γίνουν 20 ενέσεις κατά συνέχειαν, χωρίς να χρειαστή να ξαναγεμιστή με φάρμακο.

‘Ορόλος των βιταμινών στην άκον

Τι απέδειξαν τα νεώτερα πειράματα

Κατά κανόνα, ο άνθρωπος γεννιέται με εξάρτη άκον. “Αλλά είναι πολύ λίγοι εκείνοι που την διατηρούν. Διάφορες άμερικανικές στατιστικές αποδεικνύουν ότι, έπειτα από το 30ο έτος της ηλικίας, τα 65% των ανθρώπων έχουν έλαττωματική άκον, μολονότι, στις περισσότερες περιπτώσεις, δεν βέλουν να το παραδεχθούν.

Τα πειράματα που έγιναν κατά τον τελευταίο καιρό σε ζώα απέδειξαν ότι οί βιταμίνες παίζουν σημαντικό ρόλο στη διατήρησι της αίσθησεως αυτής, που, από την άποψι της σπουδαιότητος, έρχεται στην ίδια μοίρα με την όρασι.

Σε πολλές περιπτώσεις, ο εκφυλισμός των άκουστικών νεύρων, που έχει ως συνέπεια την έλαττωματικότητα της άκοης, οφείλεται σε έλλειψι βιταμινών, που, όχι σπάνια χρονολογείται από τη βρεφική ηλικία. Μια διατροφή, φτωχή σε βιταμίνες, κατά την περίοδο αυτή, μπορεί να έπηρεάσει σε μεγάλο βαθμό την άκον του ατόμου κατά τα μετέπειτα χρόνια.

“Η έλλειψις ή η ανεπάρκεια βιταμινών, ιδίως της Α και όλων της κατηγορίας Β, προσβάλλει κατά πρώτον το μυελώδες στρώμα, που καλύπτει σαν ήθηκη τα νεύρα. “Έπειτα απ’ αυτό προσβάλλονται τα γαγγλιακά κύτταρα, που έξασφαλίζουν το σύνδεσμο μεταξύ των διαφόρων νεύρων. “Υποτίθεται ότι η παρατεινόμενη ανεπάρκεια βιταμινών της κατηγορίας Β μπορεί να προκαλέσει την εξαφάνισι του μεγίστου μέρους αυτών των κυττάρων. Παρατηρήθηκε, έξ άλλου, κατά τα γεγόμενα σε ζώα πειράματα, ότι η ανεπάρκεια παρουσία βιταμίνης Β6 (πυριδοξίνης) προκαλεί, σε πολλές περιπτώσεις, μείωσι της αντίστασεως στις έσωτερικές μόλυνσεις του αυτίου (μέση ωτίτις, μαστοειδίτις κτλ.) και στις δερματοπάθειες του έξωτεριού αυτίου.

Μια άλλη σημαντική παρατήρησις είναι ότι οί διάφορες ανωμαλίες του σχήματος και της έν γένει διαρθρώσεως του όστεώδους σκελετού του αυτίου έχουν την άφορμή τους σε ανεπάρκεια βιταμίνης Α. Και η ύπερβολική ανάπτυξις ή οί παραμορφώσεις των οστών του αυτίου έχουν ολεθρία επίδρασι στα νεύρα και καθιστούν έλαττωματική την άκον.

Φαίνεται, έξ άλλου, πιθανόν ότι η πυκνότης και, συνεπώς, η στερεότης των οστών του αυτίου, όπως, άλλωστε και των άλλων οστών του σώματος, εξαρτάται από την έπαρκή παρουσία βιταμινών Α και C στον οργανισμό. Εκτός αυτού, η βιταμίνη C συντελεί στην ανάπτυξι των νεύρων.

Μια άλλη βιταμίνη, που παίζει κεφαλαίωδη ρόλο στη λειτουργία της άκοης, είναι η Ε. “Η ανεπάρκεια παρουσία της στον οργανισμό μπορεί να προκαλέσει εκφυλισμό των μύων και άνωμαλη διάγκωσι του όστεώδους σκελετού του αυτίου.

Οί άνωτέρω παρατηρήσεις διαγράφουν καθαρά τη διαίτα που πρέπει ν’ ακολουθούν τα άτομα που παρουσιάζουν κάποια μικρή ή μεγάλη βαρηκοΐα. Το καθημερινό διαιτολόγιό τους πρέπει να περιλαμβάνη άπαραίτητως χυμούς από πορτοκάλι, κίτρο ή λεμόνι, γιαούρτι, τυρί και άφθονα χορταρικά.

“Είμαι βέβαιος, γράφει ο δόκτωρ Λιούις Βίντφρεντ, ότι πολλοί ηλικιωμένοι άνθρωποι δεν θα υπέφεραν από βαρηκοΐα και δεν θα κινδύνευαν να χάσουν τελείως την άκον τους αν ακολουθούσαν στην τροφή τους την άπαιτούμενη διαίτα. “Εκτός των φρούτων και των λαχανικών, τα άτομα που άπειλούνται ή πάσχουν από βαρηκοΐα πρέπει να παίρνουν καθημερινώς μαγιά (λεβύρ) μύρους και να συμπληρώνουν τη διατροφή τους με δισκία άσβεστίου, τα οποία να περιέχουν έπίσης και βιταμίνη C. “Η κατάσταση των θα βελτιωθεί άισθητά κι’ είναι πιθανόν ότι θα θεραπευθούν χωρίς να παραστή ανάγκη να καταφύγουν σ’ άλλα θεραπευτικά μέσα.

Μικροί άσθενείς και γέροντες που υπεβλήθησαν σ’ αυτή τη διαίτα στην άμερικανική κλινική Μάγιο επί 14—22 μήνες ανέκτησαν τελείως την άκον τους και δεν ύποφέρουν πιά από καμμία ένοχλήσι.

“Αλλά κι’ οί υγιείς έχουν κάθε συμφέρον ν’ ακολουθήσουν αυτή τη διαίτα. Γιατί το σύτ είναι ένα από τα πιο λεπτά κι’ ευαίσθητα όργανα του σώματός μας κι’ άρκεί η πιο μικρή άφορμή για να καταστή έλαττωματική η λειτουργία του. “Μην ξεχνάτε, παρατηρεί ο δόκτωρ Βίντφρεντ, ότι ένας άνθρωπος που δεν άκούει καλά χάνει ένα μεγάλο μέρος από τις χαρές και τις απολαύσεις της ζωής. Είναι προτιμότερο, λοιπόν, να προστετεύσμε με έγκαιρώς την άκον μας, παρά να προσπαθούμε να θεραπεύσμε κατόπιν αυτή η εκείνη την πάθησι των αυτιών μας, πράγμα που, άλλωστε, παρ’ όλες τις προόδους της επιστήμης, είναι, στις περισσότερες περιπτώσεις, προβληματικό. “Η φύσις μας προκίσει με δύο μεγάλα παθήματα για να έπικοινωνούμε με τον έξωτερικό. “Η φύσις μας προκίσει με τια. “Έχομε κάθε λόγο, λοιπόν, να προσπαθήσμε να μην τα κλείσμε από δικό μας λάθος ή άπροσεξία».

‘Ιατρικές συμβουλές

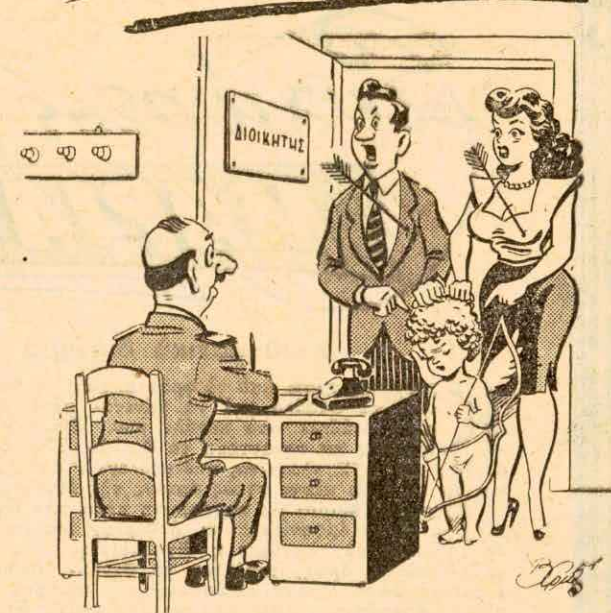
* Οί δεσποινίδες και οί κυρίες που συνήθιζον —κακώς βέβαια— να παίρνουν στα κρεβάτια τις γατούλες τους και τα σκυλάκια τους άς ριχνουν στα σεντόνια τους λίγη καθαλή προηγουμένης.

* “Εκείνος που πίνει κάθε πρωί μόλις σηκωθεί από το κρεβάτι του, ένα ποτήρι γεμάτο με κρύο νερό, είναι πάντα υγιής.

* Σε περίπτωση νευρικής κρίσεως χτυπήστε το πρόσωπό του άσθενούς, με μια πετσέτα βρεγμένη σε κρύο νερό και μν πολυμεταχειρίσεθε αθέρτα.

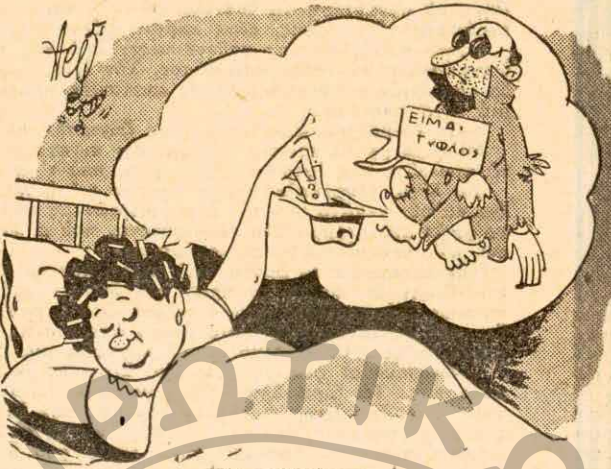
* “Ένα φυσικό βρέφος, ποεί να κόμη τα πρώτα του βήματα, μεταξύ του δωδεκάτου και δεκάτου τέταρτου μηνός της ηλικίας του. Κάθε άργωπορία, δείχνει ότι το παιδί, δεν είναι και πολύ καλά.

Τελωτοθεραπεία

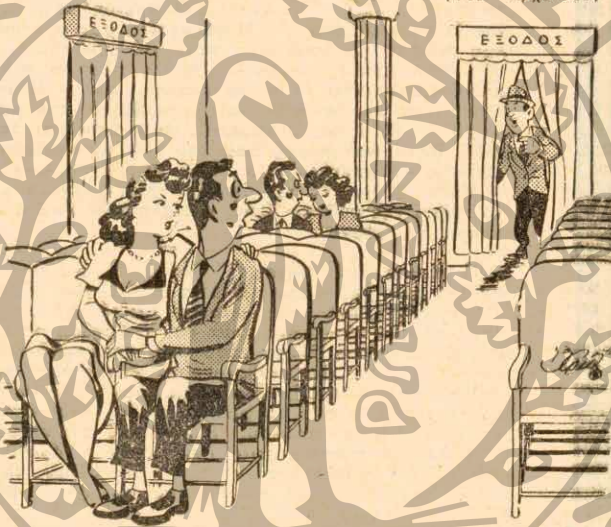

ΠΟΙΟΣ ΦΤΑΙΕΙ;

— Νά, αυτός είναι, κύριε Διοικητά!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Μία φιλάνθρωπος!... (Του ‘Αρχέλαου)

ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΟΤΗ Σ

— Με συγχωρείτε, έπισημάνετε!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Ευχαρίστες με MARIA!

Αισθηματικό διήγημα

Κρυμμένος πίσω από το φράχτη, είδα τη Μαρία να βγαίνει από το σταύλο και να χάνεται μέσα στο δάσος. Το αίμα ανέβηκε στο κεφάλι μου. Ήταν ολοφάνερο, πώς πήγαινε να συναντήσει το Φερνάν. Είχε δίκιο, λοιπόν η αδελφή μου, η Έγκλαντίνα, που μου λέγε να ανοίξω τα μάτια μου και να μη δίνω πίστι στους όρκους της Μαρίας!...

Αφῆσα τη Μαρία να προχωρήσει μέσα στο δάσος, και περίμενα να δω να εμφανίζεται κι' ο Φερνάν. Μά του κάκου περίμενα. Έξαφνα με πλησίασε η Έγκλαντίνα.

Τού κάκου, όμως, περίμενα το Φερνάν. Πέρασε μισή ώρα, χωρίς να φανῇ. Μήπως οι ύποψίες της αδελφής μου ήταν άδυσίμες; Σηκώθηκα για να γυρίσω στο σπίτι, όταν έξαφνα βρέθηκα μπροστά στην Έγκλαντίνα, που με κύτταζε μ' ένα βλέμμα γεμάτο ειρωνία.

—Ψάχνεις για τη Μαρία; σάρκασε. Θα τη βρῆς στο δάσος. Πῆγε να συναντήσει το Φερνάν, που την περιμένει από τα ξεμεράματα! "Αν θέλεις, κάνε καμμιὰ βόλτα στις καστανιές!...

Μόλις η αδελφή μου χάθηκε πίσω από τις τριανταφυλλίες, έτοιμάστηκα να τρέξω στο δάσος. Την ίδια, όμως, στιγμή, είδα το Φερνάν να βγαίνει από τις καστανιές, κρατώντας στο χέρι μία όχια σκοτωμένη.

—Τί κρίμα που δεν την έπιασε ζωντανή! μου φώναξε.

Μιλούσε με ειλικρίνεια. Ήξερα ότι κυνηγούσε τα φίδια και τα πουλούσε στα ιατρικά εργαστήρια, που τ' ακριβοπληρώνανε.

Σε λίγο, ξεπρόβαλε από το δάσος κι' η Μαρία. Κρατούσε ένα καλάθι γεμάτο μανιτάρια και περνώντας από μπροστά μου, μούρριξε ένα βλέμμα στο τρυφερότητα, που μ' έκανε να φρενιάσω. «Τί υποκρίτρια!» συλλογίστηκα.

Την αντίκρισα το βράδυ, στο μέρος που με περίμενε πάντα.

—Γιατί δεν ἦρθες το πρωί στο δάσος; μου είπε παραπονοιαρικά. Σε περίμενα μία ολόκληρη ώρα... Βλέποντας ότι δεν έρχεσαι, βυθίστηκα στην πιο μαύρη απελπισία... "Εκλάιγα σαν μικρό παιδί... Παρά λίγο να με δαγκάσει μία όχια!...

—Φάνουν οι ψευτιές! φώναξα. Ξέρω ποιόν περιμένεις στις καστανιές. Τά ξέρω όλα! Και την όχια, ξέρω ποιός τη σκοτώσει!... Την έφερε ο Φερνάν και μας την έδειξε!... Είσαι μία πρόστοχη, μία ψεύτρα!... Φύγε να μη σε βλέπω!...

Ακούγοντας τα καφετέρια αυτά λόγια μου η Μαρία άρχισε να κλαίει. "Υστερα, με φωνή ραγισμένη, ψιθύρισε:

—Δεν με πιστεύεις, λοιπόν, Ρενέ; Θαρρείς πως ἤμουν με το Φερνάν; "Ω! πόσο είσαι γελασμένος!... "Ο Φερνάν εἶνε ένας ξένος για μένα... "Η συνάντησί μας στο δάσος ἦταν ἐντελώς τυχαία... "Εγώ είχα πάει για μανιτάρια, με την ἐλπίδα πως θαρρόσσουνα και σύ... Μόλις είδα το φίδι, τάβαλα στα πόδια, ρίχνοντας κάτω το μαντήλι μου... "Η όχια σταμάτησε πάνω στο άσπρο πανί κι' έτσι βρήκα τον καιρό ν' απομακρυνθώ... Σε λίγο, αντάμωσα το Φερνάν και του είπα για το φίδι. Πῆγε στο μέρος που του έδειξα, σκότωσε την όχια και μούφερε το μαντήλι!... "Ετσι εἶνε, όπως σου τὰ λέω, Ρενέ!

Μούλεγε ἀρά γε την ἀλήθεια; Μά ἡ ζήλεια μου με τύφλωνε. Κι' ἀφού της ἔδωσα ξανά, ότι όλα τελειώσανε μεταξύ μας, την άφησα κι' ἔφυγα.

Πέρασαν τρείς ἡμέρες. Σ' ὅλο αυτό το διάστημα, ἔμενα κλεισμένος στο σπίτι μου. "Η Μαρία εἶχε γίνει ἀφαντῇ. "Οπως ἀκουσα, εἶχε πάει στο γειτονικό χωριό, σὲ μία θειά της, που την κράτησε κοντά της, για νὰ τῇ βοηθήσει στις δουλειές. «Τόσο τὸ καλύτερο», ἔλεγα μέσα μου, προσπαθώντας νὰ πείσω τὸν ἐαυτό μου, ότι δεν ἀισθανόμουνα πιά τίποτε γι' αὐτή την κοπέλλα. Μά ἔνα πρωί, δεν ἀντέξα στὸν πειρασμό νὰ την ξανασυναντήσω. Πῆγα στο γειτονικό χωριό, τῇ συνάντησα στὴ βρύση καὶ τῇς μίλησα τρυφερά. "Εκείνη μου ἀπάντησε:

—Δεν σε πιστεύω πιά, Ρενέ! "Αν ν' ἀγαπούσε, δεν ἄφηνες νὰ περάσει τόσος καιρός. "Εἴς ἄλλου, εἶμαι βέβαιη ὅτις μόλις ἐγνώσης σὺτὰ που θὰ σου πῶ, θὰ μ' ἀφήσης πάλι καὶ ξὺν θὰ ξαναγυρίσης...

—Τί ἔχεις νὰ μου πῆς; ρώτησα με ἄγρια φωνή.

—Ρενέ, πρόκειται νὰ γίνω μητέρα...

—Τί εἶπες; οὐρλιαξα. Θὰ γίνης μητέρα;... Καὶ ποῖος εἶνε, δυστυχισμένη, ὁ πατέρας αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ;... "Ο Φερνάν; "Η Μαρία μούρριξε ἕνα βλέμμα γεμάτο ἰκεσία καὶ ἀπάντησε:

—Μὴν εἶσαι τόσο κακός, Ρενέ!... Ξέρεις πολὺ καλά, ότι μόνον ἐσένα ἀγαποῦσα... Μὰ δεν πειράζει... Τὸ παιδί, τὸ παιδί μας, θὰ τὸ μεγαλώσω μόνη μου... Δεν πρόκειται νὰ σ' ἐνοχλήσω. Δεν θὰ τοῦ πῶ ποτὲ ποῖός εἶνε ὁ πατέρας του... Μπορεῖς νὰ εἶσαι ἡσυχός, Ρενέ...

"Η παλὴ ζήλεια, μου θόλωσε καὶ πάλι τὸ μυαλό.

—Λες ψέματα! φώναξα. "Εγὼ δεν ἔχω νὰ κάνω τίποτε σ' ὅλη αὐτή την ἱστορία... Νὰ πᾶς νὰ βρῆς τὸ Φερνάν!... Μὴ προσπαθῆς νὰ με συγκινήσης με ψεύτικες θυσίες... Εἶσαι μιά ψεύτρα, μιά τιποτένια!... "Εκανα πολὺ ἄσχημα που ἦρθα νὰ σὲ ξαναβρῶ!...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἔφυγα σὰν τρελλός...

Πέρασαν πέντε ολόκληρα χρόνια... Οἱ σπουδές μου μείνανε στὴ μέση. "Η ζωὴ δεν εἶχε κανένα θέλητρο γιὰ μένα. Τῶρριζα στὸ πιότη. "Οσο γιὰ τὴ Μαρία, κανένας δεν ἤξερε τί εἶχε ἀπογίνει... Λίγες μέρες μετὰ τὴν τελευταία δραματικὴ συνάντησί μας ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς θείας της κι' ἔξαφανίστηκε, χωρὶς νὰ ξέρῃ κανεὶς που πῆγε... Τῇ θυμόμουνα, ὅμως, πάντοτε καὶ ὑπόφερα πολὺ... "Εννοίωθα ότι τὴν ἀγαποῦσα, ἀλλ' ἡ ὀργή μου γιὰ τὴ διαγωγή της μου φλόγιζε τὴν καρδιά... "Ενα χειμωνιάτικο πρωί, καθὼς ἔπινα τὸ ἀφέντι μου στὴν ταβέρνα τοῦ χωριοῦ, μῆκε μέσα ἕνα παιδάκι, ὡς πέντε χρόνων, που δεν τὸ εἶχα δὴ ἄλλη φορὰ. Μόλις τὸ ἀντίκρισα ἡ καρδιά μου σταμάτησε νὰ χτυπᾷ... Νόμιζα πως ἔδλεπα τὸν ἐαυτό μου σὲ μικρογραφία!...

Τὸ φώναξα καὶ τὸ ρώτησα πως λέγεται.

—Τ' ὄνομά μου εἶνε Ρενέ! ἀπάντησε τὸ παιδάκι θαρρετά.

—Καὶ τὴ μαμά σου πως τὴ λένε; ρώτησα.

"Η γυναίκα τοῦ ταβερνιάρη που στεκότανε πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο, ἔσπευσε νὰ με δια φωτίσει:

—Εἶνε τὸ παιδάκι τῆς Μαρίας Βαλουᾶ, εἶπε. Μὰς ἦρθε χθὲς τὸ βράδυ ἀπὸ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ περιποιηθῇ τὸν πατέρα της, που ἔπαθε ἡμιπληγία. Εἶδατε τί χαριτωμένο ἀγοράκι;

"Εννοίωσα ἕνα δυνατό σφιγμένο βῆμα καὶ παίρνοντας τὸ παιδάκι, τὸ παιδί μου, ἀπὸ τὸ χέρι, τοῦ εἶπα:

—"Ελα νὰ με πᾶς στὴ μαμά σου!... Τῇ γνωρίζω... Θὰ χαρῇ πολὺ ὅταν με δῇ...

Στὸ δρόμο, μιλοῦσα συνεχῶς με τὸ παιδάκι. Δεν χωροῦσε καμμιὰ ἀμφιβολία. "Ἦτανε γυιὸς μου. Μοῦ εἶπε ότι ἔμεναν στὸ Παρίσι, σ' ἕνα νοσοκομεῖο, ὅπου ἡ μαμά του περιτοίτανε τοὺς ἀρρώστους... "Ἦτανε πολὺ εὐχαριστημένο που ἦρθε στὸ χωριό, κοντὰ στὸν παππού του... "Ο πατέρας του ἔλειπε σὲ ταξίδι... "Ετσι τοῦλεγε ἡ μαμά του... Φτωχὴ μου Μαρία!...

Μόλις μῆκαμε στὸ φτωχικὸ σπιτάκι τοῦ γέρο-Βαλουᾶ, ἡ Μαρία ἔμπηξε μιά δυνατὴ κραυγὴ κι' ἔπεσε κάτω λιπόθυμη. Τῇ συνέφερα με λίγο νερὸ καὶ μόλις ἀνοίξε τὰ μάτια της, μούρριξε ἕνα βλέμμα γεμάτο πόνο καὶ ψιθύρισε:

—Γιατί ἦρθες; Δεν ἔπρεπε...

—"Ἦθελα πολὺ νὰ σὲ ξαναδῶ, Μαρία, ψιθύρισα. Νάξερεις πόσο εἶμαι μετανιωμένος... Αὐτὸ τὸ παιδί, τὸ παιδί μας...

—Μὴ φωνάζεις! μου εἶπε Δεν πρέπει νὰ μάθῃ... Τοῦ εἶπα ότι λείπεις μακριά.

—Ναί, ἀλλὰ ξαναγύρισα, Μαρία. Καὶ τώρα δεν θὰ χωρίσουμε ποτὲ. Θὰ σὲ πᾶρω νὰ πάμε μακριά, νὰ χτίσουμε μιά καινούργια φωλιά... Καὶ τὸ παιδί μας!... "Ω! Σοῦ ζητῶ συγγνώμη, Μαρία!... Συγχώρησέ με!... Τώρα κατελαβαίνω πόσο κακὸ σοῦ ἔκανα, ἀμφισβητώντας γιὰ τὴν ἀγάπη σου...

"Η Μαρία χαμογέλασε μελαγχολικά καὶ ἀπάντησε:

—Δεν ἔχω τίποτὲ μαζὶ σου, Ρενέ... "Ας ξεχάσουμε τὰ περασμένα... Ξαναγύρισε στὸ σπίτι σου κι' ἀφῆσέ με με τὸ παιδί μου... "Η μοῖρα δεν τὸ θέλησε νὰ ζήσουμε μαζί... "Ισως εἶνε καλύτερα ἔτσι... Πάντως, πρέπει νὰ ξέρῃς ότι κανένας ἄλλος δεν ἤπικε στὴ ζωὴ μου κι' οὔτε θὰ μῆνῃ... Σὺ μονάχα γιὰ τὸ παιδί μου, τὸ παιδί μας... Θέλω νὰ τὸ κάνω εὐτυχισμένο... "Αντίο, Ρενέ... "Αντίο γιὰ πάντα!...

—Νὰ φύγῃς; Νὰ σ' ἀφήσω τώρα που σε ξαναβρήκα, ἀγάπη μου; Ν' ἀπορνηθῶ τὸ παιδί μου καὶ τὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ μου; "Οχι, ὀχι, ποτὲ!...

Τὴν ἔσφιξα στὴν ἀγκαλιά μου σὰν τρελλός κι' ἄρχισα νὰ τὴν φιλῶ. Τὸ παιδάκι μας εἶχε βῆ κοντὰ μας καὶ μὰς κύτταζε βουρκωμένο. "Ετσι ἡ Μαρία δεν μπόρεσε πιά ν' ἄρνηθῃ.

—"Ας γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ... γιὰ τὸ καλὸ τοῦ παιδιοῦ μας! ψιθύρισε.

Καὶ ζοῦμε τώρα ἐνωμένοι. "Η εὐτυχία ξαναγύρισε ἀνάμεσα μας καὶ ξεχάσαμε ὀριστικὰ τὸ θλιβερὸ παρελθόν...

ΚΛΑΝΤ ΒΕΡΝΟΝ

Η Βαβίλιβα Του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μία νύχτα φέρνοντο από μέγαρο τον Όλιβιό έτοιμοβανό. Από τα λόγια που προφάνει να πη καταλαβαίνουμε ότι τον δηλητηρίασε κάποια γυναίκα. Ο θάνατος του παιδιού της βυθίζει την Παυλίνα σε πένθος κι απελπισία. Φεύγει κατόπιν για την Αβάνα. Εκεί η Μαρία Σάντα-Κρούς είναι αρρώστη, έτοιμοβανό. Η κόρη της Ναδίνα κι η Σίμπυλ την περιποιούνται. Έξαφνα φτάνει ένα γράμμα απ' την Πετρούπολη. Γράφει στο μαρκησιο Σάντα-Κρούς ένας άγνωστος θεός του, ο Ζοζέ ντε Σάντα-Κρούς, που φυγε μικρός απ' την Κούβα και τον πληροφωρεί — αγνοώντας το θανάτο του — ότι πλούτισε και θα γυρίσει στην Αβάνα, μαζί με τον προπαιστωμένο του νεαρό κόμητα Χριστιανό ντε Ροσβέλ. Σε λίγες μέρες ο Ζοζέ κι ο Χριστιανός φτάνουν και γίνονται εγκάρδια δεκτοί. Από μία εφημερίδα που πέφτει στα χέρια της η Ναδίνα πληροφορείται το θάνατο του Όλιβιό και βυθίζεται σ' απόγνωση.

6ον »Η Βαβίλιβα Γιάκομπσεν, που δεν έχει άλλο παιδί είναι βυθισμένη σ' απεριόριστη απελπισία. Είπε τόσο η θλίψη της ώστε οι γείτονες φοβούνται μήπως παραφρονήσει!...»

Η Σίμπυλ νόμιζε ότι όνειρευόταν. Νάταν άρα γε, αληθινή ή τρομερή εκείνη είδηση!

Η Σίμπυλ που ήταν κοπέλλα με θάρρος και πρακτικότητα φρόντισε να κρύψει την εφημερίδα και να μεταφέρει τη Ναδίνα στο δωμάτιό της.

«Άτυχη Ναδίνα! σκεφτόταν. Τι τρομερό χτύπημα γι' αυτήν!... Τον αγαπούσε τόσο τον Όλιβιό!... Ωστόσο πρέπει να κάνει κουράγιο για να μην υποπευθεί η μητέρα της το φοβερό αυτό δυστύχημα, γιατί θα πεθάνει άμεσως αν το μάθει».

«Αλλοίμονο!... Η λογική αυτή σκέψη της Σίμπυλ δεν πραγματοποιήθηκε. Η Ναδίνα, παρ' όλες τις συμβουλές της, δεν κατόρθωσε να φανή γενναία ούτε χάριν της μητέρας της.

«Αμα συνήρθε απ' τη λιποθυμία έπεσε με δυνατό πυρετό και παραλήρημα στο κρεβάτι. Μιλούσε διαρκώς για τον Όλιβιό, για το θανάτο του, για την συντριμμένη καρδιά της.

Κι' η Σίμπυλ μη ξέροντας πια τι να κάνει πήγε να συναντήσει τον κύριο ντε Σάντα Κρούς.

— Δόν Ζοζέ, του είπε, μās βρήκε μιά φοβερή καταστροφή!

— Τι συμβαίνει;

— Ο Βαβόνιος Γιάκομπσεν, ο μνηστήρας της Ναδίνας δηλητηριάστηκε στο Παρίσι απ' την ερωμένη του. Η Ναδίνα διάβασε τις λεπτομέρειες του θανάτου σε μία εφημερίδα, λιποθύμησε και τώρα καίει απ' τον πυρετό και παραμιλάει συνεχώς.

Ο Δόν Ζοζέ ξέσπασε σε φοβερές βλαστήμιες.

— Α! Θεέ μου!... πρόσθεσε τέλος. Τι απροσδόκητο κακό!

Σκέφθηκε λίγες στιγμές και ύστερα με κάποια χαρά που δεν μπόρεσε να κρύψει ο ντόμπρος αυτός άνθρωπος ψιθύρισε:

— Ε, αν χάθηκε ο Γιάκομπσεν, βοισκεται άλλος γαμπρός. Η Ναδίνα θα παντρευτεί τον Χριστιανό και βέβαια θα βγή κερδισμένη.

— Ω! Δόν Ζοζέ, πως μπορείτε να μιλάτε έτσι; Δεν ξέρετε πόσο λάτρευε τον Όλιβιό η Ναδίνα! Μπορεί και να πεθάνει απ' την λύπη της... Πολύ το φοβούμαι!...

— Όχι δά! Στην ηλικία αυτή κανείς δεν πεθαίνει εύκολα. Και μην ξεχνάς ότι θα έχουμε και τουτό το καλό, ότι ο Χριστιανός δεν θα μās την πάρει να φύγει!

— Κι' η μητέρα της Ναδίνας; Όταν θα μάθει η μητέρα της αυτή την είδηση θα πεθάνει!...

Η παρατήρησι αυτή συγκίνησε βαθεία τον Δόν Ζοζέ.

— Διάβολο! είπε. Αυτό είναι σοβαρό, μά την αλήθεια. Ας πάμε στη Ναδίνα, παιδί μου, και τότε βλέπουμε με ποιόν τρόπο θα μωρέσουμε να εμπόδισουμε τη μαρκησία να μπει στο δωμάτιό της κόρης της.

Αλλά δεν υπήρχε πια καιρός.

Η μαρκησία είχε ειδοποιηθεί από μία απερίσκεπτη μαύρη υπηρέτρια για την κατάσταση της κόρης της και ζήτησε να την μεταφέρουν άμεσως κοντά στη Ναδίνα.

Όταν ο Δόν Ζοζέ κι η Σίμπυλ έφτασαν στο δωμάτιο της νέας βρήκαν τη μαρκησία εκεί.

Ήταν κατάχλωμη σαν νεκρή! Είχε το κεφάλι της ακουμπημένο στο προσκέφαλο της Ναδίνας. Η άτυχη μητέρα ήξερε πια τι είχε συμβεί. Τό είχε ακούσει απ' το στόμα της Ναδίνας, που μέσα στο παραλήρημά της έλεγε και ξανάλεγε τις ίδιες πάντα φράσεις, τις σχετικές με την τρομερή συμφορά.

Επί τρία μερόνυχτα η κατάσταση της Ναδίνας φαίνονταν απελπιστική. Μά στο

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

τέλος ο γερός οργανισμός της ήλπιζε κι' η νέα σώθηκε.

Την άλλη δευτέρα μπόρεσε να σηκωθεί για να παρασταθεί, αλλοίμονο, στις τελευταίες ώρες της μαρκησίας που ύστερα απ' την τόσο θλίψη κι' αγωνία της δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί πια στο θάνατο που πλησίαζε.

Λίγα λεπτά πριν ξεψυχήσει η μαρκησία γύρισε το κεφάλι της προς το μέρος του δόν Ζοζέ.

— Ούε μου, του είπε, είσατε ο αρχηγός της οικογενείας. Ο Θεός που σας έστειλε στο πένθιμο αυτό σπίτι, το έκανε γιατί ήξερε ποσο χρήσιμος θα σασίε εδώ. Σας εμπιστευομαι την κόρη μου. Σε λίγο δεν θαχ κανεναν πια στον κόσμο.

Ο δόν Ζοζέ απήλψε σοβαρός το χέρι του.

— Θα κάνω το καθήκον μου, είπε. Όρκίζομαι μπροστά στο Θεό και στους ανθρώπους ότι θ' αγαπήω τη Ναδίνα, θα την προστατεύω και θα την υπερασπιζόμμαι.

— Ναδίνα, έξακολουθσε η άρρωστη, όρκισου και σ' ότι θα σέβεσαι το θεό σου και ότι θα τον υπακούεις σαν πατέρα σου.

— Όρκίζομαι, απάντησε κλαίγοντας η κοπέλλα.

Επειτ' από μία ώρα η Ναδίνα δεν είχε πια ούτε μητέρα.

Ο δόν Ζοζέ, που ήταν τίμιος άντρας, κράτησε την υπόσχεση που είχε δώσει στη μητέρα της Ναδίνας. Έγκαταλείποντας εντελώς τα σχέδιά του για το γυρισμό του στην Εύρωπη, εγκαταστάθηκε οριστικά στην Κούβα.

Κι' επειδή ο Χριστιανός ντε Ροσβέλ επιθυμούσε να ταξιδέψει μόνος του, τον πήρε ιδιαίτερος και του είπε:

— Τι διάζεσαι τόσο να μās φύγεις; Έσύ στη Γαλλία δεν έχεις πια κανένα συγγενή.

— Έχεις δικη, απάντησε ο Χριστιανός. Αλλά αν μείνω τώρα εδώ, αργότερα θα μου είναι εντελώς αδύνατο να φύγω. Γι' αυτό είναι καλύτερο να φύγω άμεσα.

— Τι έννοεις;

— Ότι αγαπώ τη Ναδίνα κι' ότι επειδή είμαι φτωχός, θα ήταν άστοχο να ζητήσω το χέρι της...

— Α! Ανόητος πού είσαι!... Αν είσαι σ' φτωχός, εγώ είμαι πολύ πλούσιος και θα μοιράσω την περιουσία μου και στους δύο.

Κι' επειδή ο Χριστιανός έκανε ότι δεν ήθελε να δεχτεί, ο δόν Ζοζέ πρόσθεσε:

— Σάπα!... Εγώ δεν άκούω από τέτοια! Θα σε παντρώω με τη Ναδίνα!

Ο Χριστιανός με μεγάλη δυσκολία κατόρθωσε να κρατηθεί και να μη βγάλει ένα στεναγμό άπειρης χαράς. Εκείνο που επιθυμούσε τό είχε πέτυχει.

Αφελής καθώς ήταν, ο δόν Ζοζέ έξακολουθούσε:

— Μη μου φέρεις πια καμιά αντίρρηση, γιατί θα με κάνεις να πιστέψω ότι δεν θέλεις να γίνης άνεπιός μου.

— Άλλά η Ναδίνα δεν μ' αγαπάει κι' ούτε ποτέ θα μ' αγαπήσει, γιατί αγαπάει άλλον.

— Αγαπούσε άλλον θέλεις να πής. Ο άλλος όμως αυτός πέθανε και πέθανε αγαπώντας μίαν άλλη. Μιά κόρη σαν τη Ναδίνα, το θεωρεί αυτό προσβολή, κι' έτσι έχεις πολλές ελπίδες. Έξέ άλλου, αναλαμβάνω εγώ κάθε φροντίδα για να φέρω σε εύχυνες πέρας αυτό το συνοικέσιο.

Εσύ δεν έχεις παρά να κάνης λίγη υπομονή.

Αυτό ήθελε κι' ο Χριστιανός. Κι' αφού, για τους τύπους, προσποιήθηκε ότι φέρνει κι' άλλες αντιρρήσεις, αποσύσθηκε ύπερευχαρίστημένος.

Η Ναδίνα, μολονότι είχε πληγωθεί κα-

τάκαρδα, έγραψε στη βαρόνη Γιάκομπσεν, την οποία υπεραγαπούσε, εκφράζοντάς της την απέραντη λύπη της για τη συμφορά της.

«Εγώ — της έγραφε, κοντά σ' άλλα, στην επιστολή της αυτή — δεν αισθάνομαι μισος, αν και παρ' όλες τις διαβεβαιώσεις του, ο Όλιβιό περιφρόνησε τη δυστυχισμένη του μνηστή κι' πρόδωσε την καρδιά της, στην οποία κυριαρχούσε μονάχα η εικόνα του...»

Αλλά εσύ, η τόσο καλή, τί θα γίνης μέσα στην τόσο σου απελπισία; Αφού είσαι πια μία άτυχη μητέρα, χωρίς παιδί θέλεις να ενώσουμε την έρημιά μας και την απελπισία μας;

Θα γίνω κορη σου, δεν θα παντρευτώ και θ' αφοσιωθώ σε σενα, λατρεύοντάς σε όπως σε λάτρευα πάντοτε και προσπαθώντας να σε παρηγορήσω...»

Συνεχίζοντας η Ναδίνα, αφηνε να ξεχυθεί απ' την αγελική της καρδιά όλη η θερμή λατρεία που έννοιωθε για τη βαρόνη Γιάκομπσεν.

Η επιστολή αυτή έφτασε στο μέγαρο Γιάκομπσεν, την εποχή ακριβώς που οι γίαιτροί είχαν απελπιστεί για τα λογικά της δυστυχής Παυλίνας. Κι' έτσι, εμεινε χωρίς απάντησι. Δευτέρα, τρίτη επιστολή της Ναδίνας, είχαν την ίδια τύχη.

Και τότε, η Ναδίνα, που ήταν περήφανη κι' αξιοπρεπής, αισθανθηκε βαθεία λύπη κι' αγανάκτησι.

«Πώς; συλλογισηκε. Εγώ έχασα τα σφαλματα του γιου της, δεν βελησα να μνησικακήσω για τη θανάσιμη προσβολή που μου εκανε και συλλογισηκα μονο τη λύπη της και την απελπισία της. Προσφέρθηκα σ' αυτήν, προτεινοντάς της να γίνω κορη της κι' αυτή ουτε μου απαντησε καν!... Ε, αφού το θέλει έτσι, θα της αποδειξω ότι μπορω να εύτυχίσω και μακριά της».

Ήταν ακριβώς η εποχή, που ο δόν Ζοζέ ντε Σάντα Κρούς, είχε αρχίσει να μιλη με υπαινιγμούς για το γαμο του Χριστιανού και της Ναδίνας που τόσο τον επιθυμούσε.

Η Ναδίνα, κυριευμένη πια από την όρη γή της, ήθελε τώρα να παντρευτεί, να παντρευτεί όσο το δυνατόν γρηγορώτερα. Κι' ουτε την έμελλε καθόλου αν θα παντρευόταν ο Χριστιανό ντε Ροσβέλ η όποιονόηποτε άλλον.

Η σιωπή της Παυλίνας την έθιγε βαθύτατα κι' ήθελε να της αποδείξει έτσι ότι η προδοσία του γιου της δεν της είχε στοιχίσει καθόλου, αφού, άμεσα μετά τον θάνατο του, μπορούσε και παντρευόταν έναν άλλο.

Λοιπόν, θείε μου, είπε στο δόν Ζοζέ μία μέρα που έκεινος έπέμενε περισσότερο, έστω, θα σας υπακούσω... Θα παντρευτώ τον κόμητα Χριστιανό ντε Ροσβέλ, υπό τον όρον όμως ότι προηγουμένως θα εξηγηθώ μπροστά σας μαζί του. Και αν, αφού εκείνος μ' άκούση, επιμένει ακόμα να με παντρευτεί, θα γίνω κόμησησα ντε Ροσβέλ.

Ο δόν Ζοζέ της άνοιξε την άγκαλιά του.

— Α! χρυση μου κόρη! φώναξε με χαρά. Δεν ξέρεις ποσο εύτυχισμένος με κάνεις!... Ποσο θα χαρή κι' ο φτωχός Χριστιανός!... Τρέχω, τρέχω γρήγορα να τον βρώ και να του μιλήσω για τη μεγάλη εύτυχία του...

Επειτα από λίγες στιγμές, ο δόν Ζοζέ ξαναγύρισε κοντά στην άνεψία του μαζί με το Χριστιανό ντε Ροσβέλ.

Σε δέχεται ως σύζυγό της, αγαπητέ μου! φώναξε ως γέρο θεός, έξαλλος από τη χαρά του. Τι εύτυχισμένος που είμαι, αλήθεια, που βλέπω να πραγματοποιείται το ώραιότερο όνειρό μου.

Με συγχωρείτε, θείε μου! τον διέκοψε η Ναδίνα. Βιστήκατε πολύ, μου φαίνεται... Σας είπα ότι προηγουμένως θέλω να δώσω μερικες εξηγήσεις στον κ. ντε Ροσβέλ... Πιθανόν οι εξηγήσεις αυτές να τον κάνουν ν' αλλάξει γνώμη...

Μιλήστε και μη φοβάστε, δεσποινίς, είπε ο Χριστιανός, υποκλινόμενος έλαφρά... Ένα πλάσμα άγνό κι' εύγενικό σαν εσάς, δεν μπορεί παρὰ μόνο σκέψει

υψηλές να εκφράση. Σας άκούω σαν ταπεινός δούλος.

Η Ναδίνα που είχε πάρει πια την άποφασί της, έρχισε να λήν, χωρίς κανένα δισταγμό.

Απο τον καιρό που ήμουν ακόμα μικρό κορίτσι, αγαπούσα ένα παιδί που ήταν της ίδιας ηλικίας με μένα... Τον αγαπούσα πολυ περισσότερο απ' ό,τι αγαπάει μία αδελφή τον αδελφό της. Όταν, μεγάλωσε κι' έγινε μνηστήρ μου, το πράγμα μου φάνηκε φυσικότατο, έπειδη ολόκληρη η καρδιά μου άνηκε σ' αυτόν...

Πριν λίγο καιρό, ενώ τους περιμένα αυτόν και τη μητέρα του για να γίνουν οι γάμοι μας, ο μνηστήρ μου πέθανε, αφού προηγουμένως φάνηκε άπιστος σε μένα. Δεν σας κρύβω ότι το απροσδόκητο αυτό δυστύχημα με πλήγωσε βαθεία, μα η καρδιά μου που είναι πολυ εύαίσθητη και περήφανη, δεν συγχωρεί ποτέ όσους της περιφρονούν. Γι' αυτό, ο Όλιβιό Γιάκομπσεν εινε για μένα σήμερα σαν να μην υπήρχε ποτέ!...

Ωστόσο, κύριε ντε Ροσβέλ, σας προειδοποιώ ότι η ψυχή μου που έχει πληγωθεί βαθεία, δεν μπορεί πια να νοιώση έναν καινούργιο έρωτα... Αισθάνομαι, δέβαια, τη μεγαλύτερη ύπόληψη για σας... Μπορεί αργότερα να νοιώσω τρυφερή συμπάθεια... Για έρωτα όμως δεν πρέπει να ελπίζετε καθόλου...

Ο Χριστιανός γονάτισε μπροστά της.

— Ω, δεσποινίς, είπε, εύλογημένη ή ώρα που άκουσα από το στόμα σας αυτά τα λόγια!... Υπάρχει τίποτε καλλίτερο στον κόσμο από την εκτίμησι, από την τρυφερή συμπάθεια, όταν προσφέρωνται από μία καρδιά σαν τη δική σας;...

Ας έχω στην άρχη τα ώραια αυτά αισθήματα και, είμαι βέβαιος, ότι η απέραντη αφοσίωσί μου κι' ο μεγάλος μου έρωτας θα ξυπνήσουν στην καρδιά σας ακόμα πιο γλυκά αισθήματα... Με βλέπετε, είμαι γονατιστός μπροστά σας... Γονατιστός σας παρακαλώ να δεχθήτε να γίνετε σύζυγός μου, σύζυγός μου με καταπληγωμένη έστω την καρδιά, γιατί είμαι βέβαιος ότι θα κατορθώσω να χύσω βάλασμά στίς πληγές της και να τις θεραπεύσω...

Τόσο επιτήδεια έπαιζε το ρόλο του ο Χριστιανός, μίλησε με τόσο συγκίνησι, που στο τέλος, η Ναδίνα άφησε το χέρι της μέσα στο δικό του.

— Έστω, λοιπόν, είπε. Ας γίνη η δοκιμή... Και σας όρκίζομαι ότι κι' αν ακόμα, πρόκειται να μείνη για πάντα κλειστή η καρδιά μου, θα σας είμαι ώστόσο σ' όλη μου τη ζωή ευγνώμων κι' αφοσιωμένη σας φίλη και πιστή σύζυγος...

Η ταξιθέτρια: Περιμένετε!... Αδειάζουν... δύο θέσεις!

(Τού Άρχέλαου)

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

Σε μία γωνιά, ο δόν Ζοζέ εξαιρετικά συγκινημένος, έχυσε άφθονα δάκρυα.

Μετά ένα μήνα έγινε στην Αβάνα ο γάμος του Χριστιανού και της Ναδίνας, χωρίς καμιά πομπή κι' έντελος άθρόα, σύμφωνα με την επιθυμία της Ναδίνας, την οποία δικαιολογούσε ο πρόσφατος θάνατος της μητέρας της.

Σ' ένα χρόνο γεννήθηκε η Τερέζα και τότε η εύτυχία του δόν Ζοζέ δεν είχε πια όρια. Έγινε ο νονός της κι' όσο την έβλεπε να μεγαλώνη την αγαπούσε όσο ποτέ δεν είχε αγαπήσει στον κόσμο.

Η Ναδίνα απεναντίας λίγο καιρό μετά το γάμο της κυριεύθηκε από βαθεία θλίψη κι' απογοητευσί. Είχε διαλυθεί πια μέσα της κάθε ίχνος όργης εναντίον της Παυλίνας και του Όλιβιό και ήταν μεχρι απελπισίας απαρνηγόρητη, γιατί είχε παντρευτεί έναν άντρα που δεν τον αγαπούσε. Ήταν ολοφάνερο, άλλωστε, ότι κι' ο Χριστιανός ντε Ροσβέλ δεν την αγαπούσε κι' ότι την είχε παντρευτεί μονάχα για τα πλούτη της και τα πλούτη που θα κληρονομούσε από το θείο της.

Σχεδόν άμέσως μετά το γάμο του, ο Χριστιανός άρχισε να φέρνεται με ψυχρότητα στη σύζυγό του. Μόλις και μετά βίας της έλεγε μερικες κουβέντες και πάντα εύρισκε κάτι για να την κατηγορήσει. Μπροστά στον δόν Ζοζέ σώπαινε, αλλά όταν έκεινος έλειπε, έδειχνε όλη τη δυστροπία του, προς μεγάλη δυσaréσκεια της Ναδίνας και αυτής ακόμα της μίς Σίμπυλ.

Συχνά, για να ζή όπως ταίριαζε σε ανθρώπους της περιωπής του, καθώς έλεγε, ο Χριστιανός συχναζε στα χαρτοπαίγνια της Αβάνας κι' εκεί έχανε μεγάλα ποσά, ώστε αναγκαζόταν να καταφύγει στο δόν Ζοζέ για να μωρή να πληρώνη τα χρέη του. Εκείνος πλήρωνε χωρίς επιπλήξεις και χωρίς να δείχνη την παραμικρή δυσaréσκεια.

Μά, κατά βάθος όλ' αυτά έβαζαν τον Ζοζέ σε σκέψεις. Μιλούσε τώρα πολυ λίγο και το σπίτι δεν άντηχούσε πια από τα ζωηρά και φαεινά γέλια του, που έδειχναν πως ήταν απ' όλα εύχαριστημένος.

Είσαι τουλάχιστον εσύ εύτυχισμένη; ρώτησε μία μέρα τη Ναδίνα, βλέποντάς την πολυ χλωμή.

Είμαι πολυ εύτυχισμένη, του απάντησε η νέα γυναίκα, που περήφανη καθώς ήταν, ποτέ δεν θα καταδεχόταν να εξομολογήθη τις θλίψεις της.

Σαν παράξενος μαζί σου μου φαίνεται ο Χριστιανός.

Γελίστε... Φαίνεται ψυχρός γιατί έχει ζήσει ίσως σε ψυχρά κλίματα...

Κι' έπειτα πρόσθεσε με σιγαλή φωνή:

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

3ον

Η ταξιθέτρια: Περιμένετε!... Αδειάζουν... δύο θέσεις!

(Τού Άρχέλαου)

3ον

3ον

— Μά πώς μπορώ να παραπονεύμαι, αφού ζω κοντά σε σας και στην Τερέζα μου;...

Η μικρούλα κόρη της μεγάλωνε και γινόταν χαριτωμένη κι' ώραία. 'Ο δόν Ζοζέ δεν άπομακρυνόταν από κοντά της. Λάτρευε τη μικρούλα.

Αλλά ο δόν Ζοζέ ήταν πιά γέρος. Και μία μέρα, καθώς τριγυρνούσε στα χτήματα, τον έπιασε ραγδαία και ξαφνική βροχή και, πριν προφτάσει να προφυλαχτεί, το νερό τον μούσκεψε ολόκληρο. Τό 'ίδιο βράδυ τον έπιασε δυνατός πυρετός κι' έπειτα από όχτώ ημέρες πέθανε!

Η Ναδίνα τον έκλαψε με πόνο. 'Ο Χριστιανός, απεναντίας, έδωσε ένα στεναγμό άνακουφίστως. 'Ηταν πιά καιρός να γίνει δική του η τεραστία περιουσία του Ζοζέ, χάριν της οποίας είχε παντρευτεί κι' είχε περάσει με τόση πλῆξη τρία χρόνια κοντά σε μία γυναίκα που δεν αγαπούσε.

Την άλλη μέρα, μετά την κηδεία του δόν Ζοζέ, ο Χριστιανός άξιώσε να ψάξουν όλα τα χαρτιά του μακαριτη και να βρουν τη διαθήκη του.

Μά τα δεινρά του διαψεύσθηκαν οίκτρα, όταν η διαθήκη βρέθηκε κι' ανοιχτηκε. Ούτε η σύζυγος του, ούτε ο ίδιος κληρονόμος τον δόν Ζοζέ, που έγκατέλειπε όλη του την περιουσία στην Τερέζα, υπό τον όρο να έχη ο πατέρας της την επικαρπία της έφ' όρου ζωής.

Στην Ναδίνα ιδιαίτερος άφηνε τα πατρικά του χτήματα της 'Αβάνας, τα οποία έφεραν τεραστία εισοδήματα.

Η νέα γυναίκα ήταν καταγορευμένη. Δεν ήθελε τίποτε περισσότερο. Αντίθετα, ο Χριστιανός άρχισε να θρίζει και να δασασημάη. Και για να δυσχεράση τη Ναδίνα, που αγαπούσε πολύ την Κούβα, της δήλωσε ότι θα έφευγαν όλοι για να εγκατασταθούν στο Παρίσι, σ' ένα μεγάλο που είχε αγοράσει εκεί ο δόν Ζοζέ την εποχή των γάμων της ανειψιάς του. 'Ετσι κι' έγινε. Κι' η μίς Σίμπυλ, φυσικά, τους ακολούθησε. 'Ηταν άλλωστε τόσο πολύτιμη συντροφιά για τη Ναδίνα.

*

Στο Παρίσι, ο Χριστιανός ρίχτηκε σ' όλες τις διασκεδάσεις και σ' όλες τις τέρψεις. Η Ναδίνα στην αρχή τον συνώδεε παντού για να προλαβαίνει με την παρουσία της τα έρωτικά του σκάνδαλα, που η υπερφανεία της δεν τα άνεχόταν.

Αλλά σε λίγο, η νέα γυναίκα αναγκάστηκε να διακοπή αυτή τη ζωή, γιατί έπρόκειτο να φέρη στον κόσμο το δεύτερο παιδί της και δεν έπρεπε να κουράζεται.

Ένα πρωί, καθώς έκανε τον περιπατό της σε μία άπομνηρ δεινροστοιχία του δασους της Βουλωνς, σπριζόμενη στο μπράτσο της μίς Σίμπυλ, βρέθηκε έξαφνα μπροστά σε μία κυρία με βαρύ πένθος, η οποία περπατούσε άργά, με τον βαθύτερο πόνο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της.

Αμέσως η Ναδίνα έβγαλε μία δυνατή κραυγή και τρέχοντας προς την μαυρορεμένη κυρία, την άγκάλιασε κι' άρχισε να την γεμίζει φιλία.

— 'Ω νουνά μου... νουνά μου!... έπα- νελάμβανε πνιγμένη στους λυγμούς.

Η Παυλίνα Γιάκομπσεν, γιατί αυτή ήταν, κυριευμένη από δυνατή συγκίνησι άρχισε να άνταποδίδη στη βαφτιστικιά της τά φιλία της.

Ένας πάγκος ήταν λίγο πιό πέρα. 'Η- συχα-ήσυχα η δαρώνη — γιατί είχε προσέξει την ενδιαφέρουσα κατάστασι στην οποία βρισκόταν η Ναδίνα — την ώδη- γησε εκεί, και την έβαλε να καθήση. Κά- θησε κι' η ίδια κοντά της. 'Από διάκρισι ή μίς Σίμπυλ άπομακρύνθηκε.

— Ασφαλώς, κόρη μου, άρχισε να λήη η Παυλίνα, θα έχης πολλά παρόμοια μα- ζί μου. Αλλά πρέπει να με συγχωρέσης... 'Ημουν και είμαι ακόμα τόσο δυστυχι- σμένη!...

Κι' άμέσως, χωρίς να δώση καιρό στη Ναδίνα ν' άπαντήση, πρόσθεσε:

— 'Ημουν τρελλή έναν ολόκληρο χρό-

νο:... 'Α! εκείνοι που μου ξανάδωσαν το λογικό μου μου πρόσφεραν μία πολύ ά- σχημη ύπηρεσία.

Και άρχισε πάλι να κλαίη.

Η Ναδίνα την άγκάλιασε και της εί- πε κλαίγοντας επίσης:

— Νουνά μου, χρυσή μου νουνά, για- τί να μην είμαι κοντά σου να σε περι- ποιηθώ;

Η δαρώνη Γιάκομπσεν εξακολούθησε:

— 'Όταν μου επέτρεψαν ν' άσχοληθώ πάλι με τις υποθέσεις μου, βρήκα τις έ- πιστολές που μου έγραψες άμέσως μετά το δυστύχημά μου... Πόσο συγκινήθηκα απ' την καλωσύνη σου, έγω που τίποτα πιά δεν με συγκινεί!... 'Ηθελες να γί- νης κόρη μου, αγαπημένη μου μικρούλα... Και λησμονούσες την ανέξηγητη άπιστία του 'Ολιδιό για ν' αφιερώθης σε μένα... Ξέρεις πόσο ώραία και ύψηλη ήταν η ά- πόφασί σου αυτή, Ναδίνα μου;... Κι' ή- μουν έτοιμη, όχι μόνο να τη δεχτώ, άλ- λα να φύγω άμέσως και ναρθώ να σε συναντήσω. Τη στιγμή όμως που έτοιμα- ζόμουν να πραγματοποιήσω το σχέδιό μου, έμαθα τυχαία πως είχες παντρευτεί και ήσουν πιά μητέρα... Τότε θυσιστηκα στη μοναξιά μου και στην άπελπισία, μη νοιώ- θοντας τον έαυτό μου ικανό να διαταρά- ξη την οικογενειακή σου ευτυχία...

Η Παυλίνα έγειρε το κεφάλι της. Τα δάκρυά της κυλούσαν άβθονα.

Η Ναδίνα έκλεισε κι' αυτή, συγκινημέ- νη θαυμάτα από την άπελπισία της Παυ- λίνας που την θεωρούσε σαν δεύτερη μη- τέρα της.

Έξαφνα η Παυλίνα σκούπισε τα μάτια της και τη ρώτησε:

— 'Εσύ είσαι τουλάχιστον ευτυχισμένη; Η Ναδίνα χαμήλωσε το κεφάλι της και ψιθύρισε με σιγανή φωνή:

— 'Αλλοίμονο! Η καρδιά μου που δό- θηκε μία φορά, δεν πόρεσε να δοθῇ πάλι. 'Ετσι, είτε γιατί δεν βρήκε σ' εμέ-

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΔΕΡΜΑ

Η σύζυγος ενός Γερμανού κοσμηματο- πώλη εμφανίστηκε εόντως σε μία δεξί- ωσι, μ' ένα κόσμημα στο ντεκολτέ της, σπριζόμενο έπάνω στο... δέρμα του σώ- ματός της. 'Αν και πολλοί θέλησαν να μούθουν το «μυστικό» αυτό, η κάτοχος του άρνήθηκε να το άποκαλύψη. Αρκέτη- κε μόνο να βγάλη το «κόσμημα και να το ξανατοποθετήση με μεγάλη εύκολία σε διάφορα σημεία του σώματός της. Το άποτέλεσμα ήταν να λάβη η κυρία αυτή, δυό μέρες μετά τη δεξίωσι, τρία τηλεγραφήματα 'Αμερικανών κοσμηματο- πωλών, που της προσφέρουν χιλιάδες δολάρια για το προνόμιο της εύρεσι- τεχνίας.

να τον έρωτα που έπιθυμούσε να βοή στη σύζυγό του, είτε για άλλους λόγους, ο σύζυγός μου δεν μ' άγάπησε...

Και γρήγορα έσπευσε να προσθέσει: — Άλλα έχω μία κόρη, την Τερέζα, την οποία λατρεύω... Σε λίγο μάλιστα θ' άποκτήσω και άλλο παιδί... Μία γυναίκα, όταν ο Θεός της στέλνη τέτοιες εύτυχίες, πρέπει να είναι ευχαριστημένη από την τύχη της.

Η κ. Γιάκομπσεν, καταλαβαίνοντας ότι βρισκόταν μπρος σε μία γυναίκα άπελ- πισμένη, αλλά πολύ γενναία στην άπελπι- σία της, δεν είπε τίποτε.

Και η Ναδίνα εξακολούθησε:

— Θα μου επιτρέπετε άρχωμαι καμμία φορά και να σας φέρνω και την κορη μου; Πόσο θα χαϊρόμουν, νουνά μου, αν έβλεπα ότι την αγαπάτε λίγο!

— Νόμιζα ότι η καρδιά μου ήταν νε- κρή πιά για όλα τ' ανθρώπινα, άποκρίθη- κε η Παυλίνα. Μά η χαρά που έννοιωσα όταν σε φίλησα πρό ολίγου, μ' έκανε να καταλάβω την πλάνη μου... Φέρε μου την κόρη σου... Κι' έσένα που δεν καταρά- στηκες έκείνου που συντρίψε τη ζωή σου, θα σ' αγαπώ, όπως θα σ' αγαπούσα αν ο Θεός με είχε άξιώσει να σε κάνω κόρη μου...

Από τη στιγμή εκείνη, η Ναδίνα δεν έννοιωθε πιά τον έαυτό της έρμιο και μόν- ο, αν κι' ο σύζυγός της την παραμελούσε ολόενα και πιό πολύ.

Τώρα, έννοιωθε πως είχε κοντά της την Παυλίνα, τη γυναίκα με την πληγωμένη, μά μεγάλη καρδιά...

Ο τοκετός της Ναδίνας ήταν πολύ δύ- νηρος, κι' ο έρχομός στον κόσμο του δεύ- τερου παιδιού της — της Φράγκας — λίγο έλειψε να της στοιχίση τη ζωή.

Και όμως ο σύζυγός της ο Χριστιανός υποδέχτηκε τη γέννησι της δεύτερης κό- ρης του μ' αυτά τα λόγια:

— Νά ήταν τουλάχιστον αγόρι! Η κόμηση δεν άξίζει τίποτε... Δεν είναι να περιμένη κανείς τίποτα καλό απ' αυτή...

Τα λόγια του αυτά τα άκουσε η Να- δίνα. Δεν την τάραξαν όμως πολύ, ούτε και χειρότερεψαν την κατάστασι της υγεί- ας της. Αλλά από τότε, μεταξύ αυτής και του συζύγου της, άνοιξε μία θαθεία άδυσ- σος, αδιάβατη!...

*

Από την εποχή εκείνη, η κόμηση Να- δίνα ντε Ροσδελ άπόφευγε να βλέπη πολ- ύ κόσμο. Είχε αφιερώθῇ ολόκληρη στα παιδιά της και βοηθούσε τη μίς Σίμπυλ που είχε αναλάβει την άνατροφή τους.

Δεν έβλεπε παρά μόνο την Παυλίνα Γιάκομπσεν. Η τελευταία πήγαινε και την έπισκεφτόταν μονάχα σε ώρες που ή- ξερε ότι δεν θα συναντούσε εκεί το Χρι- στιανό ντε Ροσδελ, για τον οποίο έννοιω- θε μία άκατανίκητη κι' ανεξήγητη άπο- στροφή.

Έξ άλλου οί δυστυχίες της την είχαν κάνει πολύ εύερέθιστη κι' ήταν συχνά σιωπηλή σαν άγαλμα.

Τα δυό κορίτσια της Ναδίνας, τα αγα- πούσε μέχρι λατρείας, και προπάντων τη Φράγκα.

Έκανε συγχρόνως άπειρες αγαθοεργί- ες, χωρίς έπίδειξι. Η οικογένεια των Μπερτιέ, που τόση καλωσύνη της είχε δεί- ξει όταν ζούσε κοντά στον πατέρα της, εύρισκε άνεξαντλητη ύποστήριξι απ' την Παυλίνα.

Ο γυιός Μπερτιέ, που δεν ήταν άρκε- τά έξυπνος, άποτύγχανε σε ό,τι έπιχειρού- σε. Κι' όμως η Παυλίνα πλήρωνε κάθε φορά όλα τα χρέη του και τον βοηθούσε με νέα ποσά να δημιουργήση καινούργιες έπιχειρήσεις. 'Εκτός αυτού είχε φροντίσει για την εκπαίδευσι και την άποκατάστα- σι όλων των παιδιών των Μπερτιέ.

Πολλές φορές, φωνάζτας απλά ρούχα κάτω απ' τα όποια νόμιζε ότι δύσκολα θα την άναγνώριζε κανείς, έπισκεπτόταν τους φτωχούς και τους άρρώστους στα άθλια σπítια τους και τους βοηθage πλουσιο- πάροχα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ 4. Η συνέχεια.

ΣΤΑ 1437, βροχές, χαλάζι, χιόνια κατέστρεψαν τις έ- σοδείες στη Γαλλία. Πείνα άφόρητη θέριζε τον κόσμο. Και σαν να μην έφταναν όλ' αυτά, ληστοσυμμορίες 'Ατσιγγάνων ρί- μαζαν τον τόπο.

Τις όρδες αυτές των τσιγγάνων τις όδηγούσε ένας πονηρός άνθρω- πος, ο Μπάρο Πάνι, που το δι- σάκκι του ήταν γεμάτο από φαρ- μακερά βότανα, και στη ζώνη του έφερε πάντα δυό μαχαίρια μ' άσημένιες λαβές.

Πραγματικά όμως άρχηγός της ληστοσυμμορίας ήταν μία νέα κι' όμορφη τσιγγάνα, που όλοι την έλεγαν «Πριγκήπισσα της 'Αφρι- κής».

Η νέα αυτή ήταν μία μελαχροινή όμορφή, είκοσιεσσά- ρων περίπου χρόνων. Φορούσε ένα μακρύ χιτώνα, στολισμέ- νον με άργυρα άνθη και στη μέση της μία χρυσή πλατεία ζώνη, που με το σφίξιμό της έκανε να φαντάζη το φειδίσιο σώματίκι της. Τα μαύρα φλογερά της μάτια μαγνήτιζαν ά- μέσως έκείνους, που την κύτταζαν. Η φωνή της ήταν βραχνή κι' εσφύριζε καθώς έδινε από τα σφιγμένα της δόντια, σαν τη φωνή του φειδιού...

Η «Πριγκήπισσα της 'Αφρικής» κι' ο Μπάρο Πάνι τρομο- κρατούσαν τα περίχωρα του Παρισιού, ως την ημέρα που ο πρεβότος (άρχιδικαστής) διάταξε να τους συλλάβουν, με κάθε τρόπο, και να τους κλείσουν στη φυλακή του Σατλέ.

Πραγματικά οί τσιγγάνοι συνελήφθησαν και ρίχτηκαν στη φυλακή σιδεροδέσμιοι.

Όταν την άλλη μέρα η «Πριγκήπισσα» ώδηγήθηκε μπρο- στα στους δικαστάς για ν' άπολογηθῇ (για τούς φόνους, τις κλοπές και τις μαγειές της) άρχισε να τους βρίζει και να μην άπαντήη στις έρωτήσεις τους.

Οί δικασταί, για να την εξαναγκάσουν να ό- μολόγηση, μεταχειρίστηκαν βία. 'Εβγαλαν το χι- τώνα της και είδαν τότε στο στήθος της κεντημένη τη μαγική σφραγίδα του Σολομώντος.

Έπειτα την έδεσαν σφιχτά σ' ένα μεγάλο στρι- ποδο και της έχυσαν ένα κουβά παγωμένο νερό. Η «Πριγκήπισσα της 'Αφρικής» ύποσχεθηκε τό- τε ότι θα όμολογούσε τα πάντα.

Μά όταν την έπηγαν στην κουζίνα για να ζεσταθῇ, έχωσε τα δένενα μαλλιά της στο στόμα της και δεν έννοούσε και πάλι να πῇ λέξι.

Την ξανάδεσαν τότε σ' ένα στρίποδο, κι' άρχισαν και πάλι να καταβρέχουν το ύπτεροχο γυμνό της σώμα με παγωμένο νερό.

Η «Πριγκήπισσα», με δάκρυα στα μά-τια, παρακάλεσε να τη λύσουν, να την ά- φήσουν να φορέση το χιτώνα της, και θα έλεγε πιά όλη την αλήθεια.

Έτσι κι' έγινε. Συγχρόνως οί δικα- σταί της είπαν ότι ο Μπάρο Πάνι κι' οί σύντροφοί του είχαν διαμελισθῇ και δεν θα κέρδιζε τίποτε αν σιωπούσε πάλι ή αν έ- λεγε ψέμματα.

Η όμορφη Τσιγγάνα, όταν άκουσε τα λόγια αυτά εξαγριώθηκε, άρχισε να φω- ναζή με λύσσα και να φοβερίζη τους πάντας ότι θα τους έκδικηθῇ με τα μάνια της.

Και ξαφνικά, πριν προφτάση κανείς να την κρατήση, ώρμησε κοντά σε δυό δικαστάς και με τα χέρια της τους άγγιξε στο λαιμό και στην καρδιά.

Έπειτα, καθώς την έδεσαν πάλι, τούς είπε ότι θα τους βασάνιζε τη νύχτα φρικτή άγωνία κι' ότι, στο τέλος θα τους στραγγάλιζαν.

Σε λίγο, όμως, άρχισε πάλι να κλαίη φωνά- ζοντας το συντρόφο της, τον Μπάρο Πάνι.

Τέλος, εξαντλημένη πιά, όμολόγησε ότι είχε λεηλατήσει τη Μονμάρτη, το Σαντιγύ, ότι είχε κλέψει μοναστήρια και πανδοχεία κι' είχε ρί- ξει φαρμακερά βότανα στο νερό πηγαδιών, απ' το όποιο έπιναν άνθρωποι και ζώα...

Ύστερ' από τις όμολογίες της αυτές, οί δι- κασταί καταδίκασαν την «Πριγκήπισσα της 'Α- φρικής» να ταφή ζωντανή.

Τη νύχτα όμως εκείνη, οί δυό δικασταί, τούς όποιους η όμορφη τσιγγάνα είχε άγγίξει με τα χέρια της, ζήτησαν τα μεσάνυχτα κι' άρ- χισαν να ξεφονιάζουν σπαραχτικά, γιατί έννοιωθαν άβάστα- χτους πόνους στην καρδιά. 'Ως τα δημερώματα στριφογύρι- ζαν στα κρεβάτια τους σαν κολασμένοι. Κι' όταν μπήκαν οί ύπηρετες τους, τούς βρήκαν κατάχλωμους και μαζεμένους

Η πεντάμορφη τσιγγάνα

μία τέτοια εξωτική όμορφη τρελλάθηκε από έρωτα και άπο- φάσισε να τη σώση.

Πλήρωσε, λοιπόν, το βασανιστή για να βασανισή την πανέμορφη τσιγγάνα ψεύτικα και να του την παραδώση πάλι όμορφη και γερή όπως πρώτα.

Έτσι, ο Κασμαρέ, όταν ο βασανιστής τελείωσε τα ψεύ- τικα βασανιστήρια, ώδηγησε τη νέα στο δημιο, τον πλήρω- σε κι' αυτόν και την έκρυψαν σ' έναν παλιό τάφο, αντί να τη θάψουν. Και τα μεσάνυχτα πήγε και την έλευθέρωσε...

Το πρωί οί δυό δικασταί του Σατλέ βρέθηκαν σφαγμένοι στα δωμάτιά τους!...

Όλοι ύποψιάστηκαν την «Πριγκήπισσα της 'Αφρικής». Κι' όταν ανακάλυψαν ότι ο τάφος της ήταν άδειος, ζήτησαν να βρουν τον Κασμαρέ. 'Ο δικαστικός όμως γραμματέας είχε εξαφανισθῇ επίσης.

Ο πρεβότος διάταξε τότε να γίνουν έρευνες παντού. Σε δυό μέρες ο Κασμαρέ κι' η «Πριγ- κήπισσα της 'Αφρικής» συνελήφθησαν σ' ένα πανδοχείο, στις όχθες του Σηκουάνα.

Και το χρονικό άναφέρει:

«Στις 13 'Ιανουαρίου του 1438 ο κυρ- 'Αλέξανδρος Κασμαρέ, δικαστικός γραμ- ματέας, ώδηγήθηκε στην πλατεία της Πα- ναγίας και διαμελίσθηκε. Την ίδια μέρα, η «Πριγκήπισσα της 'Αφρικής», η πανέ- μορφη τσιγγάνα, δέθηκε σ' έναν κορμό δέν- τρου, στο δάσος του Φονταινεμπλώ, για να κατασπαράχτη απ' τούς λύκους...»

Οί δικασταί, για να την εξαναγκάσουν να όμολογήση, μεταχειρί- σθηκαν βία, βγάζοντάς της το χιτώνα...

Σίρλεϋ Τέμπλ — Μπέττυ Γκράιημ — Τζίντσερ Ρότσερς.

Τέσσερες βεντέγκες μιλούν για την όμορφιά

«Δεν υπάρχουν άσχημες γυναίκες!»

«Δεν υπάρχουν άσχημες γυναίκες, τόνισε σε μία τελευταία συνέντευξή της η Μπέττυ Γκράιημ. Υπάρχουν μόνο γυναίκες που φροντίζουν για την όμορφιά τους, κι άλλες που την παραμελούν. Κατά τη γνώμη μου, κάθε γυναίκα που ή φύσις δεν την έκαμε τέρας, μπορεί να είναι γοητευτική. Αρκεί να το θέληση πραγματικά και να το επιδιώξει μ' επιμονή και σύστημα. Δεν έχω ιδιαίτερα μυστικά καλλονής. Μπορώ όμως, να σας φανερώσω τις δυο «βασικές» της ωμορφιάς μου: Η μία είναι το στομάχι μου κι η άλλη τα νύχια μου. Φροντίζω, ωστόσο, να μην... απασχολούμαι ποτέ μαζί τους! Μην το πάρετε για παραδοξολογία. Νομίζω πως κάθε γυναίκα πρέπει να κάνει το ίδιο. Να μη βρίσκεται στην ανάγκη ν' απασχοληθεί με αυτά. Κι' αυτό επιτυγχάνεται όταν στομάχι και νύχια λειτουργούν κανονικά. Κακό στομάχι και νύχια τσακισμένα είναι οι δυο υπαίτιοι κι' επικίνδυνοι έγχροϊ της όμορφιάς και της γοητείας της γυναίκας».

Τι συμβουλεύει η Τζίντσερ Ρότσερς

1.— Φροντίστε να μην πλήττετε ποτέ. Πρέπει να έχετε πολλές ασχολίες και να βρίσκετε σ' όλες ένδιαφέρον. Η γυναίκα που περνάει αδιάφορη έμπρός στα γεγονότα και τις διάφορες εκδηλώσεις της ζωής καταδικάζει τον εαυτό της σε βαθμιαίο μαρασμό. Το να έχετε πολλές ασχολίες δεν σημαίνει, όμως, ότι πρέπει να καταντήσετε νευρικόσπαστο. Μ' όλους τους μόχθους του επαγγέλματός μου, βρίσκω πάντοτε τον καιρό να διαβάω. Ασχολούμαι επίσης με τη ζωγραφική και την γλυπτική. Έτσι, δεν πλήττω ποτέ κι

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών, σχίσιμο, κάψιμο, σκαρφαλάγμα, έμφαρμένοι καβόλλοι, διορθώνονται δι' ύφανσως παρ' ειδικού τεχνίτου σπουδασάντος εις το έξωτερικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλτά και' καμπανίνες. Ραφείον «ΝΕΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ». Δόρου 5γ' (Ιον πάτωμα, Άδελφοί Λώλη. Τηλ. 55-314

περισσότερες φορές την ήμερα μπορείτε. Η άγαπημένη άσκησις της Σίρλεϋ Τέμπλ είναι η ακόλουθη:

Τεντώνει όσο πιο πολύ μπορεί τα χέρια της, κρατώντας μία πετσέτα, και κατόπιν τα σηκώνει πάνω από το κεφάλι της, ενώ ταυτόχρονα λυγίζει το σώμα της δεξιά κι' αριστερά.

Τά τρία παραγγέλματα της Έστερ Ουίλλιαμς

Η γυναίκα που θέλει να είναι «γυναίκα», υποστηρίζει η δημοφιλής βεντέττα, οποιαδήποτε κι' αν είναι η ηλικία της, πρέπει να έχη συγκεντρωμένη διαρκώς την προσοχή της σε τρία πράγματα: Στο να προβλέπη, στο να διατηρή και στο να επιβραδύνη. Κι' αυτή ακόμην ή νέα των 20 χρόνων έχει να προβλέψη πολλά πράγματα, να διατηρήσει περισσότερα και να επιβραδύνη ένα σωρό άλλα. Το ίδιο ισχύει και για τη σαραντάρα ή την πενηντάρα.

Η Έστερ Ουίλλιαμς συνιστά, έξ' άλλου, τον χυμό του λεμονιού χωρίς ζάχαρη. Αν πίνετε το ζουμε μισού λεμονιού το πρωί κι' άλλου μισού το βράδυ, λέει, θα διατηρήσετε πάντοτε δροσερή κι' απαλή την επιδερμίδα σας.

Συμβουλές για τις κυρίες

Το χλιαρό αλάτονερο ξεκουράζει τα μάτια και εξαφανίζει τη φλόγωση. Θα βάλετε 15 γραμμάρια αλάτι μέσα σ' ένα λίτρο νερού και θα το χρησιμοποιήσετε βουτώντας σ' αυτό ένα βαμπακί.

Η προσθήκη ενός εκχύματος τίλλιου στο λουτρό σας έπενεργεί ως κατευναστικό του νευρικού συστήματος. Οι αναλογίες είναι οι ακόλουθες: 00 γρμ. τίλλιου μέσα σε 5 λίτρα νερού. Αφού το φιλτράρετε, θα το ρίψετε μέσα στο νερό του μπάνιου σας.

Για να διατηρήσετε απαλές τις παλάμες των χεριών σας, πρέπει να τις πλένετε συχνά με μία διάλυσι βόρακος.

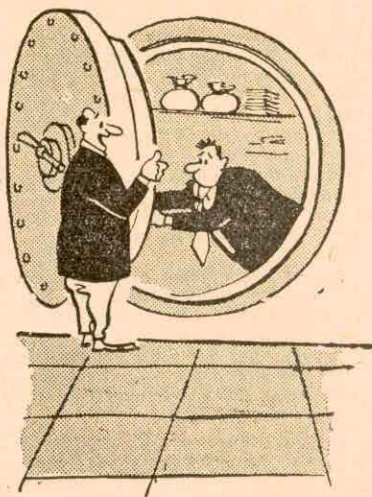
Αν το έπάνω μέρος της μύτης σας είναι χοντροφτιαγμένο, περάστε μ' ένα σκούρο κραγιόν τα έπάνω βλέφαρα και τα ματωσίνορα. Έτσι, η μύτη σας θα φανή πιο λεπτή.

Αν έχετε πολύ στρογγυλό πρόσωπο, βάλετε το ρουζ πολύ ψηλά, προς το μέρος των κροτάφων. Θα προχωρήσετε από κεί προς τα κάτω, σβύνοντάς το βαθμιαία. Το ρουζ αυτό θ' άπλωθ' όσο το δυνατόν προς το πίσω μέρος του προσώπου, σε τρόπο που να περάση σύρριζα στα μάλα, χωρίς να τα θίξει.

Αν τα φρυδιά σας είναι πολύ πυκνά κι' έξογκωμένα, περάστε μία λεπτή γραμμή μ' ένα σκούρο κραγιόν πάνω από το τόξο, του σχηματίζουν τα ματωσίνορα.

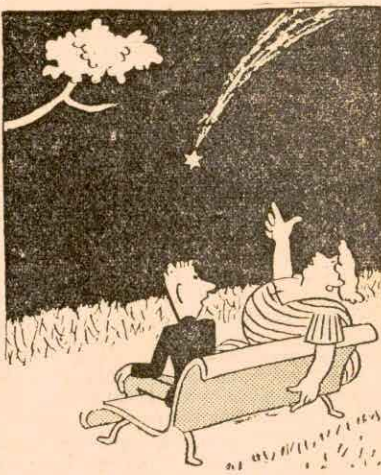
Την άπλη αυτή άσκησις πρέπει να την κάνετε όσες

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σέ εικόνες

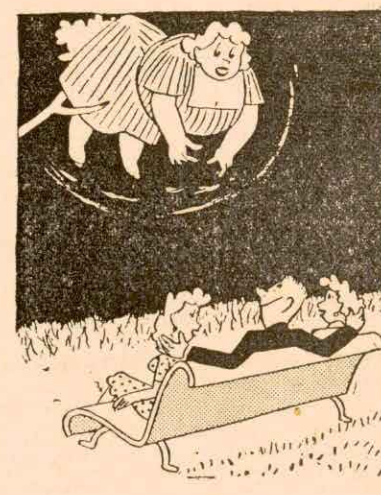

ΣΤΑ ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΑ

— Έδώ ήσουν, μαρέ, τόσες ήμερες;... Κι' έμεις νομίσαμε ότι είχες πάρει την άδειά σου!...

Έκει εν η: Άχ! Ένας διάττων! Ζήτησε κάτι και θα γίνη άμέσως!...

Έκει εν ος: Ζήτησα!...

Ο Ιούνιος

Χρονολογικά, ιστορικά, λαογραφικά του μηνός

Ιούνιος: Η πύλη του καλοκαιριού! Ο μήνας που ο αγρότης αρχίζει να χαίρεται τους καρπούς των κόπων και των ελξόδων του, που η νεολαία των σχολείων αγωνιά για τις εξετάσεις, που οι φυσιολάτρες απολαμβάνουν τη χαρά των εξορμήσεών τους. Και ο μήνας — αλλοίμονο! — που οι Άθηναίοι λαχταρούν για δροσιά, για νερό και για παγο!

Στα χωράφια τα στάχυα δόλχουσα και μετωμένα καρπερούν το δρεπάνι του γεωργού. Στα περιβόλια ώριμάζουν τα φρούτα και γέρνουν τα κλωνιά των δέντρων τους κατάφορτα από χρυσούς, πορφυρούς καρπούς — ευλογία Θεού, δώρα της ελληνικής γης!

Ο Ιούνιος είναι ο έκτος του συγχρόνου ήμερολογίου και έχει 30 ήμερες.

Στο ρωμαϊκό ήμερολόγιο — προτού το μεταρρυθμίση ο Ιούλιος Καίσαρ — ο Ιούνιος κατείχε την τετάρτη θέση στους μήνες του έτους, που άρχιζε από τον Μάρτιο.

Οι Ρωμαίοι είχαν αφιερώσει και ονομάσει το μήνα αυτόν προς τιμήν της θεάς τους Γιούνον (Junon) που ήταν αντίστοιχη προς την αρχαία ελληνική θεά Ήρα.

Ο Ιούνιος αντίστοιχεί περίπου προς το μήνα του αρχαίου αττικού ήμερολογίου Σκιορφοριώνα (18 Ιουνίου — 16 Ιουλίου).

Κατά τον μήνα αυτόν ο ήλιος διανύει τον ζωδιακό άστερισμό του Καρκίνου.

Στις 21 Ιουνίου γίνεται το θερινό ήλιοστάσιο, όποτε η ήμερα παίρνει τη μεγαλύτερη διάρκεια της στο βόρειο ημισφαίριο της γης.

Τότε παρατηρείται και το έξης παραόξος φαινόμενο: Στόν τροπικό κύκλο του πλάτους της γης — ακριβώς στην 23ο 28' μοίρα — που βρίσκεται στο Άσουάν της Αφρικής — αν στήση κανείς όρθιος ένα στύλο ή ο ίδιος σταθή όρθιος, δεν βλέπει διόλου τη σκιά του!

Όπως παραδέχεται η αστρολογία, οι άντρες που γεννήθηκαν κατά τον Ιούνιο είναι ζωηροί, ευαίσθητοι και αγαπούν κάθε τι ωραίο. Μά είναι σ' όλα τους υπερόβολοι, έριστικοί κι' έχουν μεγάλο πείσμα. Η περηφάνεια τους φτάνει ως τον έγωισμό κι' έχουν πολλές ιδιοτροπίες. Οι γυναίκες, οι γεννημένες τον Ιούνιο, είναι πολύ ωραίες, με θερμή ιδιοσυγκρασία, κοσμηκές και αγαπούν πολύ τις διασκεδάσεις. Είναι επίσης φιλάρεσκες και ιδιότροπες, αλλά ως σύζυγοι πολύ καλές, φροντίζουν το νοικοκυριό τους και άφοσιώνονται στην οικογένειά τους.

Τον μήνα αυτόν αρχίζει ο θερισμός των σιτηρών και η συγκομιδή όσπρίων. Μεταφτευούνται διάφορα λαχανικά, σπέρνονται φυτά και κλαδεύονται τα όπωροφόρα δέντρα. Στ' αμπέλια κάνουν ναράκωματα, ψεκάζουν τα κλήματα για το σκουλήκι και τα κορφολόγους. Επίσης γίνονται σκαλίσματα στις μπαμπακοφυ-

ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΦΑΚΙΔΕΣ, ΑΚΜΗ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΕΙΣ, ΜΠΙΜΠΚΙΑ. Ριζική, ταχεία εξαφάνιση. Ειδική θεραπεία δια ξανάνειν με προσώπου Πανάδες ταιχόπτη, ριζίδες, άγγελιώματα στίγματα κύλες κλπ. Ιατρός ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ 655 Β. Πλατεία 12 άριθ. τηλέφων. 33-039. ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

τέες και βοτάνισμα των καλοκαιρινών φυτών. Περιποιούνται ιδιαίτερα την ελιά, ποτίζουν τα όπωροφόρα και κορφολόγους τις μηλιές και τις άχλαδιές. Τέλος οι κηπουροί φροντίζουν για το φύτεμα της πατάτας.

Στην ελληνική λαογραφία ο Ιούνιος, από τις διάφορες αγροτικές εργασίες που γίνονται κατά τόπους τον μήνα αυτόν, έχει πάρει ανάλογα προσωνύμια. Γενικότερα ο λαός τον ονομάζει Θερίστη. Στην Άνδρο τον λένε Ο ρ ν ι α σ τ ή, γιατί τότε κρεμούν τους «δρονιούς» στις συκιές για τη γονιμοποίησή τους. Στα Γρεβενά τον αποκαλούν Κ ε ρ α σ ά ρ η, επειδή τον μήνα αυτόν ώριμάζουν και μαζεύονται τα κεράσια.

Τά κυριώτερα έθιμα του μηνός αυτού είναι ο Κλειδόνας και οι «φωτιές τ' άϊ-Γιαννιού», το βράδυ της παραμονής της 24ης Ιουνίου, έορτής του γενεθλίου Ιωάννου του Παροδούμου.

Ο Κλειδόνας γίνεται με τον έξης τρόπο:

Το απόβραδο της παραμονής, 23ης Ιουνίου, μία κοπέλλα από την συντροφιά των κοριτσιών και των νέων παίρνει ένα πλατύστρομο σταμνί ή άλλο πηλίνο δοχείο και άμιλητη πηγαίνει στη βρύση ή στο πηγάδι, παίρνει νερό και άμιλητη γυρίζει στο μέρος όπου θα γίνη ο κλειδόνας. Έκει τότε μαζεύονται οι νέες κι' οι νέοι και μέσα στο δοχείο με το άμιλητο νερό ρίχνουν καθένας το «ριζικάρι» του, δηλαδή ένα αντίκειμενο τ' άτομικού τους στολισμού, κατά προτίμηση χρυσό, όπως λ.χ. δαχτυλίδι, σκουλαρίκι, βραχιόλι, καδένα, πόρπη κ. ά.

Όταν τα ρίξουν όλοι, σκεπάζεται το δοχείο και το τοποθετούν ψηλά σε τράτασα ή σε μπαλκόνι του σπιτιού, για «να το μελετήσουν τ' άστρα», δηλ τη νύχτα.

Την άλλη ήμερα, μετά την έκκλησία, μαζεύεται πάλι όλη η συντροφιά και άφου κάνουν το σταυρό τους, άνοίγουν το δοχείο και καθόταν γύρω-γύρω. Τότε φέρνουν ένα παιδάκι, και τραβάει τα διάφορα είδη. Μιά άπ' τις γυναίκες, σε κάθε είδος, λέει κι' ένα δίστιχο, έρωτικό ή σατιρικό, για τη νέα στην όποία άνήκει το ριζικάρι.

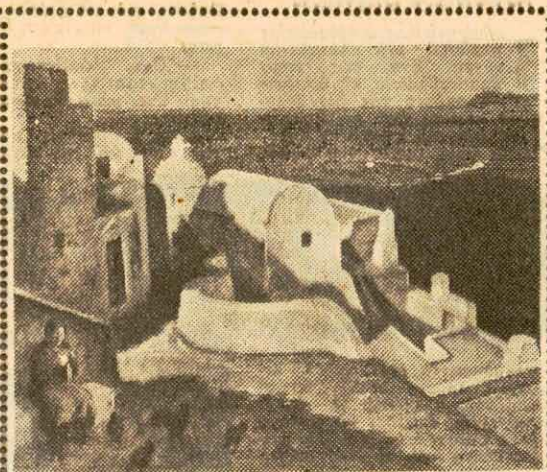
Τις φωτιές του άϊ-Γιαννιού, πάλι, —υπόλειμμα άσφαλώς πρωτογόνων πυρολατρικών έθιμων— τις ανάβουν για «γούρι», για να εξορκιστούν με την εξαγινιστική φλόγα όλα τα κακά πνεύματα και να κρατηθούν μακριά οι άρρώστες.

Στο νησί Πασαμάνης της Προκονήσου (στη θάλασσα του Μαρμαρά) τα παιδιά πηδούν τις φωτιές του άϊ-Γιαννιού φορώντας στο λαιμό το ξεραμένο στεφάνι της Πρωτομαγιάς και λέγοντας το έξης δίστιχο:

Όξω ψύλλοι και κοριοί και μεγάλοι παντικαί!

Και με το στεφάνι αυτό, όταν σβύσουν πιά οι φωτιές, τρέχουν στην παραλία και κάνουν το πρώτο τους καλοκαιρινό μπάνιο.

Ανάμεσα στις παροιμίες του ελληνικού λαού, που αναφέρονται στον Ιούνιο, γνωστότερες είναι οι έξης: Από το θερό ως στις έλιες, δεν απολείπουν οι δουλειές. — Όσρος, τρύγος, πόλεμος. — Το Γιούνη άφηνουν το δρεπάνι, για να σπείρουν το ραπάνι. — Τζιτζίκας έλάλησε, μαύρη ρώγα γυάλισε. — Τζιτζίκας έλάλησε, πάρτε τα δρεπάνια σας. — Μη σας γελάση ο υπάκουος και το χελιδονάκι: αν δε λαλήση τζιτζίκας δεν είν' καλοκαιράκι!

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

«Πάνω μεριά» της Σάντορινης: Ένας χαρακτηριστικός πίνακας από την έκθεση του ζωγράφου Γ. Συρίγου, που συνεχίζεται με έπιτυχία στην αίθουσα του «Παρνασσού».

ΕΙΝΕ 3 ΧΡΟΝΩΝ ΚΑΙ ΖΥΓΙΖΕΙ 50 ΚΙΛΑ

Ο μικρός Χιντετάκα Κοντάμα, ηλικίας μόλις 3 χρόνων είναι κιόλας διάσημος στην Ιαπωνία. Πρό ενός έτους είχε βάρος 36 κιλά και πρό ήμερών, που γιόρτασε την τρίτη επέτειο των γενεθλίων του ζύγισε ακριβώς 50 κιλά. Ο Χιντετάκα έχει πολλούς φίλους αλλά δυσκολεύεται κάπως να παίξη μαζί τους. Η φωτογραφία μας δείχνει τί γίνεται όταν παίξη κουβία. Αυτός μόνος κάθεται από το ένα μέρος, ενώ τέσσερες φίλοι του αποτελούν το αντίπαρο!

ΠΟΔΗΛΑΤΗΣ — ΡΟΜΠΟΤ

Φαντασθήτε την κατάληξη των κατοίκων του Μπρίστολ, όταν είδαν μία μέρα στους δρόμους της πόλεως να κυκλοφορή ο μηχανικός αυτός ποδηλάτης. Πρόκειται περί ενός ρομπότ, του «Πύναμο Τζον», όπως το ονόμασαν οι κατασκευαστάι του, σπουδαστάι της σχολής μηχανολόγων του Πανεπιστημίου του Μπρίστολ.

K. M.

Ιστορικό διήγημα

Η Αίμε ντε Κρουά - Μαρί είχε περάσει μια φαιατική νύχτα. Ένα σφοδρό κακό προσηγορία της βασανίζαν κι η σκέψις της δεν έβρισκε ούτε στιγμή από το Ρομπέρ ντε Ανζέβιλ, το μυστήριο της. Ήταν στις αρχές του 1794.

ΔΙΠΛΗ ΘΥΣΙΑ

Η τρομοκρατία είχε απλωθεί σ' όλη τη Γαλλία. Αλλά από τ' άλλο μέρος, η μοναρχική αντίδραση είχε αρχίσει να παίρνει μεγάλες διαστάσεις στη Βανδία, τη Βρετανία και τη Νορμανδία. Ο Ρομπέρ ντε Ανζέβιλ είχε προσχωρήσει από τους πρώτους στη μοναρχική κίνηση κι έκτελλε χρέη συνδέσμου μεταξύ των διαφόρων ομάδων των Σοτάν, που ήταν σκορπισμένες παντού.

Τού κάκου οι δημοκρατικοί προσπαθούσαν ν' ανακαλύψουν τα ίχνη του και τα τόν πιάσαν. Κατάφεραν πάντα να ξεφύγει από τα χέρια τους την τελευταία στιγμή.

Αλλά από κάμποσο καιρό, η επαγρυπνήσις είχε γίνει πιο ασήπτη. Κι ο Ρομπέρ είχε ξηλώσει δόκιμους δδωμάδες να επισκευθεί την Αίμε στον πύργο της, όπως έκανε πάντα, μ' όλους τους κινδύνους που διέτρεχε.

Η νέα ήταν πολύ ανήσυχη γι' αυτό. Αλλά δεν τολμούσε να ρωτήσει κανένα, από φόβο μήπως εκθέσει σε κίνδυνο το μυστήριό της.

Μ' όλο που η Επανάσταση είχε απλωθεί παντού κι οι περισσότεροι ευγενείς είχαν φύγει στο εξωτερικό ή κρυβόνταν, η Αίμε εξακολουθούσε να ζή πάντα στον πατρογονικό πύργο της, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα. Κανείς, άλλωστε, δεν την είχε ενοχλήσει ως τότε. Γιατί την αγαπούσαν όλοι στην περιοχή και της συγχωρούσαν την αριστοκρατική καταγωγή της. Κι εκτός απ' αυτό, η νεαρή υποκόμηση είχε έναν ισχυρό προστάτη στο πρόσωπο του Σαν Μπερανζέ, που διοικούσε τη δημοκρατική φρουρά της Κάν.

Η μητέρα της Αίμης είχε πεθάνει φέροντας την στον κόσμο. Κι ο πατέρας της την είχε εμπιστευθεί σε μια γεροδεμένη χωρική, που την ανάθρεψε μαζί μ' ένα παιδάκι που είχε τότε στην αγκαλιά.

Αυτή η χωρική δεν ήταν άλλη από τη μητέρα του Ζάν. Τα δυο παιδιά είχαν μεγαλώσει μαζί από τότε κι όταν έλασε η Επανάσταση, ο νεαρός Μπερανζέ, που προσχώρησε από την πρώτη στιγμή στους δημοκρατικούς, έκαμε άμεσως γνωστό στους δμοειδούς του, πως η Αίμε δρισκόταν κάτω από την προστασίαν του και πως εκείνος που θα τολμούσε να την πειράξει, θα λογαριαζόταν μαζί του.

Εκείνο το πρωί, η Αίμε είχε σηκωθεί βαρύνουσα και συλλογισμένη από το κρεβάτι της. Αλλά έπειτα από λίγη ώρα, καθώς σιγίριζε το δωμάτιό της, άκουσε το χαρακτηριστικό σφύριγμα της κουκουδάκιας κάτω από το παρβούρι της.

Ήταν το σύνθημα, που χρησιμοποιούσαν οι βασιλόφρονες, όταν βρίσκονταν στην ανάγκη να ζητήσουν καταφύγιο στον πύργο της.

Η νέα έτρεξε ν' ανοίξει μια μικρή πόρτα που έβλεπε στον κήπο. Ο άνθρωπος που δρισκόταν μπροστά της δεν ήταν άλλος από το Ρομπέρ ντε Ανζέβιλ.

—Οι χωροφύλακες με κυνηγώ-

νε! της είπε μπαίνοντας μέσα. Πρέπει να με κρύψης... Μήπως ανακάλυψε κανείς την κρυψώνα μας;

—Όχι, απάντησε η Αίμε, σφίγγοντάς τον στην αγκαλιά της. Εκεί μέσα θα είσαι ασφαλισμένος.

Αυτή η κρυψώνα, που δρισκόταν πίσω από το τζάκι γυρο-

τικούς φρουρούς.

—Καλημέρα, Ζάν, είπε η νέα, προσπαθώντας να φανη ήρεμη. Πώς ήταν νάρθηκες από δω;

Ο νεαρός αξιωματικός πέρασε μέσα, αφού έγενε στους στρατιώτες που τον συνόδευαν να τον περιμένουν.

—Ανακάλυψα τα ίχνη ενός επικινδύνου εχθρού κι ήρθα να τον φυλλάξω, είπε στη νέα κλείνον-

νε η Δημοκρατία... Άφησε με να περάσω...

Αλλά η Αίμε δρέθηκε μ' ένα πηδύμα μπροστά στο τζάκι.

—Για να περάσης πρέπει να με σκοτώσης πρώτα! απάντησε με σταθερό φωνή.

Ο νεός δίστασε.

—Καλά, είπε σε λίγο. Δεν θα πειράξω τον αγαπημένο σου... Αλλά μ' έναν όρο... Αύριο θα γίνω στο Μπαγιέ η γιορτή της Θεάς του Ορθού Λόγου... Θα παραστήσης αυτή τη Θεά κι είμαι βέβαιος ότι όλοι θα ευχαριστηθούν γι' αυτό.

—Μου προτείνεις, λοιπόν, ν' ατίμασθω, Ζάν;

—Σου προτείνω έναν τρόπο για να σώσης τον αγαπημένο σου, απάντησε ο νεαρός αξιωματικός. Καί σου κάνω αυτή την πρόταση, βέβαιος ότι έτσι προσφέρεις μια μεγάλη υπηρεσία στη Δημοκρατία. Το κέρδος θα είναι πολύ μεγαλύτερο, αν μια παλιά αριστοκράτης, όπως σύ, παραστήσης τη Θεά του Ορθού Λόγου, παρά αν το κεφάλι του ντε Ανζέβιλ πέσει κάτω από το λαιμό της λαιμητόμου.

Η Αίμε σκέφτηκε για μερικάς στιγμές.

—Δέχομαι τον όρο σου, Ζάν, είπε, έπειτα σκύβοντας το κεφάλι της.

Κι όταν έφυγε απ' τον πύργο ο ντε Ανζέβιλ δεν είχε τη δύναμη να του πη τη συμφωνία που κάμνε με τον Ζάν.

Την άλλη μέρα όλοι στο Μπαγιέ μιλούσαν για την Αίμε ντε Κρουά - Μαρί. Οι δημοκρατικοί με ικανοποίησι. Καί κείνοι που είχαν παραμείνει πιστοί στο παλιό καθεστώς με αγανάκτησι κι αποστροφή.

Πέρασαν έξη χρόνια από τότε. Η τρομοκρατία του Ροβεσπιέρου είχε πια καταλυθεί κι ο Βοναπαρτής, ο νέος κυρίαρχος των τυχών της Γαλλίας, είχε επιτρέψει στους παλιούς αριστοκράτες να ξαναγυρίσουν στην πατρίδα τους.

Ο Ρομπέρ ντε Ανζέβιλ, που είχε καταφύγει, στο μεταξύ στην Αγγλία, έφτασε μια μέρα στο Μπαγιέ. Αλλά δεν ήταν μόνος. Συνδευόταν από μια νεαρή Αγγλίδα, που είχε κάμει γυναίκα του κατά την παραμονή του στην Αγγλία.

Η είδηση αυτή δύθηκε σε μεγάλη λύπη την Αίμε, που ζούσε ως τότε με την κρυφή επίδοξη ότι ο αγαπημένος της θα ξαναγύριζε κάποτε για να την οδηγήσει μπροστά στο δαμό της Εκκλησίας... Όλα πια είχαν σωριασθή σ' έρείπια γύρω της... Είχε χάσει την υπόληψή της μεταξύ των ανθρώπων της τάξεώς της, που αγνοώντας για ποιά λόγο είχε δεχτή να εμφανισθή σαν Θεά του Ορθού Λόγου, δεν της είχαν συγχωρήσει ποτέ αυτή την πράξη της. Καί τώρα καθάινε πως, εκτός από την υπολήψη της, είχε χάσει και την αγάπη του ανθρώπου που είχε λατρεύει σ' όλη της τη ζωή...

Έπειτα από μερικάς μέρες, ένα κλειστό αμάξι σταματούσε μπροστά στην πύλη της μονής των Καρμηλιτών του Κάν.

Η Αίμε κατέβηκε απ' αυτό, κρατώντας ένα μεγάλο φαλλίδι στα χέρια της.

Αρχισε τότε να κόβη τα μαλλιά της κι όταν τελείωσε, τα τυλίξε μέσα σ' ένα μεταξωτό φουλάρι, που ο Ρομπέρ ντε Ανζέβιλ είχε ξεχάσει μέσα στην κρυψώνα του πύργου όταν έφυγε την τελευταία φορά από εκεί.

Η Αίμε εμπιστευτικέ αυτό το μικρό δέμα στον αμαξά της, με την έντολή να το παραδώσει στον άνθρωπο που είχε προσδώσει την αγάπη της κι είχε κοιμητιάσει την καρδιά της. Είχε θυσιάσει άλλοτε προς χείριν του την υπόληψή της. Καί τώρα συμπλήρωνε τη θυσία της, πηγαίνοντας να θάψη τα νεύματα και τη ζωή της πίσω από τους θλιβερούς τοίχους αυτού του μοναστηριού...

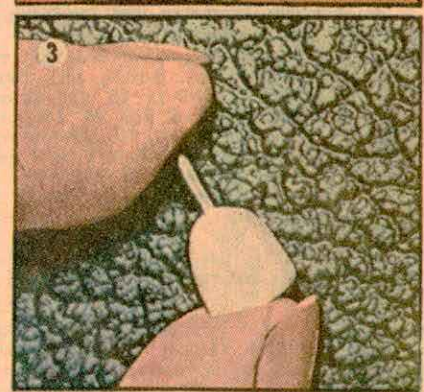
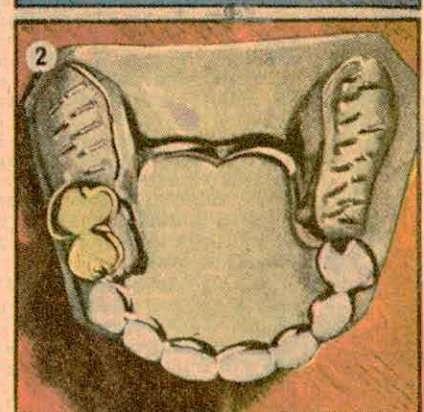
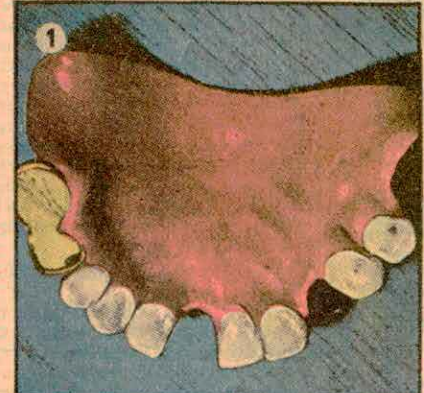
ΜΟΡΙΣ ΣΟΥΛΙΕ

7 ΤΡΟΠΟΙ ΓΙΑ Ν' ΑΝΑΝΕΩΝΕΤΕ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΒΑΣ

Τι επέτυχεν η σύγχρονη τεχνική

ΟΙ βλάβες των δοντιών θεωρήθηκαν ανέκαθεν σαν μεγάλο ατύχημα. Καί γι' αυτό οι άνθρωποι από την παλαιότερη εποχή προσπάθησαν να τις επανορθώσουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Οι Αιγύπτιοι π. χ. αντικαθιστούσαν τα δόντια που έλειπαν με ψευτικά από σκληρό ξύλο κι οι Ρωμαίοι είχαν βρή τον τρόπο να βάζουν χρυσές κορώνες. Κατά τους νεώτερους χρόνους, επινοήθηκαν οι γέφυρες, οι μασέλες κτλ.

Αλλά η τεχνική προοδεύει κάθε μέρα

Διάφοροι τρόποι αντικατάστασης ή επιδιορθώσεως των δοντιών. 1) Η «πρόθεσις». 2) Η «σκελετική πρόθεσις». 3) Το βιδωτό δόντι.

σ' αυτό το κεφάλαιο κι' έπινε διαρκώς νέους τρόπους αντικατάστασεως ή επιδιορθώσεως των δοντιών. Οι κυριώτεροι απ' αυτούς, με τις τελειοποιήσεις που επέτευχθησαν στον καθένα κατά τα τελευταία χρόνια, είναι οι ακόλουθοι έπτά:

1. Η «πρόθεσις»

Η χοντροφτιαγμένη μασέλα, που φορούσαν οι πατέρες μας, άνηκε πια στο παρελθόν. Η καινούργια μασέλα είναι ελαφρή, κομψή κι' εφαρμόζει τελείως πάνω στα ούλα. Τα δόντια κατασκευάζονται από πορσελάνη ή ακρυλική ρητίνη κι' εφαρμόζονται πάνω σε βάσι από βουλκανίτη ή ακρυλική ρητίνη επίσης. Όταν πρέπει ν' αντικατασταθούν μόνον μερικά δόντια κι' όχι όλα, η μασέλα στερεώνεται πάνω στα υπόλοιπα, είτε με μικρά άγκιστρα, είτε με μπίλλιες, που είναι τελείως άορατες.

2. Η «σκελετική πρόθεσις»

Σημαντική πρόοδος αποτελεί η καλυμμένη «σκελετική πρόθεσις», που είναι χωρίς ούρανίσκο και μάς επιτρέπει, συνεπώς, να αισθανώμεθα τη γούστι των τροφών, που οι παλιές μασέλες κι' αυτή άκομη ή ακρυλική περιείχον σε σημαντικό βαθμό. Η σκελετική πρόθεσις γίνεται είτε με χρυσό, είτε με μίγμα άλλων μετάλλων. Το μοναδικό της μειονέκτημα είναι ότι στοιχίζει πολύ ακριβά.

Τόσον η πρώτη οδοντοστοιχία όσον κι' η δεύτερη δεν αφαιρούνται κατά τη νύχτα, όπως ήταν απαραίτητο να γίνεται με τις παλιές μασέλες. Αποφεύγεται έτσι η βαθυστασία παραμόρφωσης των σιαγόνων, που καθιστούσε στο παρελθόν απαραίτητη την αλλαγή της μασέλας κάθε έξη μήνες ή κάθε ένα χρόνο. Οι καινούργιες μασέλες αφαιρούνται μόνον κάθε δυο μέρες για να γίνεται ο καθαρισμός των.

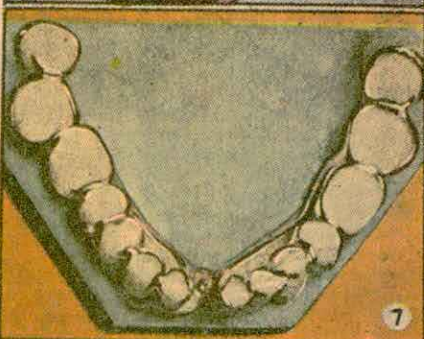
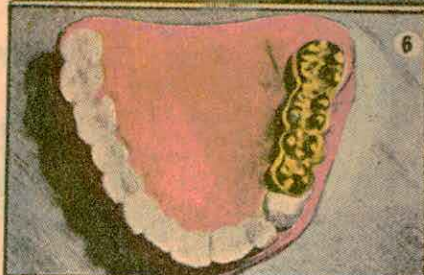
3. Τα βιδωτά δόντια

Όταν ένα δόντι είναι σπασμένο, αλλά η ρίζα του έχει μείνει ανέπαφη, η καλύτερη λύσις συνίσταται στην έφαση του πάνω σ' αυτή ενός βιδωτού δοντιού. Τα καλυμμένα «δόντια Ρίτσμοντ» έχουν έναν όπισθο όπλισμό από χρυσάφι, ενώ το μπροστινό μέρος των, το ορατό γίνεται από πορσελάνη.

4 και 5. Οι κορώνες

Όταν συνειπεία τερηδόνας ή ατυχήματος, ένα δόντι καθίσταται ανεκράς και συνεπώς άσταθε, εφαρμόζεται πάνω σ' αυτό μια θήκη (κορώνα) από χρυσάφι, που το στερεώνει και το προστατεύει από τις εξωτερικές επιδράσεις, τις μικροβιακές μολύνσεις κτλ.

Αλλά οι παλιές κορώνες από χρυσό έχουν αντικατασταθή σήμερα, για λόγους αισθητικής, από άλλες, που γίνονται από πορσελάνη. Έπειτα, όμως, δεν μπορούν να γίνουν φύλλα πορσελάνης το ίδιο λεπτά όσον εκείνα που κατασκευάζονται από χρυσό, παρίσταται ανάγκη να μειωθούν οι διαστάσεις του δοντιού σε μεγάλο βαθμό (περίπου στο ήμισυ). Ο οδοντίατρος παίρνει κατόπιν το αποτύπωμα του δοντιού πάνω σ' ένα φύλλο πλατίνης. Σ' αυτό χύνεται ύστερα η πορσελάνη κατά διαδοχικά στρώματα. Το τελευταίο στρώμα είναι γυαλιστερό κι' ο-

4) Χρυσές κορώνες. 5) Κορώνα σε δόντι. 6) Η γέφυρα. 7) Η συσκευή συγκρατήσεως.

προβάλλεται σε ειδικό μακιγιάζ, που το κάνει να είναι τελείως όμοιο στην εμφάνιση, στην ιδιαιτερότητα χρωματισμού και στις διαμορφώσεις με τα γειτονικά δόντια.

6. Η γέφυρα

Η γέφυρα χρησιμεύει για την κάλυψη του κενού που σχηματίζεται από την εξαγωγή ενός ή περισσοτέρων δοντιών. Η γέφυρα αυτή στηρίζεται πάνω σε δυο άλλα γερά δόντια που σκεπάζονται με κορώνες. Τα έλλειποντα δόντια αντικαθίστανται με άλλα από πορσελάνη ή ακρυλικές ουσίες. Κατασκευάζονται επίσης γέφυρες αποκλειστικά από πορσελάνη που ενισχύεται με όπλισμό από πλατίνα ή χρυσό ανάμικτο με πλατίνα.

7. Η συσκευή συγκρατήσεως

Τα δόντια έπειτα από μια ώριμη ηλικία αρχίζουν να κουνάνε, ενώ ταυτόχρονα τα ούλα υποχωρούν κι' αποκαλύπτουν τις ρίζες τους. Η πάθηση αυτή συνοδεύεται συχνά και από πυόρροια, που επιτείνει την εδυναμία των δοντιών. Έναντιον αυτής της πάθησεως η έπισημη δεν διέθετε ως προχθές κανένα μέσο. Τελευταία όμως έπενονή ένας σκελετός από συγκεκολλημένους χρυσούς καίκοις, που εφαρμόζονται στη βάση των δοντιών και τὰ συγκρατούν. Ο σκελετός παραμένει σ' αυτή τη θέση μέχρι τελείως θερραπείας.

Εκτός αυτών των μεθόδων, υπάρχει και η «εμφύτεσις δοντιών» όπως γράψαμε σε προηγούμενο τεύχος μας.

Ο Ντιούντ Σέλμπυ προ-
χώρησε μ' αργά λικνι-
στικά βήματα, που φα-
νέρωναν από μακριά
τον κάου-μπόυ, και μπήκε στο
μεγάλο μπάρ του χωριού, ο-
πότε είχε κιάλας άρχισει ο χο-

Ο Σέλμπυ τον πυροβόλησε κα-
τάστηθα...

ρός του Σαββατοβράδου. Μα
δεν πήγαινε εκεί για να χορέ-
ψι ο Σέλμπυ. Πήγαινε για να
δημιουργήσει ένα ακλόνητο άλ-
λου.

Στον προθάλαμο του μπάρ,
πέταξε το καπέλλο του πάνω
στον πάγκο της γκαρνταρόμ-
πας και ξεδόνησε το περι-
στρόφο που κρεμόταν στη μέ-
ση του. Ο γερο-Τόμ, ο θυρω-
ρός, έβγαλε από ένα συτάρι
δυο μεταλλικούς κρίκους, με-
γεθους δεκάρας. Τον ένα τον
πέρασε στο καρφί, όπου κρέ-
μασε το περιστρόφο. Τον άλ-
λο τον έδωσε στον Σέλμπυ,
που μπήκε μέσα στην αίθου-
σα του χορού, βαζοντας τη
μάρκα της γκαρνταρόμπας στη
τάπητα του ποκαμίσου του.

Έρριξε μια ματιά γύρω και
διάλεξε για εκλεκτή της βρα-
δυάς του την "Άμυ Καρλάιλ",
όχι τόσο επειδή ήταν όμορφη
και δροσερή, αλλά γιατί ήταν
έρωτευμένη μαζί του κι αυτό
ευνούσε το σχέδιό του.

Το σχέδιο του Σέλμπυ ήταν
απλό. Σε απόσταση εκατό μέ-
τρων από το μπάρ, έμε-
νε ολομόναχος μέσα στο σπι-
τι του ο Λέιφ Ρέφρι, ένας ή-
λικιωμένος έμπορος ξύλων, με
γερό κομπόδεμα, που συνήθι-
ζε να το φυλάει δένοντας το
κατάσκαρκα, γύρω από τη χον-
τρή κοιλιά του.

Ο Σέλμπυ θα χορεύει και
θα γλεντούσε ως τα μεσάνυ-
χτα. Θα έφευγε τότε απαρα-
τήρητος από το μπάρ, θα έ-
κανε μία σύντομη επίσκεψη στο
σπίτι του Ρέφρι και θα ξανα-
γύριζε στο χορό. Είχε υπολο-
γίσει πως ή απουσία του σύ-
τη δεν θα κρατούσε περισσό-
τερο από δέκα λεπτά...

Όταν τελείωσε το δέκατο
χορό του με την "Άμυ" ο Σέλ-
μπυ ώδηγησε το κορίτσι σε
μία καρέκλα.

—Θα πεταχτώ ως το μπου-
φέ, της είπε, να φέρω δυο πο-
τήρια λεμονάδα.

Απομακρύνθηκε βιαστικά,
κώθηκε ανάμεσα στο πλήθος
και βγήκε απαρατήρητος από

την πίσω πόρτα του μπάρ.
Όταν βρέθηκε έξω, μέσα
στο σκοτάδι της νύχτας, άρ-
χισε να τρέχει. Είκοσι μέτρα
από το σπίτι του Ρέφρι, στα-
μάτησε, έχωσε το χέρι του με-
σα σ' ένα θάμνο κι έβγαλε
ένα πιστόλι, που είχε κρύψει

πειτα τράβηξε μερικές κουβε-
ρες από το κρεβάτι, τις σώ-
ρισε χαμώ, έσπασε το γυαλί
της λάμπας και την ακούμπη-
σε δίπλα τους, έτσι ώστε ν'
αράξουν φωτιά, σιγά-σιγά.

—Τί έπαθες, Σέλμπυ; ρώ-
τησε ο Τόμ.
—Δεν μπορώ να βρώ εκείνη
την καταραμένη μάρκα που
μουθώσε για το πιστόλι μου!

—Δεν πειράζει... Άνα-
γνωρίζω το πιστόλι σου από
τα κεντήματα της θήκης του.

Μπορείς να το πάρης. Ο άρι-
θμός σου ήταν είκοσι εννέα.
Θα βάλω αυτή τη μάρκα στη
πάντα. Δεν μπορώ να την χρη-
σιμοποιήσω, χωρίς το ταίρι

της, τη μάρκα που έχασες.

Κρύος ιδρώτας κύλησε στο
μέτωπο του Σέλμπυ. "Αν ή
μάρκα του είχε πέσει μέσα
στο σπίτι του Ρέφρι, δεν θα
γλύτωνε από την κρεμάλα. Ο
σερίφης δεν είχε παρό να πάρη
να ρωτήσει τον γερο-Τόμ για
να μάθω σε ποιόν είχε δώσει
τη μάρκα με το νούμερο 29!

Βγήκε από το μπάρ παρα-
πατώντας σχεδόν. Νιώθοντας
μία δυνατή επιθυμία να τική
κάτι, πήγε στην ταβέρνα του
Πάπ, λίγα μέτρα πιο πέρα.
Παράγγειλε ένα διπλό ούισκυ,
το ήπιε μονορούφι και παράγ-
γειλε δεύτερο. Βρισκόταν στο
τέταρτο ποτήρι, όταν η πόρ-
τα της ταβέρνας άνοιξε από-
τομα και πρόβαλε ο σερίφης
με μερικούς άντρες.

—Σέλμπυ, φώναξε, σε θέ-
λω!

Αυτό ήταν! Είχαν βρή τη
μάρκα κι έρχονταν τώρα να
τον συλλάβουν! Μα ο Σέλμπυ
δεν είχε κομμάτι θρεψί να νοι-
ώσει τη θηλεία της κρεμάλας
γύρω από το λαιμό του. Τρά-
βηξε το πιστόλι του και πυ-
ροβόλησε. Η ταραχή όμως και
το ούισκυ έκαναν το χέρι του
να τρέμει κι η σφαίρα σφη-
νώθηκε στον τοίχο.

Την ίδια σχεδόν στιγμή, έ-
νας από τους άντρες που συ-
νέβαιναν το σερίφη τράβηξε κι
αυτός το όπλο του και πυρο-
βόλησε. Η σφαίρα χτύπησε το
Σέλμπυ κατάστημα και τον έρ-
ριξε κάτω νεκρό.

—Τί διάβολο έπαθε; γρύλ-
λιζε ο σερίφης σκυθώντας πά-
νω του. Τρελλάθηκε! Ήρθα να
τον παρακαλέσω να πάρη μέ-
ρος στο απόσπασμα, που σχη-
ματίσαμε για να ψάξουμε να
βρούμε το δολοφόνο του Ρέ-
φρι κι αυτός μάς υποδέχτηκε
με πιστολιές!

Σάπασε, γουρλώνοντας τα
μάτια του. Καθώς είχε σκύ-
ψει κι άνοιγε το ποκαμίσό
του Σέλμπυ για να εξετάσει
την πληγή του, ένα χοντρό μά-
τος από χαρτονομίσματα φά-
νηκε στο φως της λάμπας.

—Διάβολο! μουρμούρισε ο
σερίφης. Φαίνεται, παιδίά,
πως είχε λόγους που μάς υ-
ποδέχτηκε έτσι ο Σίλμπυ. Αυ-
τός σκότωσε το γερο-Ρέφρι!

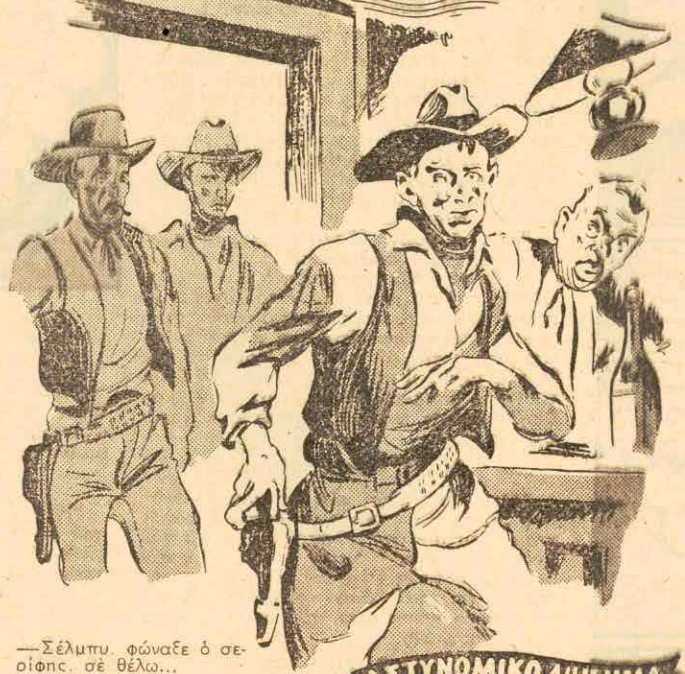
Την ίδια ώρα, μέσα στο δω-
μάτιό της, η "Άμυ Καρλάιλ",
με μάτια γεμάτα τρυφερότητα
και μάγουλα κατακόκκινα κύ-
ταζε με συγκίνηση ένα μικρό
ενθύμιο, που είχε «κλέψει» α-
πό τον άντρα που αγαπούσε.

Ήταν μία μάρκα γκαρνταρό-
μπας με τον αριθμό 29.

ΝΤΑΝ ΚΕΡΜΠΥ

Η είδηση της δολοφονίας
του Ρέφρι χάλασε το κέφι των
χορευτών. Ο γορός σταμάτη-
σε και τα ζευγάρια άρχισαν
να φεύγουν. Ο Σέλμπυ πα-
ρέδωσε την "Άμυ" στον αδελφό
της, τους καληνύχτησε και προ-
χώρησε προς την έξοδο για να

Η μάρκα
№ 29

—Σέλμπυ, φώναξε ο σε-
ρίφης, σε θέλω...

εκεί πριν πάη στο μπάρ.
—Επειτα πλησίασε στο σπι-
τι και χτύπησε στην πόρτα.

—Ρέφρι! φώναξε. Έγώ εί-
μαι, ο Σέλμπυ! Φεύγω το
πρωί κι ήρθα να σου πω γιό
κάτι βώδια που πουλίσουνται.

Βήματα ακούστηκαν κι η
πόρτα άνοιξε. Ο γέρος Ρέφρι
ταρουσιάστηκε κρατώντας μία
λάμπα.

—Έλα μέσα Σέλμπυ, είπε
Είμαι όλος αυτιά, Σέλ...

Δεν πρόφτασε ν' αποτελει
ώση τη φράση του. Ο Σέλμπυ
τον πυροβόλησε κατάστημα και
τον έρριξε κάτω νεκρό.

Ο Σέλμπυ έσκυψε πάνω α-
πό το νεκρό, βρήκε το χαρτο-
νομίσματα που ήταν ζωσμένα
στην κοιλιά του, τα πήρε και
τά έχωσε στον κόρφο του. "Ε-

πορη το καπέλλο του και το
πιστόλι του από την γκαρντα-
ρόμπα.

Εκεί έψαξε τις τσέπες του
ποκαμίσου του για να βρή τη
μάρκα, που του είχε δώσει ο
γερο-Τόμ, μα δεν την βρήκε
και χλώμιασε.

—Τί έπαθες, Σέλμπυ; ρώ-
τησε ο Τόμ.

—Δεν μπορώ να βρώ εκείνη
την καταραμένη μάρκα που
μουθώσε για το πιστόλι μου!

—Δεν πειράζει... Άνα-
γνωρίζω το πιστόλι σου από
τα κεντήματα της θήκης του.

Μπορείς να το πάρης. Ο άρι-
θμός σου ήταν είκοσι εννέα.
Θα βάλω αυτή τη μάρκα στη
πάντα. Δεν μπορώ να την χρη-
σιμοποιήσω, χωρίς το ταίρι

της, τη μάρκα που έχασες.

Κρύος ιδρώτας κύλησε στο
μέτωπο του Σέλμπυ. "Αν ή
μάρκα του είχε πέσει μέσα
στο σπίτι του Ρέφρι, δεν θα
γλύτωνε από την κρεμάλα. Ο
σερίφης δεν είχε παρό να πάρη
να ρωτήσει τον γερο-Τόμ για
να μάθω σε ποιόν είχε δώσει
τη μάρκα με το νούμερο 29!

Βγήκε από το μπάρ παρα-
πατώντας σχεδόν. Νιώθοντας
μία δυνατή επιθυμία να τική
κάτι, πήγε στην ταβέρνα του
Πάπ, λίγα μέτρα πιο πέρα.
Παράγγειλε ένα διπλό ούισκυ,
το ήπιε μονορούφι και παράγ-
γειλε δεύτερο. Βρισκόταν στο
τέταρτο ποτήρι, όταν η πόρ-
τα της ταβέρνας άνοιξε από-
τομα και πρόβαλε ο σερίφης
με μερικούς άντρες.

—Σέλμπυ, φώναξε, σε θέ-
λω!

Αυτό ήταν! Είχαν βρή τη
μάρκα κι έρχονταν τώρα να
τον συλλάβουν! Μα ο Σέλμπυ
δεν είχε κομμάτι θρεψί να νοι-
ώσει τη θηλεία της κρεμάλας
γύρω από το λαιμό του. Τρά-
βηξε το πιστόλι του και πυ-
ροβόλησε. Η ταραχή όμως και
το ούισκυ έκαναν το χέρι του
να τρέμει κι η σφαίρα σφη-
νώθηκε στον τοίχο.

Την ίδια σχεδόν στιγμή, έ-
νας από τους άντρες που συ-
νέβαιναν το σερίφη τράβηξε κι
αυτός το όπλο του και πυρο-
βόλησε. Η σφαίρα χτύπησε το
Σέλμπυ κατάστημα και τον έρ-
ριξε κάτω νεκρό.

—Τί διάβολο έπαθε; γρύλ-
λιζε ο σερίφης σκυθώντας πά-
νω του. Τρελλάθηκε! Ήρθα να
τον παρακαλέσω να πάρη μέ-
ρος στο απόσπασμα, που σχη-
ματίσαμε για να ψάξουμε να
βρούμε το δολοφόνο του Ρέ-
φρι κι αυτός μάς υποδέχτηκε
με πιστολιές!

Σάπασε, γουρλώνοντας τα
μάτια του. Καθώς είχε σκύ-
ψει κι άνοιγε το ποκαμίσό
του Σέλμπυ για να εξετάσει
την πληγή του, ένα χοντρό μά-
τος από χαρτονομίσματα φά-
νηκε στο φως της λάμπας.

—Διάβολο! μουρμούρισε ο
σερίφης. Φαίνεται, παιδίά,
πως είχε λόγους που μάς υ-
ποδέχτηκε έτσι ο Σίλμπυ. Αυ-
τός σκότωσε το γερο-Ρέφρι!

Την ίδια ώρα, μέσα στο δω-
μάτιό της, η "Άμυ Καρλάιλ",
με μάτια γεμάτα τρυφερότητα
και μάγουλα κατακόκκινα κύ-
ταζε με συγκίνηση ένα μικρό
ενθύμιο, που είχε «κλέψει» α-
πό τον άντρα που αγαπούσε.

Ήταν μία μάρκα γκαρνταρό-
μπας με τον αριθμό 29.

ΝΤΑΝ ΚΕΡΜΠΥ

Ο Ι αρχαίοι Έλληνες ή-
σαν λαός πολύ προοδε-
μένος στη μηχανική, ο-
πως μαρτυρούν τα εκπληκτι-
κά έργα τους. Εφευρετικοί
πάντα, προσπαθούσαν μελε-
τώντας τα μηχανικά προ-
βλήματα να επινοήσουν
εργαλεία και μηχανήμα-
τα, που θα τους διευκό-
λυναν στη συγκέντρωση
και έκμετάλλευση της δυ-
νάμεως. Θυμάζεαι κανείς
πώς ογκόλιθους, αρκετών
τόνων βάρους, κατάρθω-
ναν να τους ανεβάζουν σε
πανύψηλα μέρη. Όταν ο-
μως μάθη με ποιά έξυπνο
και απλό τρόπο οι αρχι-
τέκτονες του ναού της
'Αρτέμιδος στην Έφεσο,
ο Χερσίφρων και ο γιός
του Μεταγένης, μετέφε-
ραν τους ογκόλιθους από τα λατομεία,
τότε θα καταλάβη πόσο πρακτικά
σκεπτόντουσαν και πως, χάρις και
στην πείρα τους, ώδηγούνο, σαν τον
'Αρχιμήδη, στην εφεύρεση του κοχλίας
ή, σαν τον Κτησίβιο στην επινοήση της
πυρρικής αντλίας. Θα μιλήσουμε, λοι-
πόν, σήμερα για τα αρχαία ελληνικά
όργανα και μηχανήματα, αρχίζοντας α-
πό τα απλούστερα.

Ο "Ομηρος μάς δίνει την πρώτη Ι-
δέα για τον "όκμονα", τ' άμوني, που
ήταν και τότε παρόμοιο με το σημερι-
νό. Σ' ένα κομμάτι ξύλο, το "άκμοθε-
τον", τοποθετούσαν το χάλκινο άμوني,
που ήταν μυτερό στο άκρο, για να
φτιάχνουν αλυσίδες ή άλλα στρογγυλά
ή κοίλα αντικείμενα. Σε μία εικόνα,
που παριστάνει τον Φοίστο να χαλ-
κεύει έναν κεραυνό για το Δία, διακρί-
νεται η φωτιά που πυρώνει το σίδηρο,
ατόφιο το άμوني και το "άκμοθετον", ή
λαβίδα, με την ό-
ποια κρατάει ο σιδηρουργός το πυρωμένο σίδηρο για
να μην καίγεται το χέρι του, και το σφυρί που χτυπάει
το πυρωμένο σίδηρο, για να του δώσει το σχήμα που έ-
πιθυμούσε. Το σφυρο, με το οποίο δυνάμωναν τη φω-
τιά, τώλεσαν "πρηστήρα" και το χρησιμοποιούσαν σε
κάθε καμίνι ή χυτήριο.

Αυτά για την κατεργασία του σιδήρου και του χαλ-
κού. Για το δούλεμα όμως του ξύλου είχαν τον "κρίονα",
το πριόνι, που ήταν εφεύρεσις του Αιτιάδου ή του άνι-
ψιού του Πέρδικα. Για τη χρηση του σκεπαριού μάς μι-
λάει ο "Ομηρος, περιγράφοντας τη ναυπήγησι της σχε-
δίας από τον "Οδυσσεά. Όταν πάλι ήθελαν να σταθμί-
σουν κάτι οι ξυλουργοί, οι χτίστες και οι αρχιτέκτονες
μεταχειρίζονταν ένα εργαλείο σαν το διαβήτη, που είχε
σχήμα Λ. Το εργαλείο αυτό ή-
ταν επίσης εφεύρεσις του Πέρδι-
κα και είχε ίσα ή κυρτά σκέλη,
όπως και οι σημερινοί διαβήτες.
Όταν ήθελαν ν' αντλήσουν από
ένα χαμηλό μέρος νερό χρησι-
μοποιούσαν την αντλία. Είχαν πολ-
λές και διάφορες αντλίες. Σπου-
δαιότερες απ' όλες ήσαν το
"τύμπανον", ένας κινητός τροχός,
που τον γύριζαν άντρες, ο "τρο-
χός", που είχε ξυλινούς κουβάδες
οι οποίοι σχηματίζουν σκάλες κα-
θώς ανεβοκατέβαιναν, ή "άλυσί-
στροφος αντλία" και ο "κοχλίας",
ή αντλία του 'Αρχιμήδη. Πολλοί
έγκλημάτιες στη Ρώμη κατεδι-
κάζοντο να εργάζονται σε τέ-
τοιες αντλίες.

Σε μία τοιχογραφία στο σπι-

*Απλό σύστημα άντλήσεως νερού από πηγάδι (Μελανόμορφη παράσταση
σε αγγείο του 7ου αιώνα π. Χ.).

Η ζωή στην αρχαία Ελλάδα

φτυάρι, μεταχειρίζονταν το "λίκμον" ή "λίκνον", ένα
κόσκινο πλεχτό από δέρμα.
Πριν εφευρεθούν οι μύλοι, για ν' αλέσουν το στάρι χρη-
σιμοποιούσαν τα γουδιά, που τάλεσαν "όλμου". Τα έ-
φτιαχναν από ατόφιο κορμό δέντρου, κοιλαίνοντας τον στο
μέσον. Και για γουδοχέρι, τον "εϋπνερ", χρησιμοποιού-
σαν κλαδί σκληρού δέντρου.
Οι μάγειροι είχαν πάλι ένα είδος χεριού, με δάχτυλα
σιδερένια και ξυλίνη λαβή, κάτι περίπου σαν μεγάλο πη-
ρούνι, για να πιάνουν τα κρέατα απ' τον λείβητα, το κα-
ζάνι, κατά το βράσιμο. Τώλεσαν "κρεαγάρ" και το πιο
μικρό "κρεαγρί". Τη χρησιμοποιούσαν, ακόμη αντί για
τσιγγέλι για να βγάσουν τους κάδους απ' τα πηγάδια.
Τη μεταχειρίζονταν, τέλος, — την πολύ μεγάλη —
και στις ναυμαχίες, σαν άρπαγή, ρίχνοντάς την στα έχ-
θρικά πλοία, για να τα σύρουν
κοντά στα δικά τους, να δρμή-
σουν μέσα και να τα καταλά-
βουν.
Διών ο Κάσιος λέει πως ο
Περικλής ήταν εφευρέτης της
άρπαγης και πως ο Δουλίσιος
την μεταχειρίστηκε κατά των
Καρχηδονίων.
Παρόμοιες πολεμικές μηχανές
είχαν κατασκευάσει πολλές, ο-
πως γράψαμε και σ' άλλο άρθρο
μας.

*Ο "τροχός του κεραμέως" (Παράσταση σε αθηναϊκό
αγγείο αρχαϊκής εποχής).

τι της Εύμαχίας, στην Πομ-
πηία, βλέπουμε, επίσης, πως
είχαν επινοήσει και πιεστήρια
για να πατούνε τις έλνες,
και να βγάσουν λάδι ή τα στα-
φύλια για το μούστο. Τα
πιεστήρια αυτά τάλε-
γαν επίσης «κοχλίας».
Όποιος τα βλέπει νομί-
ζει πως έχουν βγί από
σύγχρονά μας εργοστά-
σια και όχι από μηχαν-
ουργεία των προ Χρι-
στού αιώνων.

Να και ο "τροχός του
κεραμέως", ένα κυκλικό
τραπέζι, πάνω σε κυλιν-
δρική βάση, που γύριζε έ-
λευθερά, για να διευκολύ-
νη τον αγγειοπλάστη να
πλάθη τον πηλό, που ή-
ταν πάνω στο τραπέζι,
και να του δινή το
σχήμα που ήθελε. Για το λόγο αυ-
τό και ο Ξέναρχος έλεγε τις λοπά-
δες (πιατέλες) "τροχόηλατες κόρες".

Κοντά στα εργαλεία και στις μηχαν-
ές αυτές είχαν και μερικά απλά, αλ-
λου ενδοιαφέροντα μικροεργαλεία ή
όργανα, που κάνουν εντύπωση σήμερα,
γιατί κανείς δεν φαντάζεται πως υπήρ-
χαν παρόμοια στην αρχαία Ελλάδα.

Ο "στροφάας" λ.χ. της πόρτας,
που αντίκατέστησε την πρωτόγονη
"στροφίγγα" ήταν χάλκινος και κυλιν-
δρικός, θηλύκωνε ο ένας μέσα στον άλ-
λο και ο μόν πρώτος στερεωνόταν με
πρόκες στο πρεβάκι, ο δε άλλος στο
θυρόφυλλο. "Ετσι ανοιγόκλεινε μ' εύκο-
λη η πόρτα.

Όταν ήθελαν να λιχνίσουν στον α-
νεμο το στάρι απ' τ' άχυρα, αντί να
χρησιμοποιήσουν για το λίκνισμα το

φτυάρι, μεταχειρίζονταν το "λίκμον" ή "λίκνον", ένα
κόσκινο πλεχτό από δέρμα.

Πριν εφευρεθούν οι μύλοι, για ν' αλέσουν το στάρι χρη-
σιμοποιούσαν τα γουδιά, που τάλεσαν "όλμου". Τα έ-
φτιαχναν από ατόφιο κορμό δέντρου, κοιλαίνοντας τον στο
μέσον. Και για γουδοχέρι, τον "εϋπνερ", χρησιμοποιού-
σαν κλαδί σκληρού δέντρου.

Οι μάγειροι είχαν πάλι ένα είδος χεριού, με δάχτυλα
σιδερένια και ξυλίνη λαβή, κάτι περίπου σαν μεγάλο πη-
ρούνι, για να πιάνουν τα κρέατα απ' τον λείβητα, το κα-
ζάνι, κατά το βράσιμο. Τώλεσαν "κρεαγάρ" και το πιο
μικρό "κρεαγρί". Τη χρησιμοποιούσαν, ακόμη αντί για
τσιγγέλι για να βγάσουν τους κάδους απ' τα πηγάδια.
Τη μεταχειρίζονταν, τέλος, — την πολύ μεγάλη —
και στις ναυμαχίες, σαν άρπαγή, ρίχνοντάς την στα έχ-
θρικά πλοία, για να τα σύρουν
κοντά στα δικά τους, να δρμή-
σουν μέσα και να τα καταλά-
βουν.

Διών ο Κάσιος λέει πως ο
Περικλής ήταν εφευρέτης της
άρπαγης και πως ο Δουλίσιος
την μεταχειρίστηκε κατά των
Καρχηδονίων.

Παρόμοιες πολεμικές μηχανές
είχαν κατασκευάσει πολλές, ο-
πως γράψαμε και σ' άλλο άρθρο
μας.

Αλλά και παιγνίδια μηχανικά
έφτιαχναν οι πρόγονοί μας έξυ-
πνότητα. "Αρκεί ν' αναφέρουμε
το περιστερί του 'Αρχύτα, που
με το κούρδισμα του εσωτερικού
μηχανισμού του πετούσε στον
αέρα και ξαναγύριζε στον κύριο
του.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ο Έρνστ Θεόδωρος Όφμαν. (Σχέδιο από τον ίδιο).

Η ζωή κι' οι έρωτες ΙΟΥ ΟΦΜΑΝ

Μια μουσική ιδιοφυΐα
που άδίκηθηκε

Το όνομα του Όφμαν είναι πασίγνωστο, χωρίς στη δημοφιλή μελωδία των «Παραμυθιών».

Λίγοι όμως ξέρουν το έργο του και τη ζωή του.

Ο Έρνστ Θεόδωρος Βίλχελμ Όφμαν γεννήθηκε στο Καϊνίγκσμπεργκ της Γερμανίας, το 1776. Η παιδική του ηλικία κυλήσε καθε άλλο παρα ηρεμά. Ο πατέρας του, διακεκριμένος δικηγόρος, χώρισε απ' τη γυναίκα του όταν ο γιος τους ήταν μόλις 3 ετών. Έτσι, ο μικρός ανατράφηκε στο σπίτι της γιαγιάς του, ανάμεσα σε γέροντες και μεσοκόπους. Στα 10 χρόνια του, πέθανε η μητέρα του, αφήνοντας τον αποκλειστικά στις φροντίδες ενός σχολαστικού θείου, δικηγόρου κι' αυτού.

Άσχημος, μικροκαμωμένος, με άτακτα μαλλιά και μεγάλη μύτη, ο Όφμαν θυμίζει... τους γάνους των γερμανικών παραμυθιών! Είχε όμως εξαιρετική κλίση προς την καλλιτεχνία. Σε ηλικία 15 ετών, έδινε μαθήματα μουσικής, ζωγράφιζε τοπία... κι είχε έρωτα με μια συμπαθήτρια του! Παρ' όλα αυτά τα σκίτσα της και τα ποιήματα που της αφιέρωνε, εκείνη δεν είχε αντίληψη το αίσθημά του. Κι' ο ντροπαλός έρωτευμένος παραπονιόταν:

«Εφ' όσον δεν είμαι αρκετά όμορφος για να της άρεσω, θάβλεπα να μουν τέρας άσχημο, ώστε να τραβήξω έτσι την προσοχή της!».

Το όνειρό του ήταν να γίνει μουσικοσυνθέτης. Αναγκάστηκε όμως ν' ακολουθήσει το νομικό στάδιο, όπως ο πατέρας του κι' ο θείος του.

Το μουσικό ταλέντο του είχε εκδηλωθεί από πολύ νωρίς. Ήταν 8 ετών μόνο, όταν αυτοσχέδιαζε ήδη περιφημα στο πιάνο και μπορούσε να μεταφέρει με το μάτι ένα μουσικό κομμάτι από ένα σ' άλλο «κλειδί». Μερικά χρόνια αργότερα, άλλαξε το βαφτιστικό όνομά του Βίλχελμ με το όνομα Αμεδαίος, επειδή ελεγαν έτσι και το μεγάλο Μότσαρτ. Κι' όταν ήταν 3 ετών παιδί, έκλαιγε από συγκίνηση κάθε φορά που ο πατέρας του έπαιζε διόλι.

Όστόσο, για ν' αποκτήσει οικονομική ανεξαρτησία και να γλυτώσει απ' το βείο του, έγινε δικηγόρος. Και, χωρίς στην αντίληψη και στην επίδοσή του, διακρίθηκε αρκετά και σ' αυτό το στάδιο, που δεν το συμπαθούσε διόλου.

Σε ηλικία 22 ετών, ήταν κι' ένας υποψήφιος δικαστής στα ανώτατα δικαστήρια της Πρωσίας. Προηγουμένως όμως, έπρεπε να περάσει από ένοχο έτους δοκιμασία ως αναπληρωματικός δικαστής. Τον έστειλαν γι' αυτό στο Πόλεν. Εκεί λοιπόν, σ' ένα έπισημο χορό μεταμφιεσμένων, δύο φίλοι του μοίρασαν στους έκλεκτους προσκεκλημένους κάμπους γε-

λοιγραφίες του, που διακωμωδούσαν τις πιο εξέχουσες προσωπικότητες της πόλεως!

Όταν ανακαλύφθηκε ο κύριος δράστης αυτού του σκανδάλου, ο Κυβερνήτης έγινε έξω φρενών και ζήτησε άμεσα απ' το Βερολίνο τη μεταθεσί του Όφμαν.

Πραγματικά, έστειλαν τον νεαρό δικαστή στη μικρή πόλη Πλόκ. Τον ακολουθούσε εκεί κι' η γυναίκα του, μια Πολωνέζα 22 ετών, κόρη ενός δημοτικού συμβούλου του Πόλεν. Το 1804, ο Όφμαν μετατέθηκε στη Βαρσοβία.

Στο μεταξύ, δεν ξεχνούσε καθόλου τη μουσική, ούτε τη λογοτεχνία. Συνέθετε ένα «κουιντέτο» εγχόρδων, μια «Λειτουργία» κι' αμέτρητα άλλα έργα. Η όπερέττα του «Νεράια» σημείωσε αξιολογή επιτυχία και παίζεται ακόμη και σήμερα στη Γερμανία. Ο Μπετόβεν, ο Βάγκεν, ο Σούμαν, ο Τσαϊκόφσκυ εξέτιμησαν κι' έπαιναν όλοι το ταλέντο του Όφμαν.

Όταν ο Ναπολέων κατέλαβε τη Βαρσοβία κι' έδιωξε από εκεί τους Πρώσους, ο Όφμαν δεν έφυγε. Έστειλε μόνο στο Πόλεν τη γυναίκα του και το μικρό κοριτσάκι τους.

Δύο χρόνια αργότερα, η μικρούλα πέθανε. Ο πατέρας της έπαθε τότε οξεία νευρασθένεια. Αφού συνήλθε κάπως, εγκατέλειψε την αρχική ιδέα να σπουδάσει μουσική στη Βιέννη, και γύρισε στο Βερολίνο.

Εκεί, τούκλεσαν τα τελευταία του χρήματα, κι' επί πλέον έμεινε χωρίς δουλειά. Μια μέρα αναγκάστηκε να πουλήσει ένα σακάκι του, για να πάρει κάτι φαγώσιμο.

Υστερα βρήκε μια θέσι μουσικού διευθυντού του θεάτρου της Βαμβέργης. Μόλις όμως είχε πάρει εκεί και τη γυναίκα του, το θέατρο χρεοκόπησε, κι' ο Όφμαν έμεινε πάλι άνεργος. Ίσως θα πέθανε της πείνας, αν δεν εξασφάλιζε επιτέλους τακτική συνεργασία στην «Εφημερίδα» της Λειψίας.

Απ' τα πολλά λογοτεχνικά του έργα, το περιφημότερο είναι «Το διόλι της Κρεμόνας», που μελοποιήθηκε απ' τον Όφφενμπαχ. Έγραψε επίσης θαυμάσια αστυνομικά διηγήματα και παραμύθια γεμάτα από υπερφυσικά ατμόσφαιρα.

Κάποτε, είπε ο ίδιος: «Έχω την ικανότητα να βλέπω πράγματα άορα στους άλλους ανθρώπους». Και πίστευε πραγματικά ότι έβλεπε όπτασιες, όχι με τη φαντασία του, αλλά με τα ίδια του τα μάτια. Του κάκου προσπάθησαν οι φίλοι του να του δγάλουν αυτή την ιδέα...

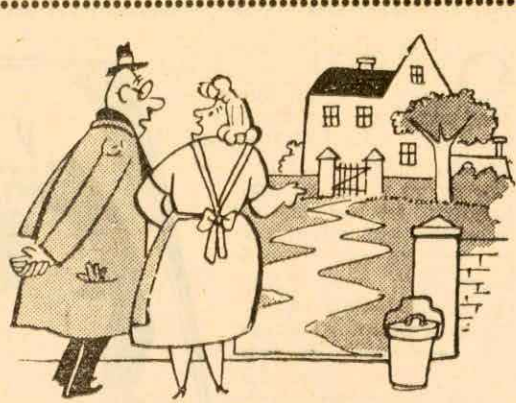
Η γυναίκα του τον άγαπούσε και τον ενίσχυε ήθικά όσο μπορούσε. Συνήα, σπικωνόταν τη νύχτα απ' τον ύπνο της, για να τον συντροφεύει στη δουλειά του, επειδή, όταν έμεινε μόνος, τον βασάνιζε η αγωνιώδης σκέψι ότι τον απειλούσε κάποια συμφορά...

Η διάδοσις ότι ήταν μεθυσος, δεν είχε αληθινή. Πήγαινε πραγματικά στις ταβέρνες, αλλά για να μελετήσει τους άλλους θαιώδες τους και να κουδεντιάξει μαζί τους.

Σαν ρωμαντικός τύπος, είχε έρωτα με πολλές φορές στη ζωή του. Έχασε το μυαλό του για μια παντρεμένη, την Κόρα Χάτ, 9 χρόνια μεγαλύτερή του, στην οποία έδινε μαθήματα μουσικής στο Καϊνίγκσμπεργκ. Το ίδιο έπαθε για την Τζούλια Μάρκ, 15 χρονών κοπελίτσα, άριστοκρατικής οικογενείας, που την αγαπούσε πλατωνικά διδάσκοντάς την μουσική στο Μπάμπεργκ, χωρίς ωστόσο να πάψει να ζή αρμονικότητα με τη γυναίκα του. Η Τζούλια δεν το κατάλαβε ποτέ, κι' αργότερα παντρεύτηκε μ' ένα πλούσιο έμπορο.

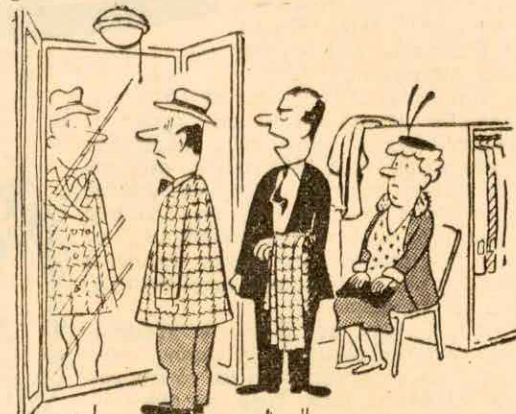
Ο Όφμαν πέθανε στο Βερολίνο, το Νοέμβριο του 1821. Λίγον καιρό προηγουμένως, είχε προσβληθεί από παράλυσι. Οι γιατροί είχαν προσπαθήσει του κάκου να τον θεραπεύσουν με διάφορα μέσα. Μεταξύ άλλων, τον είχαν κάψει στις δύο πλευρές της σπονδυλικής στήλης μ' έρυσκινωμένο σίδερο! Όταν τον έπισκεφθηκε τότε ένας φίλος του, ο Όφμαν του είπε με σαρκασμό:

—Αισθάνεσαι μια μυρωδιά ψημένου κρέατος;... Με σημάδεψαν οι γιατροί με τη φωτιά, για να μη καθώ στον Παράδεισο!...

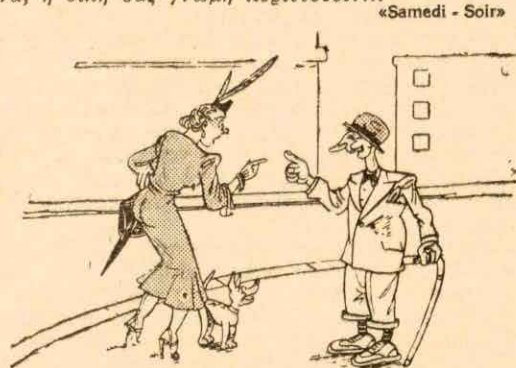
Ο ΜΠΕΚΡΗΣ

—Το δρόμο τον έφτιαξε έτσι ο άντρας μου, για να μην πατάη το γρασίδι όταν γυρίζει αργά το βράδυ στο σπίτι!...

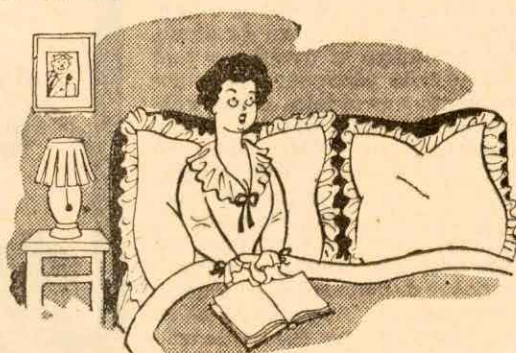

LUNDBERG

—Αφού άρσεις στη γυναίκα σας και σε μένα, η δική σας γνώμη περιτενέει!... «Samedi - Soir»

—Το λες καπέλλο αυτό που φοράς στο κεφάλι;
—Και είναι κεφάλι αυτό που έχεις κάτω από το καπέλλο;

—Όταν ήμαστε άρραβωνιασμένοι κοιμόμαυ αργά το βράδυ, περιμένοντας να φύγει... Τώρα που παντρευτήκαμε, μένω άγρυπνη, περιμένοντας... να έρθει!...

ΟΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ μας κυβερνούν!

Άδυναμίες και φόβοι
μεγάλων άνδρών

Από ένα βιβλίο που κυκλοφόρησε τελευταία στο Παρίσι, προκύπτει ότι η σημερινή ανθρώπινη εξακολουθεί να είναι υποδοχόμενη σε προαιώνιες προλήψεις, χωρίς καν να το υποπτεύεται. Το βιβλίο έχει γραφεί από τον Γάλλο συγγραφέα Ρουφά κι' ο τίτλος του είναι: «Η πρόληψις διά μέσου των αιώνων».

Όλοι μας γενικά πιστεύουμε ότι το να βάζουμε το χέρι μας μπροστά στο στόμα, για να κρυφούμε ένα χασμουρητό, ένα βήξιμο ή ένα φτάρνισμα, οφείλεται στους κανόνες της καλής συμπεριφοράς. Στην πραγματικότητα, όμως, είμαστε σκλάβοι μιας προαιώνιας προλήψεως των αρχαίων Ινδών, που πίστευαν ότι, με το να φράσουν το στόμα τους στις περιπτώσεις αυτές, εμποδίζουν τα πονηρά πνεύματα να εισδύσουν στο σώμα τους.

Κάτι το παραπλήσιο συμβαίνει και με τις σύγχρονες γυναίκες, που στολίζονται με κάθε είδους κοσμήματα. Η παμπάλαια αυτή συνήθεια έχει την αρχική αιτία της στον εξορκισμό της κακής μοίρας. Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι πίστευαν ότι η ζωή ήταν μια χειροποίητη σύσπασ, που μπορούσε κάλλιστα ν' αποσπασθεί από το ανθρώπινο σώμα. Σκεφθήκανε, λοιπόν, να εξασφαλίσουν την συγκράτησή της ζωής με γερά δεσμά. Έτσι, δημιουργήθηκαν τα βραχιόλια και τα περιδέραια. Το ίδιο γινόταν πριν από χιλιετίδες και στην Κίνα, όπου επικρατούσε η γνώμη ότι τα σκουλαρικία απομακρύνουν τα κακά πνεύματα.

Στην αρχαία Ρώμη, το δαχτυλίδι της αρραβώνας, ή δέρας, ήταν, όπως και σήμερα, το έμβλημα του σύζυγικού δεσμού. Το φορούσαν, όμως, οι Ρωμαίοι στον παράμεσο του αριστερού χεριού, γιατί οι σοφοί της εποχής βεβαίωναν ότι από το δαχτυλό αυτό ξεκινούσε μια φλέβα, που κατέληγε στην καρδιά. Άλλα μάλιστα δεν γίνεται το ίδιο και σήμερα, χωρίς όμως να ξέρουμε το γιατί. Όλοι οι άρραβωνιασμένοι τη βέρα τους τη φορούν στον παράμεσο του αριστερού χεριού!...

Στο ίδιο βιβλίο που αναφέραμε, ο Ρουφά μνημονεύει περιπτώσεις διαφόρων προσωπικοτήτων που ήσαν τυφλά υποδουλωμένες στις προλήψεις. Ο Μέγας Ναπολέων π.χ. ήταν φοβερά προληπτικός, χωρίς να το κρύβει. «Μόνο οι άνοητοι, έλεγε, περιφρονούν το άγνωστο». Ίδιαίτερα ο μέγας Κορσικανός φοβόταν την Παρασκευή, όπως συμβαίνει στην Ελλάδα με την Τρίτη, που θεωρείται «ήμερα απόφραξ», γιατί τέτοια μέρα έπεσε η Πόλη στα χέρια των Τούρκων.

Την Παρασκευή τη φοβόταν γενικά και σήμερα όλοι οι καθολικοί, γιατί η μέρα αυτή θυμίζει την ημέρα που σταυρώθηκε ο Χριστός. Για τον ίδιο λόγο κι' ο αριθμός 13 προκα-

λεί φόβο: Δέκα τρεις είχαν καθήσει στο τραπέζι του Μυστικού Δείπνου. Κι' από αυτούς, οι δυο πέθαναν μέσα στον ίδιο χρόνο: ο Χριστός κι' ο Ιούδας.

Προληπτικός ήταν κι' ο Νέλσον. Στο μεσαίο κατάρτι της ναυαρχίδος «Βίκτορι» είχε καρφώσει ένα πέταλο, για να του φέρνει γούρι... Ο Κάιζερ Γουλιέλμος Β' ποτέ δεν ξεκινούσε με το αριστερό πόδι για να πάη όπουδήποτε. Χρησιμοποιούσε πρώτα το δεξιό, για να του πάνε όλα δεξιά... Η Μαρία Άντουανέττα έγινε μια μέρα έξω φρενών, γιατί είδε πάνω στο τραπέζι ένα κομμάτι ψωμί δαλμένο ανάποδα. Και τα γεγονότα την έδικαίωσαν κατά τον τραγικότερο τρόπο.

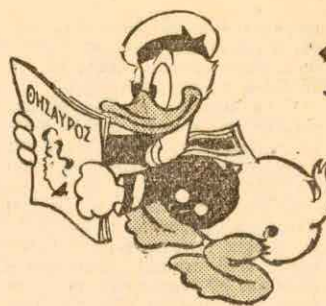
Η πρόληψις αυτή γεννήθηκε κατά τον Μεσαίωνα: τη σκοτεινή εκείνη εποχή, οι φουρνάρηδες τοποθετούσαν απόμερα και αναποδογυρισμένο το καρδέλι, που προοριζόταν για το δημίο...

Στη Γαλλία υπάρχουν και σήμερα πολλοί, που αποφεύγουν να φορέσουν πράσινα ρούχα, γιατί θεωρούν το χρώμα αυτό γρουσουζίκιο. Η πρόληψις αυτή είχε επίσης μεσαιωνική, γιατί τότε οι ζωγράφοι ντύνανε στους πίνακές τους το διάβολο με πράσινα ρούχα!... Έξ' άλλου, ο σκούφος που φορούσαν οι καταδικασμένοι σε θάνατο ήταν πράσινος, όπως πράσινος ήταν κι' ο ζουρλομανδύας των τρελλών.

Άριστοι άνθρωποι προσέχουν να μην περάσουν κάτω από κινητή σκάλα, στηριγμένη στον τοίχο. Αυτό δεν γίνεται από φόβο δυστυχήματος, αλλά είναι κατάλοιπο μιας αιγυπτιακής προλήψεως. Οι άνθρωποι της εποχής των Φαραώ πίστευαν ότι κάτω από τέτοιες σκάλες βρισκόταν το ιερό και άπαράβαστο τρίγωνο του Ζωροάστρου.

Η Μεγάλη Αίκατερίνη δεν κυταζόταν ποτέ τη νύχτα στον καθρέφτη. Φοβόταν μήπως άσχημήν!... Δημιουργοί της προλήψεως αυτής ήσαν οι παπάδες των πρώτων χρόνων της διδασκαλίας του Χριστιανισμού στη Ρωσία, που νόμιζαν ότι με τον τρόπο αυτόν θα περιωρίζαν τη γυναικεία φιλαρέσκεια.

Και στην Άγγλία ο κόσμος είναι προληπτικός. Ο Ρουφά αναφέρει στο βιβλίο του το ακόλουθο νόστιμο περιστατικό: «Όταν ο Τσώρτσιλ λανσάρισε το περίφημο V, το σύμβολο της νίκης, οι άπλοικοί κάτοικοι της Κορνουάλης σκανδαλιστήκανε τρομερά, γιατί το σχήμα του γραμματος αυτού θυμίζει τα κέρατα του Σατανά. Πρέπει να σημειωθεί ότι οι κάτοικοι της Κορνουάλης έχουν ισπανικό αίμα κι' έχουν κληρονομήσει όλες τις προλήψεις των καθολικών προγόνων των. Άς μη λησμονήται άλλωστε ότι οι πιο εύσεβεις και θεοφοβούμενοι έχουν και τις περισσότερες προλήψεις. Αυτό το πρόσζε κι' ο Βολταίρος, που έγραψε το εξής απόφθεγμα: «Η πρόληψις έχει την ίδια σχέση με τη θρησκεία, που έχει κι' η αστρολογία με την αστρονομία. Και οι δυο είναι τρελλοθυγατέρες δυο σοφών μητέρων».

Εύθυμη Ιστοριογλα

Η μαμά ξαναπαντρεύεται!...

Ήταν τόσο νέα, τόσο λυγρή, η Έλενη, που δίχως άλλο όποιος άντρας κι' αν τη γνώριζε, δεν θα της έδινε πάνω από είκοσι - είκοσι πέντε χρόνια. Κι' όμως ήταν χήρα και είχε δυο αγόρια, δυο παλληκάρια, το Γιαννάκη, δέκα πέντε χρονών, και τον Τώνη, δεκάξι.

Κάποια μέρα που ο Φραγκίσκος της πρότεινε να την παντρευτεί, η Έλενη του απάντησε:

—Έχω δυο μεγάλα αγόρια, αυτό δεν σε φοβίζει;

—Εκείνος δεν είπε τίποτα, μα η Έλενη τον κάλεσε να τον φιλοξενήσει στη βίλλα της όπου έμενε με τα παιδιά της, στην έξοχη.

—Ετσι θα σε συμπαθήσουν, πρόσθεσε η Έλενη.

Μα ένοιωσε μέσα της έναν άοριστο φόβο.

Δεν ήξερε ακόμα με ποιό τρόπο θάλεγε στα παιδιά της πως θα ξαναπαντρευόταν και δεν ήταν σίγουρη αν αυτά θα συμπαθούσαν το Φραγκίσκο.

Ο Γιαννάκης κι' ο Τώνης υποδέχτηκαν το φιλοξενούμενο της μητέρας τους με συμπάθεια. Μα η Έλενη άνησυχούσε, ένοιωσε τύψεις, νόμιζε πως πρόδιδε την έμπιστοσύνη των παιδιών της.

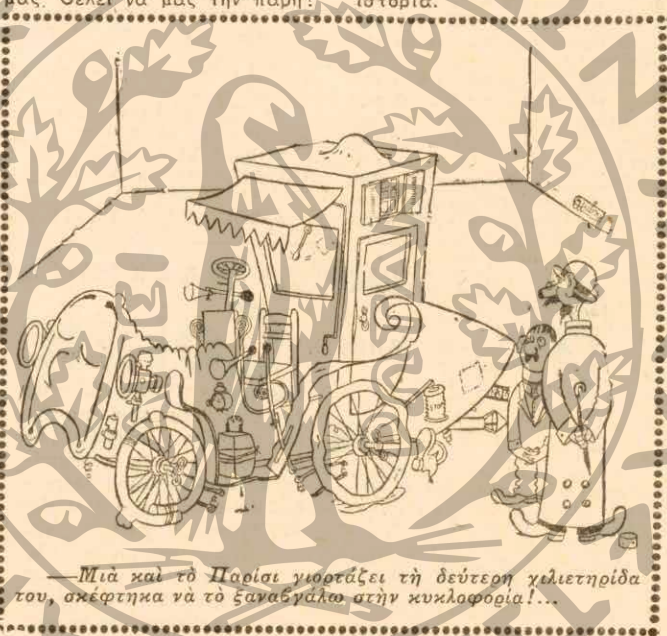
Με πρόσωπο σκυθρωπό, ο Γιαννάκης μπήκε στην καμέρα όπου διάβαζε ο αδελφός του.

—Τί συμβαίνει; τον ρώτησε ο Τώνης, σαν τον είδε.

—Πρόκειται για τη μητέρα μας. Θέλει να μάς την πάρη!

—Μην άπασχολήσαι με τα παιδιορακάμωμάτα μου, έλεγε στην Έλενη ο Φραγκίσκος, που με χαρά θα μπάτιζε τους δυο νεαρούς για να τελειώσει μια για πάντα η άνοητη αυτή ιστορία.

Μια και το Παρίσι γιορτάζει τη δεύτερη χιλιετηρίδα του, σκέφτηκα να το ξαναγράψω στην κυκλοφορία!

Το βράδυ της παραμονής του γάμου της, η 'Ελένη άγκάλιασε μ' ασυνήθιστη στοργή τα παιδιά της και τα φίλησε. Ο Φραγκίσκος ήταν νευρικός. —Αύριο, είπε, όλα τελειώνουν!

Και πήγε να κοιμηθεί. Δεν είχε περάσει ένα τέταρτο που τον είχε πάρει ο ύπνος, όταν ένα ξυπνητήρι άρχισε να χτυπάει. Σηκώθηκε με μιάς κι άναψε το φως. Η ώρα β ήταν έντεκα. Βλαστημένος ξανάπεσε στο κρεβάτι του κι αποκοιμήθηκε πάλι. Μά σε λίγο, ξύπνησε ξυπνητήρι χτύπησε. Κι αυτό έγινε όλη τη νύχτα. Κάθε τέταρτο της ώρας, χτυπούσε κι' άπονα ξυπνητήρι. —Ετσι, ό δυστυχισμένος ό Φραγκίσκος δεν έκλεισε μάτι όλη τη νύχτα, γιατί άναγκαζόταν να σηκώνεται άκούγοντας τα ξυπνητήρια που κουδούνιζαν τότε κάτω άπ' το κρεβάτι, τότε μέσα σέ κουτιά, τότε πάνω στα έπιπλα.

—Ο Γιαννάκης δά μου τό πληρώση! σκέφτηκε.

Τό πρώι, σηκώθηκε με μιά φάτσα άλλοιωμένη και εξαιρετικά νευρικός. Μπήκε στο λουτρό για να πλυθεί και πήρε τό μπουκάλι της κολώνιας. Μά σε λίγο άφηνε μιά κραυγή. Τό μπουκάλι περιείχε λάδι κι' άναγκάστηκε, βλαστημώνας, να ξαναπλυθεί.

Μιά νέα έκπληξη τον περίμενε σάν πήγε να βάλλει τα παπούτσια του: καθώς πέρασε στο πόδι του τό πρώτο του τό παπούτσι, ένοιωσε κάτι τό μαλακό: ήταν μιά σάπια ντομάτα. Αυτό ξεπερνούσε τά όρια.

Ντύθηκε έξω φρενών, μά όταν πήγε να δάλλι τό καπέλλο του, τό είδε λεκισμένο!

Μά και η 'Ελένη, η νύφη, ήταν κλειδωμένη στην κάμαρά της και τό νυφικό της φόρεμα είχε κάνει φτερά! Μαζί μ' αυτό, είχε εξαφανιστή κι' ό Γιαννάκης.

Ο Φραγκίσκος και η 'Ελένη μπόρεσαν να μιλήσουν μονάχα άπ' τά μπαλκόνια τους, όπως ό Ρωμαίος και η 'Ιουλιέττα! Ο γαμπρός βλαστημούσε τό Γιαννάκη, πού ήταν ό αίτιος όλης αυτής της κακοτυχίας, ενώ η 'Ελένη είχε πάρει τό πράγμα μοιρολατρικά. —Μη θυμώνει, του είπτε, σήμερα δεν μπορεί να γίνη ό γάμος μας.

—Εξ αίτιας αυτού του ληστή, του γιου σου! ούρλιαξε ό γαμπρός. Οά τούκοδα τό λαρύγγι, άν τον είχα μπροστά μου!

Βέβαια ό Φραγκίσκος είχε δίκη για όλ' αυτά, μά η μητρική καρδιά της 'Ελένης ήταν

συγκινημένη με όσα είχε κάνει ό Γιαννάκης της έπειδή την άγαπούσε και δεν ήθελε να τη δει ξανά παντρεμένη.

Στό μεταξύ, ό Γιαννάκης, πού τό είχε σκάσει άπ' τό σπιτί, περπατούσε, στους δρόμους στην τύχη, μη ξέροντας πού πήγαινε.

Όταν νύχτωσε, η 'Ελένη άρχισε ν' άνυπομονή. Δεν ήξερε κανείς τίποτα για τό Γιαννάκη. Στό μεταξύ, είχαν τηλεφωνήσει σ' έναν κλειδαρά, πού ήρθε και την έλευθέρωσε άπ' τη φυλακή της!

Η 'Ελένη κι' ό Φραγκίσκος κάθισαν να φάνε, μά τό παιδί δεν είχε γυρίσει ακόμα. Ο καιρός, τώρα είχε χαλάσει, η βροχή έφεπτε ραγδαία κι' έκανε κρύο. Κάτι έσπασε τότε μέσα στη μητρική καρδιά της κι' η 'Ελένη φώναξε στο Φραγκίσκο:

—Εσύ φταίς για όλα! Φύγε, φύγε, δεν θα σε παντρευτώ ποτέ!

Κάποιοι εργάτες πού τον βρήκαν να κοιμάται, μούσκεμα άπ' τη βροχή, σε μιά καλύβα πάνω στον έξοχο δρόμο, μετέφεραν τό Γιαννάκη σπιτί του. Η μητέρα του, άφού τον έπλυνε και τον καθάρισε, τον ξάπλωσε στο κρεβάτι του.

—Έχεις πυρετό, αγόρι μου! του είπτε.

Μά αυτός, άδιαφορώντας για την κατάσταση του, τη ρώτησε:

—Λοιπόν, παντρεύτηκες;

—Όχι.

—Ευτυχώς! Έκανε κι' ένα χαμόγελο έλαμψε στα χείλη του.

Αποκοιμήθηκε ύστερα μακάρια.

Ο πυρετός του βάσταξε δυό μέρες κι' ύστερα η μικρή αυτή άδιαθεσία πέρασε. Η μητέρα του δεν έφευγε από κοντά του.

Μέσα σε μιά έβδομάδα, ό Γιαννάκης ήταν, όπως και πρίν, ένα γερό παλληκάρι. Και σφίγγοντας στην άγκαλιά του τη μητέρα του της είπτε:

—Λοιπόν, δεν θα ξαναγυρίση πιά «αυτός»; Είνε αλήθεια;

—Αλήθεια, αλήθεια.

—Θέλεις να μάθης τώρα πού έκρυφα τό νυφικό σου;

—Πές μου τό, δεν τό βρήκα πουθενά.

—Στό σταύλο πούχουμε τις άγέλεδες. Οά τόφαγαν κιόλας!

Η 'Ελένη χαμογελούσε με δακρυσμένα τά μάτια. Κι' ό Γιαννάκης ήξερε καλά πως ήταν εύτυχισμένη, τό ίδιο, όπως κι' αυτός!

ANNA MARIA TENTESKI

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Α. Μ. 1951: "Έχετε δικαιο, αλλά υπάρχει έλλειψις χάρτου. Η διεύθυνσις των June Allyson, Cyd Charisse και Ricardo Montalban είνε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios 10202 W. Washington Blvd, Culver City, Calif, U. S. A. Λό λ ο ν Κ α π ε τ α ν ά κ η, Πάτρας: Η παγκόσμιος έλλειψις χάρτου μάς άνάγκασε να περιορίσουμε προσωρινά τον αριθμό των σελίδων μας. Έκάναν μάλιστα μεγάλον άγώνα για να διατηρήσουν κι' αυτές πού σας προσφέρουμε σήμερα. Η διεύθυνσις της Norma Shearer είνε: Metro-Goldwyn Mayer Studios, Culver City, Calif, U. S. A. Κ ω ν σ τ. Σ α λ α π ά τ α ν, Θεσ/νίκη: Τό γεωγραφικό σας σταυρόλεξο είνε αρκετά καλό και θα δημοσιευθή με μερικές διορθώσεις. Τό «οριζόντιω» και καθέτως» όχι σπουδαίο. Τό «Θέρος 51» καλό και θα δημοσιευθή κι' αυτό με τη σειρά του. Ευχαριστούμε για τις εύχες σας και σας τις ανταποδίδουμε, έστω και με καθυστέρηση. Μ. Ρ ο υ σ τ ο μ ζ ι, Κύπρον: Τό σχέδιο του σταυρολέξου σας είνε άκατάλληλο για τό περιοδικό μας. Σας ευχαριστούμε για τά καλά σας λόγια και για τις εύχες σας. Δυστυχώς τό σταυρόλεξό σας περιέχει μερικές κακές λέξεις. Αν μπορούσαμε να τις αντικαταστήσουμε θα τό δημοσιεύσαμε. Α γ ά θ ω ν α Κ α ρ α ν ά σ ο ν, Λαμία: Τό σταυρόλεξό σας είνε πραγματικά πολύ καλό και θα δημοσιευθή σε προσεχές τεύχος μας. Οά επιθυμούσαμε να μάθωμε τά όνόματα πού διστάζετε να μάς αποκαλύψετε. "Αν αγάπητε πραγματικά τό «Θησαυρό» έχετε υποχρέωσιν να τό κάνετε αυτό. Κ. Ν. Νικολαΐδην, Ένταθα: Πολύ καλή και η τελευταία σας άποστολή. Σας ευχαριστούμε για τις εγκάρδιες εύχες σας και σας τις ανταποδίδουμε. Γ ε ω ρ γ ι ο ν, Ο ρ φ α ν ό ν, Ι δ η ν: Με τό σχέδιο χωρίζετε τό σταυρόλεξο σε δέκα κομμάτια, πράγμα πού δεν επιτρέπεται. Έχουμε πολύ καλύτερα πού μίνες τώρα περιμένουν τη σειρά τους για να δημοσιευθούν. Κ ω ν τ ί ν ο ν Χ ο υ ρ δ ά κ η ν, Σ.Τ.Γ. 914Γ: Προχειρογραφημένο τό σταυρόλεξό σας. Αυτό μαρτυρούν οι λέξεις ΠΟΤΑΣΑ, ΑΝΑΜΙΣ, ΝΗΡΑ, ΑΙΑΝ, ΑΟΙΔΗΜΑ κ.ά. Στείλτε μας κανένα καλύτερον αν θέλετε να δημοσιευθή. Α γ γ ε λ ο ν, Ι ω ά ν ν ο υ, Αλιάρτον-Λεβαδείας: Βιάζετε πολύ να πάρете άπάντησι. "Αν οι... έφευρσεις σας είνε πραγματικά αξιόλογες άσφαλώς θα σας άπαντήσω. Αυτό όμως δεν γίνεται μέσα σ' ένα μήνα. Μη χάνετε λοιπόν τη... «ροή των επισημοτήτων σας». Δ υ ό φ ι λ ο υ ς τ ο υ Ο ρ φ α ν ο υ: Ο 'Αρθούρος Ρομπινταίνι είνε ένας από τους καλύτερους πιανίστας της εποχής μας, άν όχι ό καλύτερος. Ο Στράους και ό Λέχαρ είνε άσφαλώς έκείνοι πού μπορούν να χαρακτηριστούν οι βασιλείς της οπερέτας. Θ υ μ έ λ η ν: Τό ποιήμα σας «Η πόλι με τις χίμαιρες» όχι και τόσο επιτυχημένο. Μ. Δ. Σ., Παγκράτι: Σας ευχαριστούμε για τά καλά σας λόγια. Οι συνεργάτες μας σας ανταποδίδουν τους χαιρετίσμούς σας. Τό ποίημα σας καθόλου πετυχημένο. Δ υ ό Φ ο ι τ η τ ρ ι ε ς Ε. Π.: Η διεύθυνσις της Βίλλας του Jene Kelly είνε: Rodeo Drive 725, Beverly Hills, Los Angeles, Calif, U. S. A. Τού δέ Frank Sinatra: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd, Culver City Calif, U. S. A. Ι ω ά ν ν η ν Ρ ο δ ο ν, Μέγαρα: Η διεύθυνσις της Silvana Mangano είνε: Produzione de Laurentis, Via Po 36, Roma, Italia και της Martha Toren: Universal Pictures Co., Inc, Universal City, Calif, U. S. A. Σ τ η Σ υ λ δ α ν α θα ήταν καλύτερο να γράψετε γαλλικά ή Ιταλικά, μπορείτε όμως να της γράψετε και άγγλικά. Στα γράμματα άπαντούν οι γραμματείς των άστέρων. Μ α λ ι έ α, Λαμία: "Όχι τόσο πετυχημένα τά ποιήματά σας. "Ιδού δυό πεντάστιχα από την «Έξομολόγησις»:

"Έχεις ψυχούλα διαλεχτή
άφου άγάπησες πιστά
είπαν τά χείλη του παπα
τί καν άμάρτησες πολύ!

Όλα σου, είνε σχωρετά
Εγώ δεν έκανα κακό
παπιά μου σε κανένα
μά έχω κάποιο μυστικό
μες στην ψυχή θαμένα
πού ήρθα τώρα να σου πώ

Παναγ. Κωνσταντακόπουλο ν, Ένταθα: Λυπούμεθα πολύ, αλλά δεν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών. "Ακ ρ ρ ί τ α ν, Σ.Τ.Γ. 917Α: "Ατεχνο και άκατάρτητο τό ποιήμα σας. Π έ τ ρ ο ν, Κ υ π ρ ι σ σ η ν, Βασιλικά: "Αντί κρίσεως μετέφερομε έδώ τό τελευταίο σας τετράστιχο από τ' «Ορφανό»:

Δεν μένει όμως ίκανοποιημένο,
και τό πρόσωπό του μένει μελαγχολικό.
Καυμένο μεν γιατί είσαι μαρομένο,
τί θές;—Θέλω την «μητέρα» μου για νιατρικό.

Δύσκολο πράγμα η ποίησις, φίλε κύριε. Ζ ω ν τ α ν ή ν, Κ ό λ α σ ι ν 13, Άρτα: Ο κ. 'Ιωαννίδης σας άπάντησε δια της στήλης του. Και η στήλη αυτή δεν παρέλειψε ποτέ να σας δώσει τις πληροφορίες πού κατ' επανάληψιν της ζητήσατε. Δεν φταίμε έμεις αν δεν τις προσέξατε. Χ ά ρ ι δ ω Χ ρ υ σ ι κ ο π ο υ λ ο υ: Η διεύθυνσις της Doris Day είνε: Warner Bros Studios, 4,000 West Olive Street, Burbank, Calif, U. S. A. Γ. Σ α λ, Θεσ/νίκη: Τα ποιήματά σας δείχνουν πως έχετε κάποιο ταλέντο πού χρειάζεται φυσικά έντατική καλλιέργεια, άν θέλετε να φτιάξετε κάτι πραγματικά καλό. Τόσο ό «Ψάρας» όσο και «Οι νέοι ποιηταί» έχουν μερικά πολύ καλά σημεία. Α. Χ.: Τό «Πάντα σε καρτερώ» καθόλου καλό. "Ιδού η άπόδειξις:

Κι' ύστερα μ' έφυγες μακριά
μακριά σε έένα μέρι
έξασες όρκους και φιλά
κι' έγινες μ' άλλον ταίρι, κι' ότι ζητήσεις θάχης.

ψ ω τ ι ο ν Μ σ κ ρ ή ν, Λαγκαδά: Τό ποιήμα σας «Κάτι» άτεχνο και άκατάλληλο. Κ ε ρ α υ ν ό ν, Σ: Ένα τετράστιχο του ποιήματός σας «Στό Θησαυρό» μάς λέτε:

...Και να σας πώ όρθα κοφτά
να δάλετε μιά στήλη
...όπου να μπαίνει διαλεχτή
κάθε ώραία ύλη...

"Αν έννοείτε ύλη διαλεχτή σάν τα σατυρικά ποιήματα πού μάς στέλνετε, σωθήκαμε! Μ ι χ α ή λ Β ό λ α ν, Κρεσστή-Ροδου, Μιχαήλ Ναθαναήλ, Θεσ/νίκη: Μ. Χριστοφορίδην, Καβάλα: Οά έπρεπε να στείλετε την παραγγελία σας άπ' εύθείας στο Lin-guarphone, Τσώρτσιλ 30, Αθήνα, Μ α ρ ί α Α λ α ν τ ζ ο π ο υ λ ο υ, Ένταθα: Η διεύθυνσις του Joseph Cotton είνε: Paramount Pictures Corp, 5451 Marathon Street, Hollywood 38, Calif, U. S. A. Στό τελευταίο του φίλμ «Υπόθεσις Σεπτεμβρίου» συμπρωταγωνιστεί με την Τζέιν Φονταίν.

ΟΤΑΝ ανέλαμβανε ένας καινούργιος γιατρός στο ψυχιατρείο του Ταουντον της Μασαχουσέτης, η όταν κάποιος διακεκριμένος επισκέπτης ζητούσε να κάμει τό γύρο του ιδρύματος, τον οδηγούσαν πάντοτε και στην «πτέρυγα της απομωνώσεως», όπου ήσαν κλεισμένοι οι μανιακοί. "Ανοιγαν εκεί τό μικρό παραθύρακι της πόρτας ενός κελλιού, κι' άκούγονταν σαν άμέσως δογγητά και φωνές.

—Είνε η άρρωστη 35, του έξηγουσαν, η πλειότερη του ψυχιατρείου. Βρίσκεται έδώ άπ' τό 1903.

Μιά γυναίκα με άγρια μορφή και με άσπρα άκατάστατα μαλλιά ήταν συμμαζεμένη στο βάθος του κελλιού. Κιττάζε με τρόπο τά πρόσωπα πού εμφανιζόντουσαν στο στενό παραθύρακι, και ούρλιαζε:

—Νά τόι!... Γλυτώστε με! Πισώ! Πισώ!... Νά τόι, με τα δηλητήρια τους! Δεν θα πιώ! Πισώ!...

Οι σκηνές αυτές της άπελπισίας κατέληγαν σε ύστερικές κρίσεις και λιποθυμίες. Έτσι πέρασε την ύπολοιπή ζωή της αυτή η γυναίκα, ως ότου πέρασε, τό 1938, σε ηλικία 81 έτών.

Λεγόταν Όνώρα Κέλμ-τυ κι' είχε γεννηθή τό 1847, σ' ένα φτωχόστοιτό του Καίμπριτζ. Την είχαν υιοθετήσι από μωρό ό πλούριοις Άρμπιν Τόππαν και η γυναίκα του, δυό καλοί άνθρωποι, πού την άγάπησαν σάν παιδί τους. Μεγάλωσε με τό όνομα Τζέιν Τόπ-παν, μέσα σ' ένα περιβάλλον εύπορο και ήθικό. Φαινόταν γερή, έξυπνη, αλλά κάπως δύσκολη στο χαρακτήρα. Δεν ήταν κακή, έδειχνε όμως μιά τυραννική ζήλεια για τους γονείς της, για τις φίλενάδες της. "Ηθελε ν' άσχολεύεται μ' αυτήν μόνο, συνεχώς. Δεν άνεχόταν την παραμικρή μοιρασιά.

Όστόσο πλήρως άκριβή αυτή της άποικιστικότητος. "Όταν έρωτεύθηκε κι' άρραβωνιάστηκε ένα φοιτητή, εκείνος φοβήθηκε, βλέποντάς την να έλθει τους παλαιότερους φίλους του και να κλαίη για την προσήλωσι του στους γονείς του. Προέβλεψε ότι θα περνούσε κοντά της μιά ζωή άβόρητη και διέλυσε τους άρραβώνες τους, μερικές μέρες πρδ του γάμου.

Η Τζέιν υπέφερε άπ' αυτό τό χτύπημα. Όστόσο, μερικά χρόνια άργότερα ξανααρραβωνιάστηκε με κάποιον άλλον, πιά ηλικιωμένο άπ' αυτήν, πού είχε μιά κόρη από πρώτο γάμο. Κι' αυτός όμως ό γάμος της ματαιώθηκε, γιατί άπαίτησε ν' απομακρυνθή η μικρή άπ' τον πατέρα της.

Η δεύτερη αυτή άπογοήτευσι έρρίξε άρρωστη τη Τζέιν, με μιά επικίνδυνή πάθησι πού άδένων. Γιατρεύτηκε άπ' την άρρώστια της, αλλά ό γιατρός την προειδοποίησε ότι ήταν πιά καταδικασμένη να μη γίνη ποτέ μητέρα. "Ηταν τρομερό πλήγμα γι' αυτήν, πού όνειρευόταν πάντα ν' άποχτήσι πολλά παιδιά... Κλείστηκε πιά στον έαυτό της, έγινε σκυθρωπή και νευρική. Όστόσο φάνηκε ν' άφοσιώνεται περισσότερο στη δουλειά της—οι θεοί γονείς της της είχαν βρή μιά θεσί νοσοκόμας στο νοσοκομείο του Καίμπριτζ, για να εξασφαλίσουν τό μέλλον της.

Έβγαίνει σπάνια πλέον μόνο για να έπισκεφθή τους Τόπ-παν. Κι' άφιέρωνε όλο τον ύπολοιπο καιρό της στους άρρώστους της. Καμμιά άλλη νοσοκόμος δεν ήταν τόσο άκριβής στα καθήκοντά της, όσο η λιγομίλητη, άγέλαστη κι' άφιρημένη αυτή κοπέλλα. Δεν έννοούσε ν' άσχοληθή άλλος με τους δικούς της άρρώστους. "Αν μπορούσε, θ' άπομάκρυνε ακόμη και τό γιατρό. Της συγχωρούσαν όμως αυτές τις ιδιοτροπίες της, γιατί ανέλαμβανε τις λεπτότερες περιποιήσεις, άφοσιωνόταν με πάθος και πάλεψε με τό θάνατο.

Όλοι οι άσθενείς την προτιμούσαν. Της όρκιζόντουσαν ότι δεν θα την ξεχνούσαν ποτέ.

—Οά με ξεχάσετε και σεις, όπως κι' οι άλλοι! άπαντούσε εκείνη με πίκρα.

Όστόσο μερικοί δεν την ξεχάσαν. Π. χ. κάποια κυρία "Αλ-λεν Νταΐνις, άφού βγήκε άπ' τό νοσοκομείο, έγινε στενή φίλη της.

Μιά νύχτα, ενώ η Τζέιν παράσκατε ένα βαρειά άρρωστο, πού την ίκέτευε άπελπισμένα να τον σώση, της γεννήθηκε ξαφνικά μιά ιδέα... μιά ιδέα πού θα της πρόσφερε επί 15 χρόνια μιά κρυφή και τερατώδη εύτυχία!... Ο άρρωστος έ-

Η Τζέιν έκείνη τη νύχτα έκανε τό πρώτο έγκλημά της, δίνοντας δηλητήριο στον άρρωστο!...

ΔΡΑΚΟΙ και ΔΡΑΚΑΙΝΕΣ

Η νοσοκόμος πού σκότωσε 100 ανθρώπους

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

κείνος, πού βρίσκóταν στη διάθεσί της, άνυπεράσπιστος, ό-λότελα έγκαταλειμμένος σ' αυτήν, θα έφευγε σαν όλως τους άλλους, άν έξούσε. "Αν όμως πέθαινε, άν πέθαινε άπ' αυτήν, θα γίνóταν τότε όριστικά δικό της, δεν θα την προδί-δε ποτέ! "Θάπαρνε μαζί του στον τάφο την εικόνα μιάς Τζέιν Τόππαν χαμογελαστής, στοργικής και δυνατής...

Κι' έτσι, τη νύχτα εκείνη, έ-καμε τό πρώτο έγκλημά της, δίνοντας δηλητήριο στον άρρω-στο!

Από τότε, ό θάνατος έγινε πιστός της σύντροφος. Τό δη-λητήριο ήταν τό συνηθισμένο όπλο της.

Στην άρχή, σκότωσε τά πλάσματα πού άγαπούσε: Τους Τόππαν, γιατί φοβόταν μήπως την ξεχάσουν έφ' όσον δεν έξούσε πιά μαζί τους. "Ε-πειτα την παλιά της φίλη "Αλλεν Νταΐνις, πού της έκα-νε μιά μέρα τραπέζι και τη δηλητηρίασε. Στην κηδεία της έκλαιγε άπαρηγόρητα. Της φά-νικε ώστόσο ότι ό σύζυγός κι' όι δυό κόρες της νεκρές δεν ήσαν άρκετά άπελπισμένοι για τό θάνατό της. Κι' άποφάσισε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της άρεσαν πολύ, τους έδινε να τους τιμωρήσι!...

Μέσα σε 40 μέρες, τους έστειλε και τους τρεις στον άλλο κόσμο... "Επειτα στράφηκε πάλι στους άρρώστους της. Σκότωσε μόνον όσους την «ένδιε-φταν». Κάποτε, άν της

Η ΣΕΛΙΣ

της γυναίκας

Κουβεντούλες

Απελπισμένην 122: Τά γεγονότα, αγαπητή μου, δεν δικαιολογούν ούτε την απογοήτευση ούτε το ψευδώνυμο που διαλέξατε. Μου γράφετε πως δεν πέρασε ούτε καν χρόνος από τον γάμο σας και ο άντρας που διαλέξατε για σύντροφο άρχισε κιόλας να σας παραμελή. Αυτό βέβαια είναι πολύ δυσάρεστο και θα μόνον έτοιμη να σας παρηγορήσω, αλλά η δεύτερη παραγραφή του γράμματός σας μου δείχνει φανερά ότι βρίσκεστε σε πλάνη. Τού άρεσε, μου γράφετε να βγαίνει έξω μόνος του ή με φίλους και πολλές φορές, σαν είνε σπίτι, κλείνεται στο γραφείο του και διαβάζει.

Αν είχατε μεγαλύτερη πείρα της ζωής, καλή μου φίλη, θα ξέρατε ασφαλώς πως αυτά δεν δείχνουν διόλου ότι η αγάπη του συζύγου σας έχει ελαττώση. Απλούστατα ο άντρας σας αισθάνεται κάποτε την ανάγκη να κάνει συντροφιά με παλιούς φίλους και να συζητήσει μαζί τους. Όπως αισθάνεται την ανάγκη και να διαβάσει. Το τελευταίο πρέπει μάλλον να σας ευχαρίστη και να μην άνησχητε με ασήμαντα πράγματα.

Η μέδα

Φορέματα: Είνε όλα γυναικεία, καλή μου φίλη, με όρια γιακαδικά. Για τ' απογεύματα συνηθίζονται πολύ οι ποδιές σε διάφορα σχήματα. Τα φορέματα του κοκταίλ έχουν πλατειές πλισσέδες φούστες, με ελαφρά κορσάκια κορσάκια. Τα βράδια είνε όλα μακριά και στενά ή κοινόλινα με βολάν και τετράλες.

Τα γιέρι: Όλες οι συλλογές δίνουν την πρωτοκαθεδρία στα ταγιέρ, που είνε τα περισσότερα σταυρωτά κι αρκετά εφαρμόστα στη μέση. Οι μπότες τους —όταν υπάρχουν— είνε λίγο μακρύτερες, τα ρεβέρ δεν έχουν τίποτε το κλασσικό αλλά είνε φανταζι και οι φούστες είνε «πιές» πορτφέιγ ως επί το πλείστον. Και μία λεπτομέρεια: Οι ζακέτες έχουν εντετασμένη από κολλοριστό λινό άσπρο ή χρωματιστό ύφασμα με όμορφα κουμπιά.

Σύνολα: Ντέ-πιές με ζακέτες τρούα και χωρίς γιακάδες ούτε ρεβέρ και φούστες πλισσέ.

Βλέπουμε όμως και φούστες γυναικείες με καντριγιέ ζακέτες, σε σχήματα «χωιού» και άλλα παγκλάν. Άλλα επίσης σύνολα αποτελούνται από μπλουζές λευκές, πλατειές φούστες και ζακέτες τρούα-κάρ.

Επαυφώρια: Πολλά «βόγκ» για τα πρωινά αλλά με κάπως λιγότερο φάρδος απ' ό,τι είχαν τα περσινά. Πολλές τσέπες τοποθετημένες χαμηλά, ώρες «μορτεγκάλ» τοποθετημένες λίγο ψηλότερα από την ταλλία. Τα απογεύματα πολλές ρεβιζιόκοτες φοιμένες στην ταλλία και κουμπωμένες πολύ χαμηλά. Για τα βράδια γκρό-γκραίν, μουλίτες και ταφτάδες, σε σχήματα «αυτλ» ριχτά.

Χρώματα-ύφασμα: Τούιστ, εταίν, λαϊνάς καρρά ή πιέ ντέ, πούλ, ζέρου «σούλ», σαντον, σουρά, αλπακάδες. Τό γκρι-ασιέ, τό γκρι-έλεφάν, τό γκρι-φέ, τό γκρι-σουρί είνε όλα πολύ της μόδας. Όπως επίσης, τα κόκκινα, τα ροζ, το μελί, το ρεζέντα, το άσπρο. Λιγότερο θα φορεθί το μαύρο.

Μπλουζές: Τα πρωινά κεντητές από ζωρέτ, κι έμπρι με βαμβακερές. Τα απογεύματα μεταξωτές χρωματιστές, με κον-

τά μανίκια και θοβια γιακαδικά.

Εξαρτήματα: Μεγάλα ρεβέρ από τικέ αν φόρμ στα ταγιέρ. Μεγάλες εσάρπες από μονόλινα μονόχρωμη ή φανταζι. Στη μπουτονιέρα του ταγιέρ, αντί για άνθος, ένα φρούτο.

Τά καπέλλα του 1951

Τά καπέλλα του 1951 παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία αλλά η βασική τους γραμμή δεν αλλάζει. Γι' αυτό θα ιδίτε ότι ένα περισινό κανιοτί δεν παραλλάσσει πολύ από ένα φετεινό κανιοτί. Όλη η αλλαγή του συνίσταται στον τρόπο, με τον οποίον φοριέται: όχι πια στην κορυφή του κεφαλιού, αλλά μπροστά, σχεδόν στις ρίζες των μαλλιών του μετώπου.

Δύο απογευματινά φορέματα κι ένα πιο άμπιγιέ.

αφίνοντας όλα τα μαλλιά να φαίνονται πίσω.

Τά σχήματα των φετεινών καπέλλων είνε πολλά και διάφορα: Μπερέ, κανιοτί, τάκες, καπλίν. Έκει όμως που δόθηκε ιδιαίτερη προσοχή είνε τα υλικά που χρησιμοποιούνται.

Έκτος από τις κλασσικές φάβες και τις παγισιόν έχουμε και άλλες ελάνες ή ναύλων. Χρησιμοποιούνται επίσης πολλά μεταξωτά, τουλίζα, δαντέλλες και για πιο πρωινά περκάλια και λινά κολλοριστά.

Τά πρωινά βλέπουμε τυπωτά χρώματα: κόκκινο, κίτρινο, πράσινο. Τα απογεύματα επικρατεί το μπλέ, το λιλ, το λευκό. Τα βράδια το ροζ, το μώβ, το γκρι. Τό χρυσάφι και τό μαύρο.

Για γαρνιρίσματα πολλά λουλούδια, καρδέλλες τοποθετημένες σε κονικάδες ή φιάγκους και ταφτάδες πεκινέ.

Τά μουσικά της έμορφιάς

Από τα είνεκοσι ως τριάντα σας χρό-

νια: Μη κάνετε μεγάλη χρήση καλλυντικών. Αυτό βέβαια θα έδαρηθι πολύ από την καλή ή όχι διατήρηση της επιδερμίδας σας. Μιλώμε πάντως για όσες την έχουν καλοδιατηρημένη. Ας χρησιμοποιούν, λοιπόν, με πολλή φειδώ την πούδρα, τα διάφορα ρούζ, και τις κρέμες.

Από τα τριάντα ως τα σαράντα: Είνε η περίοδος που επιτρέπεται να υπογραμμίσουν την προσωπικότητά σας, τον τύπο σας. Σας επιτρέπεται επίσης να έχετε και κάποια ιδιορρυθμία.

Μακιγιαρισθίτε, κοκκινίσίτε τα μάγουλά σας, μαυρίσίτε τα βλέφαρά σας, αρωματίστε τα φρύδια σας, αλλά όλα αυτά με γούστο και τέχνη.

Από τα σαράντα ως τα πενήντα: Αποφεύγετε κάθε υπερβολή. Όχι κοκκίνα μάγουλα, όχι ρίμμες στα βλέφαρα, όχι μαδωμένα φρύδια. Λίγη πούδρα ρασέλ, ένα ελαφρό, σκοτωμένο κόκκινο στα χείλη και φρύδια καλά βουρτσισμένα και γυαλισμένα. Ντύσιμο απλό, σοβαρό. Αποφύγετε κάθε νεανική ιδιορρυθμία που τείνει στο γελοίο.

Από τα πενήντα κι έπειτα: Δεν θα παραμελήτε τον εαυτό σας, αλλά θα επιδιώκετε να είσαστε πάντα τακτική, καλοβαλμένη και εύπρεπης. Επιτρέπεται λίγο φόν-ντέ

ρείτε να τα διατηρήσετε γερά και πέρα από τα εξήντα.

Για να έχετε μωρό μ' ενηπνοή: Συχνό πλύσιμο του στομάχου, ιδίως αν καπνίζετε, με αυτό το μίγμα:

- 2 κουταλάκια κομπόστας κολλώγια.
- 3 γραμμάρια sulfate d' alumine.
- 3 σταγονίδια μέντα.
- 10 γραμμάρια θρασμένο νερό.

Συζυγική ευτυχία

Νά μερικές ακόμα συμβουλές για όσες και όσους θέλουν να διατηρήσουν τη συζυγική ευτυχία τους:

Όχι υπερβολική αφέλεια: Βέβαια υπάρχει μεγάλη οικειότητα μεταξύ δύο συζύγων, αλλά δεν πρέπει η οικειότης αυτή να φτάνει στην ξεσηπνωσία. Πάντα θα κρατούνται τα προσχήματα.

Μικρές υποχωρήσεις: Τόσον ο σύζυγος, όσον και η σύζυγος ας μη διατάζουν να υποχωρούν για πράγματα που δεν έχουν μεγάλη σημασία.

Ανάληψις εύθυνων: Η γυναίκα που αγαπά τον άντρα της δεν διατάζει ν' αναλαμβάνει την ευθύνη κάτι κατ' στραβό που έγινε έστω και αν ξέρει ότι είνε εν μέρει υπεύθυνος και ο άντρας της.

Παρατηρήσεις δημοσίου: Αποφεύγετε να πείτε εμπρός σε τρίτους κάτι δυσάρεστο. Ο άντρας ας μη ληστέσει στη γυναίκα του: «Τι καπέλλο είνε αυτό που αγόρασες; Δεν σου πάει καθόλου». Και η γυναίκα ας μη ληστέσει στον άντρα της: «Μάεω τις κάλτσες σου που είνε σαν συσσωρευμένες, βρωμάς τσιγάρα, τρώς σαν γουρούνι!».

Γάμος και όχι περιπέτεια: Τέλεια ευτυχία δεν υπάρχει. Υπάρχει όμως μια σχετική ευτυχία που θα την εξασφαλίσουν όλα τα ανδρόγυνα όταν δεν πάρουν το γάμο σαν μία περιπέτεια.

Τό συνταίριασμα: Δεν είνε απαραίτητο να μοιάζουν ο άντρας με τη γυναίκα, ούτε να έχουν τον ίδιο χαρακτήρα, τα ίδια γούστα. Πρέπει όμως να συνταίριαζόν κάπως κι αυτό πρέπει να τό καταλάβουν και να τό επιδιώξουν πριν από τό γάμο.

Η άνατρεφή των παιδιών

Αν τό παιδί σας δεν συμπεριφέρεται καλά δηλ ή ντροπή άνακαλά σ' εσάς, γιατί δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι τό παιδίό άντιγράφουν τους μεγάλους.

Τά παιδιά όπως έχετε όλοι σας έχουν μεγάλη παρατηρητικότητα και ό,τι βλέπουν τό μιλούν. Δίνετέ τους λοιπόν καλά παραδείγματα. Συνήθιστε τά από μικρά, να φέρωνται με ευγένεια.

Συνήθιστε επίσης τό παιδί σας να μη διακόπτει ποτέ τους μεγάλους όταν μιλούν, να προσφέρει πάντα τό θέσι του μέσα σ' ένα τραύ, να μη σπαράχνει για ν' περάσει πρώτο, να ζητά συγνώμη ακόμη και από τήν υπέρβια αν ξεχάσει και φερθή άσχημα. Μην εμπροβαίνετε όταν τσακωνέται με τ' αδελφία του ή με τους συμπαίσιους του και μη τό κολακεύετε ποτέ τόν εγωισμό του.

Ο κακός χαρακτήρας σχηματίζεται με διάφορα τέτοια μικροελαττώματα, που συγχωρούν οι γονείς στα παιδιά τους, γιατί τά νομίζουν έπουσιώδη ενώ στην πραγματικότητα έχουν μεγάλη σημασία.

Καρμιά φορά και μία «αβολία» που κάνει ένα παιδί παύζοντα με φίλους του γίνεται μια κακή συνήθεια που έπιδρά άρνητικά στον χαρακτήρα του. Γι' αυτό μην επιτρέπετε ποτέ στο παιδί σας να άδική τους συνομηλίκους του, κι αν αντίληφθε κάτι τέτοιο να τό μαλώνετε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Μικρό άριστούργημα

ΤΩΡΑ που σου είπα τό παραμύθι, Τότό, πρέπει να κοιμηθής σαν καλό παιδάκι, τό λέει ή μητέρα σου, καθώς τόν γδύνει και τόν ξεπλύνει στο κρεβάτι. Και τώρα πόν την προσεχί σου.

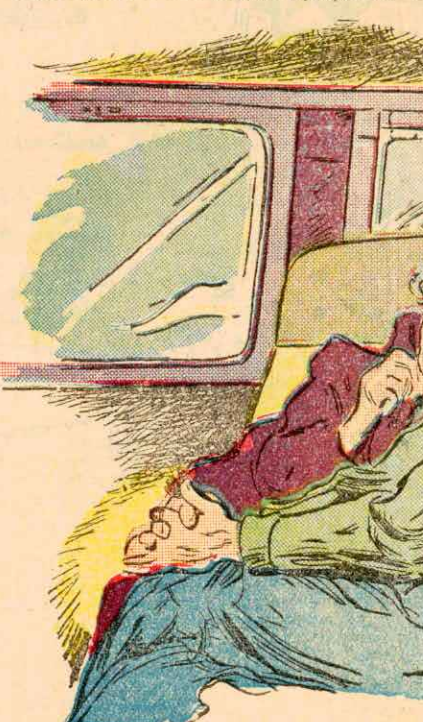
—Βοήθησέ με, ψελλίζει ο Τότός, δεν θυμάμαι πως άρχίζει.

Η μητέρα του τόν βοηθάει κι' ο Τότός λέει την προσεχί του. Έπειτα, χωρίς βοηθεία, με ύφος σοβαρό, προσθέτει: «Ίησού Χριστέ, προστάτευσέ τη μαμά μου απ' τούς κινδύνους. Η μαμά μου όταν γυρίζει, μου φέρνει δώρα και με πάει περίπατο. Μ' άκούς, Χριστούλη μου!»

Έπειτα ο Τότός κλείνει τά ματάκια του κι' αποκοιμείται, ενώ ή μητέρα του τόν κυττάζει με τό πιο στοργικό χαμόγελο.

—Κύτταζε κάτω, έκει πέρα, στο δάθος! Ο Άγγελος σηκώσε τό ξανθό του κεφάλι και κύτταζε ψηλά, έκει απ' όπου έρχόταν ή Φωνή.

—Σού είπα να κυττάζεις κάτω, ξανάπε ή Φωνή. Ο Άγγελος υπάκουσε και τότε είδε μέσα στα σύγνεφα να χοροπηδάει μία απ' αυτές τις παράξενες μηχανές, που μετακινούνται οι άνθρωποι για να πετάν. Ένα κόκκινο φως έλαμπε ανάμεσα στα μαύρα σύγνεφα. Κι' ο Άγγελος είδε τό

—Λάουρα, είσαι γλυκειά και όμορφη, της είπε ο Πέτρος.

αεροπλάνο να τό πηγαίνουν έδώ κι' έκει τά ρεύματα του αέρα. Φαινόταν έτοιμο να πέση, ύστερα ύψωνόταν, έπειτα ξανάπετε προς τά κάτω σε μία άγανιώδη πτήση.

Έκείνη τη στιγμή ο Άγγελος άκουσε πάλι τη Φωνή που του λέγε:

—Κάνε γρήγορα. Έφτασε έδώ ένα μήνυμα. Τρέχα! Κατρακυλούν! Πήγαινε και κάθισε στη θέσι του πιλότου κι' έπειτα θ' άκουσες τις οδηγίες μου.

Ο Άγγελος άνοιξε τά μεγάλα λευκά φτερά του και σε λίγα δευτερόλεπτα βρισκόταν καθισμένος στη θέσι του πιλότου, που ήταν πεσμένος κάτω. Τό αίμα του έτρεχε από μία μικρή πληγή στα πνήγνια. Ασφαλώς, αυτός δεν είδανόταν πιά τίποτα, ούτε τά ούρλιασματα που άκούγονταν από μέσα.

Και τώρα, σκέφτηκε ο Άγγελος, τί πρέπει να κάνω; Έμένα διαλέγε ή Φωνή να στείλη; Άκουσε πίσω του κάποιον που θρηνούσε: «Μαρία, Μαρία, που είσαι;» Έπειτα ηθε σ' αυτή του μία γυναικεία σταθερή φωνή: «Ήσυχάστε, κυρίες και κύριοι, μη φερόδατε. Σε λίγο θα ξεφυγουμε απ' την καταιγίδα».

«Είναι πολύ γενναία, σκέφτηκε ο Άγγελος. Μα πως θα τούς δώλω απ' την καταιγίδα;»

Κύτταζε με περιέργεια τούς μοχλούς, τά κουμπιά, τά μηχανήματα. Κι' έξαφνα ή Φωνή του είπε:

—Πρόσεξε. Σήκωσε τό μοχλό που είνε δεξιά σου, κατέβασε τό μοχλό που είνε στ' άριστερα. Έτσι. Τώρα σβύσε τό μωτέρ. Έτσι. Άνοιξε ν' ατθέβαινε σιγά-σιγά. Μπράβο! Έκει, στο βάθος, είνε μία πεδιάδα καταπράσινη. Νά φτάσης άπαλά, γιατί υπάρχουν τραυματίες.

Ο Άγγελος υπάκουε πάντα στις διαταγές της Φωνής. Χίλια, όντακίσια, πεντακίσια, τρακίσια μέτρα, έκατό... Έκλεισε τά μάτια του. Τό αεροπλάνο άγγιξε τη γή και σε λίγο έμεινε ακί-

νητο, σαν ένα μεγάλο πληγωμένο πουλί. Ο Άγγελος πετάχτηκε έξω απ' τό μικρό αεροπλάνο κι' αναστέναξε, σά να τούφωγε ένα μεγάλο δάρος απ' τό στήθος. Έπειτα κυττάζε με περιέργεια γύρω του και είδε μία νεαρή κοπέλλα, πολύ όμορφη, με καστανά μαλλιά, που βοηθούσε τούς επίδατες να κατέβουν.

—Καλά τά κατάφερες! άκούστηκε ή Φωνή. Τώρα γύρισε πάνω στον ουρανό, δεν σε χρειάζονται πιά.

Μά ο Άγγελος κύτταζε τη νέα και τη λυπήθηκε, γιατί έκανε μόνη της όλη αυτή τη δουλειά, βοηθώντας τούς επίδατες και τούς τραυματίες. Ξαναπήκε στο αεροπλάνο. Είδε τόν πιλότο, άγγιξε την πληγή του κι' η πληγή έκλεισε. Έπειτα φuschε στο πρόσωπό του, κι' αυτός άνοιξε τά μάτια του. Πήγαινε έξω να βοηθήσει τόν κορίτσι, τόν υπόθαλε. Είνε μόνη μ' όλον αυτό τό φοβισμένο κόσμο. Κι' ο πιλότος υπάκουσε.

Τά μεγάλα λευκά φτερά του άνοιξαν κι' ο Άγγελος άρχισε ν' ανεβαίνει στον ουρανό. Μα καθώς ανεβαίνει, άκούε τη νέα να λέει: «Ναι, κυρία, πιπε αυτό, θα σας κάνει καλό. Ναι, κυρία, τό ράδιο λειτουργεί. Σε λίγο θαρθουν οι πρώτες βοηθείες». Ο Άγγελος γέλασε άκούγοντας αυτά τά: «Ναι, κυρία, ναι, κυρία!» Έπειτα ξάπλωσε σ' ένα σύγνεφο, γιατί νύσταζε, και τό σύγνεφο σιγά-σιγά χόθηκε στον ουρανό.

«Μάλιστα, κυρία, όχι, κυρία...» Η νεαρή Λάουρα, πολλές φορές κούραζόταν να τα επαναλαμβάνει αυτά. Όστόσο, ή δουλειά της δεν ήταν κάτι τόσο άσχημο, μία και κέρδιζε αρκετά για να συντηρή τόν εαυτό της και τό παιδάκι της, τόν Τότό. Κάποια μέρα, στη ζωή της, δρέθηκε μ' ένα μωρό στην αγκαλιά της και την πιο πικρή απογοήτευση στην καρδιά. Μία θλιτερή έρωτική ιστορία, σαν τόσες άλλες, μα κατάφερε να την ξεχάσει και να δουλέψει.

Η Λάουρα ήταν ίπταμένη συνοδός και κάθε δυο βδομάδες είνε τρεις μερες καιρο για να μείν με τό παιδάκι της, τόν Τότό. Όταν έλειπε τόν φροντίζε μία ηλικιωμένη γειτόνισσα.

Η Λάουρα μπήκε στο αεροπλάνο για να δη αν είχαν βγη όλοι οι επίδατες. Έκει βρηκε τό ραδιοτηλεγραφήτη.

—Κατάφερα να τηλεγραφίσω τό συμβάν, Λάουρα, της είπε. Είμαστε έκατό χιλιόμετρα μακριά απ' τό Παρίσι. Τώρα, Λάουρα, πρέπει να ξεκουρτίσης. Ξαπλώσου έδώ στα χορτά κοιμησού λίγο...

Τη σκέπασε με μία κουβέρτα. Μα ή Λάουρα δεν κοιμόταν. Ξεκουραζόταν, βλέποντας τόν ουρανό. Ξημέρωνε πιά, όταν έφτασαν μερικά αυτοκίνητα και νοσοκομειακά φορεία. Όπως έξακριβώς, τό άτυχημα όφειλόταν σε βλάβη του μωτέρ.

Σε λίγο ή Λάουρα κι' ο Πέτρος, ο ραδιοτηλεγραφητής, μπήκαν σ' ένα αυτοκίνητο, που θα τούς πηγαινε στο πλησιέστερο χωριό.

—Πρόσεξε, Λάουρα, να πihς και νά φας κάτι πριν κοιμηθής, της είπε ο Πέτρος όταν φτάσανε.

Από καιρό κανείς δεν της μιλούσε με τόση στοργή και ή νέα κοκκίνισε ελαφρά. Όστόσο έτσι έπρεπε να κάνει, για να άναχωρούν τόν εαυτό της. Ήταν ή μητέρα του Τότου για δέκα μερες τό μήνα, γιατί τις άλλες είκοσι συνάδευε τούς επίδατες στο αεροπλάνο Ρώμης-Παρισιών.

—Πού πιάς, Λάουρα; Θέλουμε ακόμα δυο ώρες για τό τραίνο. Έδώ κοντά είν' ένα καφενείο. Θέλεις να πάμε να πιούμε δυο καφέδες; τη ρωτάει ο Πέτρος.

—Σε λίγο, καθώς πίνουν τόν καφέ τους, της λέει:

—Οι δικόι σου θ' ανησυχούν, φαντάζομαι.

—Όχι, άπανταί χαμογελώντας, τό παιδάκι μου είνε μόλις τέσσερων χρονών...

Έπειτα κοκκινίζει και προσθέτει:

—Δεν είμαι παντρεμένη, Πέτρο.

—Καμένη Λάουρα, καταλάβω, της λέει γλυκά αυτός.

Φεύγουν τώρα και οι δυό. Φτάνουν στη σταθμό μ' ένα ταξί.

—Μείνε έαρ έδώ, Λάουρα, θα φροντίσω εγώ για τά εισιτήρια.

Και ή Λάουρα ξανένα κλάει, γιατί πάντα ή ψυχή της πόθησε κάποιον για να τη φροντίσει.

Τώρα είνε κι' οι δυο στο διαμερίσμα του τραίνου. Η έδεση, καθώς τρέχει ή αμαρσοτοχία, ξετυλίγεται σαν πανοράμα στα μάτια τους.

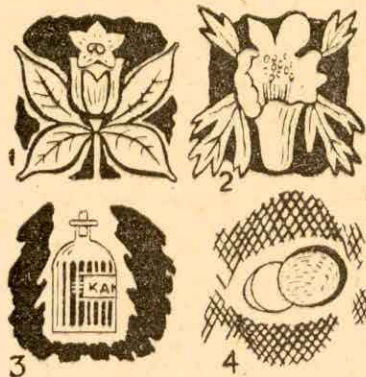
—Λάουρα, είσαι γλυκειά και όμορφη, της λέει ο Πέτρος. Ακουμπήσε τό κεφάλι σου στον ώμο μου.

Η Λάουρα υπάκουε και κλείνει τά μάτια της, ενώ στα χείλη της διαγράφεται ένα χαμόγελο ευτυχίας. Είνε κι' οι δυό βυθισμένοι στις σκέψεις τους και σιωπούν. Με έξορον κι' οι δυό πως οι καρδιές τους μιλάνε γλυκά, τρυφερά. Απ' τόν ουρανό, ή Φωνή λέει στον Άγγελο:

—Βάλε στις καρδιές τους τόν έρωτα.

Ο Άγγελος άκούει και οι καρδιές της Λάουρας και του Πέτρος φωνάζουν από άγανη. Τώρα είν' όλοι ευτυχισμένοι: ή Φωνή, ο Άγγελος, ή Λάουρα, ο Πέτρος.

ΟΛΓΑ ΣΑΝΤΙΝΙ

Δυό από τὰ δηλητηριώδη φυτά: 1) 'Η «δακτυλίτις» καὶ 2) Τὸ «ἀκόνιτον». 3) Τὸ καμφορέλαιον εἶνε ἐπικίνδυνον γιὰ τὰ παιδιά, ὅπως καὶ τὰ «μοσχοκάρυδα» (4).

Κίνδυνοι τοῦ σπιτιοῦ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ

Πῶς θὰ προφυλάξετε τὰ παιδιά σας

Ἄν σκεφθῆτε λίγο, θὰ διαπιστώσετε ὅτι ὑπάρχουν στο σπίτι σας—ὅπως καὶ σ' ὅλα τὰ σπίτια—διάφορες οὐσίες καθημερινῆς χρήσεως, πού μπορεί ν' ἀποδοῦν πολύ ἐπικίνδυνες ἀν πέρουν σ' ἀδελφὰ παιδιά χέρια. Δὲν θάχετε, βέβαια, ὑδροκυάνιον, στρουχνίνη ἢ κανένα ἀπ' τὰ ἄλλα ἰσχυρὰ δηλητηρία, τὰ τόσο ἀγαπητὰ στοὺς συγγραφεῖς ἀστυνομικῶν διηγημάτων, θάχετε ὅμως κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἰώδιον, φαινικό, ὀξυ, ποντικοφάρμακο κ.λ.π.

Μὰ κι' αὐτὲς ἀκόμη οἱ οὐσίες δὲν εἶνε τόσο ἐπικίνδυνες στὴν πράξι, γιατί φυλάγονται συνήθως μ' ἐπιμελεία, μέσα σὲ κλειστὰ ντουλάπια καὶ σὲ μπουκάλια εἰς σχετικῆς ἐτικέτες. Ἄλλες εἶνε ἐκεῖνες πού παρουσιάζουν μεγαλύτερες πιθανότητες νὰ προκαλέσουν ἀτυχήματα, ἐπειδὴ ἀκριβῶς τὶς θεωροῦμε ἀκίνδυνες. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὲς θέλουν προσοχή.

Ἀς ποιοῦμε ὡς παράδειγμα τὸ καμφορέλαιον. Τὸ βλέπετε, ἀσφαλῶς, σάν ἓνα ἄθωο κι' εὐεργετικὸ φάρμακο γιὰ ἐντριβές. Εἵμαστε συμφωνοὶ ὡς ἐδῶ, ἐφόσον χρησιμοποιεῖται σὲ μικρὴ ποσότητα. Ἄν ὅμως κάνετε κατάχρησι, ἢ ἀν τὸ παιδί σας συμπελάξῃ μὴ ἰδιαίτερη εὐαισθησία, ἢ καμφορά πού ἀπορροφᾷται ἀπὸ τὸ δέρμα, παραληρημα σχεδόν, οἱ κόρες τῶν ματιῶν του θάνε διεισδυτικῶς καὶ μαύρες, τὸ στόμα του στεγνώνει καὶ θά θανατίζεται ἀπὸ ἀσφυθὴ δίχα. Τὸ δίνετε ἐμετικό, καὶ μετὰ τὴν ἐπιδρασίαν του, δυνάτε τὰί ἡ καφέ. Μὴ τὸ ἀφίστε ν' ἀποκοιμηθῇ. Ἄν δὲν βρῆτε ἀμέσως τὸν γιαντὸ σας, μεταφέρετε τὸ παιδί στο νοσοκομεῖο.

Τὸ ἀκόνιτον, ἓνα συνηθισμένο κι' ὠραῖο φυτὸ τῶν κήπων, εἶνε ἰσως τὸ δηλητηριώδεστερο ἀπ' ὅλα, γιατί περιέχει σ' ὅλα τὰ μέρη του τὴ θανατηφόρο ἀκονιτίνη. Δὲν βγάζει καρπούς, σάν τὴ δακτυλίτιδα, ἔχει ὅμως ρίζες βολβώδεις, πού μπορεί νὰ τις δαγκάσῃ ἓνα μικρὸ παιδί, νομίζοντας τις γιὰ ροπανάκια. Σὲ τέτοια περίπτωσι, τοῦ δίνετε ἓνα ἐμετικό, κι' ὕστερα ἓνα διεγερτικό. Τὸ κρατᾷτε δὲ ἀναπαυμένο καὶ ξεστό.

Τέλος ὑπάρχουν ἀρκετὰ κοινὰ φυτά, πού δὲν εἶνε μὲν δηλητηριώδη, πού καλοῦν ὅμως πεπτικές διαταραχές, πόνους στὴν κοιλία, ἐμετο, διάρροια κ.λ.π. Ἄν λοιπὸν ἓνα παιδί παρουσιάσῃ ἀδικαιολόγητα αὐτὰ τὰ συμπτώματα, ἐξακριβώστε τί ἔφαγε, καὶ σὲ περίπτωσι ἀμφιβολίας εἰδοποιήστε τὸν γιαντὸ.

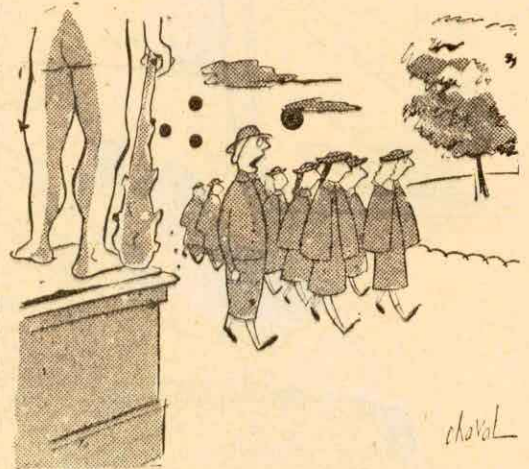
Ἐνας ἐπικίνδυνος ἐχθρὸς, τέλος, κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀνθίστασιν τοῦ εἰνε καὶ τὸ γνωστὸ μας, τὸ τόσο εὐεργετικὸ καὶ συμπαθητικὸ πεῦκο. Ἡ γυρίσι, πού δὲν λάθῃ κανεὶς ὀρισμένα μέτρα, προκαλεῖ συχνὰ καταρροϊκὰ φαινόμενα, πού πολλοί, ἀπὸ ἀγνοία, τὰ ἀποδίδουν σὲ κρυολόγημα.

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ

Πλατεία Ὀμονοίας 9, ἀρχὰς Δώρου, πλάι καφενείου Ἀθηνῶν. Μαντάρωνται ἀνδρικά καὶ γυναικεία ἐνδυμασίαι, μάλλλινα ἀπὸ σκόρον, κόψιμο, σχίσιμο, λυσίμο κ.λ.π. Γιά ὅλα τὰ σχέδια ὑφασμάτων, πεῖρα ἐξωτερικῶν. Γυρίζονται ἐνδυμασίαι μὲ ἐπιμελημένη ἐργασίαν καὶ πολὺ φθινά. Ἐπίσης πολυτελὲς τμήμα διὰ καινούργια ἐνδυμασίας καὶ γυναικεία ταγιέρ. Μεγάλη ἐφαρμογὴ λόγω μακρᾶς πείρας. ΔΗΜ. ΧΑΤΟΥ-ΠΗΣ. Τηλ. 54-744

Καληνύχτα σας!... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

Κεφαλὴ ἀριστερά!... (France - Dimanche)

Γιὰ μᾶς τοὺς χωρικοὺς, τὸ μοναδικὸ εὐχάριστο θέαμα εἶστε ἐσεῖς τὰ ζευγαράκια ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα!... (France - Dimanche)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΓΚΥ ΝΤΕ ΤΕΡΑΜΟΝ

Ο ΔΟΡΑΤΟΣ

μαίνει ὅτι ἔπαψε ν' ἀγαπᾷ τὸ Χάρρυ Πράϊς, τὸν πέραν τοῦ τάφου ἀντίζηλό μου. Θὰ πρέπει φυσικὰ, ν' ἀπομακρύνω κατοπιν τὸ Φούλτων. Ἀλλὰ θὰ εἶνε εὐκολώτερο ν' ἀντιμετωπίσω ἓνα ζωντανὸ παρά ἓνα νεκρὸ.

Ὁ ἄνθρωπος πού δὲν θυμᾷται

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ ἄδοτος προστάτης ἀφίει στὸ τραπέζι τῆς Μυριέλ καὶ τὰ ὑπόλοιπα πεντακάσια δολλάρια. Μεταῦτ' οὗ Χουάν Ναβάρος καὶ τῆς Ἐβελιν γίνεται μιὰ βίαιη σκηνή. Ἡ Ἐβελιν κλείνεται στὴν κἀμαρά της. Τὴ στιγμὴ πού ὁ Χουάν τοιμάζεται νὰ σπᾷσιν τὴν πόρτα, βλέπει δύο μάτια νὰ τὸν κυττάζουν ἀγρία καὶ δύο χέρια ἀπλώνονται. Ἄν τὸν θέλουν νὰ τὸν πνίξουν. Ἀπ' τὸν τρόμο του σωριάζονται κάτω λιποθύμως. Στὸ ὅρος Μπράιτον τοῦ Β. Καναδᾶ ἀνακαλύπτονται νέες φλέβες χρυσοῦ. Πλήθῃ χρυσοθηρῶν τρέχουν ἐκεῖ. Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ Μάλκορν. Βρίσκει μιὰ πλούσια φλέβα καὶ γίνεται πᾶμπλουτος. Ὁ Χουάν Ναβάρος ξαναβλέπει τὴ μυστηριώδη μάτια καὶ τὰ ἄσώματα χέρια πού γράσουν τὴ λέξι: «Ὁμολογήστε!» Κατόπιν αὐτοὺς τρέχει νὰ συναντήσῃ τὸν Μάλκορν καὶ νὰ μιλήσῃ μαζί του.

Ἡ Ἐβελιν τὸν συνοδεύει. Στὸ Μπράιτον βρίσκουν καὶ τὸν Φούλτων. Διάφοροι κακοποιοὶ ἐποφθαλμιοῦν τὸ χρυσάφι τοῦ Μάλκορν καὶ ἰδίως ὁ Γεωργίος Ρωμανώφ κι' ὁ Ρήντ Φλάιν.

Πῶς γίνεται νὰ βρισκόσαστε καὶ σείς ἐδῶ, ἀγαπητὲ κύριε; τὸν ρώτησε δίνοντας του μὲ οἰκειότητα τὸ χέρι. Ἡ παρουσία μου δὲν ἔχει τίποτε τὸ παράξενο ἀπάντησε ὁ Φούλτων. Καταδοκούσα ἀνέκαθεν τὴν εὐκαιρία νὰ ἰδῶ πῶς ἐργάζονται οἱ χρυσοθηρῆς. Μόλις, λοιπὸν, ἔμαθα πῶς εἶχαν ἀνακαλυφθῇ νέες χρυσοφόρες περιοχὲς στὸ Μπράιμπτον ἔτρεξα ἐδῶ.... Ἀλλὰ σείς;

Συνοδεύω τὸ σύζυγό μου, εἶπε ἡ Ἐβελιν. Ἡ δικαιολογία αὕτη ἦταν, βέβαια, κωμικὴ. Ἀλλ' ὁ Φούλτων δὲν ζήτησε περισσώτερες ἐξηγήσεις.

Ἀγαπητὲ φίλε, ρώτησε ὁ Ναβάρος, ξέρετε νὰ μας πληροφορήσαστε ἀν ὑπάρχει κανένα ξενοδοχεῖο ἐδῶ;

Καὶ βέβαια ὑπάρχει, ἀπάντησε ὁ Φούλτων. Θὰ σὰς ὀδηγήσω στὸ «Ἀρκάνας» ὅπου μένω κι' ἐγώ. Δὲν θὰ βρῆτε ἐκεῖ ὅλες τις ἀνέσεις, ἀλλὰ μὴν ξεχνάτε πῶς ἡ μικρὴ αὕτη πόλις δὲν ἔχει συχνὰ τὴν τιμὴ νὰ φιλοξενῇ ἀνθρώπους σάν καὶ σὰς.

Εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ Ναβάρος. Καθὼς προχωροῦσαν πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο συλλογίζονταν: «Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ αἰσθάνεται ἡ Ἐβελιν περισσότερον ἀπὸ ἀπλήρη συμπάθεια γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, πού τὴν ἔσωσε ἀπὸ τὸ θάνατο. Ὅπως δὴποτε, αὐτὸ πρέπει νὰ μ' εὐχαρίστη. Γιατί, ἀν ἄρξαι νὰ συμπαθῇ τὸ Φούλτων, αὐτὸ ση-

παρουσιάζει ἡ ζωὴ τῶν χρυσοθηρῶν!... Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀφῃσούν τὰ πάντα γιὰ μερικά πηγάματα τοῦ πολυτίμου κιτρινοῦ μεταλλοῦ...

Πραγματικὰ, εἶπε ἡ Ἐβελιν, ὁ πόθος τοῦ χρυσοῦ μεταμορφώνει τὸν ἄνθρωπο... Ὅπως κι' ὁ ἔρω, συμπεπλήρωσε ὁ Φούλτων.

Ἀλλ' ἡ Ἐβελιν δὲν ἄκουσε αὐτὴ τὴ λέξι ἢ τουλάχιστον προσποιήθηκε πῶς δὲν τὴν ἄκουσε.

Συζήτησαν κατόπιν ἄλλα θέματα κι' ὁ Φούλτων ἔφυγε λίγη ὥρα πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι, μὲ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι θὰ τὴν ἐπισκεπτόταν καὶ πάλι μόλις τοῦ δινόταν ἡ εὐκαιρία.

Ὁ Χουάν Ναβάρος ξαναγύρισε στὸ ξενοδοχεῖο κατὰ τὶς πρώτες ἀπογευματινὲς ὥρες. Εἶχε ὕψος συλλογισμένο καὶ σκυθρωπὸ.

Ἡ Ἐβελιν προσποιήθηκε πῶς δὲν τὸ πρόσεξε κι' ἐξακολούθησε νὰ διαβάξῃ κάποιον βιβλίον.

Βρῆκα τὸν Μάλκορν, τῆς εἶπε ὁ Χουάν. Ἀλλ' εἶνε ἀδύνατο νὰ φαντασθῇς τὴν ὑποδοχὴ πού μοῦ ἔκαμε...

Δὲν μ' ἐνδιαφέρουν οἱ ὑποθέσεις σου, Χουάν, ἀπάντησε ἡ νεαρὴ γυναῖκα, χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια της ἀπὸ τὸ βιβλίον. Μπορεῖς νὰ πηγαίνεις ὅπου θέλεις καὶ νὰ κάνης ὅ,τι σ' εὐχαρίστη ἢ σὲ συμφέρει.

Ἀλλὰ τότε γιατί μ' ἀκολούθησες ἐδῶ; τὴ ρώτησε μ' ἐκπληξὴ ὁ ἄντρας της.

Θὰ τὸ μάθης κάποτε, ἀπάντησε ἡ Ἐβελιν μὲ σταθερὸ τόνο.

Μὲ ἀπειλεῖς λοιπὸν; εἶπε ὁ ἄντρας της. Ἐξηγήσέ μου ἀμέσως τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ λόγια σου...

Ἡ Ἐβελιν τὸν κύτταξε μὲ παγερὸ βλέμμα. Φίλε μου, τοῦ εἶπε δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷς τὶς συμφωνίες μας. Μοῦ εἶπες κάποτε: «Αὐτὸ εἶνε τὸ δωμάτιό σου καὶ κείνο τὸ δικό μου». Θὰ γραφῇ τὸν κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴν

Ἐμμερὲς ἡμερῶν

Τὸ κλειδάκι

Ὁ κ. Ἀναξίμανδρος ἔχει στὸ γραφεῖο του μιὰ δακτυλογράφον πολὺν γεροντοκόρη καὶ πολὺ ἀφρημένη, τὴν δεσποινίδα Εὐπράξια. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ δὲν πηγαίνει πίσω στὴν ἀφηρημάδα.

Τὶς προάλλες ὁ κ. Ἀναξίμανδρος εἶπε στὴ δεσποινίδα Εὐπράξια: —Θὰ σὺ γιὰ λουτρά στὴν Αἰθιόπη. Σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ στέλῃς ταχτικά τὴν ἀλληλογραφία μου.

Περνοῦν δύο βδομάδες κι' ὁ κ. Ἀναξίμανδρος δὲν λαβαίνει οὔτε ἓνα γράμμα. Καταφορικισμένος τηλεφώνεῖ στὴ δακτυλογράφον του καὶ τὴ ρωτᾷ: —Γιατί δὲν μοῦ στέλνεις τὴν ἀλληλογραφία μου, δεσποινίς;

—Γιατί πῆρατε μαζί σας τὸ κλειδάκι τοῦ γραμματοκιβωτίου, τοῦ ἀπαντᾷ ἡ δακτυλογράφον της. Ὁ κ. Ἀναξίμανδρος ψάχνεται νευρικὰ, βόσκει στὴ τσέπη του τὸ μικρὸ πλακέ κλειδάκι, τὸ κλείνει σ' ἓνα φάκελλο καὶ τὸ στέλνει στὴν υπάλληλόν του.

Περνᾷ ἄλλη μιὰ βδομάδα χωρὶς νὰ λάθῃ οὔτε ἓνα γράμμα, γυρίζει ἐξω φρενὼν στὴν Ἀθῆνα, καὶ στήνει τρικουβερτο καυγά μὲ τὴ δακτυλογράφον του.

Δὲν ἔλαβα κανένα κλειδί, τὸν βεβαιώνει ἐκείνη. Φτάνει ἐπὶ τέλους ὁ ταχυδρόμος. Κι' ἀνακαλύπτουν ὅτι εἶχε ρίξει τὸ φάκελλο μὲ τὸ κλειδί... μέσα στὸ κλειδωμένο γραμματοκιβώτιο.

Θηρίο ἀπ' τὸ θυμὸ τοῦ κ. Ἀναξίμανδρος σπάζει τὸ γραμματοκιβώτιο, πετάει τὸ κλειδί σὲ μιὰν ὑπόνομον, παίρνει τὴν ἀλληλογραφία του καὶ ξαναγυρίζει στὴν Αἰθιόπη γιὰ νὰ τοῦ περάσουν τὰ νεύρα.

όμοιοι, ή πόρτα της καλύ-
βας άνοιξε άπτότομα κι' ό Χου-
άν Ναβάρος πέρασε στο έσω-
τερικό.

Τήν ίδια στιγμή, τα δύο μά-
τια εξαφανίσθηκαν. "Η γοη-
τεία είχε τερματισθή... "Ο
Μάλκορν συνερχόταν σιγά-
σιγά...

"Ο Ναβάρος πήγε κοντά
στο τραπέζι κι' ένοιωσε τό αί-
μα του να παγώνει μέσα στις
φλέβες του όταν διάβασε τό
χαρτί που βρισκόταν πάνω σ'
αυτό.

"Αθλιε! φώναξε.

Κι' έκαμε νά πάρη αυτό τό
χαρτί. Άλλά ό Μάλκορν είχε
αφυπνισθή πιά από τόν ύπνο
του και πρόφτασε ν' αρπάξη
αυτό τό χαρτί. Τό κρατούσε
τώρα σφιχτά μέσα στα χέρια
του, σαν να ήταν κάτι τό εξαί-
ρετικά πολύτιμο γι' αυτόν,
χωρίς νά υποπτεύεται ότι ίσο-
δυναμούσε με τήν καταστρο-
φή του.

Τό βλέμμα του στηρίχτηκε
δλοσυρό πάνω στο Νοβάρος.

—Τι ήρθατε να κάμετε εδώ;
τόν ρώτησε, άναγνώριζοντας σ'
αυτόν τόν περίεργο επισκέπτη
του τής προηγούμενης ημέρας.

—Τρελλάθηκες, λοιπόν,
Μάλκορν; τού φώναξε ό Ναβά-
ρος. Σχίσε άμέσως αυτό τό
χαρτί κι' άκουσε τί έχω νά
σου πώ.

"Άλλά ό Μονόφθαλμος έκα-
με μία άρνητική κίνησι με τό
κεφάλι του.

—Πρόσεξε! τού φώναξε ό
Ναβάρος, που φανταζόταν ότι
ό Μάλκορν ύποκρινόταν. Αυ-
τό τό χαρτί θα μάς καταστρέ-
ψη και τούς δυο!

"Άλλ' ό Μάλκορν δέν έδειξε
ότι καταλάβαινε τά λόγια του.

—Φύγε! φώναξε στον έπι-
σκέπτη του.

Και σηκώθηκε από τό σκα-
μνί του, έτοιμος νά όρμηση έ-
ναντίον του. Άλλ' ό Ναβά-
ρος, ταχύτερος άπ' αυτόν, τόν
ξάπλωσε με μία δυνατή γρο-
θιά στο πάτωμα.

Τό χαρτί είχε ξεφύγει από
τά χέρια του Μάλκορν. "Ο Να-
βάρος έσκυψε άμέσως γιά νά
τό πάρη. Άλλά, ξαφνικά, τό
χαρτί αυτό εξαφανίσθηκε από
μπροστά του σαν νά είχε έ-
ξαυλώθῃ.

"Ο Μάλκορν στο μεταξύ εί-
χε σηκωθεί κι' έτρεξε νά ξεκρε-
μάση τό τουφέκι του, που κρε-
μόταν πάνω από τό ξύλινο
κρεβάτι του.

—Φύγε! φώναξε, διευθύνον-
τας τήν κάννη του προς τό
μέρος του Ναβάρος.

—Μάλκορν, ελα στα λογι-
κά σου, τού είπε ό Ναβάρος,
πού είχε γίνει κατακίτρινος ά-
πό τό φόβο του.

—Φύγε! ξαναφώναξε ό Μάλ-
κορν. Φύγε και μην ξαναγυρί-
σης ποτέ πιά εδώ, γιατί θα
σε σκοτώσω σαν τό σκυλί!...

"Ο Ναβάρος κατάλαβε πώς
ήταν επικίνδυνο νά μείνη πε-
ρισσότερο. Καί βιάστηκε νά
βγῃ από τήν άνοιχτή πόρτα.

"Ο μυστηριώδης φάκελλος

"Ο Φούλτων, σύμφωνα με τήν
ύπόθεσι πού είχε δώσει στην
"Εβελιν, τήν επισκέφθηκε τήν
άλλη μέρα κι' έπειδή τό ξενο-
δοχείο δέν είχε σαλόνια, η νε-
αρή γυναίκα δρέθηκε στην ά-
νάγκη νά τόν δεχτή στο δωμά-
τιό της.

"Αρχισαν άμέσως νά μιλούν
γιά διάφορα θέματα, σαν νά
γνωρίζονταν από καιρό. Μετα-
ξύ των είχε άναπτυχῃ μία μυσ-
τηριώδης συμπάθεια, πού ούτε
ό ένας ούτε ό άλλος μπορούσαν
νά εξηγήσουν. "Ο Φούλτων μι-
λούσε στην "Εβελιν σαν νά μαν-
τευε πώς δέν είχε βρῇ τήν εύ-
τυχία στο γάμο της και πώς
κάποιος κρυφός πόνος βασάνι-
ζε τήν ψυχή της. "Η νεαρή γυ-
ναίκα, από τ' άλλο μέρος, δο-
κίμαζε ένα αίσθημα άσφαλεί-
ας κοντά σ' αυτό τόν άνθρῳ-
πο, πού είχε διακινδυνεύσει τή
ζωή του γιά νά τήν σώσει από
τό θάνατο.

Τά βλέμματα της "Εβελιν έ-
πесαν κάποια στιγμή πάνω
σέ μία έπιστολή πού βρισκό-
ταν στο τραπέζι. Ήταν βέ-
βαιη ότι δέν υπήρχε εκεί προ-
τιότερα ούτε είχε δη κανένα νά
μπαινη στο δωμάτιό της και
νά τήν άφήνῃ σ' αυτή τή θέσι.
Τό πράγμα αυτό της φάνηκε
πολύ παράξενο. Δέν είπε τί-
ποτε, όμως, δέν συνομιλήτη
της και, παίρνοντας τό φάκελ-
λο στα χέρια της, τόν εξέτασε
με προσοχή. Πάνω σ' αυτόν
βρισκόταν ή έπιγραφή:

Μαρίαν "Εβελιν Ναβάρος
ξενοδοχείον «Αρκάνας»
Δέν υπήρχε, λοιπόν, άμφιβο-
λία ότι ή έπιστολή προοριζό-
ταν γι' αυτήν. Χωρίς νά διστά-
ση περισσότερο, άνοιξε άμέσως
τό φάκελλο κι' άρχισε νά δια-
βάξη τό χαρτί πού βρισκόταν
μέσα σ' αυτόν.

Αυτό τό χαρτί περιείχε τά
έξης:

«Όμολογώ ότι υπήρξα συ-
νένοχος του Χουάν Ναβά-
ρος...»

"Ηταν ή όμολογία πού είχε
γράψει ό Μάλκορν μέσα στην
καλύβα του, υπό τήν επίδρασι
κάποιας μυστηριώδους δυνάμε-
ως, πού τόν είχε βυθίσει σέ
κατάστασι μαγνητικού ύπνου.

Τή στιγμή εκείνη ό Χουάν
Ναβάρος μπήκε στο δωμάτιο
και, με τήν πρώτη ματιά, κα-
τάλαβε πώς τό χαρτί πού κρα-
τούσε στα χέρια της ή γυναί-
κα του ήταν εκείνο πού είχε
εξαφανισθή μυστηριώδως από
μπροστά του και πού περιείχε
τήν άδυσώπητη κατάδική του.

"Αν άποτελούσε αίνιγμα ή
εξαφάνισις του, δέν ήταν λι-
γώτερο άνεξήγητο τό ότι βρι-
σκόταν τώρα στα χέρια της
"Εβελιν.

Μ' ένα πήδημα, ό Χουάν βρέ-
θηκε κοντά της.

—Δός μου αυτό τό χαρτί,
φώναξε μ' έπιτακτικό ύφος.

—Όχι, άπάντησε ή νεαρή
γυναίκα, ενώ τό έκρυβε μέσα
στο στήθος της.

—Άλλ' αυτό τό κουρελόχαρ-
το, είπε ό Ναβάρος, άποτε-
λεί μία άχαρακτήριστη άτιμία.
Τί πίστι μπορείς νά δώσεις σέ
μία άνυπόγραφη όμολογία σαν
αυτή; Σε παρακαλώ, δός μου
το ή σχίσε το.

Λυδία Πουλιέζου - Δούκα

Ίατρος - Δερματολόγος

Τηλ. 54203 — Στουρνάρα 30

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΟΥ ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΕ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ

Μου είπε πώς φαίνομαι
κατά 10 χρόνια νεώτερη.

«Αυτή είναι αληθινά
θαύματα! μου έλεγε
θαυμάζοντας με»

Πριν από δυο μήνες, είχα ρυτίδες
και γραμμές στο μέτωπό μου, γύρω
από τό μάτι μου και τό στόμα. Και
φυσικά τό άπεδύσα στην ηλικία μου.
Και όμως, σήμερα, όλες οι φίλες μου
θαυμάζουν τήν καθάρη και λεία επι-
δερμίδα μου, πού δέν διαφέρει από
έκείνη ενός νεαρού κοριτσιού.

Αυτό, τό όφειλω στή κρέμα ΤΟΚΑ-
ΛΟΝ πού περιέχει ένα πολύτιμο έλι-
φριον τού δερματος, άνακάλυψή
ένός διασημού δερματολόγου.

Μεταχειρίσεσθε τήν ήμερα τήν
λευκή κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ και τή νύ-
χτα τήν κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ ρός, πού
είναι τροφή τού δερματος.

ΘΕΟΔ. ΧΑΡΔΑΒΕΛΛΑΣ

Ότο-ρινο-λαρυγγολόγος, χειρουργός,
"Αμβροσίου Φρατζή 16 (γω-
νία Φίξ-Λ. Συγγρού). Δέχεται
8—10 και 12—1. Τηλ. 91-595.

—"Όχι! άπάντησε και πάλι
ή "Εβελιν.

Τά μάτια του Ναβάρος έ-
λαμψαν από όργη και τά χέ-
ρια του ύψώθηκαν άπειλητικά
προς τό μέρος της συζύγου
του. Άλλ' ή "Εβελιν, πού κα-
τάλαβε τόν κίνδυνο, έδγαλε τό
χαρτί από τό στήθος της και
τό παρέδωσε στον "Εντγκαρ
Φούλτων, πού παρακολουθούσε
σιωπηλός αυτή τή σκηνή με-
ταξύ των δυο συζύγων.

—Πάρτε αυτό τό χαρτί και
φυλάξτέ το, τού είπε. Δέν ξέ-
ρω άκόμη αν τό περιεχόμενο
του είναι ακριβές, αλλά θα τό
μάθω. Μπορώ νά είμαι βέβαιη,
κύριε, ότι δέν θα χαθῇ.

—Εφ' όσον ζώ, άπάντησε
ό Φούλτων, τό χαρτί αυτό δέν
πρόκειται νά φύγῃ από τά χέ-
ρια μου και θα είναι πάντοτε
στή διάθεσί σας, όταν τό χρει-
ασθῇτε.

"Υποκλίθηκε κατόπιν μπρο-
στά στην "Εβελιν και δγῆκε
από τό δωμάτιο.

"Ο σεισμός

"Ο Χουάν Ναβάρος δίστασε
γιά μία στιγμή τί έπρεπε νά
κάμῃ. Άλλ' άμέσως έπειτα
βγῆκε στο διάδρομο και, βλέ-
ποντας ότι ό Φούλτων δέν είχε
άπομακρυνθῇ, τόν παρακάλεσε
νά μπου στο δωμάτιο του.

—Άγαπήτε φίλε, τού είπε
μ' ευγενικό ύφος, θα σας πα-
ρακαλέσω νά μου δώσετε τό
χαρτί πού σας έμπιστεύθηκε ή
γυναίκα μου. Άγνοείτε, βέβαια,
τό περιεχόμενό του. Σας πλη-
ροφωρῶ, λοιπόν, ότι πρόκειται
γιά μία έλεεινή συκοφαντία,

πού μπορεί, όμως, νά κηλιδω-
σῇ τήν τιμή μου και νά μου
στοιχίσῃ κι' αυτή ἴσως τή ζωή.
"Η "Εβελιν ήταν πριν έξαργυ-
σμένη, κι' αυτό τήν έκαμε νά
φερθῇ όπως φερόθηκε. Άλλά
σεις είσατε λογικούς και τί-
μιος άνθρωπος και γι' αυτό
είμαι βέβαιος πώς δέν θα μου
άρνηθῃτε τήν έκδούλευσι πού
σας ζητώ.

"Ο "Εντγκαρ Φούλτων χαμο-
γέλασε.

—Θά ήμουν εύτυχης αν μπο-
ρούσα νά σας εξηγήσω, άπάν-
τησε. Άλλ' όπως ξέρετε,
τό χαρτί αυτό μου τό έμπι-
στεύθηκε ή σύζυγός σας και
μόνο σ' αυτήν όφειλω νά τό
παραδώσω. Δέν είναι δυνατόν
νά θέλετε νά φανῷ άνάξιος τής
έμπιστοσύνης μίας γυναίκας.

—Έχετε δίκιο, είπε ό Να-
βάρος με συμβιβαστικό τόνο.
Άλλά πρέπει νά ξέρετε ότι
αυτό τό χαρτί άπειλει όχι μό-
νο τή δική μου εύτυχία, αλλά
και τή δική της. Σας παρα-
καλώ, λοιπόν, και έξ όνόμα-
τος τής συζύγου μου, πού τό
πεισμα κι' ή όργη δέν τήν ά-
φήνουν αυτή τή στιγμή νά σκε-
φθῇ, νά μου δώσετε αυτό τό
χαρτί ή νά τό σχίσετε μπρο-
στά μου, κι' ή εύγνωμοσύνη
μου άπέναντί σας θα είναι αί-
ωνία.

—Δέν άμφιβάλλω ότι λέτε
τήν αλήθεια, άπάντησε ό Φούλ-
των. Άλλ' ή θέσις μου είναι
πολύ λεπτή. Γιά νά μπορέσω
νά πάρω μία άπόφασι, άπρε-
πε νά μάθω τί περιέχει αυτό
τό χαρτί και πώς έχει ή υπό-
θεσις πού άφορά.

—Είμαι σύμφωνος, είπε ό
Ναβάρος. Μπορείτε νά τό δια-
βάσετε.

"Ο Φούλτων έβγαλε τό χαρτί

από τήν τσέπη του και τό διά-
βασε. Κατόπιν τό ξανάβαλε
στή θέσι όπου τό είχε και πριν.

—Δέν καταλαβαίνω τίποτε,
είπε.

—Θά σας τά εξηγήσω όλα,
άπάντησε ό Φούλτων. "Η σύζυ-
γός μου, όταν άκόμη ήταν μίς
Βέλκω, είχε μνηστευθῇ κά-
ποιον Χάρρυ Πράις...

—Χάρρυ Πράις... είπε ό
Φούλτων, σαν νά προσπαθούσε
νά συγκεντρώσῃ τīs άναμνήσεις
του.

—Ναι, συνέχισε ό Ναβά-
ρος. Αυτός ό Πράις ήταν έ-
νας νεαρός έπιστήμων, χωρίς
πεντάρας, πού άπέθετε μόνο
στή μεγάλη προίκα τής μίς
Βέλκω. Είχε διαπράξει, όμως,
δέν ξέρω ποιά έπονεϊδιστή
πράξι και κινδύνευε νά συλλη-
φῇ. Δέχτηκε τότε νά τόν σώ-
σω και τού δάνεισα ένα άρ-
κετά σεβαστό ποσό, πού έ-
πρόκειτο νά μου τό επιστρέψῃ
τήν έπομένη τού γάμου του.

"Ο άδελφός μου Ντιέγκω έκα-
νε τήν άπρονοήσια νά φανε-
ρώσῃ αυτό τό χρέος στή μίς
Βέλκω και νά τής δείξῃ τήν
έπιστολή πού μου είχε δώσει
ό Πράις και πού έπιβεβαίωνε
τήν όφειλή του. "Ο Πράις φο-
βήθηκε τότε ότι ό γάμος θα
ματαιωνόταν, κι' έτσι θα έχα-
νε τήν προίκα πού έπαφθαλ-
μύωσε. Έπωφελήθηκε, λοιπόν,
από μία εύκαιρία πού τού πα-
ρουσιάσθηκε και σκότωσε τόν
άδελφό μου...

—Α, τώρα θυμάμαι, είπε
ό Φούλτων. Άν δέν κάνω λά-
θος, αυτός ό Πράις καταδικά-
σθηκε σέ καταναγκαστικά έρ-
γα και πνίγηκε προσπαθώντας
νά δραπέτευσῃ από τό πλοίο
πού τόν μετέφερε στον τόπο
πού είχε όρισθῇ γιά νά έκτίσῃ
τήν ποιήν του. Άλλά ποιά
σχέσι έχει αυτή ή υπόθεσι με
τήν έπιστολή;

—Θά σας εξηγήσω, άπάν-
τησε ό Ναβάρος. "Η σύζυγός
μου εξακολουθεῖ νά θεωρῇ τόν
Χάρρυ Πράις άθώο, μ' όλες τīs
έναντίον του άποδείξεις και
νομίζει πώς μπορεί νά έπιτύ-
χῃ τήν άναγνώρισί τής άθώ-
τητός του και τήν άποκατά-
στασί του.

—Άν τόν άγαπούσε, τό
πράγμα είναι πολύ φυσικό, πα-
ρατήρησε ό Φούλτων.

—Τόν άγαπάει άκόμη! φώ-
ναξε με λύσσα ό Ναβάρος.

—Α! έκαμε ό Φούλτων,
προσπαθώντας νά κρύψῃ τή
συγκίνησί του.

—Αυτό τό χαρτί, εξακολου-
θῃσε ό Ναβάρος, περιέχει τήν
όμολογία κάποιου άνθρώπου,
πού αυτοκατηγορείται ως συ-
νένοχος μου.

—Όστε δέν είσατε ένο-
χος;

"Ο Ναβάρος ταραχθηκε.
Γιατί ό συνομιλητής του τού
έκανε αυτή τήν έρώτησι;

—Όχι, άπάντησε.

—Τό όρκίζεσαστε;

—Στό όνομα τού Χριστού!

—Πολύ καλά, είπε ό Φούλ-
των. "Ο Θεός θα σας τιμω-
ρήσῃ αν λέτε ψέμματα...

—Άλλά δέν έχω δικαίωμα νά σας
δώσω αυτό τό γράμμα, πού
άνήκει στην κυρία Ναβάρος.

Τί ιδέα θα σχηματίσει γιά μέ-
να αν σας τό δώσω;

—Άφού δέν μπορείτε νά μου

τό δώσετε, τότε πουλήστε τό
μου. Σας προσφέρω πέντε χι-
λιάδες δολάρια.

—Πολύ μεγάλο ποσό, αν
πρόκειται γιά συκοφαντία, ό-
πως ισχυρίζεσαστε, παρατήρη-
σε ό Φούλτων.

—Τό ξέρω είπε ό Ναβάρος.
"Άλλ' είμαι πολύ πλούσιος,
κι' έπί πλέον λατρεύω τή γυ-
ναίκα μου. Θά φανῷ πιδ γεν-
ναϊόδωρος... Άκούστε... σας
προσφέρω δέκα χιλιάδες δολ-
άρια.

—Βλέπω ότι αυτό τό γράμ-
μα είναι πολύτιμότερο από ότι
είχα φαντασθῇ, παρατήρησε
ό Φούλτων. Άλλά κάμετε λίγη ύ-
πομονή... Πρέπει νά σκεφθῶ
και νά συμβουλευθῶ τή συνεί-
δσῃ μου.

"Ως εκείνη τή στιγμή, ό Να-
βάρος προσπαθούσε νά φανῇ
ψυχραιμος κι' εύγενικός. Άλ-
λά, ξαφνικά, κυριεύθηκε από
λύσσα κι' ώρμησε έναντίον τού
αντιπάλου του. Οι δυο άνδρες
κυλίσθηκαν κάτω κι' άρχισαν
νά καταφέρουν τρομερά χτυπή-
ματα ό ένας έναντίον τού άλ-
λου.

"Η πάλη των θα συνεχιζόταν
ἴσως επί πολλή ώρα, αλλά,
ξαφνικά, μία ύποχθονία δουή
άκούστηκε, μία εικόνα έπεσε ά-
πό τόν τοίχο, μία φιάλη με
νερό έκσφενδονίσθηκε σέ μεγα-
λή απόστασι κι' έγινε συν-
τρίμμα και φωνές τρόμου άν-
τήχησαν από παντού:

—Σεισμός!... Σεισμός!...

"Επειτα από ένα λεπτό, όλό-
κληρο τό κτίριο τραντάχθηκε
σαν νά ήταν από χαρτόνι, τό
ταβάνι άνοιξε στή μέση κι' οι
δυο άντίπαλοι ένταφίσθηκαν
κάτω από τήν άμμο, τīs πέ-
τρες και τά ξύλα πού έπесαν
από κεί.

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΟΦΕΙΛΟΥΝ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥΣ Σ' ΑΥΤΟ.

★Ακοιχουθήστε τις

Θά άποκτήσετε ένα ώραιο
δέρμα και θα τό διατηρή-
σετε πάντοτε άπαλό και
νεανικό. Άρκεῖ ν' άκολου-
θήσετε αυτήν τήν ΑΙΣΘΑΛΗ
μέθοδο. Συνηθίστε νά
καθαρίζετε κάθε βράδυ
τήν έπιδερμίδα σας με λί-
γο σαμπάκι άφού βάλετε
έπάνω τό ειδικό Γαλάκτω
μα «ΜΕΛΠΑΝ». Σέ μερικές
ήμέρες ό καθρέπτης σας
θα σας δείξῃ ένα μικρό
θαύμα. Τό ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ
«ΜΕΛΠΑΝ» περιέχει γλυ-
κοδερμικές ούσιες και
τροφονομικά συστατικά
τού δερματος. Μεταχει-
ρισθῃτε με έμπιστοσύνη
τά καλλυντικά ΜΕΛΠΑΝ.

«ΜΕΛΠΑΝ»-ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ

Οι γκιάγκστερς ένεδρεύουν

Στό γειτονικό δωμάτιο έμενε
ένas έπικίνδυνος γκιάγκστερ,
ό Σέργιος Ρωμανώφ. Έκεί τόν
έπισκέπτονταν συχνά δυο σύν-
τροφοί του, ό Ρήντ Φλάιν κι' ό
Λιούις Λάμπ. Άνήκαν κι' οι
τρεις στή συμμορία τής όμορ-
φης Μπιάνκας, πού ήταν από
τīs τρομερώτερες τής Νέας "Υ-
όρκης κι' είχαν άποσταλή στο
Μπράιτον-Σίτυ, γιά νά ληστεύ-
σουν τούς χρυσοθήρες πού θα
έννοούντο από τήν τύχη.

Τά δωμάτια τού ξενοδοχείου
«Αρκάνας» χωρίζονταν μετα-
τους από μία μόνον σειρά τού-
βλων. Έτσι, οι συζητήσεις πού
γίνονταν σ' αυτά με κάπως
δυνατή φωνή, άκούγονταν από
τό ένα στο άλλο.

"Ο Ρωμανώφ κι' οι δυο σύν-
τροφοί του δέν είχαν χάσει,
λοιπόν, ούτε λέξι από τή συ-
νομιλία μεταξύ τού Χουάν Να-
βάρος και τού "Εντγκαρ Φούλ-
των και κατάλαβαν άμέσως
πώς έπρόκειτο γιά γερή δου-
λειά. Έπρεπε νά πάρουν στήν
κατοχή τους αυτό τό χαρτί,
πού κατόπιν θα τό πουλούσαν
πανάκριβα.

Τή στιγμή, όμως, πού σχε-
δίαζαν νά όρμησουν στο γει-
τονικό δωμάτιο, σημειώθηκαν
δυο ισχυρότατες σεισμικές δα-
νήσεις, πού μετέβαλαν τό ξε-
νοδοχείο «Αρκάνας» σέ έρεί-
πια.

"Ο Φούλτων είχε μολωπισθῇ
σέ διάφορα μέρη τού σώμα-
τος, αλλά κανένα από τά τραύ-
ματά του δέν ήταν σοβαρό.
"Η πρώτη του σκέψις, μόλις
συνήλθε, ήταν νά μάθῃ τί εί-
χε άπογίνει ή "Εβελιν.

—Κυρία Ναβάρος! φώ-
ναξε.

Μία αδύνατη φωνή άκούσθη-
—"ΑΛΕΚΤΩΡ,

κε από μικρή άπόστασι:

—Έδώ είμαι!
"Ο Φούλτων άνασκηώθηκε ά-
μέσως κι' έτρεξε προς τό μέ-
ρος άπ' όπου είχαν έρθει ή
φωνή.

"Ο τρόμος πού δοκίμασε ά-
πό τήν άπροσδόκητη σεισμική
δόννησι είχε κάμῃ τήν "Εβελιν
νά χάσῃ γιά λίγο τīs αίσθή-
σεις της. Άλλά συνήλθε πολύ
γρήγορα και πρόσεξε ότι δέν
είχε τραυματισθῇ πουθενά. Πο-
νούσε, όμως, σ' όλο της τό
σώμα, γιατί ή δόννησι τήν εί-
χε έκσφενδονίσει με όρμη έξω
από τό δωμάτιό της κι' είχε
χτυπήσει σέ διάφορα μέρη.

"Ο Φούλτων τή βοήθησε ν'
άνασκηώθῃ κι' άρχισαν νά προ-
χωρουν μαζί, γιά νά άπομα-
κρυνθούν από τά έρείπια.

Κατά τήν πάλη του, όμως,
με τό Ναβάρος, τό σακκάκι
του είχε σχιστή σέ πολλές με-
ριές, πράγμα πού Χουάν Να-
βάρος και τού "Εντγκαρ Φούλ-
των είχε τραβήξῃ με λύσσα
τήν άριστερή τσέπη του, όπου
είχε βάλει τήν όμολογία τού
Μάλκορν, σέ τρόπο πού τό ύ-
φασμα μόλις συγκρατιόταν σ'
αυτό τό μέρος. Οι δίαιες κι-
νήσεις πού έκαμε, γιά ν' άπε-
λευθερωθῇ από τά έρείπια, με-
γαλάνωσαν αυτά τά σχισίματα
και, σέ μία στιγμή, τό πολύ-
τιμο χαρτί πού είχε στήν τσέ-
πη αυτή κύλησε κάτω.

"Ο Σέργιος Ρωμανώφ, πού
τόν άκολουθούσε σαν τή σκιά
του και δέν τόν είχε αφήσει
αυτε στιγμή από τά μάτια του,
τό είδε κι' έτρεξε άμέσως γιά
νά τό πάρῃ.

"Ο Φούλτων, άπασχολημένος
όπως ήταν με τήν "Εβελιν, δέν
κατάλαβε τίποτα. Άλλ' ή "Ε-
βελιν πρόσεξε τήν τελευταία
στιγμή τήν κίνησι τού γκιάγκ-
στερ και φώναξε τρομαγμένη:

—Τό χαρτί!... Τό πήρε!...

—Άλλοίμονο! Ήταν πιά άρ-
γά. "Ο Ρωμανώφ, με τό πο-
λύτιμο χαρτί στήν τσέπη, έ-
τρεχε γιά ν' άπομακρυνθῇ.

"Ο Φούλτων, χωρίς νά χάσῃ
καιρό, ώρμησε σαν τρελλός
γιά νά τόν φτάσῃ...

"Επρεπε, με κάθε τρόπο, νά
ξαναπαρῇ τό χαρτί στα χέρια
του.

...Ο σεισμός δέν είχε, εύτυ-
χώς, θύματα. "Ο Μάλκορν δέν
έπαθε τίποτε κι' ή πρώτη του
φροντίδα ήταν νά δεβαιωθῇ
ότι ό θησαυρός του είχε μεί-
νει άθικτος.

Κι' ό Ναβάρος, έπίσης, εί-
χε σωθῇ από τό σεισμό και
μόλις συνήλθε έτρεξε γιά νά
μάθῃ τί είχε άπογίνει ή "Ε-
βελιν.

—Δόξα σοι ό Θεός! είπε,
βλέποντας ότι ήταν ζωντανή
και ότι δέν είχε τραυματισθῇ.

"Ο κύριος Φούλτων, άπάν-
τησε ή νεαρή γυναίκα, με άπε-
λευθέρωσε από τά έρείπια, πού
με είχαν κτεράσει.

"Ο Φούλτων:

—Μάλιστα. Φαίνεται πώς
τόν στέλνει ό Θεός όταν με ά-
πειλεί κάποιος σοβαρός κίν-
δυνος.

"Ο Ναβάρος, άκούγοντας
αυτό τό όνομα, έγινε καταπόρ-
φυρος από όργη.

—Κατάρα! Βρυχήθηκε. "Ο
άνθρωπος αυτός θα βρισκεται,
λοιπόν, παντού και πάντοτε
μπροστά μου;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

Ανοίξια την
δουδιά

παίρνει
τό δέρμα σας, σέ ό-
ποιαδήποτε έποχή
τού έτους, όταν τό
περιποιείσθε με

το προστατεύει από
τά σκασίματα και τό
διατηρεί φρέσκο

Οι θωλάδες της Σφαλίας

Τα διαζύγια

Μιλούσε η Έφταλία με τὸ Νικολάκη τὴν γιὰ τὸ μόντερο ἀνδρόγενο. —'Ηθοί, ρεζιλνί, ἤλεγε ἐκεῖνη, μᾶτσα πάλι τὰ διαζύγια μέσα στὸ μαχαλά! Τάλε κουάλε τὸ δεκάμερο τὴν φτήνειας! "Ημαθα σίγουρα πῶς κ' ὁ καρσινὸς μας χωρίζε.

—Τὸ ξέρω, εἶνε ὑπόθεσις κρεββατοκάμαρας! εἶπε ὁ Νικολάκης, καὶ γέλασε πονηρά.

Γκίττισε ἡ Έφταλία καὶ συνέχισε: —'Επίσης κ' ὁ παίξιός μας θὰ πᾶν, λέει, στὴ Μητρόπολι νὰ ρίξη ἀρτζουχάλι στὸν Ἅγιο Μέγα.

—Κι' αὐτὸ τὸ ξέρω, εἶπε πάλι ὁ Νικολάκης. Ἀφορμὴ εἶνε ἡ κουζίνα, γιατί σ' ἐν ἀνδρόγενο, Φαλία μου, παίζει μεγάλο ρόλο τὸ τῆγανι, ἡ κατσαρόλα κ' ὁ Τσελεμεντές.

—Καλέ, γιατί μου πᾶς γινατινά; φώναξε ἡ Έφταλία. Σ' οὐλα οἱ γυναικὲς ἔχουνε τὸ καμπάτε; Καὶ δὲν μου λές, σὲ παρακαλῶ, ὁ κουμπάρος σου γιατί χωρίζε;

—Γιατὶ αὐτὸς, πάλι, Έφταλία μου, δὲν βρίσκει στὴ γυναίκα του τὸν ἀνθρώπο πὺ θὰ ἐνδιαφερῇ γιὰ τ' ἀλίσθερίσι του καὶ θὰ τοῦ δώσει μιά συμβουλή γιὰ τὰ νταλαβέρια του.

Τότε ἡ Έφταλία δὲν δάσταξε πιά, ἀξτισμένη καὶ φρενιασμένη ξεφώνισε: —Δηλαδή πρέπει ἡ γυναίκα νάνε στὴν κουζίνα μαστόρσιςα στὸι τζετρερές, στὸ γραφεῖο πρεκουατόρσιςα, ξεσκολισμένη στὰ ἐξωτερικά. Καὶ στὴ κρεββατοκάμαρα προφροσὸρα στὰ ἐσωτερικά...

Στάθηκε λίγο, ξεροκατάπτε κ' ἐξακολουθῆσε με καμάρι:

—Αὐτὰ μονάχα ἐγὼ σὰν καπάτσα κ' ἄσια Σμυρνιά τὰ μασσαρντίζω.

—Μὴν ἔχης καὶ τόση μεγάλη ιδέα γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου, Φαλία μου.

—Αὐτὸ πὺ σου λέω, διαδόλου γρουσουζή. Μόνον ἐγὼ μπορῶ καὶ καταφέρνω τὰ πάντα! Ἀλλὰ ἤπρεπε νάχω κ' ἕναν ἀντρα κοτσονάτο, πὺ νάχη κ' αὐτὸς αὐτὰ τὰ τρία: νάνε νοικοκύρης, κουβαλήτης κ' ἐρωτιάρης. Ἀλλὰ πὺ; Εγὼ, ἡ καυμένη, μπτζερίζω νὰ σου φτιάξω ἕνα φαί, καὶ σὺ νυσταγμένος, καὶ υπαίλντισμένος, ὅπως ἔρχεσαι, τρομάζεεις νὰ τὸ γευτῇς!

—'Α, ὦσαμ' αὐτοῦ καὶ μὴ παρέκει! φώναξε ὁ Νικολάκης κ' οἱ ματιές του ἀστραψαν σὰν σπαθίες.

Κι' ἡ Έφταλία, πὺ ἡ λύσσα κ' ἡ φρένα κόχλαξε μέσα τση σὰν λάδα ἡ φαστεῖο, ξεφώνισε:

—Μωρέ, αὐτὲς τίς τζίβες θὰ στίς ξερριζώσω!...

Ὁ Νικολάκης γούρλωσε ἄγρια τὰ μάτια του.

—Τζίβες εἶπες; —Ναί, βρὲ τούφλιο.

—Γιὰ τὰ μoustάκια μου μιλάς ἔτσι;

—Χαρὰ στὸ πρᾶμα! Μoustάκια ἔχουνε καὶ οἱ γάτες. Θὰ σου δείξω πῶς εἶσαι ρεντίκοιο, τώρα ἀμέσως μάλιστα, ἀχάρντε ἀντρα, χαρμποφῇ, τσιτσιφιόγκο!...

Καὶ χύμηξε, τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὰ μoustάκια τὸ φουκαρά, κ' ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸν πάρουν ἀπὸ τὰ χέρια τση.

Κι' ἡ γυναικογειτονιά, σκασμένη στὰ γέλια τση φώναξε:

—Μπράβο, Έφταλία μου μόνον ἐσὺ με τὸ Νικολάκη σου εἰσάσσε ἀχώριστοι!... ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ/

Τὰ δάσανα τοῦ Καραμπέτ

Η ΤΑΜΠΕΛΑ

Έχτες, γιὰβροῦν, τὸ μούτρος τοῦ φίλου μου τοῦ Μανωλάκης σπασμένο ἔκανα. Ἰστυνομία ἤρθε πόλιμαν - μολισμαν, ἱμῆμα με ὑπῆγαν, ἄμμα πολὺ καλὰ ἔκανα. Βαί κιοπόγλου κιοπέκ! Χίτς, μνέ, τέτοια ἀστεῖα ἰνονταί! Κι' ἐγὼ ἀστεῖα - μαστεῖα ἔκανα ἄμα τὸ φίλος μου τὸ Μανωλάκης κρῶς ἔνετα, μπουνταλά ἔνετα, σαχλαμάρα ἔκανε. Πολὺ καλὰ χτιπημένον ἔκανα!

Ἐσόγλου ἐσέκ. Ἐνα μεγάλο καρτόνι παίρνει, ἀπάνω γράμματα μεγάλα γράφει. «ΕΓΩ ΕΙ-ΜΑΙ Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ! ΠΙΣΩ ΓΥΝΑΙ-ΚΕΣ!...»

Καρτόνι πίσω σακκάκι μου καρφιστωμένο ἔκανε, ἄμα ἐγὼ χίτς χαμπέρ ντὲν ἐπῆρα. Διρόμο περπατῶ, καρτόνι ἀπὸ πίσω μου ἦτανε, ἀντιρες, ὑναῖκες κυττάζουν, γελᾶνε, ἄμμα χίτς τίποτε ντὲν ἐκατάλαβα. Μέσα στὸ τῆραμ μπαινῶ, μεγάλο σαματὰ ἔνετα. Ὑναῖκες ψού-ψού κᾶνον, ἐμένα κυττάζουν, ἐγὼ χίτς χαμπέρ ντὲν ἔχω, μoustάκι μου στριζῶ, μάτις μου κλείνω.

Εἰσπράκτορας κυτταμένο ἔκανε, γέλια βάζει, χίτς μπὺρ κουδένα ντὲν λέει, ἄμμα σαματὰ μεγαλότερο ἔνετα.

—Ἀρμένης εἶναι; Ὁ Καραμπέτ, ὁ Καζανόδας! Μεγάλος κατακτητὴς καὶ καρπαζοεισπράκτορας.

—Ταμπέλα στὸ πλάτη σου κρεμασμένος ἔχεις πίσω ὑναῖκες γράφεις, μὺν λένε.

Γυρίζω πίσω, ἔλεπω, ὅλοι στὸ ἱπλάτη μου κυττάζουν. Χέρι ἀπὸ πλάτη, ταμπέλλα πᾶνω, γράμματα διαβασμένα ἔκανω, πρὸσωπό μου ἀνάδει, αἶμα μου κοχλασμένος ἔνετα, βαῖ-βαῖ-βαῖ, ποῖος μὺν ἔκανε τέτοιος λαχτάρα! Κόσμος χίτς ἀπὸ τὸ τῆραμ ντὲν θέλει νὰ κατεβαῖν κοντὰ - κοντὰ μου ἔρχονται, γελᾶνε, μάτια τους δακρυσμένα ἔνουνται, κιοπόγλου κιοπεκλέρ! Σάλτο δίνω, ἀπὸ τῆραμ κατεβασμένο ἔνομαι, ἀπὸ πίσω μου κουβέντες ἀκουσμένες ἔκανω:

—Ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο!

—Γεῖά σου Καραμπέτ!

—Ἄσε καὶ καμιά γυναίκα γιὰ μᾶς!

Ἐγὼ σταματημένο ἔνομαι, καρτόνι στὸ χέρι μου κρατῶ, γοροθιά μου σηκώνω:

—Κιοπόγλου-κιοπεκλέρ, λέω, τώρα γελᾶτε, ἄμμα ὅταν ὑναῖκες σας πετυχεμένο ἔκανω, λογαριασμένος νὰ ἰνόμεστε. Ἐμένα, μπέ, χίτς καμιά ὑναίκα ντὲν ἀντέχει.

Ὅλοι μαζί τὸ ἀντιρες φωνὴ βάζουν:

—Ὁσααα!

Βαῖ-βαῖ, ρεζιλνί εἶνα, μασκαρά, θεάτιρο, ἐπιθεώρησις. ἀνὰ τί ἐπαθα! Ἀστεῖο ποῖος ἔκανε, μπέ; Πολὺ κρῶς ἔνετα. Ποῖος εἶναι τὸ πὺ κρῶς ἀπὸ τὸ φίλους μου; Τὸ Μανωλάκης. Ἰσα στὸ μαγαζὶ τοῦ φίλος μου τὸ Μανωλάκης τираβημένος ἔνομαι. Γεῖά σου Μανωλάκη λέω, γεῖά σου Καραμπέτ! λέει, ἄμμα ἱπλάτη μου κυττάζει. Τσοκ ἔι. Κατάλαβα.

Ἀστεῖο σου πολὺ ὠραῖο ἦτανε, Μανωλάκη! λέω.

—Ποῦ ἀστεῖο;

—Ἡ ταμπέλλα.

—Μπᾶ; Δὲν ξέρω τίποτα.

—Σοῦς, μπέ! Στινωχωρημένο ἔνεσαι; Ἐμένα ἀστεῖα μὺν ἤρουν. Πολὺ - πολὺ γέλια ἔκανα.

Μπράβο, Μανωλάκη!...

Μανωλάκη πιστεμένο μ' ἵκανε, γέλια βάζει, μπουνταλά ἐρίφ, ὁμολογημένος ἔνετα:

—Ἐ; Ὁραῖο δὲν ἦτανε Καραμπέτ;

—Πολὺ ὠραῖο!

—Ποῖος σὲ εἰδοποίησε;

—Στὸ τῆραμ. Πολὺ γελᾶσανε με τὸ ἀστεῖο.

Ἄμμα κ' ἐγὼ τώρα ἕνα ἀστεῖο νὰ σὲ κάνω.

Ἐτσι λέω ἄμμα ἕνα γοροθιά τοῦ δίνω, ἄλλη τοῦ δίνω, ἄλλη τοῦ δίνω, ἄλλη τοῦ δίνω.

Μανωλάκης φωνές βάζει, φασαρία-μασαρία ἔνετα, κόσμος τῖρῆχει, ἱστυνομία ἔρχεται, πολιτισμάνοι - μολισμάνοι, φιλιάν - φιστικ ἱμῆμα με παίρνουν. Ἰστυνόμος ἱστορία ἀκουσε, Μανωλάκη λέει:

—Καλὰ σοῦκανε, βρὲ ἐλάκα! Ἀστεῖα εἶν' αὐτά;

Ἐτσι ἡμέρα ἄσκημα ἱπέρασε, ἄμμα με τὸν Μανωλάκη πάλι πολὺ φίλοι εἰμασε.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Προχωρήτε...

Φτάνει πιά, κύριε εἰσπράκτωρ. Τ' ἀκούσαμε. Μᾶς τὸ εἶπες πενήντα φορές: «Προχωρήτε!» Ἑλληνικά μιλάς, ἑλληνικά ἀκούμε, καταλαβαίνομαστε. Τὶ τὸ κοπαῖς διαρκῶς; Δὲν κατάλαβες, λοιπόν, ὅτι ἐγὼ δὲν προχωρῶ; Πῶς; Γιατὶ δὲν προχωρῶ; Γιατὶ ἔτσι μ' ἀρέσει! Ἐδῶ πὺ στέκομαι, βουλευομαι μιά χαρὰ καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ τὸ κουνήσω, οὔτε πρὸς τὰ πίσω, οὔτε πρὸς τὰ μπρός. Οὔτε προχωρῶ, οὔτε ὑποχωρῶ! Ἐνηγμένα πρᾶματα!

Τὶ εἶπες; Γιατὶ οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες πὺ ἦσαν στὸ διάδρομο, προχωρῶσαν; Καὶ τί με νοιάζει ἐμένα; Τὸ κέφι τους κάνανε! Ἐπειδὴ, δηλαδή, προχωρῶσαν αὐτοί, θὰ προχωρῶ κ' ἐγὼ; Καὶ ποῖος σοῦ εἶπε ὅτι ἐγὼ εἶμαι κανένα πρόβατο κοπαδίου πὺ ἀκολουθῶ στὰ στραβά τὸ κεσέμι; Κι' ἂν οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες ἀποφασίσουν νὰ πῶσουν ἀπὸ τὰ παράθυρο, θὰ πῶσω κ' ἐγὼ; Δὲν εἶνε τὸ ἴδιο; Γιὰ μένα τὸ ἴδιο εἶνε!

Πῶς; Νὰ προχωρῶ γιὰ νὰ κάνω τόπο στοὺς ἄλλους ἐπιβάτες πὺ εἶνε ἀπὸ πίσω; Μάλιστα. Θὰ κάνω τόπο, ἀλλὰ χωρὶς νὰ προχωρῶ. Θὰ στριμωθῶ λίγο πλαγίως καὶ θὰ τοῦ ἀφήσω ἕνα μικρὸ χώρο νὰ περάσουν καὶ νὰ προχωρήσουν αὐτοί, ἂν θέλουν. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θὰ τὸ κουνήσω οὔτε πόντο.

Κι' ἐπὶ τέλους, βρὲ κνῶδαλο, ποῖος εἶσαι σὺ πὺ θὰ μὺ πῆς νὰ προχωρήσω; Μήπως εἶσαι κανένας λοχίας κ' ἐγὼ στρατιώτης καὶ μὺ δίνεις διατάγες; Ὁχι. Ἐνας δυστυχὴς ἐργαζόμενος εἶσαι καὶ τοῦ λόγου σου καὶ δουλειά σου εἶνε νὰ μαζεύης πεντακοσάρικα καὶ νὰ δίνης εἰσιτήρια, χωρὶς νὰ τὰ σαλιώνης μάλιστα. Ὡς ἐκεῖ σταματοῦν τὰ δικαιώματά σου.

Κι' ἐπὶ τέλους, ἂν θέλεις νὰ βάλουμε καὶ τὴν πολιτικὴ δικονομία κάτω, ἐγὼ, κύριε εἰσπράκτωρ, ἐπλήρωσα τὰς πεντακοσίας μου δραχμὰς γιὰ νὰ μῶ στὸ τράμ. Τὸ πὺ θὰ καθῶ, εἶνε δικός μου λογαριασμός. Τὸ εἰσιτήριο δὲν ἀναφέρει θέσι ἀριθμημένη καὶ ἀνοῖξε τὰ στραβά σου νὰ τὸ δῆς. Ὅπου μὺ γουστάρει θὰ καθῶ καὶ ὅπου εἶνε τὸ κέφι μου θὰ σταθῶ. Στὴν εἰσοδὸ, στὴν ἀρχὴ τοῦ διαδρόμου, στὴ μέση, πίσω, ἐμπρός, πλάγια, ὅπου μὺ κάνει δρεξὶ καὶ κανένας δὲν εἶνε ἀρμόδιος νὰ μὺ ὑποδείξῃ καὶ νὰ μὲ βάλῃ ὅπου αὐτὸς γουστάρει, μὰ εἰσπράκτωρ εἶνε, μὰ ὁδηγός, μὰ ἐπιθεωρητὴς, μὰ ἀρχιεπιθεωρητὴς, μὰ γενικός διευθυντὴς τῆς ἐταιρείας Μεταφορῶν, μὰ γενικός πρόεδρος τοῦ Ο.Η.Ε. Εἶμαι ἐλεύθερος πολίτης καὶ γνωρίζω τὰ δικαιώματά μου. Καὶ δὲν ἐπιτρέπω σὲ κανένα νὰ τὰ παραβιάσῃ. Γι' αὐτὰ τὰ δικαιώματά ἐγὼ ἐν πόλεμος καὶ θὰ ἐξανάγῃ κ' ἄλλος!

Πῶς; Εἶμαι ἰδιοτροπός; Κι' αὐτὸ δικαιώμα μου εἶνε! Λοιπόν, κῦττα κὲ πέρα τὴ στραβομάρα σου, κόδε εἰσιτήρια καὶ μάζεψε πεντακοσάρικα κ' ἄσε με μένα ἐδῶ πὺ στᾶθῃκα. Σὲ εἰδοποιῶ νὰ τὸ ξέρης: Ὅτι δὲν θὰ τὸ κουνήσω οὔτε ρούπι, ὅσο κ' ἂν γκαρίζης, ἔστω κ' ἂν πρόκειται νὰ σταματήσῃ ἡ συγκοινωνία Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ Περιχώρων. Κι' ἐπὶ τέλους, δὲν κατάλαβες, βρὲ ἡλίθιε, ὅτι σήμερον εἶμαι στὰ νεύρα μου; Ἀντιπὸν, καὶ σταμάτα, γιὰ νὰ μὴ χαθῇς ἐσὺ ἀπὸ κὲ πὺ βρίσκεσαι! Βδῆλγυμα τῆς συγκοινωνίας!

Ο ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ο καθηγητὴς δὲν κατάφερε νὰ κοιμηθῇ ἐκείνη τὴ νύχτα στὸ ἀπέραντο σπῆτι πὺ τὸν φιλοξενούσε. Ἀγρυπνοῦσε μέσα στὴς εὐρύχωρες αἰθουσες με τὰ μασαίκα, πὺ τὰ εἶχε ἐξετάσει ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ εἶχε πάρει φωτογραφίες. Τὰ περίφημα αὐτὰ μασαίκα με τίς παραστάσεις τὸν γυναικῶν ἀπασχολούσαν πολὺ τὸ μυαλό του. Προσέχονταν ἀπ' τοὺς παλιούς χρόνους, ὅταν οἱ Ἀραβες εἶχαν ἐπιδραμε στὴν Ἰσπανία. Τὸ μέγαρο αὐτὸ, στὴ Μαδρίτη, ἦταν ἐκείνης τῆς ἐποχῆς καὶ τὸ κατοικοῦσε τώρα ἡ Ντόνα Σὺλ.

Ὁ καθηγητὴς θέλησε νὰ πᾶ ν' ἀναπνεύσῃ λίγον καθαρό ἀέρα στὴν αὐλή, ὅπου μιά μεγάλη θρύσι, κ' αὐτὴ τῆς μαυριτανικῆς ἐποχῆς ἔδινε τὸ νερὸ τῆς στὰ γύρω φυτά.

Μὰ δὲν ἦταν μονάχος. Ἡ Ντόνα Σὺλ ἀναπαύονταν σὲ μιά πολυθρόνα. Τὸ πρόσωπό της, σκεπασμένο με μιά μαντίλια, ἦταν εὐγενικό, λεπτὸ. Ἰντυμένη στὰ μαύρα πάντα. Ὁ καθηγητὴς ἤξερε πῶς εἶχε μιά κόρη παντρεμένη καὶ δὲν κατάλαβαινε γιατί ἡ Ντόνα Σὺλ ἐξακολουθούσε νὰ φορᾷ πένθος τόσα χρόνια. Ὁχι βέβαια γιὰ τὸν ἀντρα της, τὸ συνταγματάρχη Σολιδάρ, πὺ εἶχε πεθάνει ἐδῶ καὶ εἰκοσι χρόνια. Πολὺ παράξενο ἀλλοθίει!...

Δὲν σὰς ἀνησυχᾷ; τὴ ρώτησε ὁ καθηγητὴς. Κοιμόσαστε; —Εἶναι δύσκολο νὰ κοιμηθῇς σ' ἕνα τέτοιο σπῆτι, ἀπάντησε ἡ γριὰ κυρία. Κάθε νύχτα αὐτὸς ὁ κῆπος κ' αὐτὴ ἡ αὐλὴ ζωντανεύουν γιὰ μένα πρόσωπα εὐτυχισμένα. Νομίζω πῶς ἀκούω τὰ δῆμάτα τους... Μὴ νομίζετε πῶς εἶμαι καμιά τρελλή. Ξέρετε, ἀλλοστε, λίγα πράγματα ἀπὸ τὴ ζωὴ μου. Κλείνεστε μέσα στὴ βιβλιοθήκη γιὰ νὰ μελετᾶτε τὶ ἔκαναν οἱ παλιοὶ ἄνθρωποι καὶ τὰ σπινερὰ δράματα σὰς διαφεύγουν...

—Ὅχι καὶ τόσο, ἀπάντησε πικραμένος λίγο ὁ καθηγητὴς. Κάθε τόσο πετᾶω ἀπὸ πάνω μου τὴ σκόνη τὸν αἰῶνα καὶ ξα-

Ὁ Πέντρο τράβηξε τὸ πιστόλι του καὶ πυροβόλησε...

ναβρίσκαω τὴ σημερινὴ ψυχὴ μου. Ἐπειτα εἶμαι κ' ἐγὼ ἀπ' τὴν Ἀνάουσια!...

—Ἀνάουσια! Ἀρώματα, μουσική, φωτιά τῆς ἀγάπης! Αὐτὴ εἶναι γιὰ μένα ἡ Μαλάγα, ἡ Σεβίλλη. Πλησιάστε, φίλε μου. Εἰστε νέος ἀκόμα καὶ πρέπει ν' ἀκούσετε τὴν ἱστορία μου, γιατί ἡ ζωὴ μου θὰ σὰς φαίνεται παράξενη. Κυττάξτε αὐτὴ τὴν αὐλή. Ἦταν μιά μέρα καρναβαλίου, ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια. Καὶ συγκρόνως ἡ παραμυθὴ τὸν ἀρραβῶνα τῆς κόρης μου Ντολὸρες με τὸν κομητὴ Πέντρο Ἀλκουιδίρ, ἕνα νεαρὸ ἱππότη ἀπὸ τὴ Σεβίλλη. Περὶερὸι ἀρραβῶνες! Τὰ συμφωνήσαμε με ἀλληλογραφία. Ὁ Πέντρο εἶχε περᾶσει τὰ τριάντα καὶ ἤθελε νὰ παντρευτῇ μιά κόρη καλῆς οἰκογενείας. Χωρὶς νὰ τὴν ἔχη δὲ ποτὲ, διαλέξε τὴν κόρη μου. Ἡ Ντολὸρες ἦταν τότε εἰκοσι χρόνων, γεμάτη ρωμαντικά ὄνειρα. Τὴν ἀπέτρεψε στὴν ἀρχὴ νὰ παντρευτῇ τὸν Πέντρο, μὰ ἡ ἐνείσι τῆς μ' ἕναν ἀντρα ὠραῖο, δυνατό, δεσποτικὸ, τὴν τραβούσε. Ἐφτάσε ἐδῶ, λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ κείνον. Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα γιὰ τοὺς ἀρραβῶνες, ἀκόμα καὶ τὸ φόρεμα τῆς Ντολὸρες.

Μὰ ὅταν πῆγα στὴν κἀμαρά της, βρῆκα τὸ φόρεμά της πεταμένο στὸ κρεβάτι. Ἡ Ντολὸρες δὲν εἶχε σκάσει! Τὸ αἷμα μου ἀνέβηκε στὸ κεφάλι. Διάβασα ἕνα σημειῶμά της. Ἡ Ντολὸρες εἶχε φύγῃ μ' ἕνα γνωστὸ μου νεαρὸ φοιτητὴ καὶ γύρισε συγγνώμῃ γιὰ τὴν πράξῃ της. Φοβόταν τώρα τὸ δεσποτικὸ χαραχτήρα τοῦ Πέντρο καὶ προτίμησε νὰ τὸ σκάσῃ με τὸν ἀγαπημένο της.

Τὶ νάκανα μπροστὰ στὴν ὀργὴ τοῦ Πέντρο; Μοῦ ἤρθε τότε μιά ἐμπνεύσις: ἡ Κολόμπα! Ἦταν μιά ὠραϊοτάτη κοπέλλα, πὺ τραγουδοῦσε καὶ χόρευε σὲ κάποιο κέντρο τοῦ Πράντο. Ἐτρεφε ἀμέσως ἐκεῖ. Ἡ Κολόμπα φορούσε μιά σεμιζέτα ἀνοιχτὴ στους ὤμους καὶ λίγα στὸ στήθος. Ἦταν μιά καλλονή, μ' ἕνα στόμα ὑγρὸ, καὶ μάτια γεμάτα ταχπινιά. Εἶχα προσπαθῇ ἄλλοτε νὰ τὴν τραβήξω ἀπὸ τὴ ζωὴ ποῦ ἔκανε, μὰ ἀπέτυχα.

—Κολόμπα, τῆς εἶπα, ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ σένα.

—Μιλήστε ἐλευθερά, κυρία.

Ἐτῆς ἐξηγήσα πῶς ἔπρεπε ν' ἀντικαταστήσῃ τὴ Ντολὸρες γιὰ λίγες μέρες καὶ νὰ παίξῃ τὸ ρόλο της. Ἐπειτα δὲν βρισκόταν μιά δικαιολογία γιὰ νὰ χαλάσουν οἱ ἀρραβῶνες, θὰ τῆς εἶνα ἕνα

χρηματικὸ δῶρο κ' ὁ Πέντρο θὰ γύριζε στὴ Σεβίλλη. Οἱ ὑπηρετές θὰ σώπαιναν. Εἶχα φροντίσει, ἐπίσης, νὰ ἐξαφανίσω κάθε φωτογραφία τῆς Ντολὸρες.

—Δέχομαι γιὰ σᾶς, Ντόνα Σὺλ, μοῦ εἶπε ἡ Κολόμπα, καὶ τὰ μάτια της ἔλαμψαν.

Ἐμπροστὰ τῆς ἡ Ντολὸρες ἦταν ἕνα χλωμὸ λουλουδάκι.

Ἦταν ἄλλη μέρα, με τὸ ὠραῖο τῆς φόδρεμα, με τὰ μαλλιά της χτενισμένα πίσω, καθῆσε πλάι μου σὰν μιά βασίλισσα. Ἦταν βράδυ. Σὲ λίγο ἔφτασε κ' ὁ Πέντρο. Ἐγὼ σκεφτόμουν τὴ Ντολὸρες, τὴ φυγὴ της, τὸ μέλλον της. Εἰκοσι χρόνια ὄνειρεύομουν τὸ γάμο της καὶ νὰ, τὸ εἶχε σκάσει γιὰ νὰ παντρευτῇ κρυφὰ ποῖος ξέρει πού...

Ὁ Πέντρο πλησίασε τὴν Κολόμπα κ' ἐκείνη ἔσκυψε τὸ ὠραῖο ἀνάμεσα στὴς πιδὺ ὠραιές. Κανείς δὲν μπορεῖ νὰ φτάσῃ τὴν καλλονή σου! τῆς εἶπε.

—Εἰσαι ἡ πιο ὠραία ἀνάμεσα στὴς πιδὺ ὠραιές. Κανείς δὲν μπορεῖ νὰ φτάσῃ τὴν καλλονή σου! τῆς εἶπε.

Ἡ Κολόμπα κοκκίνισε. Κι' αὐτὴ εἶχε γοητευθῇ ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Πέντρο. Τότε συνέθε κατὶ τὸ ἀπροσδόκητο: ὁ ἐρώτας φούντωσε στὴς καρδιές τους. Ἐκεῖνο τὸ ὄραδὸ ἡ αὐτὴ τὴν αὐλή τοὺς ἐθνικούς χορούς καὶ βλε-

πόντας τὴν ἀνατρίχια. Ἦταν μιά φύσι γεμάτη πάθος καὶ φλόγα.

Ἦταν ἄλλη μέρα, ὁ Πέντρο μοῦ ἀνάγγειλε ὅτι ἤθελε νὰ γίνουν γρήγορα οἱ γάμοι. Ὁ πόθος του γιὰ τὴν Κολόμπα τὸν φλόγιζε. Ἐτρεφε καὶ προσευχήθηκε στὴν Παναγία γιὰ νὰ πᾶνε ὅλα καλά. Μὰ ἡ Κολόμπα φαίνονταν νὰ ξεχνᾷ τὴν πραγματικότητα κ' ἔλαμπε ὅλη ἀπὸ ἐρωτα κ' εὐτυχία. Μονάχα ἐγὼ ἔτρεμα καὶ φοβόμουν μὴ πῶς μὴταίε τίποτα ὁ Πέντρο. Ἀγαπούσα τὴν Κολόμπα, τὴν ἀγαπούσα με ὅλη τὴν ψυχὴ μου, μὰ ἡ προηγούμενη ζωὴ ἦταν ἕνα σφάλμα, καὶ κάθε σφάλμα πληρώνεται ἐδῶ κάτω.

Ὁ Πέντρο προετοιμασίες γιὰ τὸ γάμο ἔγιναν με κάποια νευρικότητα. Ὁ Πέντρο εἶχε παραγγείλει τὸ νυφικὸ φόρεμα.

—Τί ἐλπίζεις, ἀνοήτη; εἶπε ἕνα βράδυ στὴν Κολόμπα. Νὰ σὲ παντρευτῇ, νὰ σὲ πᾶρῃ στὸν πύργο του;

—Τίποτα δὲν με νοιάζει ἀπ' ἄλ' αὐτά. Μονάχα ὁ Πέντρο μ' ἐνδιαφέρει... Κοντὰ του ἔχῃ τις ὥρες εὐτυχισμένες ὥρες τῆς ζωῆς μου, τίς μόνες...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἤρθε ὁ Πέντρο. Τὸν εἶδα νὰ μπαῖν ἔξω βρενῶν.

—Μὲ προδύσαν, φώναξε, με ἐξαπάτησαν! Ἡ Ντόνα Σὺλ θὰ μὺ τὴν πληρώσει. Μὲ προσβάλε. Διαλέξατε ἀπὸ μιά πατέρνα τοῦ Πράντο τὴ νύφη!

Ἐτώρα θὰ με σκοτώσῃ, σκέφτηκα, καθὼς τὸν εἶδα νὰ προχωρῇ κατ' ἀπάνω μου. Ἦμουν μπρὸς σ' αὐτὰ τὰ μασαίκα. Ἐσπινάκα ἡ Κολόμπα ἔτρεξε κοντὰ μου. Ὁ Πέντρο τράβηξε τὸ πιστόλι του καὶ πυροβόλησε, μὰ ἡ σφαῖρα βρῆκε τὴν Κολόμπα στὸ στήθος. Κύλησε κάτω θογγώντας. Εἶχα ἐκκλίσῃ καὶ τὴ φώναζε:

—Κολόμπα, γλυκειά μου μικρούλα!...

Σκότωσε την κόρη της ΜΕ ΤΟ ΜΠΑΛΝΤΑ!

Το φρικτό έγκλημα
μιας ύπνοβασις

Μια ανατριχιαστική τραγωδία συνετάραξε τελευταίως την κοινή γνώμη της Αυστραλίας, αλλά κι' ολόκληρο τον κόσμο: Μια μητέρα κατακρούρησε την αγαπημένη της μονοκόρη ενώ οι ατελείωτες σε κατάσταση ύπνοβασις!

Από κάμποσον καιρό, η 16χρονη Μίριελ Κόγκντον, κάτοικος της Μελβούρνης, κατατρεχόταν απ' τον αδικαιολόγητο έφιαλτη ότι θα πάθαινε κάτι ή γλυκερά κι' όμορφη κόρη της Πατρίσια, ηλικίας 19 ετών. Οι φόβοι της εξωτεριζούνταν στα όνειρά της. Μια νύχτα π.χ., όνειρεύτηκε ότι στέκονταν τρία φαντάσματα στα πόδια του κρεβάτιού της και της έλεγαν:

— «Ήρθαμε να πάρουμε την κόρη σου!»
— «Άλλοτε πάλι, είδε στ' όνειρό της ότι περπατούσαν αμέτρητες κόκκινες αράχνες στο σώμα της Πατρίσια. Πεταχτηκε τότε απάνω κι' έτρεξε στο δωμάτιό της. Η νέα ύπνωση κι' ανήσυχος, βλέποντας την σκυμένη πάνω απ' το κρεβάτι της.

— «Τι συμβαίνει, μαμά; τη ρώτησε. Τι κάνεις εδώ;...»

— «Ήρθα... ήρθα να διορθώσω τα σκεπάσματα σου, δικαιολογήθηκε εκείνη.

Τ' άλλο βράδυ, η Πατρίσια της είπε ότι, αν ο πόλεμος της Κορέας έφτανε στην Αυστραλία, θα προσέφερε κι' αυτή τις υπηρεσίες της ως σωφρέτρια του στρατού.

Οι ανήσυχίες κι' οι φόβοι της μητέρας μεγάλωσαν τότε ακόμα περισσότερο.

Αργά τη νύχτα, ο άντρας της ζήτησε από ένα δόρυ στο δωμάτιο της Πατρίσια.

Η γυναίκα του έλειπε απ' το κρεβάτι.

Τη βρήκε στην κάμαρα της κόρης τους, μ' ένα μπαλντά στο χέρι! Φαινόταν κοιμισμένη, μολονότι στέκονταν όρθια... Η Πατρίσια κοιτόταν στο κρεβάτι της, με το κεφάλι ανοιγμένο στη μέση, πλέοντας στο αίμα της!...

Να πώς διηγήθηκε η μητέρα, ότι είχε συμβεί, στους ένορκους που την δίκασαν για τον άγριο εκείνο φόνο:

— Καθώς κοιμόμουνα, μου φάνηκε πώς είχε έρθει ο πόλεμος στην Αυστραλία! Έδωπα παντού στρατιώτες... γύρω απ' το σπίτι μας... Άκουσα την Πατρίσια να φωνάζει... Έτρεξε στο δωμάτιό της... Ήταν γεμάτο στρατιώτες... που της είχαν επιτεθεί... Τους χτύπησα τότε με το μπαλντά που κρατούσα!... Δεν θυμάμαι τίποτ' άλλο!...

Ένας διακεκριμένος ψυχολόγος του Πανεπιστημίου της Μελβούρνης γνωμάτευσε ότι η 16χρονη Κόγκντον ήταν υστερικός τύπος κι' ότι υπέφερε από ισχυρές παραισθήσεις, τόσο όταν ήταν ξυπνή, όσο και σε κατάσταση ύπνοβασις. Είχε αναπτύξει ένα «υπερ-έγώ», που την έσπρωχνε να προστατέψει την κόρη της απ' το φανταστικό κίνδυνο που διέτρεχε. Όλες οι πράξεις της ήταν αυτόματες. Είχε τρέξει στο δωμάτιό της κόρης της, είχε σηκώσει το βαρύ μπαλντά και της είχε καταφέρει δυο φορές χτυπήματα μ' αυτόν, χωρίς να ξυπνήσει απ' την ύπνοβασίς της.

Ένας άλλος μάρτυς, γνωστός ψυχίατρος, διηγήθηκε την περίπτωση ενός Αμερικανού στρατιώτη, ύπνοβατο. Στον τελευταίο πόλεμο, ο στρατιώτης αυτός είχε σηκωθεί μία νύχτα απ' το κρεβάτι του, είχε ντυθεί, είχε περάσει μέσα απ' τους φρουρούς, δίνοντας τους το συνήθη, κι' είχε πλησιάσει ένα μεγάλο κανόνι. Έβγαλε μόνος του το βαρύ σκεπάσμα του κανονιού — δουλειά που απαιτούσε τρεις γερούς άντρες — το γέμιζε κι' έριξε μία κανονιά. Άκομα κι' ο δαιμονισμένος εκείνος κρότος δεν τον ξύπνησε απ' την ύπνοβασίς του!

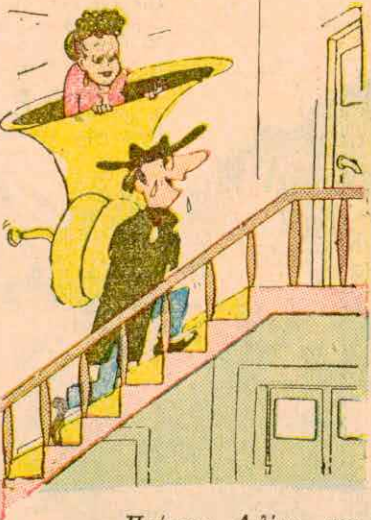
Οι ένοργοι της Μελβούρνης άδωσαν την τραγική μητέρα. Σ' όλην όμως τη ζωή της θα βασανίζεται φρικτά για το άκουστο έγκλημά της...

Η περίπτωση αυτή έγινε άφορμή ν' ασχοληθούν και πάλι ψυχολόγοι και ψυχίατροι με το πρόβλημα της ύπνοβασις. Έξεδόθη μάλιστα στην «Αμερική» κι' ένα βιβλίο, με τίτλο: «Εγχειρίδιον Άναλύσεως των Όνειρων». Ο συγγραφέας του, δόκτωρ Γκουσάιλ, εξηγεί ότι, σε περιπτώσεις ισχυρών ψυχικών διαταραχών, τα όνειρα μπορούν να εξωτερικευθούν σε πράξεις του κοιμισμένου, που γίνεται τότε ύπνοβάτης. Τα παιδιά ύπνοβατούν συχνότερα, επειδή νοιάζονται μεγαλύτερη ανάγκη προστασίας κι' αναζητούν στον ύπνο τους τη μητέρα τους. Ο δόκτωρ Γκουσάιλ συνιστά ήπια καταπραυντικά φάρμακα. Προσθέτει όμως ότι δεν πρέπει ν' ανήσυχουν οι γονείς, γιατί συνήθως, μεγαλώνοντας τα παιδιά, θεραπεύονται απ' την ύπνοβασίς.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟ
ΠΡΟ-Ι-ΝΟ ΣΥΠΝΗΜΑ

— Ποιό κομμάτι θέλεις ν'
άκουσες σήμερα αγαπη μου;...

— Πρόσεχε Λιλίκα μου!
Δεν πρέπει να σε πάρει είδηση
ή σπιτονοικοκυρά μου!...

— Πάψε! Γιατί αλλιώς θα σε
τινάξω σαν χαλάκι!...

Πώς ζουν οι νεαρές ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ

Ο περίεργος θεσμός
των «μπού-φρέντ»

Η διαπαιδαγώγηση που δίνουν οι Αμερικανοί γονείς στα παιδιά τους δεν είναι ίσως ιδιόμορφη. Άλλα παρουσιάζει ένα μεγάλο πλεονέκτημα. Κι' οι πιο πλούσιοι ακόμη παρκινούν ή αναγκάζουν τους γιους και τις κόρες τους να εργάζονται και να καλύπτουν με το προϊόν της εργασίας των τα έξοδα τους. Το είδος της εργασίας είναι ασαφές.

Μετά τον τερματισμό του πολέμου, η 18χρονη κόρη ενός παμπλούτου τραπεζίτη της Ουάσινγκτον, ζήτησε μία μερα την άδεια από τον πατέρα της να της επιτρέψει να κερδίσει μόνη της τη ζωή της. Και κατάφερε σε λίγο να προσληφθεί ως... καθαρίστρια στον ούρανο-ξύστη όπου είχε την τεζέ-ζα του ο πατέρας της. Στην εργασία αυτή έμεινε τρισημίς χρόνια και δεν έφυγε από εκεί παρά μόνο μερικές δοσμάδες πριν από το γάμο της.

Τα Χριστούγεννα, εξ' άλλου, όπως και τις άλλες γιορτές, τα μεγάλα καταστήματα της Νέας Υόρκης και των άλλων πόλεων της Αμερικής, προσλαμβάνουν ως προσωρινές πωλητρίες κορίτσια από τα διάφορα παρθεναγωγεία. Οι νέες αυτές περνούν τις διακοπές τους δουλεύοντας, κι' όταν ξαναρχίζουν τα μαθήματα επιδεικνύουν με περηφάνεια την τουαλέτα που έφτιαξαν με τα χρήματα που κέρδισαν.

Πολλές φοιτήτριες εργάζονται ως σεβ-διτόρισσες στα πανεπιστημιακά εστιατόρια, ως νοσοκόμες σε διάφορα νοσοκομεία και κλινικές, ως πωλητρίες, ως μαννεκιν κτλ. Η στάσις των Αμερικανών γονέων απέναντι των παιδιών τους διαφέρει από την αρχή, ότι ο ρόλος τους δεν συνίσταται στο να τα μεταβάλουν σε αυτόματα, αλλά στο ν' αναπτύξουν την πρωτοβουλία και τη συναίσθηση των ευθυνών τους. Συνεπώς σ' αυτή την αρχή, αποφεύγουν να περιορίσουν την ελευθερία τους, γιατί φοβούνται ότι, μ' αυτό τον τρόπο, υπάρχει κίνδυνος να τους δημιουργήσουν συμπλέγματα, που θα έχουν κατ'επιν ολεθρία επίδραση στη ζωή τους.

Αποτέλεσμα αυτής της αρχής είναι ή καθιέρωσις του θεσμού του «μπού-φρέντ» (παιδικού φίλου). Όσο κι' αν φαίνεται παράξενο, ο «μπού-φρέντ» αποτελεί θεσμό στην Αμερική. Οι γονείς, στην περίπτωση αυτή, δεν κλείνουν τα μάτια, όπως θα νομίζε κανείς. Τα έχουν, τουναντίον, ολάνοιχα και παρακολουθούν τις σχέσεις της κόρης των με το «μπού-φρέντ» της έλκυσης της με καλώς-συνή και ανεκτικότητα, που θα εξέπληττε και τον πιο «προοδευτικό» Ευρωπαίο. Η αλήθεια είναι ότι δεν βλέπουν τίποτε το κακό σ' αυτές. Το μόνο που επιθυμούν είναι να τα πηγαίνει καλά ή κόρη τους με τον «μπού-φρέντ» της ή καλύτερα τους διαδοχικούς «μπού-φρέντ» της. Γιατί, κάθε τόσο, η γοητευτική Μαντ ή Έθελιν, γυρίζοντας στο σπίτι, αναγγέλλει: «Μη μου ξαναμιλάτε πια για τον Τζιμ. Τώρα θγαίνω με τον Τόμ». Οι γονείς δεν έχουν να πουν τίποτε για την αλλαγή. Απ' αυτή τη στιγμή, οι πόρτες του σπιτιού ανοίγουν διαπλάτα στον Τόμ, που έχει πια το δικαίωμα ν' άγκαλιά-ζει τη «κρεολ-φρέντ» του μπροστά στους γονείς της, να την φιλάει στο στόμα, να την παίρνει μαζί του σε πολυήμερες εκδρομές, να την πηγαίνει σπότε της μετά τα μεσάνυχτα.

Άλλα θα ρωτήσετε, ποιά είναι τα καθήκοντα του μπου-φρέντ; Δεν μπορεί να τα προσδιορίσει κανείς μ' ακρίβεια. Ο «μπού-φρέντ» είναι ένα είδος προσωρινού φίλου, που ο ρόλος του — θεωρητικά τουλάχιστον — περιορίζεται στο να τακτοποιήσει τις πρώτες αισθηματικές ανάγκες μιας νεας και να της δώσει μία γενική ιδέα του τι είναι αυτό το διαφορετικού φύλου ον που λέγεται άνδρας. Είναι ακόμη ο συντροφός της στο χορό, στις διασκεδάσεις, στα σπορ. Άλλα δεν τον βλέπουν κανείς σαν υποψήφιο σύζυγο, ούτε και ο ίδιος παίζει αυτό το ρόλο. Δεν είναι ούτε καν ο έραστής, με την έννοια που δίδουμε σ' αυτή τη λέξη (θεωρητικά πάντοτε). Αποτελεί, μ' άλλα λόγια, το σύντροφο της νέας στη μεταβατική αυτή κατάσταση της ζωής της, που δεν είναι πια κορίτσια, αλλά πού, από τ' άλλο μέρος, στερείται και έπαρκους πείρας και ώριμότητας.

Άλλα θα ρωτήσετε: αν τα πράγματα εξελίσσονται από το επιθυμητό επίπεδο; Οι Αμερικανοί γονείς αντιμειπίζονται αυτή την περίπτωση με στωικότητα και έγκραττερση. Το μόνο που δεν θα σκεφθούν πάντως, είναι να υποχρεώσουν τον «μπού-φρέντ» να κάνει την κόρη τους σύζυγό του...

Πώς γίνεται ή σωτηρία του πληρώματος

ΠΥΚΝΟ μυστήριο περιβάλλει πάντοτε την εξαφάνισις του άγγλικού υποβρυχίου «Αφραιντ». Κα-νείς σημαντήρ δεν έφτασε στην έπιφάνεια και τα ανιχνευτικά, που αλάκωσαν τη Μάχη προς όλες τις διευθύνσεις, δεν διέκριναν πουθενά ίχνος νάβης, που να μαρτυρή το μέρος όπου είχε καταποντισθή. Και για το λόγο αυτό δεν κατορθώθηκε να του δοθή καμιά βοήθεια.

Τα υποβρύχια διατρέχουν, βέβαια, σοβαρωτάτους κινδύνους. Άλλα δεν είναι τόσο απροσπάτητα όσον άλλοτε. Διασέτουν σήμερα μέσα, που επιτρέπουν στο πλήρωμά των, υπό ώρισμένες προ-υποθέσεις, να σωθή. Από τ' άλλο μέρος, έχουν μελετηθή με μεγάλη προσο-χή διάφορα συστήματα σωτηρίας, εκ των έξω, του πληρώματος ενός βυθισθέντος υποβρυχίου. Στην εποχή μας, λοιπόν, δεν πρέπει να θεωρηται ως θαύμα ή σωτηρία του πληρώματος. Το έκπληκτικό είναι να μην καταστή δυνα-τή ή σωτηρία του, παρ' όλα τα μέ-σα που διαθέτουμε σήμερα.

Άλλ' ως δούμε ποιες είναι οι κυριώ-τερες από τις μεθόδους που χρησιμο-ποιεί σήμερα το άγγλικό ναυτικό σε παρόμοιες περιπτώσεις:

1. Σκοπιές σωτηρίας

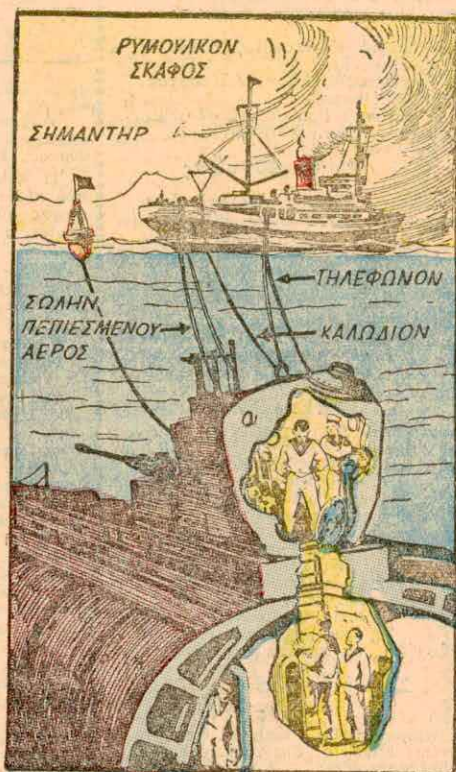
Οι σκοπιές αυτές, που μοιάζουν με πυργίσκους, βρίσκονται ή μία στην

πρώρα κι' ή άλλη στην πρύμνη του υποβρυχίου κι' έχουν τοι-χωρήματα που να μπορούν ν' αντέξουν στην ίδια πίεσι μ' αυτό. Αν υποθέσουμε ότι ένα υποβρύχιο έχει «καθίσει» στο βυ-θό, οι άνδρες του πληρώματός του θα μπορέσουν να σωθούν

Ένας-ένας, εφωδιασμένοι με τον «άναντιευστήρα Νταϊβς», που θα τους έ-πιτρέψει ν' αναπνεύουν μέσα στο νερό, θα μπουν στη σκοπιά. Ο' αρχίσις αμέ-σως κατόπιν να εισαχτεί νερό σ' αυτήν, έως ότου ή έσωτερική πίεσις ίσοφαρί-ση την έξωτερική. Τότε μό-νον ο ναυαγός θ' ανοίξη την ανώτερη πόρτα της σκοπιάς. Από κεί θα πε-ράσει σε μία μικρή γέφυ-ρα και, τελικά, θα βρεθή στο έλευθερο νερό. Η ά-νάβασις αυτή πρέπει να γίνη βραδύτατα, γιατί το απότομο πέρασμα στην υψηλή πίεσι, που ο ναυα-γός θα συναντήσει βγαί-νοντας από το υποβρύχιο, μπορεί να έχη μοιραία ά-ποτέλεσματα γι' αυτόν, ό-πως έγινε πολλές φορές στα τελευταία χρόνια.

Μόλις ο ναυαγός βγή από το υποβρύχιο, ή πόρτα της σκοπιάς κλείνει αυτό-ματα και ταυτόχρονα υία αντίλια αδειάζει σε διά-στημα δευτερολέπτων το έσωτερικό της σκοπιάς ά-πό το νερό που βούρ-κται εκεί. Ένας δεύτερος

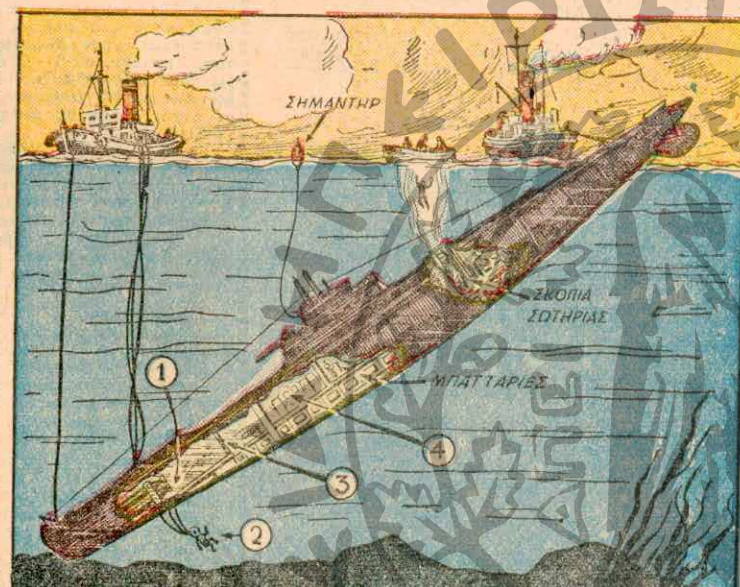
Σύστημα σωτηρίας του πληρώματος εκ των έξω. Χάρης σ' αυτό διεσώθη ένα μέ-ρος του πληρώματος του αμερικανικού υ-ποβρυχίου «Σκουά-λους».

Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιούνται συνήθως δύο ισχυρά ρυμουλκά ή ένα μόνον, όπως στην ανώτερη εικόνα. Το υπο-βρύχιο προσδένεται με χοντρούς κάλους και ανασύρεται βα-θμιαία στην έπιφάνεια. Η εργασία αυτή, όμως, είναι εξαιρετικά δυσχερής και απαιτούνται πολλές ημέρες για ν' άχθθ σε αίσιο πέρας. Δεν μπορεί, συνεπώς, να γίνη λόγος για σω-τηρία του πληρώματος μ' αυτό τον τρόπο.

Η τραγική περίπτωση της «Θετίδος». —Το άγγλικό αύ-τό υποβρύχιο, 1090—1575 τόνων, βυθίστηκε την 1ην Ιου-νίου 1932 σε βάθος 40 μ.

μεσα στο λιμένα της Λί-βερπουλ, κατά τη διάρ-κεια μιας δοκιμαστικής καταδύσεως, γιατί, όπο άπρόσχετα πιθανότητα, εί-χε μείνει ανοιχτό το στό-μιο ενός τορπιλλοβλητικού σωλήνος, από όπου το νε-ρό μπήκε με μεγάλη όρμη στο έσωτερικό του σκά-φους. Η «Θετίς» πήρε τό-τε μία παράξενη θέσι μέ-σα στο νερό. Ένώ ή πρό-ρα της ακούμπησε στο βυθό, ή άκρη της πρύμνης της παρέμεινε επί αρκε-τές ώρες έξω από το νε-ρό. Λόγω της περιέργου αυτής θέσεως, τα έσωτε-ρικά συστήματα σωτηρί-ας του σκάφους δεν κα-τέστη δυνατόν να λειτουργήσουν όπως έπρεπε και το αποτέλεσμά ήταν από- τως 90 άνδρες του πλη-ρώματος μόνον 4 να κα-ταφέρουν να βγούν από τη σκοπιά της πρύμνης.

Ας ελπίσουμε, πάντως, ότι στα μέλλον τα μέσα αυτά θα τελειοποιηθούν και ίσως, με τού καιρό, θα πάψουμε να θρηνούμε θύματα παρόμοιων δυστυ-χημάτων.

Η τραγική περίπτωση της «Θετίδος»: 1. Το νερό μπήκε από το στόμιο ενός τορπιλλοβλητικού σωλήνος, που είχε μείνει ανοιχτό. 2. Τα ισχυρά ρεύματα που έπικρατούσαν στον πυθμένα απομάκρυναν τους άνδρες από το σκάφος. 3. Στόμιο του τορπιλλοβλητικού σωλήνος που είχε μείνει ανοιχτό. 4. Το νερό που ήρθε σ' έπαση με το θειικό όξύ που βρι-σκόταν μέσα στις μπαταρίες δημιούργησε ανασυμπίεσις χλωρίου.

ναυαγός παίρνει τότε τη θέσι του πρώ-του. Η μέθοδος αυτή μπορεί να εφαρμο-σθή, κι' αν ακόμη, το υποβρύχιο έχει γείρει στα πλάγια. Άλλοίμως, όμως, σε κείνους που βρίσκονται μέσα σ' αυτό, αν συμβή να έχη αναποδογυρίσει. Για να συντομευθή ο χρόνος της δια-σώσεως, τα αμερικανικά και άγγλικά υποβρύχια είναι εφωδιασμένα με εφύρ-χους σκοπιές, όπου οι ναυαγοί παίρ-νουν θέσι καθ' όμαδες.

Σωτηρία εκ των έξω

Μετάφρ των διαφόρων συστημάτων βοήθειας εκ των έξω, ένα από τα συνη-θέστερα χρησιμοποιούμενα σε παρόμοι-ες περιπτώσεις είναι οι «κώδωνες». Χά-ρις σ' αυτό, το αμερικανικό ναυτικό έ-πετυχε το Μάιο του 1940, κατά την κα-ταβύθισι του υποβρυχίου «Σκουάλους» τη σωτηρία ενός μέρους του πληρώμα-τός του υπό συνθήκες έκτακτως δραμα-τικές. Λόγω κακής πιθανόν λειτουργίας του αυτομάτου συστήματος κλεισίματος μιας θυρίδας, δύο διαμερίσματα του σκάφους πλημμύρισαν από νερό. Εύ-τυχώς, όμως, οι θύρες με τις οποίες έ-πικοινωνούσαν με το υπόλοιπο σκάφος κλείστηκαν εγκαίρως. 26 ναύτες που ή-σαν μέσα σ' αυτά τα διαμερίσματα βρήκαν το θάνατο. Άλλα, οι υπόλοιποι 31 σώθηκαν χωρίς στον κώδωνα, που είναι ένα είδος μεγάλου σκαφάνδρου. Αυτό το σκάφανδρο καταβιβάζεται από ένα βοηθητικό σκάφος και οι άνδρες εφάρ-μόζουν την κινητή βάση του σ' ένα ά-πό τα ανοίγματα του υποβρυχίου. Το σκέτασμα αυτού του ανοίγματος ανα-σκήνεται τότε και 8—9 άνδρες περ-νούν μέσα στο σκάφανδρο, που ανασύ-ρεται κατόπιν από το βοηθητικό πλοίο όπως ένα υποβρύχιο άσαντέρ.

Ανέλκυσις του πλείου

Υπάρχουν πολλοί τρόποι ανέλκυσε-ως ενός καταποντισμένου υποβρυχίου. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιούνται συνήθως δύο ισχυρά ρυμουλκά ή ένα μόνον, όπως στην ανώτερη εικόνα. Το υπο-βρύχιο προσδένεται με χοντρούς κάλους και ανασύρεται βα-θμιαία στην έπιφάνεια. Η εργασία αυτή, όμως, είναι εξαιρετικά δυσχερής και απαιτούνται πολλές ημέρες για ν' άχθθ σε αίσιο πέρας. Δεν μπορεί, συνεπώς, να γίνη λόγος για σω-τηρία του πληρώματος μ' αυτό τον τρόπο.

Η τραγική περίπτωση της «Θετίδος». —Το άγγλικό αύ-τό υποβρύχιο, 1090—1575 τόνων, βυθίστηκε την 1ην Ιου-νίου 1932 σε βάθος 40 μ.

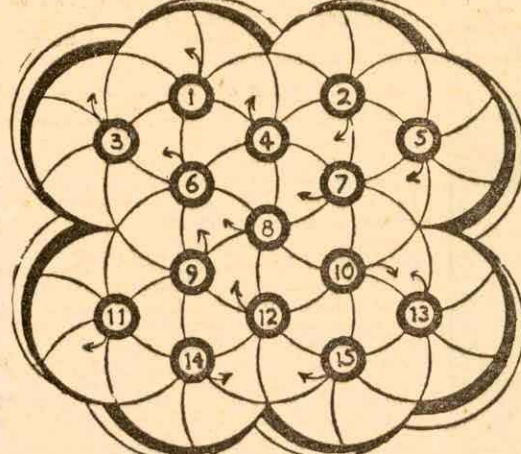
μεσα στο λιμένα της Λί-βερπουλ, κατά τη διάρ-κεια μιας δοκιμαστικής καταδύσεως, γιατί, όπο άπρόσχετα πιθανότητα, εί-χε μείνει ανοιχτό το στό-μιο ενός τορπιλλοβλητικού σωλήνος, από όπου το νε-ρό μπήκε με μεγάλη όρμη στο έσωτερικό του σκά-φους. Η «Θετίς» πήρε τό-τε μία παράξενη θέσι μέ-σα στο νερό. Ένώ ή πρό-ρα της ακούμπησε στο βυθό, ή άκρη της πρύμνης της παρέμεινε επί αρκε-τές ώρες έξω από το νε-ρό. Λόγω της περιέργου αυτής θέσεως, τα έσωτε-ρικά συστήματα σωτηρί-ας του σκάφους δεν κα-τέστη δυνατόν να λειτουργήσουν όπως έπρεπε και το αποτέλεσμά ήταν από- τως 90 άνδρες του πλη-ρώματος μόνον 4 να κα-ταφέρουν να βγούν από τη σκοπιά της πρύμνης.

Ας ελπίσουμε, πάντως, ότι στα μέλλον τα μέσα αυτά θα τελειοποιηθούν και ίσως, με τού καιρό, θα πάψουμε να θρηνούμε θύματα παρόμοιων δυστυ-χημάτων.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κυκλόλεξο

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μία λέξη των 6 γραμμάτων, βάζοντας από ένα γράμμα μέσα στο κάθε χώρισμα. Θα αρχίσετε πάντοτε από το σημείο όπου

βρίσκεται το μικρό βέλος και θα ακολουθήτε την κατεύθυνση που δείχνει αυτό.

- 1) Άρδωστεια.
- 2) Νόμιμη.
- 3) Βοηθεί τους διαδρομικές στη δουλειά τους.
- 4) Πόλις της Μεσσηνίας.
- 5) Έπαρχία του νομού Λασιθίου.
- 6) Χωρίς ίχνος ύγρασίας (θλη.).
- 7) Σπρώξιμο.
- 8) Αποκτάται με τη μόρφωση.
- 9) Αίσθησις.
- 10) Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.
- 11) "Ηώς του Γκαίτε.
- 12) Το ρίχνουν στα γλυκίσματα.
- 13) Ίερους ξένος θρησκείας.
- 14) Πεποθησις.
- 15) Κι' άλλη αίσθησις.

Κ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Οι αριθμοί που λείπουν

Στην παρακάτω πρόσθεσι, λείπουν τέσσερα ψηφία των αριθμών κι' έχουν αντικατασταθεί με παύλες. Μπορείτε να βρείτε ποιά είναι; Έχετε όμως υπόψη ότι και στους τρεις αριθμούς, δεν επιτρέπεται να υπάρχει δύο φορές το ίδιο ψηφίο. Υπάρχουν δύο λύσεις του προβλήματος.

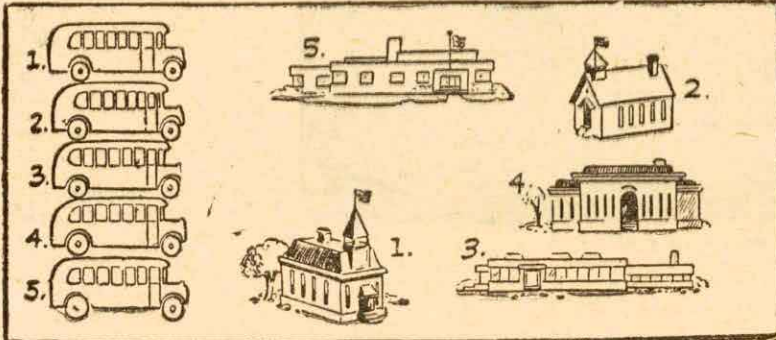
$$\begin{array}{r} 3 \quad 5 \\ 1 \quad - \\ \hline 0 \quad - \end{array}$$

Ερωτήσεις

- 1) Το ραδιόφωνο επηρεάζει τον καιρό;
- 2) Η δύναμη του αλόγου είναι ίση με 1 «ίππον»;
- 3) Πόσο γρήγορα τρέχει η καμήλα;

Τα πέντε λεωφορεία

Πώς είναι δυνατόν το καθένα από τα πέντε αυτά λεωφορεία να φτάσει στο κτίριο με τον αντίστοιχο αριθμό, χωρίς οι δρόμοι τους να διασταυρωθούν ποτέ;

Αταίριαστες λέξεις

Σε καθεμία από τις παρακάτω σειρές λέξεων, μία από όλες τις λέξεις δεν έχει θέση ανάμεσα στις άλλες. Ποιά είναι;

- 1) Φινλανδία, Γροιλανδία, Έλβετία, Αγγλία, Πολωνία.
- 2) Απρίλιος, Μάιος, Αύγουστος, Οκτώβριος, Ιανουάριος.
- 3) Λονδίνο, Βρυξέλλες, Μόσχα, Πετρούπολις, Ρίγα, Ελσίνκι.

Οι 40 γίδες

Πέντε αδελφοί είχαν να μοιράσουν 40 γίδες. Η πρώτη έκανε 1 όκα γάλα την ημέρα ή δεύτερη 2, ή τρίτη 3 κ.ο.κ. Τί έκαναν τα πέντε αυτά αδελφάκια για να πάρουν ό καθένας τους από 8 γίδες και να έχουν τις ίδιες όκαδες γάλα κάθε μέρα;

Ένα πρόβλημα του γραφείου

Ένα χρωματιστό μολύβι κοστίζει διπλάσιο από ένα μαύρο. Μία γομολάστιχα κοστίζει 1.500 δοχ. παραπάνω από ένα μαύρο μολύβι. Ένα κομμάτι κοστίζει 800 τα τρία παραπάνω αντικείμενα μαζί, ή αλλιώς τοις άλλοις από μία γομολάστιχα. Ποσο κοστίζει το καθένα από αυτά;

Σωστό — λάθος

Από τις δύο λέξεις ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ που συνοδεύουν καθεμία από τις κατωτέρω φράσεις, διαγράψτε εκείνη που δεν ταιριάζει:

- 1) Στη Νορβηγία υπάρχουν μέρες που διαρκούν 62 συνεχή εικοσιτετράωρα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 2) Ο έλεος έχει εν δυνάμει 8 δόντια: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 3) Τα αλογα μπορούν να κοιμηθούν όρθια: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 4) Όλα τα υπάρχοντα σώματα, ύγρα ή αέρια καταρρώθηκε να στερεοποιηθούν με μεγάλη ψύξη: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 5) Το μεγαλύτερο μέσον όσον μακροβιότητας των συναντούμε στη Σουηδία: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 6) Με γυμνό μάτι μπορούμε να διακρίνουμε στον ούρανο 10.000 άστρες: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 7) Το φως της πυρολαμπίδος παράγει και ανάλογη θερμότητα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 8) Η γλώσσα που διμειλίται από περισσότερους ανθρώπους στον κόσμο είναι η αγγλική: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

Χωρίς να συμβουλευθείτε το χάρτη προσπαθήστε να βρείτε ποιά από τις 4 αυτές αποστάσεις είναι η μεγαλύτερη:

- 1) Νέα Υόρκη — Άγιος Φραγκίσκος.
- 2) Παρίσι — Βερολίνο.
- 3) Ρώμη — Μαδρίτη.
- 4) Τόκιο — Σαγκάη.

Αποστάσεις

Χωρίς να συμβουλευθείτε το χάρτη προσπαθήστε να βρείτε ποιά από τις 4 αυτές αποστάσεις είναι η μεγαλύτερη:

- 1) Νέα Υόρκη — Άγιος Φραγκίσκος.
- 2) Παρίσι — Βερολίνο.
- 3) Ρώμη — Μαδρίτη.
- 4) Τόκιο — Σαγκάη.

Οι λύσεις στη σελ. 62

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ του καλοκαιριού

Δεκαπεντά χρόνια μέσα στη γη

«Αρχισαν κι' όλες τις συναυλίες τους οι πρώτοι τραγουδιστές» του καλοκαιριού. Έννοούμε τα πολυθρόνα, ενοχλητικά... κι' όμως συμπληρωτικά τζιτζίκια. Η «φωνή» τους αντηχεί σαν ήχος πριονοκορδέλλας που κόβει κούτσουρα. Γίνεται όλοένα όξυνση, σαν να φτάσε το πριόνι βαθιά μέσα στο ξύλο, κι' ύστερα σφυρίζει, σταματάει, για να ξαναρχίσει πάλι έπειτα από λίγο. Κι' αυτό διαρκεί ολόκληρη την ημέρα...

Δεν «τραγουδάει» δε συνήθως ένα μόνο τζιτζίκι, χωριστά, αλλά πολλά μαζί, δεκάδες, εκατοντάδες, χιλιάδες... Αρχίζουν ωστόσο και τελειώνουν όλα συγχρόνως, σαν να υπακούουν στη μαγική κάποιου αέρα του μαέστρου!

Τα θηλυκά τζιτζίκια μένουν βουβά. Μόνο τ' αρσενικά τονίζουν το μονότονο τραγούδι τους, ίσως για να γρηγορήσουν τις εκλεκτές τους με... την φωνή τους φωνή! Έχουν παχεία κοιλία και κοντά πόδια — σ' αυτό μοιάζουν με πολλούς... τενόρους της όπερας — είναι όμως προικισμένα απ' τη φύση, γι' αποζημίωση, με τέσσερες ώριμες φτερούγες, μακρές, διαφανείς κι' αελακωμένες με καλλιτεχνικές ραβδώσεις.

Το μήκος του σώματός τους είναι 4 πόντιο περίπου και το πλάτος (μ' ανοιχτές τις φτερούγες) 7 ή 8. Τα μεγάλα μάτια τους έχουν μία κόκκινη αποχρώση, σαν της φωτιάς. Δεξιά κι' αριστερά απ' την κοιλία τους υπάρχουν κάτι μεμβράνες, σαν μικρά τύμπανα, που δονούνται από ισχυρούς μύς και παράγουν τη χαρακτηριστική «φωνή» αυτού του έντομου.

Για πολύν καιρό, οι φυσιοδίφες απορούσαν πώς τα θηλυκά τζιτζίκια ακούγαν τις σερενατέες των αρσενικών, γιατί πίστευαν ότι δεν είχαν όφθαλμο. Είχαν εξετάσει ολόκληρο το σώμα τους, δίχως να μπορούν να τα βρουν, ως ότου, επί τέλους, τ' ανακάλυψαν τώρα τελευταία κάτω απ' την κοιλία τους.

Τα τζιτζίκια ζευγαρώνουν μόνο μία φορά κάθε 17 χρόνια της ζωής τους. Κι' όμως το είδος τους διατηρείται πολυαριθμώ, χωρίς στην εκπληκτική τους γονιμότητα. Μετα το ζευγάρισμα, φοβάται το αρσενικό. Την ίδια τύχη έχει και το θηλυκό, αφού τρυπήσει τα τρυφερά βλαστάρια των δέντρων μ' ένα μυτερό εξάρτημα του σώματός του και γεννήση 200—300 αυγά μέσα στις τρυπές.

Σε λίγες εβδομάδες, γδαινούν απ' αυτά τ' αυγά μικρές «νύμφες», που χώνονται στο έδαφος, για να μείνουν εκεί μέσα επί 17 ολόκληρα χρόνια! Κάθε «νύμφη» φτάνει μία μικροσκοπική υπάγεια γούδα, κοντά στις ρίζες ενός φυτού, για να τρέφεται απορροφώντας τους χυμούς του. Μέσα σ' αυτή την εικασία φυλακή της θα υποστεί ξη διαφόρων μεταμορφώσεων. Τέλος, μία ώριμη ημέρα (που ποικίλλει μόνο κατά τις οιακμάνσεις του καιρού), η μάλλον μία νύχτα, γδαινούν απ' τη γη όλα μαζί τα τζιτζίκια λυγχα, γδαινούν όλοι ο αριθμός τους, ώστε, μιας περιόχης. Είναι τόσος ο αριθμός τους, ώστε, κάτω από ένα και μόνο δέντρο, μετρήθηκαν 9.000 απ' τις μικρές τρυπές που ανοίγουν για να γδούν στην επιφάνεια του εδάφους.

Είναι πια τέλεια έντομα, με φτερούγες και με όργανα αναπαραγωγής. Έχουν όμως ακόμη γύρω απ' το σώμα τους ένα σκληρό κέλυφος, από το οποίο απαλλάσσονται όταν ακαφάλωσαν πάνω στα γύρω δέντρα. Ύστερα, σε 1—2 ώρες, το ύψος κι' ασθένειά σώμα τους στεγνώνει και δυναμώνει. Οι φτερούγες τους ξεδιπλώνονται, ανοίγουν και λάμπουν στο φως. Και, σε λίγο, ο κόσμος αντηχεί απ' το έρωτικό τους τραγούδι.

Το τζιτζίκι έχει κάποια ομοιότητα με την ακρίδα. Δεν συγγενεύει όμως καθόλου μ' αυτήν, ούτε και της μοιάζει στις συνήθειες και στον τρόπο της ζωής. Δεν δαγκώνει, ούτε μασσάει τα φύλλα. Η διάταξη του στομάχου του του επιτρέπει μόνο να τρυπήσει τα τρυφερά βλαστάρια των δέντρων και να ρουφή το χυμό τους. Δεν μεταναστεύει ποτέ, όπως η ακρίδα. Πεταει, ζευγαρώνει και φοβάει στο ίδιο σχεδόν μέρος όπου γεννήθηκε.

Η ζημία που προκαλεί το τζιτζίκι αρχίζει κυρίως αφού παύσει το τραγούδι του και ξεχαστεί η παρουσία του. Τα θηλυκά τρυπών τότε, όπως είπαμε, τους ιστούς των φυτών, για να γεννήσουν εκεί μέσα τ' αυγά τους. Προκειμένου για άγρια δέντρα, η βλάβη είναι μικρή — μόνον ένα πρόωρο μάρμα των φυλλών τους. Τα άγρια δέντρα όμως μπορεί και να καταστραφούν ακόμη, ιδίως αν είναι μικρά.

Στο σύντομο διάστημα της ζωής τους στον ελεύθερο αέρα, τα τζιτζίκια κινούνται από πολυαριθμούς κήπους. Καταβροχθίζονται απ' τα φυλάκια — αλλά κι' απ' τους χόιρους και τα σκυλιά, όταν πέσουν στο έδαφος. Εξ άλλου, παθαίνουν μία εξοντωτική ασθένεια, πηλ προκαλείται από κάποιον μικρό ζώο. Κι' όμως, μ' όλα αυτά ο αριθμός τους διατηρείται πάντα άμετρητος. Οι άνθρωποι έχουν για σύμβολο της διασποράς και της ξεγνοιασιάς το τζιτζίκι που «τραγουδάει» όλο το καλοκαίρι, αντίθετα με το μυρμήγκι ή ερπαιτικό και προσεκτικό.

Όστόσο πρόκειται περί μύθου χωρίς βάση που τον σκάρωσε ο Αίσωπος, ο οποίος δεν είχε ιδέα έντομολογίας.

Το τάξιμο της Κρινιώς

Το παρκαμυθάκι σας

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε σε κάποια μικρή πόλη, μία φτωχή χήρα ή κυρά-Αννέτα, πουχε ένα κοριτσάκι την Κρινιώ. Η Κρινιώ ήταν δεκατριών χρόνων, πολύ σεμνή και καλόκαρδη, τόσο καλόκαρδη, που τα χειμώνα, όταν το χιόνι σκέπαζε με το λευκό του μανδύα την πλάση, τα πουλάκια πήγαιναν και έτρωγαν ψιχουλάκια ψωμιού μέσα απ' τα χερράκια της. Η κυρά-Αννέτα λάτρευε την κορούλα της, μα και η Κρινιώ αγαπούσε βαθιά τη μητερούλα της και μονάχα στην άγκαλιά της εύρισκε παρηγορία στις μικροτενοχώριες της.

Ένα χειμώνα, που ήταν πολύ θάρους, η κυρά-Αννέτα έπεσε άρρωστη. Η Κρινιώ, όταν είδε τη μαρούλα της να καίγεται από τον πυρετό και να παραμιλά, άρχισε να κλαίει και να ξεφωνίζει τραδώντας τα τετράξανθα μαλλιά της: — Μαρούλα μου, γιατί δογγάς έτσι;... Τί έχεις, χρυσή μου μητερούλα;... Μίλησε μου...

Μία καλή γειτόνισσα ή θεία Άσημινά, ακούγοντας τους θρήνους, έτρεξε στο σπίτι κι' άμέσως ύστερα πήγε και φώναξε το γιατρό.

Ο γιατρός εξέτασε με προσοχή την άρρωστη και τη συμβούλεψε να μείνει στο κρεβάτι και να πάρη τα φάρμακα που θα της έγραφε.

Οι μέρες περνούσαν, μα η κυρά-Αννέτα δεν έπαυε να καλλίτερο. Η Κρινιώ δεν έλειπε στιγμή από κοντά της. Ξαγρυπνούσε για να της δίνη τα γιατρικά της κι' όταν η μητερούλα της θυσιζόταν στον ύπνο, στο βαρύ ύπνο των άρρώστων, γονάτιζε μπροστά στο εικονοστάσι και παρακαλούσε την Παναγία:

— Δέσποινά μου... Κυρία των Άγγέλων, κάνε το θαύμα σου. Γιάτρεψε την μαρούλα μου, που τόσο υποφέρει, και τάζω στη Χάρι Σου, μόλις γίνη καλά, να κοφω και να κρεμάσω στο εικονοστάσι Σου τα χρυσά μου μαλλιά!...

Η κατάσταση της άρρωστης καλλιτέρεψε λίγο. Μα αυτό δεν κράτησε πολύ καιρό. Μόλις πήγχε το καλοκαίρι ή κυρά-Αννέτα άρχισε πάλι να ψήνεται από τον πυρετό και να λυώνη σαν το κερί κοντά στη φωτιά. Η Κρινιώ πήγαινε να τρελάθη από την απελπισία της.

Ο γιατρός περνούσε τώρα καθημερινώς απ' το σπίτι κι' ήταν πάντα λυπημένος κι' άμυλητος. Μία μέρα, την ώρα που ο γιατρός έφευγε, τον σταμάτησε η θεία Άσημινά και τον ρώτησε σιγά για την κατάσταση της άρρωστης.

Η Κρινιώ δεν ήταν συνηθισμένη να κρυφακούη. Μα αυτή τη φορά δεν συγκρατήθηκε. Ανευτόμνη να μάθω πώς πήγαινε η μητερούλα της, στάθηκε πίσω απ' την πόρτα και τέντωσε τ' αυτιά της. Μα δεν άκουσε πολλά πράγματα. Μία φράση μόνο του γιατρού πήρε τ' αυτιά της: «... Όταν πέσουν τα φύλλα των δέντρων θα πεθάνη!...»

Φοβερά λόγια!... Η άμοιρη ή Κρινιώ σωριάστηκε κάτω λιπόθυμη. Η μητερούλα της θα πέθαινε! Θάμενε μόνη στον κόσμο! Κυτούσε τώρα μ' αγωνία τα φύλλα των δέντρων κάθε πρωί π' άνοιγε το παράθυρό της. Ήταν

Η Θεία Δίκη

Το ποιηματάκι σας

Μικρούλα, κόρη ή Λιλή, Που γέλια γύρω της σκορπίζει, Τρέχει στον κήπο σαν τρελή Κι' ένα τριαντάφυλλο θερίζει.

Το ρόδο γέρνει μαρμαμένο Στο χέρι της το απαλό Και ξεψυχάει το καμένο Δίχως λαιά, δειλο-δειλό.

Μα ενώ το ρόδο της κρατάει Ένα άγκαθακι μυστικά Το δαχτυλάκι της τσιμπάει Και την πονεί σπαραχτικά.

Εϊδ' ο Θεός από ψηλά Πώς έν' άθώο λουλουδάκι Δυο χέρια άσπληχνα, τρελλά Το πότισαν πικρό φαρμάκι, Κι' η Θεία Δίκη ή καλή Έστειλ' αυτό το άγκαθακι Να τιμωρήση τη Λιλή.

ΙΩΑΝ. ΠΟΛΕΜΗΣ

μικρούλα και άθωα και δεν καταλάβαινε την εννοια που είχαν τα λόγια του γιατρού, ότι ή μητέρα της θα πέθαινε το φθινόπωρο.

Όταν έδλεπε κανένα φύλλο της αντίκρυνης τριανταφυλλιάς να το παίρνει ο άνεμος, ή καρδιά της φτεροκοπούσε από τρόμο. Τα μάτια της δούρκωναν και ψιθύριζε:

— Δέ θέλω να πεθάνη ή μαρούλα μου, Θεέ μου, δεν θέλω!

Πέρασε το καλοκαίρι. Μπήκε το φθινόπωρο. Τα κίτρινα φύλλα των δέντρων τρέμουν στα κλαδιά έτοιμα να πέσουν...

Ο ούρανος είνε συνεφιασμένος, γεμάτος θλίψη...

Ο γιατρός έχει πάει να δη την άρρωστη, μα ή πόρτα είνε κλειστή και μάταια χτυπάει να του άνοιξουν. Προχωρεί στον κήπο κι' έξαφνα βλέπει την Κρινιώ κοντά στην άγριοτριανταφυλλιά να ενε άφοσιωμένη σε κάτι. Πλησιάζει και κυττάζει καλλιτερά. Η Κρινιώ δέμει με μία μακρύα κλωστή τα φύλλα της τριανταφυλλιάς πάνω στους κλώνους τους.

Άπορεί ο γιατρός. Τί κάνει εκεί, κόρη μου; τη ρωτάει.

Δακρύζουν τα μάτια της μικρούλας. — Γιάτρέ μου, λέει κι' η φωνή της τρέμει, σάς άκουσα να λέτε πως ή μητερούλα μου θα πεθάνη όταν πέσουν τα φύλλα των δέντρων και τα δένω με κλωστές για να μην πέσουν ποτέ, για να μη φύγη ή μαρούλα μου για τόν άλλον κόσμο. Τί άφέλεια! Πόση άθωότης!

Ο γιατρός άγκαλιάζει τη Κρινιώ και της λέει:

— Καλή μου κόρη, δεν μπορεί κανείς ν' αλλάξη τις βουλές του Θεού. Τα φύλλα θα πέσουν γιατί ήθε ο καιρός τους. Μα ή μητερούλα σου δεν θα πεθάνη. Τα λόγια που άκουσες τά είπα όταν ή άρρώστεια της βρισκόταν σε κρίσι. Η άρρωστη θα γίνη καλά.

Κι' αλήθεια τα φύλλα πέσανε και ή κυρά-Αννέτα σηκώθηκε απ' το κρεβάτι της. Η Παναγία έκανε το θαύμα της. Και στο εικονοστάσι της κρεμάεται ακόμα ή χρυσόξανθη πλεξούδα της Κρινιώς, που όταν τη χτυπάει ο ήλιος, μοιάζει με λαμπάδα που καίει...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Σοφή συμβουλή

Η ιστοριούλα σας

Ο Γιαννάκης θάβει στο σχολείο με το δεξί του μάτι δεμένο μ' ένα μαντήλι. — Τί έπαθες, Γιαννάκη; τον ρωτάει ο φίλος του ο Μαυωλάκης.

— Μην τ' αρώτας. Δεν κοιμήθηκα όλη τη νύχτα. Πονούσε φρικτά το μάτι μου. — Κουτός που είσαι! Δεν έκανες τίποτε για να σου περάση ο πόνος;

— Τί να κάνω; Όταν σχολάσω θα πάω στο γιάτρο με τόν μπαμπά μου. — Τί τόν θέλεις το γιάτρο; Νά κάνης ό,τι έκανα εγώ την περασμένην εβδομάδα που με πονούσε το δόντι μου.

— Τί έκανες; Κι' ο Μαυωλάκης σοβαρά: — Το έβγαλα και ήσύχασα!...

ΜΙΚΥ ΝΙΚΟΥΣ

Χιούμορ

— Παίζεις κανένα όργανο, Γιαννάκη; — Ναι, παίζω κιθάρα. — Και ή αδερφή σου; — Παίζει πιάνο. — Κι' ή μαμά σου; — Παίζει βιολί. — Κι' ο μπαμπάς σου; — Ο μπαμπάς... τραβάει τα μαλλιά του!

Ο μικρός Γιαννάκης είχε άτακτήσει πάρα πολύ κι' ο μπαμπάς του τού τις έδρεζε.

Άφου πέρασε λίγη ώρα και ήσύχασε ο μικρός από τα κλάμματα, ο πατέρας του θέλησε να τού κάνει και το σχετικό μάθημα. — Πές μου τώρα Γιαννάκη, τόν ρώτησε, γιατί σε τιμωρήσα;

Ο μικρός σήκωσε τα χέρια του ψηλά με αγανάκτηση και φώναξε:

— Αι, αυτό είνε άνω ποταμών! Πρώτα με δέναντε σαν άγριοζήτωπος και τώρα μου λες πως δεν έφείν γιατί το έκανες!...

Ο μπαμπάς: Βλέπεις, Νίκο το Δημητράκη. Έχει πατέρα λουστρό κι' όμως είνε θαυμαστό παιδί!

Ο Νίκος: Τί να σου κάνω, μπαμπά; Άν είχα κι' εγώ πατέρα λουστρό θα γινόμουν φωστήρας!...

Ο μπαμπάς: Βλέπεις, Νίκο το Δημητράκη. Έχει πατέρα λουστρό κι' όμως είνε θαυμαστό παιδί!

Ο Νίκος: Τί να σου κάνω, μπαμπά; Άν είχα κι' εγώ πατέρα λουστρό θα γινόμουν φωστήρας!...

Ο μπαμπάς: Βλέπεις, Νίκο το Δημητράκη. Έχει πατέρα λουστρό κι' όμως είνε θαυμαστό παιδί!

Ο Νίκος: Τί να σου κάνω, μπαμπά; Άν είχα κι' εγώ πατέρα λουστρό θα γινόμουν φωστήρας!...

Ο μπαμπάς: Βλέπεις, Νίκο το Δημητράκη. Έχει πατέρα λουστρό κι' όμως είνε θαυμαστό παιδί!

Ο Νίκος: Τί να σου κάνω, μπαμπά; Άν είχα κι' εγώ πατέρα λουστρό θα γινόμουν φωστήρας!...

Ο μπαμπάς: Βλέπεις, Νίκο το Δημητράκη. Έχει πατέρα λουστρό κι' όμως είνε θαυμαστό παιδί!

Ο Νίκος: Τί να σου κάνω, μπαμπά; Άν είχα κι' εγώ πατέρα λουστρό θα γινόμουν φωστήρας!...

Ο μπαμπάς: Βλέπεις, Νίκο το Δημητράκη. Έχει πατέρα λουστρό κι' όμως είνε θαυμαστό παιδί!

Ο Νίκος: Τί να σου κάνω, μπαμπά; Άν είχα κι' εγώ πατέρα λουστρό θα γινόμουν φωστήρας!...

Ο μπαμπάς: Βλέπεις, Νίκο το Δημητράκη. Έχει πατέρα λουστρό κι' όμως είνε θαυμαστό παιδί!

Ο Νίκος: Τί να σου κάνω, μπαμπά; Άν είχα κι' εγώ πατέρα λουστρό θα γινόμουν φωστήρας!...

Ο Διεθνής Σηβός

Πανκόσμια δατέρια

Νέα ρεκόρ στους αθλητικούς στίβους

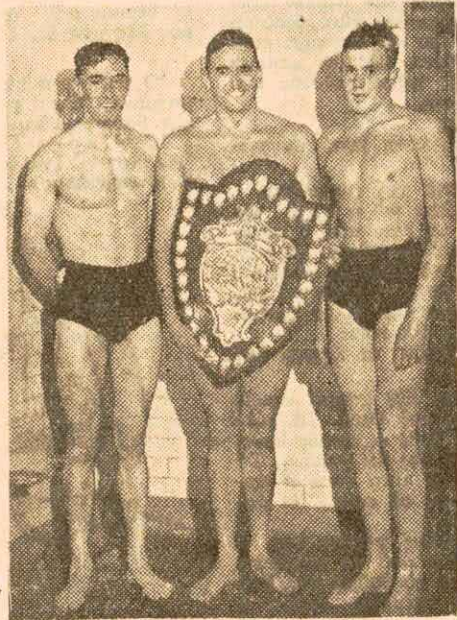
Το παγκόσμιο κολυμβητικό ατέρρι, ο Αυστραλός Τζων Μάρσαλ, που σπουδάζει στο αμερικανικό πανεπιστήμιο του Γέιλ, κατέπληξε και πάλι τον κόσμο με τα υπέρροχα κατορθώματά του. Τρεις φορές κατέρριψε τον περασμένο μήνα το δικό του παγκόσμιο ρεκόρ των 440 γαράδων ελευθέρως, που ήταν 4'31"2, επιτυγχάνοντας 4'31"0, κατοπιν 4'28"1 και τέλος 4'30"2. Τον μεγαλύτερο όμως αθλο του σημείωσε σπάζοντας το παγκόσμιο ρεκόρ των 400 μέτρων ελευθέρως από 4'29"5 σε 4'26"9.

Ο μεγάλος του αντίπαλος, ο Χαβαϊανός Φόρντ Κόννο, δεν κατώρθωσε αυτή τη φορά να τον νικήσει, αν και έσπρωξε τους εξαιρετικούς χρόνους 4'30"6 και 4'31"6 στις 440 γαράδες. Ο Κόννο είχε ακόμη επιτύχει στην κολύμβηση 400 μ. 4'29", πριν ο Μάρσαλ σημειώσει το καταπληκτικό 4'26"9.

Αι ομάδες σκυταλοδρομίας του Πανεπιστημίου Γέιλ επέτυχαν δύο νέα παγκόσμια ρεκόρ. Οι Ντικ Τόμαν, Ντόν Σέφ, Μπίλλ Φάρνγουορθ και Ρέι Ρέντ βελτίωσαν το παγκόσμιο ρεκόρ του «Νιού Χέβεν Σνίμ Κλάμπ» στη σκυταλοδρομία 4X100 μέτρα κατά έφτα δέκατα του δευτερολέπτου με χρόνο 3'47"9. Και οι Γουέιν Μούουρ, Τζιμ Μακλίν, Ντόν Σέφ και Μπίλλ Φράνσουωρθ το ρεκόρ των 4X200 γαράδων από 7'48"9 το κατέβασαν σε 7'40"6.

Στους Πανασιατικούς αγώνες του Νέου Δελχί των Ινδιών έκανε την εμφάνισή του ένας νέος δυναμικός κολυμβητής, που προκάλεσε μάλιστα ξεχωριστή εντύπωση με την τριπλή νίκη του: ο Κινέζος Τσού Χόκ. Ο πρωθυπουργός των Ινδιών έκανε την εμφάνισή του ένας νέος δυναμικός κολυμβητής, που προκάλεσε μάλιστα ξεχωριστή εντύπωση με την τριπλή νίκη του: ο Κινέζος Τσού Χόκ. Ο πρωθυπουργός των Ινδιών έκανε την εμφάνισή του ένας νέος δυναμικός κολυμβητής, που προκάλεσε μάλιστα ξεχωριστή εντύπωση με την τριπλή νίκη του: ο Κινέζος Τσού Χόκ.

Στους Πανασιατικούς αγώνες του Νέου Δελχί των Ινδιών έκανε την εμφάνισή του ένας νέος δυναμικός κολυμβητής, που προκάλεσε μάλιστα ξεχωριστή εντύπωση με την τριπλή νίκη του: ο Κινέζος Τσού Χόκ. Ο πρωθυπουργός των Ινδιών έκανε την εμφάνισή του ένας νέος δυναμικός κολυμβητής, που προκάλεσε μάλιστα ξεχωριστή εντύπωση με την τριπλή νίκη του: ο Κινέζος Τσού Χόκ. Ο πρωθυπουργός των Ινδιών έκανε την εμφάνισή του ένας νέος δυναμικός κολυμβητής, που προκάλεσε μάλιστα ξεχωριστή εντύπωση με την τριπλή νίκη του: ο Κινέζος Τσού Χόκ.

Τρία κολυμβητικά δατέρια ταχύτητας, οι Νόρμαν Γουεϊνράιτ (μέσος), Πίτερ Ράστον (αριστερά) και Ίσορ Σκώιτ (δεξιά).

λευθέρως κολυμβήσεως με χρόνο 11'36"5.

Το 5ο Αθλητικό Πρωτάθλημα της Νιγηρίας έδωσε αφορμή να εμφανιστούν στο Λάγκος δύο εξαιρετικοί νέγοι: Άλταλ εις ύψος, ο Ν. Όσαγκυ και ο Τζ. Μαγιεκουτούμ. Πηδώντας ξυπόλητοι πέρασαν το 1.92 μ. και ο πρώτος, ο Όσαγκυ, πήδησε το 1.95 μ. Πρέπει να σημειωθεί, πως το μέρος που πατούσαν ήταν πολύ μαλακό, βρεγμένο και στρωμένο με... άμμο. Φαντασθήτε τι θα πήδησαν τα δύο νέα αυτά αστέρια, αν φορέσουν παπούτσια, προπονηθούν συστηματικά και αγωνισθούν σε κανονικό στίβο! Άλλα και Αφρικανίδες σημείωσαν νέο παγκόσμιο ρεκόρ στο αθλητικό πρωτάθλημα Νοτίου Αφρικής, στην Πραιτορία. Οι Έντκα Μάσκελ, Δάφνη Χάπενγιάγκερ, Φόρενς Γουίλλς και Σάλλυ Μπλάκ πέτυχαν στη σκυταλοδρομία 4X110 γαράδων γυναικών 46"9 γυναικί 47"3, που ήταν το παλιό παγκόσμιο ρεκόρ και το κατείχαν οι ίδιες από το 1960. Χωρίς αμφιβολία, αυτές θα αντιπροσωπεύσουν τη Ν. Αφρική στους Ολυμπιακούς αγώνες του Έλσινκι.

Στους ίδιους αγώνες της Πραιτορίας, η 20ετής Μάσκελ, απ' το Κέιπ Γάου Μελβούρνης, τέλει, κατέπληξε το κοινό ένας 15ετής μαθητής από το Σίδνεϊ, ο Μπάρι Ντέικ, που νίκησε στο κολύμπι 440 γαράδων έφθων με 5'04"1, στο κολύμπι 880 γαράδων ανδρών με 10'21"3 και στο κολύμπι 1650 γαράδων ανδρών με 21'05"7. Τα δύο πρώτα είνε νέα αυστραλιανά ρεκόρ και το τελευταίο υπελείφθη μονάχα 1/2 δευτερόλεπτο από το έθνικό ρεκόρ, που κατέχει ο ίδιος.

Στους ίδιους αγώνες η περίφημη Ντένις Νόρτον κατέρριψε το παγκόσμιο ρεκόρ των 880 γαράδων ελευθέρως με 5'53"8, στην κολύμβηση 800 μέτρων ελευθέρως με 11'02" και στην κολύμβηση 1.500 μ. ελευθέρως με 21'44"6. Ο Χόκ βοηθήσε ακόμη σημαντικά την εθνική ομάδα της Σιγκαπούρης να κερδίση τη σκυταλοδρομία 4X100 μ. ελευθέρως κολυμβήσεως. Έτσι απότησε τέσσερα χρυσά μετάλλια κι έγραψε 7 διόμα του με χρυσά γράμματα στις δέλτους των κολυμβητικών θριάμβων της πατρίδας του.

Εξαιρετική εντύπωση έκανε επίσης ένα άλλο αστερί της κολυμβήσεως, η Δανίδα Ράνγκβιλτ Χέγκερ, στους διεθνείς κύκλους. Είχε αποχωρήσει από την ενεργό κολυμβητική δράση εδώ και δέκα χρόνια. Πριν λίγους μήνες αποφάσισε να ξαναγυρίσει. Ύστερα από τριήμερη προπόνηση κολύπησε τα 400 μ. ελευθέρως σε χρόνο 5'31"6. Ρεκόρ, που πολύ το ζηλεύουν οι Έλληνες κολυμβηταί.

Στους Παναυστραλιανούς κολυμβητικούς αγώνες της Μελβούρνης, τέλει, κατέπληξε το κοινό ένας 15ετής μαθητής από το Σίδνεϊ, ο Μπάρι Ντέικ, που νίκησε στο κολύμπι 440 γαράδων έφθων με 5'04"1, στο κολύμπι 880 γαράδων ανδρών με 10'21"3 και στο κολύμπι 1650 γαράδων ανδρών με 21'05"7. Τα δύο πρώτα είνε νέα αυστραλιανά ρεκόρ και το τελευταίο υπελείφθη μονάχα 1/2 δευτερόλεπτο από το έθνικό ρεκόρ, που κατέχει ο ίδιος.

Στους ίδιους αγώνες η περίφημη Ντένις Νόρτον κατέρριψε το παγκόσμιο ρεκόρ των 880 γαράδων ελευθέρως με 5'53"8, στην κολύμβηση 800 μέτρων ελευθέρως με 11'02" και στην κολύμβηση 1.500 μ. ελευθέρως με 21'44"6. Ο Χόκ βοηθήσε ακόμη σημαντικά την εθνική ομάδα της Σιγκαπούρης να κερδίση τη σκυταλοδρομία 4X100 μ. ελευθέρως κολυμβήσεως. Έτσι απότησε τέσσερα χρυσά μετάλλια κι έγραψε 7 διόμα του με χρυσά γράμματα στις δέλτους των κολυμβητικών θριάμβων της πατρίδας του.

Εξαιρετική εντύπωση έκανε επίσης ένα άλλο αστερί της κολυμβήσεως, η Δανίδα Ράνγκβιλτ Χέγκερ, στους διεθνείς κύκλους. Είχε αποχωρήσει από την ενεργό κολυμβητική δράση εδώ και δέκα χρόνια. Πριν λίγους μήνες αποφάσισε να ξαναγυρίσει. Ύστερα από τριήμερη προπόνηση κολύπησε τα 400 μ. ελευθέρως σε χρόνο 5'31"6. Ρεκόρ, που πολύ το ζηλεύουν οι Έλληνες κολυμβηταί.

Εξαιρετική εντύπωση έκανε επίσης ένα άλλο αστερί της κολυμβήσεως, η Δανίδα Ράνγκβιλτ Χέγκερ, στους διεθνείς κύκλους. Είχε αποχωρήσει από την ενεργό κολυμβητική δράση εδώ και δέκα χρόνια. Πριν λίγους μήνες αποφάσισε να ξαναγυρίσει. Ύστερα από τριήμερη προπόνηση κολύπησε τα 400 μ. ελευθέρως σε χρόνο 5'31"6. Ρεκόρ, που πολύ το ζηλεύουν οι Έλληνες κολυμβηταί.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Κυκλολέξο

1) ΝΟΣΗΜΑ. 2) ΘΕΜΙΤΗ. 3) ΛΟΣΤΟΣ. 4) ΜΕΘΩΝΗ. 5) ΣΗΤΕΙΑ. 6) ΣΤΕΓΝΗ. 7) ΟΘΗΣΙΣ. 8) ΓΝΩΣΙΣ. 9) ΓΕΥΣΙΣ. 10) ΠΑΡΙΣΙ. 11) ΦΑΟΥΣΤ. 12) ΣΙΡΟΠΙ. 13) ΠΑΣΤΩΡ. 14) ΠΙΣΤΙΣ. 15) ΟΡΑΣΙΣ.

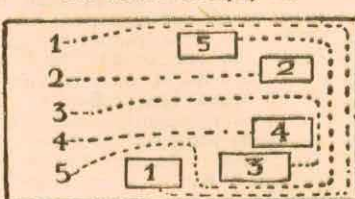
Οι άριθμοι που λείπουν

Οι δύο λύσεις είνε: 395+12=407 και 385+17=402.

Ερωτήσεις

1) "Οχι. Το αντίθετο συμβαίνει: ο καιρός επηρεάζει τις ραδιοφωνικές εκπομπές. 2) "Η μονάδα μηχανικού έργου, που λέγεται "έππος", είνε περίπου ίση με το έργο που αποδίδει ένα γέλο άδω. 3) Περί τα 25 χιλιόμετρα την ώρα.

Τα πέντε λεωφορεία

Η εικόνα μας δείχνει καθαρά τον δρόμο που θ' ακολουθήσει το κάθε λεωφορείο.

Αταίριαστες λέξεις

1) "Η Γροιλανδία (δέν είνε κράτος). 2) "Ο Απρίλιος (δέν έχει 31 μέρες). 3) "Η Πετροπολς (δέν είνε πρωτεύουσα κράτους).

Οι 40 γίδες

Η πρώτη γίδα με την τεσσαρακοστή δίνουν 41 οκάδες γάλα την ημέρα. Η δεύτερη με την τριακοστή ενάτη πάλι 41, η τρίτη με την τριακοστή οδόη το ίδιο κ.ο.κ. Τ' άδελφια ζευγάρωσαν λοιπόν τις γίδες κατ' αυτόν τον τρόπο και τα 4 ζευγάρια που πήρε ο καθένας του δίνουν καθημερινώς 164 οκάδες γάλα.

Ένα πρόβλημα του γραφείου

Αν παραστήσουμε με Χ την τιμή του χρωματιστού μολυβιού, με ψ το μαύρου και με φ της γομολάστιγας, έχουμε τις εξισώσεις:

X=2ψ φ=ψ+1.500 και Χ+ψ+φ=3φ. Λύνοντας τις, βρίσκουμε:

ψ=3.000. Έπομένως Χ=6.000 και φ=4.500. Τό, χρωματιστό μολύβι κοστίζει 6.000, το μαύρο 3.000, η γομολάστιγα 4.500 και το καρνε 13.500.

Σωστό — λάθος

1) ΣΩΣΤΟ. 2) ΣΩΣΤΟ. 3) ΣΩΣΤΟ. 4) ΛΑΘΟΣ (το ήλιον δέν στερεοποιήθηκε ακόμα). 5) ΣΩΣΤΟ (63 χρόνια). 6) ΛΑΘΟΣ (αυτε 5.000). 7) ΛΑΘΟΣ (δέν παράγει καμιά θερμότητα). 8) ΛΑΘΟΣ (ή κινεζική).

Αποστάσεις

Νέα Υόρκη—Άγιος Φραγκίσκος. Η λύσις του 330ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

1) ΒΑΛΚΑΝΙΑ — ΤΣΑΚΑΛΩΦ. 2) ΓΟΗΣ — ΡΙΠΗ. 3) ΡΟΜΠΟΤ — ΑΓΑΝ — ΠΟΤΟΝ. 4) ΙΕΡΑ — ΚΑΝΟΝΙ. 5) ΑΧΑΪΑ — ΑΗΡ — ΣΤΟΜΑ. 6) ΡΑ — ΠΑΣΑΣ — ΑΗΡ. 7) ΟΝΟΜΑ — ΜΠΥΡΑ — ΤΟ. 8) ΣΙΜΑ — ΚΑΚΙΑ — ΑΡΑΒΕΣ. 9) ΠΑΛΗ — ΤΟΣΑ. 10) ΣΟΥΜΑΝ — ΤΣΑΠΗ — ΑΛΛΑ. 11) ΑΝ — ΣΩΡΟΙ — ΕΡΙΟΝ. 12) ΦΑΚΑ — ΣΑΜΟΣ — Τ.Τ. 13) ΗΡΑΙΑ — ΜΗΝ — ΑΙΤΙΑ. 14) ΣΤΡΩΤΑ — ΣΠΟΡ. 15) ΕΚΤΟΡ — ΟΥΡΑ — ΑΤΣΑΛΙ. 16) ΗΠΑΡ — ΝΙΝΑ. 17) ΑΔΡΑΝΕΙΑ — ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

ΚΑΘΕΤΟΣ

1) ΒΑΡΒΑΡΟΣ — ΣΑΦΗΝΕΙΑ. 2) ΧΑΝΙ — ΟΝΑΡ. 3) ΛΑΜΙΑ — ΟΜΩΣ — ΚΑΣΤΩΡ. 4) ΠΕΪΣΜΑ — ΑΙΤΩ. 5) ΑΤΟΡΑ — ΠΑΣ — ΑΡΡΗΝ. 6) ΝΟΤΑ — ΚΑΝΟΝ — ΠΕ. 7) ΙΗ — ΛΑΒΑΛ — ΣΤΟΛΙ. 8) ΑΣΑΦΗΣ — ΚΗΤΟΣ — ΑΥΡΑ. 9) ΡΑΜΙ — ΣΙΑΜ. 10) ΤΡΑΚ — ΣΠΑΤΑ — ΜΗΧΑΝΗ. 11) ΣΙΝΑΣ — ΟΠΛΟΝ — ΙΦ. 12) ΑΠ — ΚΡΑΣΙ. 13) ΚΗΠΟΣ — ΑΡΑ — ΑΠΤΑΙ. 14) ΟΝΤΑ — ΑΡΕΙΟΣ. 15) ΛΑΤΙΟΝ — ΒΟΛΙ — ΤΡΑΣΤ. 16) ΜΗΤΕ — ΛΟΤΙ. 17) ΦΑΝΤΑΡΟΣ — ΑΝΤΑΞΙΟΣ.

"Οχι" αξιοπρεπές

Κακ. 815: Νά με συγχωρήτε, που θα σας μιλήσω έτσι ώμα. Δέν είνε αξιοπρεπές να εγκαταλείψετε, την καπέλα, επειδή υποτιμάτε πως είνε άρρωστη. Αυτό, ύστερ από τόσου καιρού σύνδεσμο, θα τό ξέρατε άσφαλός πολύ προτιότερα. Όστε, αν φοβόσαστε τίποτε, έπρεπε να λάβετε από τότε τα μέτρα σας, δηλαδή να είχατε διακάνει τις σχέσεις σας. Τώρα τί να σας πώ; Άφού, όπως λέτε, την αγαπάτε και τα οικονομικά σας είνε άσχημα, προτιμώτερο είνε να φροντίσετε για τη θεραπεία της κι όχι να λογαριάζετε πως να ξεφυγίτε — σαν κλέφτης της εμπιστοσύνης της!

Τριγυρισμένην άπ' ό έραστας: Το άσθημα αυτό, αγαπητή μου, δέν έχει τίποτα από τη σοβαρότητα της άληθινής άγνης. Αυτά που σκέπτεσθε για τό συνωμωτή σας είνε επιτολαϊότητες και τίποτε άλλο. Το πιο φρόνιμο πούετε να κάνετε είνε ν' άφοσιωθείτε στο σχολείο σας, γιατί είνε μικρή άκμα.

Τραγικό διάβημα, Βόλον: "Η άπογοήτευσή σας δέν είνε καθόλου δικαιολογημένη. Όσπου να μεγαλώσετε θ' αγαπήσετε και θ' αγαπηθήτε πολλές φορές. Ελπίζετε λοιπόν, ώσπου να συναντήσετε την άξια καπέλα που θα σας φέρη η Τύχη.

Στρατιώτην 111: Και σεις δέν κάνετε καθόλου καλά. Άφού φυσκώσατε τα μυαλά του κοριτσιού και κοροϊδεύατε εις βάρος της άδωότητός του, έως να ρωτάτε τί να κάνετε, δέν σκεφθήκατε καθόλου τη θέση της καπέλας; Πάντως, έάν — όπως μου γράφετε — έχετε μετανοήσει ειλικρινά, συνεννοήστε με την ίδια και ζητήστε την από τους γονείς της. Μονάχα ν' βιάσαστε να κάνετε γάμο, αν δέν έσασφαλίστε έναν ίκανοποιητικό πόρο ζωής.

Μι πρὸς σέ μεγάλο κίνδυνο, Α. Β.: Με τό γράμμα σας γέλασα άπ' την καρδιά μου, γιατί βλέπω ότι στον 20όν αιώνα υπάρχουν άνθρωποι που πιστεύουν σ' άνόητες προλήψεις και στα μαντράτα των μαγισσών! Μα είνε αλώστον άλου άδικοι κι' αστήριχτοι οι φόβοι σας, αγαπητή μου. Δέν πρέπει να σας επηρεάζη καθόλου ή σύμπτωση του άτυχήματός. Και για να ξεγλυτώσετε άπ' αυτά τα «κακομελετήματα» που σας στενοχωρούν, θα σας συμβούλευα, μια και αγαπήσατε τρελλά με τον νέο, να παντρευτήτε και σύντομα, για να έσασφαλίσετε έτσι απόλυτα κι' αποκλειστικά την εύτυχία σας, χωρίς να φοβάσθε το «κακό μάτι»!

Σ κ λ ά β ο ν τ η ς Σ ω

Κυκλοφόρησε: Δ. ΨΑΘΑ ΠΑΡΙΣΙ - ΣΤΑΜΠΟΥΛΑ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

Άφού βλέπετε ότι σιγά-σιγά καμνίζετε, γιατί ξαναγυρνάτε με τη σκέψη στα παλιά και φαντάζεστε ότι κι' εκείνη υποφέρει κλπ., κλπ.: Άφάστε αυτές τις τύψεις. Εκτός αν σας άρέσει πάλι να ριψοκινδυνεύετε ξανααδώντας την παλιά φλόγα. Μα τότε πρέπει να σκεφθήτε μόνοι σας πώς θα ξαναβγάλετε τα κάστανα από τη φωτιά...

Χ α τ ζ η γ ρ ή σ τ ο ν: Δέν μπορώ να καταλάβω τί ρόλο παίζουν οι δύο αντίθετες της καρδιάς σας που άλλωστε είνε μεταξύ τους τόσο φιλικά διαφιλονικώντας την άγάπη σας. Φοβούμαι ότι πρόκειται για ένα επιτολαιο καρτίσιον από μέρους και των δύο με θύμα τους έσας, που, όπως φαίνεται αγαπητή, ειλικρινά. Έν πάση περιπτώσει φροντίστε να εξασκηθείτε περί τινος άκριβώς πρόκειται και τέλος ακολουθήστε ό,τι σας προστάζει το λογικό σε συνδυασμό με τη φωνή της καρδιάς σας.

Κ ά π σ ι ο ν Χ.: Για ν' άποφασίσετε να εκδηλώσετε τό αίσθημά σας, δέν άρκει να αγαπάτε άληθινά, μα και να συναισθανέσθε τις εύθους. Σε τί σκοπό αποβλέπετε; Δέν πρέπει να σηκώθουν τα μυαλά και των δύο σας και να καταντήσετε θύματα της επιτολαϊότητας και της άτυχίας σας. Γι' αυτό ή καλύτερη συμβουλή είνε εκείνη που θα σας δώση ο ίδιος ο έαυτός σας. Μην άφειθε άστόχαστα να ριχθήτε σε μια περιπέτεια, όπου διακινδυνεύετε πιθανόν μαζί με την ήσυχία σας και την αξιοπρέπειά σας.

ΕΡΗ Περιμένετε λίγο

Μ. Α.: Είνε καλύτερα να περιμένετε να σας ξαναγράψω. Άν πραγματικά σας αγαπά κι' έχει καλό σκοπό, ή σιωπή σας θα τον άνησυχίση και θα σας ζητήσει έξηγήσεις. Τότε του άπαντάτε πως συμφορώθηκε με την επιθυμία του. Άν συμβή, πάλι το αντίθετο, τότε, να σφίξετε την καρδιά σας και να τον ξεχάσετε. Ένα κορίτσι, σοβαρό σαν και σας έτσι πρέπει να κανί.

Γ α λ α ν ο μ α τ α, Αρίσσα: Άγαπητή μου, μακάρι, όλα τα

Δυστυχισμένην υπέρα: Όπως γράφω παραπάνω και στην επιστολογράφου μου «Άστρο γαροφαλος», νομίζω μόνο ή καλοπροαίρετη διάθεση, ή φρενήρ πειστικότητα και ή ψυχολογημένη συμπεριφορά σας μπορούν να επιβληθούν στις κατάσεις του συζύγου σας. Με την άφουίωση, την περιποίηση, την καλή γνώμη θα κατορθώσετε να τον πείσετε το χρόνος του. Όταν φανήτε άνεξίκακη, όταν δέν τον παρηγορήσετε, όταν του μιλάτε και του δείξετε μαλακά, ότι δέν επιτρέπεται σε πατέρα πέντε παιδιών, να ρεμπτελεύη, να εκβή τη δολοκλήρη την οικογένεια του άδικα και να πέφτη στο χλωμό και στην εκμετάλλευση διαφόρων γυναικών. Όταν του εμπνεύσετε πάλι τον αυτοσεβασμό και την αξιοπρέπεια, είμαι βέβαια ότι θα συναισθανήτε τα λάθη του, θα φιλοτιμηθή και θα ξαναγυρίσει μετανοιώμενος κοντά σας.

Εναν που δέν έπαυσε...: Βέβαια, δέν μπορεί να θυμώσει τώρα τί σας είνε συστάσει για την περίπτωση σας. Όποιοδήποτε δέν μπορεί να έρω και να σας βεβαιώσει, αν αυτό το «φάρμακο της λήθης», που σιγά-σιγά συνηθίζετε, θα είνε αποτελεσματικό και δέν θα ξανακλήσετε στην ίδια άρρωσσία... Υποθέτω όμως ότι αυτό εξαρτάται κυρίως από τις δικές σας τις ψυχοδυναμικές αντιδράσεις.

κορίτσια να σκεπτόνται και να φέρονται όπως έσεις. Σας συγχαίρω. Λέτε πως δέν έχετε πρόβλα. Κάνετε λάθος. Έχετε την πιο πλούσια προίκα, ένα άνεκτίμητο θησαυρό: τον αυτοσεβασμό. Ο αγαπημένος σας δέν φαίνεται να έχη καλό σκοπό με τό φερσιμό του. Έξασκολεύηστε να τον κρατάτε σε απόσταση και αν σας αγαπά πραγματικά θα σας εκτίμησ περισσότερο και θαθή στους γονείς σας να σας ζητήση σε γάμο.

Π λ η γ ω μ έ ν ο ν π ο λ ε μ ι σ τ ή ν: Γράψτε στο περιοδικό «Θησαυρός» για την κυρίαν Μιράντα και θα μου τό δώσουν. Τό γράμμα δέν τ' άνοίγει κανείς. Και εύχαρίστως θα σας απαντήσω στο ζήτημα που σας άπασχολεί.

Δυστυχισμένην ψυχήν: Νά κάνετε ύπομονή. Άλλωστε έχετε τη μητέρα σας με τό γέρο σας. Τί άλλο καλύτερο θέλετε; Μείνετε σταθερή και λογική, όπως είσθε, και αν είνε τυχερό θα κερδίσετε τον αγαπημένο σας. Κανένας πατέρας δέν θέλει τό κακό του παιδιού του.

Α π ε λ π ι σ μ έ ν η ν: Τα κορίτσια της ηλικίας σας δέν πρέπει να τρελαίνονται από άγάπη. Κυττάζουν τα μαθηματά τους και προτιμούν να μη κάνουν δέκα θρησκευτικά λάθη, τρεις φρασούλες που γράφουν. Έτσι άπογοτεύουν τους γονείς τους. Λυπάμαι πολύ αλλά δέν μπορώ να συμβούλευω μία μπελά που δέν προσελεύη ένα «μπεμπή», που φαίνεται μάλιστα πολύ πιο λογικός από σας. Τελειώστε το γυμνάσιο κι' έχετε όλο τον καιρό μπροστά σας ν' αγαπήσετε και ν' αγαπηθήτε.

Π ο ν ε μ έ ν ο ν Θ ε σ σ α λ ό ν: Έσεις της φερόκατε πολύ τίμια: την ευεργετήσατε, της δώσατε τα πάντα μαζί με την άγάπη σας. Και αυτή τί έκανε; Σας φέρθηκε πολύ άσχημα με την άγνωμσύνη της και τις απαιτήσεις που πρόβαλε. Άδικα, λοιπόν, υποφέρετε για μία γυναίκα που δέν σέβεται τον έαυτό της, μία γυναίκα που ή «απιστία» δέν την τρομάζει. Βγάλτε την, λοιπόν, από την καρδιά σας από τώρα, γιατί μετά από ένα γάμο θα γίνη όπωσδήποτε χειρότερη. Δώστε την άγάπη σας

Η «ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΤΗΣ ΠΛΑΤΗΣ» Πρόκειται για μία καινούρια υόδα που σημειώνει μεγάλη επιτυχία στις πλά της Ιταλίας, με την ένορξη των θαλασσιών λουτρών. Ο Ιταλός γελοιογράφος Γκιουλιέμο Ρουσσό, που τη λανσάρσε, τη βάπτισε «ζωγραφική της πλάτης». Άνότερο ή καλλιτέχνης τη στιγμή που βάζει τις τελευταίες πινελιές σε μία αισθηματική σκηνή που ζωγραφίζει στην πλάτη μιας όρκιας κολυμβήτριας. Το χρώμα με τό οποίο γίνεται τό σχέδιο διατηρείται όλοκληρως βρώμαδες, εκτός αν ή κάτογος του θέλη να τό σβύση με ένα ειδικό υγρό και να αντικαταστήσει τό σχέδιο με άλλο.

σε μία κοπέλλα που θα σας άγαπήσει πραγματικά και θα σας εκπλήξει όπως το άξιζετε.

Μή φοβάσαι θά νικήσεις: Τό λέτε και μόνος σας: «Μή φοβάσαι θά νικήσεις». Έχετε, λοιπόν, εμπιστοσύνη στον εαυτό σας και θά γίνετε γρήγορα καλά. Καλό θά ήταν, όμως, πριν παντρευτείτε να πάρετε τη συμβουλή ενός καλού ειδικού γιατρού. Περαστικά και καλά στέφανα.

Δυστυχισμένην Α. Β.: «Όλα μπορούν να περάσουν φάνει να δείτε λίγη καλή θέληση. Έτσι που τυραννείτε τον εαυτό σας κινδυνεύετε να πάθετε και καμιά άλλη χειρότερη συμφορά. Να βγαίνετε πιο συχνά έξω, αδιαφορώντας τί θα πουν οι γείτονες. Δεν είναι αυτοί που θά διευθύνουν τη ζωή σας.

Ραγισμένην καροδιά, Ρόδο: «Αγαπητή μου μικρούλα, αφού αυτός ο νέος δεν άπαντα στα γράμμάτα σας και όταν τον συναντάτε σας αποφεύγει, αυτό σημαίνει πως δεν σας αγαπά και συνεπώς δεν πρέπει να τον σκέπτεσθε, ούτε να τρέχετε από πίσω του. Αυτό είναι πολύ αναξιοπρεπές για ένα κορίτσι. Μή βασανίζεστε, λοιπόν, άδικα και μαραινέστε. Αφήστε την καρδιά σας ελεύθερη για την πραγματική αγάπη. Θά την βοηθήτε στο πρόσωπο ενός άλλου νέου σοβαρού που θά γίνη ο παντοειδής συντροφός της ζωής σας.

Σαχαροπλαστέϊον, Βαθύ-Αυλίδος: «Όλοι αυτοί που γράφουν, κάνουν το ίδιο έρωτα με σας. Έρχεται όμως μία στιγμή που στενοχωρούνται γιατί δεν βρίσκουν γύρω τους ένα πραγματικό φίλο να τους εμπιστευθούν το μυστικό τους. Φοβούνται και να το πουν για να μη έκτεθούν ή για να μη εκθέσουν τη νέα π' αγαπούν. Μή σας ενοιάζει, λοιπόν αυτό. Οραρή ή ήμερα που θά καταφύγετε και σεις σε κάποιον άγνωστο για να ξελαφρώσετε την καρδιά σας, έστω και ανώνυμος.

Τό πληγωμένο μοδιστράκι της Λειβάδας: «Ούτε να τυραννίζετε, ούτε να πεθαίνετε. Άλλα, ούτε και είναι σωστό μία σοβαρή νέα να κάνει έρωτα με κάποιον που σ' έ-να νέο, που δεν ξέρει αν πραγματικά την αγαπά. Περιμένετε, λοιπόν, κι αν ο νέος ενδιαφέρεται, αυτός πρώτος θά σας μιλήσει για την αγάπη του.

Παραστρατημένο νέο: Αυτό που κάνετε είναι πραγματικά μία μεγάλη τρέλλα. Διορθώστε το κακό όσο είναι καιρός ακόμα. Γυρίστε στους γονείς σας που έχουν ανάγκη από σας, όπως κι εσείς απ' αυτούς. Η πεταλούδα που σας ξετρελάει δεν θά σας φέρει καμιά εύτυχία, γιατί δεν σας αγαπά πραγματικά. Η ζωή που κάνει θά την τραβήξει πολύ γρήγορα στις ίδιες απολαύσεις. Γιατί θά την δώδεκα ή φτώχεια σας από κοντά σας, όπως την έδιωξε κι από το πατρικό της. Γυρίστε στους γονείς σας και κυτάχτε να παντρευθείτε μία φτωχή κοπέλλα, αλλά τίμια.

Πονεμένην ψυχική, Αίγυπτος: «Αν τον αγαπάτε πραγματικά, κι αν δεν πρόκειται για παροδικό ένθουςισμο, να τον περιμένετε. Ο νέος, όπως φαίνεται, έχει τίμιο χαρακτήρα και καλό σκοπό για το μέλλον και τών δυο σας. Η σχετική παράφραση στο γράμμα του αυτό έννοει.

MIRANTA

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΛΑΔΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ-ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ
ΡΟΥΖΒΕΛΤ (Ακαδημίας) 35
Από 9 π.μ. έως 3 μ.μ.
συνεχώς
Αριθ. τηλεφ. 32-692

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΕΠΑΝΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΕΝΤΟΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

Η Γυναικολόγος Ιατρός Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ — ΖΩΓΡΟΜΑΛΙΔΟΥ δέχεται 2—6 μ.μ. και επί συνευθείς, Αγίας Ζώνης 66, στάσις Καλλιφρονά. Τηλ. 81682.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΕΛΒΕΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
Αρίστης Τέχνης Δ. ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ. Πανεπιστημίου 61, 1ος όροφος, παραπλεύρως κινηματογράφου «Μοντιάλ»
Τηλ. 28-407

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΔΑΦΝΗ

Βραβείον τηλεπαθείας μακράς απόστασης. Εταιρείας Ψυχικών Έρευνών. Όδός Κυψέλης 34 β. Ωραι επίσκεψης 9—6. Τηλ. 82-529 — ΑΘΗΝΑΙ.

1.895.000
Κουζίνες ηλεκτρικές
3 μάτια, φούρνο
και τα μαγειρικά σκεύη
900.000
Ραδιόφωνα
Παγκοσμίου λήψης
Ευκολία πληρωμής
ΚΩΤΣΟΒΟΛΟΣ
Αριστείδου 1

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

Περμανάντ και βαφές τελείως φυσικές εκτελούνται εις το ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

«ΛΟΥΞ»

Από ειδικευμένους τεχνίτας. Διά την εκτέλεσιν της βαφής ιδιαίτερα διαμερίσματα

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ
Όδός Έλ. Βενιζέλου (πρώην Πανεπιστημίου) 59Α. Τηλέφωνο: 23-776

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ
ΑΠΟ 150.000 ΜΗΝΙΑΙΩΣ
GENERAL ELECTRIC-METZ-COSSOR-RAYMOND-GRUNDIG-RADIONE
Κ. ΣΚΟΤΙΔΗΣ Πραξιτέλους 20
3ος όροφος άνωδος με άσανσέρ — Τηλέφ. 30-909

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις έπιστολών

Ν. Γ.: Ένταύθα: Η ανδρική στειρότητα οφείλεται εις διάφορα αίτια: Άνορη, κρυφορ., διάφοροι αλλοιώσεις και άτροφία, εξ άφροδισίων, φυματίωσης, καρκίνου, ογκώδους υδροκήλης. Άλλοι όμως της επιδιουμίδος ή του εκφορικού πόρου των σπερματοδόχων κύστεων, του προστάτου ή της ουρήθρας δυνατόν να αποτελέσουν επίσης αίτιον στειρώσεως. Συμπέρασμα: Έχετε πρωτίστως ανάγκην εξέτασεως παρά σέξ, συνοδελφου και έν συνεχεία πιθανής θεραπείας αναλόγως του προκαλούντος αίτιου.

Χαϊδεμένην Κ. Ζ. Α.: Λευκωσία: Δυστυχώς ή περιγραφή του περιστατικού σας δεν μού δίδει επαρκή στοιχεία ώστε να έχω σχετική δυνατότητα να σας συστήσω θεραπείαν. Άν τούλάχιστον είχα την γνώμη ενός ειδικού.

Δυστυχισμένην Π. Κ. Π.: Ξάνθη: Πρωτίστως πρέπει να λησμονήσετε τελείως την κακήν έξιν που μού γράφετε ότι έχετε αποκτήσει. Έν συνεχεία θά κάμειτε 12—15 ενέσεις Testoni-top τών 25 μιλ. ενδομυϊκώς, ανά πέντε τριήν ημερών. Άκολουθώντας θά παίρνετε από δύο χαπάκια ημερησίως εκ του ίδιου φαρμάκου τών 10 μιλιγρ. επί ένα μήνα. Μετά διακοπήν δύο μηνών θά επαναλάβετε την αυτήν σειράν τών ως άνω φαρμάκων, έσ' όσον βέβαια θά έχετε ανάγκην τούτων.

Πολιτικόν άστέρ: Στο 523 και 525 φύλλον του «Θησαυρού» θά βρήτε όλα τα σχετικά με την διάγνωσιν και άκολουθητέαν τακτικήν διά το περιστατικό που μού περιγράφετε στην έπιστολήν σας.

Καταγινώδα: Μόνον με την ιδιικήν σας περιγραφήν θά κατορθώσω να μορφώσω γνώμην διά το περιστατικόν σας. Έχετε όπωσδήποτε ανάγκην εξέτασεως παρ' ειδικού συνοδελφου.

Φοιτητήν Π. Β. Ε.: Θεσσαλονίκη: Τό περιστατικόν σας είναι τώσον συνθες ώστε κάθε άλλο από κατωτέρωθι μπορεί να σας κάμη να αισθανέσθε γι' αυτό. Είπε, επαναλαμβάνω τόσο απλόν ώστε αν έπισκεφθήτε έναν οίονδήποτε συνάδελφο χειρουργό θά σας απαλλάξη της θηθεν κατωτέρωθις εντός 5—10 τώ πολύ ημερών.

Αττάμην, Θεανίκη: Ό γραφικός σας χαρακτήρ και ή ορθογραφία τώ κεμένον της έπιστολής σας δείχνουν κύριο μορφωμένον. Λυπούμαι, όμως, γιατί τέτοιου είδους θέματα άσυνδήποτε και αν είναι έπιστημονικά δεν συζητούνται διά της συνουσίας τού κ. Καθηγητού, τού μόνου άσμοδίου άλλωστε. Για τ' άλλα ένοχλήματα θά κάμειτε μία γενική τωνατική άγωγή τού οργανισμού και συγχρόνως θά παίρνετε τρείς φορές την ημέρα, μετά τώ φαγητό, μία κουταλίτσα τού γλυκού Passineuroi.

Κάμενικ 1951: Η μέγχοι τώδε έδαρμοσθείσα θεραπεία θεωρείται ύπερκατη. Σας συνιστώ να αποταθίτε εις άλλον μικροβιολόγον ή μάλλον σε δύο συγχρόνους για την εξέτασιν τού αίματος.

Κ. Α. Μ.: Θεανίκη: Μόνον με μία μικροβιολογική εξέτασιν τού έκκρ. θά έβεβαιούτο ή ύπαρξις της παθήσεως της αδελφής σας. Έάν ύποβλήθι εις θεραπείαν με 2—3 τώ πολύ εκατομμύρια πενικιλλίνης, θά γίνη άσφαλώς καλά! Και αν ακόμα ύπάρχη ή πάθισις, όπως σεις ύποθέτετε, δεν είναι δυνατόν να έχη τίς επιπλοκές που μού αναφέρετε στην έπιστολή σας. Συνιστώ να την εξέτασιν και ένας νευρολόγος.

Νόρα Σ. Τ.: Η περιγραφή τού περιστατικού σας είναι τώσον περιλήπτική, τώσον άνεπαρκής ώστε δεν μπορώ να έχω καμιά γνώμη σχετικώς και να συστήσω

σχετικήν φαρμακευτικήν ή άλλην άγωγήν.

Θλιμμένην Φοίδον: Θά κάμειτε 15 ενέσεις Testoni-top τών 25 μιλιγρ. δύο την έβδομάδα ενδομυϊκώς. Έν συνεχεία επί δύο μήνες θά παίρνετε τά καταπότηα τού ίδιου φαρμάκου, τρία την ήμερα πρὸ τού φαγητού. Μετά διακοπήν 40—50 ημερών θά επαναλάβετε ολοκληρή τη θεραπεία και θά μού ξαναγράψετε τά αποτελέσματα.

Δύο άθώες: Έχετε βέβαια δίκον ότι όλοι οι άνθρωποι δεν μπορεί να είναι ύψηλοι. Υπάρχουν και κοντοί, όπως σεις π. γ. Έφσον όμως είστε ακόμα μικρές στην ηλικία όπως μού λέτε, ό μόνος τρόπος να κατορθώσετε κάτι, μά μικρά όμως πράγματα, είναι ή γυμναστική. Έκτός της σωματικής θά κάμειτε και γυμνασματα με διάφορα άργανα τού γυμναστηρίου, και θά ώφεληθήτε. Συμβουλευθήτε και τώ γυμναστή τού Γυμνασίου σας.

Μ. Φωστήραν: Έφ' όσον μένετε στην Αθήνα μία έπίσκεψη σε ειδικόν γιατρό θά έλυε την άπορία σας. Πρέπει άπαραιτήτως να εξέτασθήτε.

Λίαν, Άργινόν: Ό μοιολογικόν τώ περιστατικόν σας είναι φρικτό και συμφορομαί τή λυπή σας. Συνιστώ, λοιπόν, τά κατωτέρω με την έλπίδα ότι θά έχετε βελτίωσις: Δύο φορές την ήμερα θά κάμειτε ποδόλουτρο. Στο νερό θά έχετε διόλυσις 2—3 κουταλιές της σούπας βορικών όξυ. Κατά τώ διάστημα της ήμερας μέσα στις κάλτσες θά βάλετε επίσης λίγη σκόνη ψιλ ή βορικού. Τό βράδυ, τέλος, πρὸ τού ύπνου, θά κάμειτε έπάλειψη με την έξής συνθεσί: Thigonal 6 gr. Lanoline 20 gr. Vaseline pur 15 gr. Και μού ξαναγράψετε.

Ατελεισμένην, Θεσσαλονίκη, Μ. Π.: Δεν βρίσκω δικαιολογημένη την τώση άτελεισίας σας ώστε να φτάνετε μέχρις της σκέψεως της αυτοκτονίας, όπως λέτε στο γράμμα σας. Άπλουν στατα έχετε ένα νόσημα πολύ συνθησισμένο στις γυναίκες και ίδιως της ηλικίας σας. Στή Θεσσαλονίκη ύπάρχουν πολλοί και καλοί συνάδελφοι. Άκολουθήτε με επιμονή τη θεραπεία ενός νευρολόγου και συγχρόνως κάμειτε και τη θεραπεία τών άμυγαλών. Έν ανάγκη να τίς άσπείρετε. Δεν πρέπει να φτάνετε σ' άτελεισία. Για όλες τίς άρρώστειες ύπάρχει θεραπεία.

Ε. Ε. Ε. υπάλληλον, Νησιώτην: Για τήν ονική πάθισι σας συνιστώ να ακολουθήσετε τη συνουσία τού κ. Καθηγητού, τού μόνου άσμοδίου άλλωστε. Για τ' άλλα ένοχλήματα θά κάμειτε μία γενική τωνατική άγωγή τού οργανισμού και συγχρόνως θά παίρνετε τρείς φορές την ήμερα, μετά τώ φαγητό, μία κουταλίτσα τού γλυκού Passineuroi.

Αναγνώστην Κ.: Μόνον με την ιδικήν σας περιγραφή είναι άδύνατον να σχηματίσω γνώμην. Είπε ανάγκη να σας διέναι συνάδελφος οφθαλμιάτρος. Υπάρχουν οφθαλμικά νόσηματα με τίς εκδηλώσεις που αναφέρετε στην έπιστολή σας.

Ένα καλόν αναγνώστη: Για την πρώτη περίπτωση συνιστώ να ακολουθήσετε την υπό τού νευρολόγου ύποδειχθησμένην σχετικήν θεραπευτικήν άγωγήν. Για τή δεύτερη περίπτωση έχω τή γνώμη ότι πρέπει να εγκαταλείψετε όλα τ' άλλα φάρμακα και να ύποβλήθιτε σε πενικιλλινώθεραπειαν διά 10—12 εκατομμύρων, τή οδηγία πάντοτε τού γιατρού, πώ ως τώρα σας παρολοουθεί.

Α. ΛΑΣΚΑΡΗΣ
Ιατρός

Η αγάπη της Μπέτης

Ό κύριος Θέμος Εύθυμιόδης είχε πολύ παραγμένο από ένα γράμμα που έλαβε από τώ κολλέγιο Θεσσαλονίκης. Τό έστειλε ή κόρη του που την είχε κλείσει εκεί από μικρή.

«Αγαπητέ μου μπαμπά, τού έγραφε. Η ήμερα που θά βγώ από τώ κολλέγιο πλησιάζει. Σας γράφω, λοιπόν, εγκοίριως για να έχετε τόν καιρό να μού απαντήσετε, αν θέλετε να μείνω κοντά σας, πράγμα που επιθυμώ πάρα πολύ. Γιατί τώρα που πέθανε ή καυμένη μου ή γιαγιά, δεν θέλω να πάω να μένω στην θείας όπως μού γράφατε. Περιμένω με λαχρά την απάντησί σας. Σας φιλώ. Η κόρη σας Μπέτη».

Αυτά τά λίγα λόγια της κόρης του βύθισαν σε λυπηρές σκέψεις τώ Θέμο Εύθυμιόδη.

Η σιαχί που κυριαρχούσε, την ώρα εκείνη σ' όλο τώ σπίτι, έφερε στην θύμησιν του τή θλίβερή ζωή που πέρασε εκεί μέσα, δώδεκα ολοκληρωμένα χρόνια.

Ήταν δάσκαλος στην Πρέβεζα. Είχε παντρευτεί την Άλεξάνδρα, μία ώμορφη γυναίκοιουλα, που τή λάτρευε κι' ήταν πολύ εύτυχισμένος, όταν, ξαφνικά, πάνω στα έξη χρόνια, ή γυναίκα του χάθηκε ένα βράδυ από τώ σπίτι. Τόν εγκατέλειψε για έναν άλλο!

Στην αρχή έκανε σαν τρελλός. Την ήμερα άπόφευγε τά συμπονετικά βλέμματα τού κόσμου και τών μικρών μαθητών του. Και τή νύχτα έκλαιγε μέσ' στη μοναξιά του. Τό παιδί που άφησε, φεύγοντας, ή Άλεξάνδρα, ένα κοριτσάκι πέντε χρόνων τώ είχε στείλει στη γρήν μητέρα του. Η έρηνιά του τόν τρώμαζε. Έπρεπε να φύγη από την Πρέβεζα, και τά κατάφερε με μία μετάθεση. Ήρθε στην Αθήνα, νοίκιασε αυτό τώ σπίτι, και έζησε ως σήμερα, μόνος, δώδεκα ολοκληρωμένα χρόνια.

Μέσα σ' αυτά τά χρόνια έμαθε πώς ή άπιστη πέθανε πάνω σε μία έγχειρσι Πνευσε, μά δεν την έκλαψε γιατί εκείνος τή θάρρουσε πιά για πεθαμένη.

Μέσα τού είχε νεκρωθή κάθε ίχνος αγάπης για την Άλεξάνδρα, και δεν τόν συγκινούσε τίποτα πιά. Δεν τόν συγκίνησε ούτε ή φωτογραφία της κόρης του που τού έστειλε ή μητέρα του. Κυτάζε σαν ξένο τώ πρόσχαρο προσωπάκι που τού χαμογέλουσε μέσα από τώ άψυχο χαρτί. Και συλλογίστηκε μόνον πώς ή μικρή θά ήταν όχτώ χρόνων, και ότι έμοιαζε καταπληκτικά με τή μητέρα της.

Στό γράμμα που τούστέλνε ή μητέρα του μαζί με τή φωτογραφία της μικρής, τόν ρωτούσε αν θάπαίρνε τώ κορίτσι κοντά του ν' ή

να τώ σπουδάσει. Εκείνος τότε τώ έστειλε στην Θεσσαλονίκη και τώ έκλεισε στο Αμερικανικό Κολλέγιο, γιατί φοβήθηκε πώς ή μικρή θά τού θυμίζε διαρκώς την άπιστη μητέρα της.

Τώρα όμως ή Μπέτη θάρχόταν. Δεν μπορούσε να βρή καμιά δικαιολογία να της άρνηθι. Τώρα ήταν δεκαεφτά χρόνων! Κι' ένα φαρμακερό έρώτημα γεννιόταν κάθε τώσο μέσα του: «Μπορούσε να είναι σίγουρος ότι τώ παιδί ήταν δικό του;»

Οί λίγες μέρες που μεσολάβησαν ως που νάρθι ή κόρη του πέρασαν με άγωνία. Δεν ήξερε με τί τρόπο έπρεπε να της φερθι. Μά μόλις ή κοπέλλα παρουσιάστηκε μπροστά του, μόλις τόν άγκάλιασε και τόν φίλησε, έννοιωσε να σπάξι ή πάγος που τούς χώρισε τόσα χρόνια.

Τό ίδιο βράδυ, όταν σηκώθηκαν από τώ τραπέζι την έβαλε να καθήση κοντά του. Τή ρώτησε για τή ζωή της στο σχολείο κι' ύστερα σώπασε. Την κυτούσε άμυγίως, έξεταστικά. Η μικρή παραξενεμένη τού είπε:

—Γιατί με κυτάζετε έτσι; Βρίσκετε πώς μοιάζω της μαμάς;

Αυτή ή έρώτησι τόν ξάφνιασε και τώ βλέμμα του σκοτείνιασε. Η Μπέτη φοβισμένη μήπως τόν θυμωσε πρόσθεσε άμέσως:

—Η γιαγιά μου έλεγε συχνά πώς της μοιάζω κι' ακόμα πώς δεν θάπρεπε να μιλώ ποτέ για τή μαμά μπροστά σας. Γιατί;

Ό Θέμος κατάλαβε από τά σακρυμένα μάτια της πώς ή κόρη του δεν είχε πάψει ν' αγαπά τή μαμά της.

Σήκωσε από τώ πηγούνι τώ κεφαλάκι της και της είπε με φωνή που έτρεμε από συγκίνησι:

—Μην κλαίς, παιδί μου... Πές μου ό,τι θέλεις... Μόνον μην κλαίς. Δεν άντέχω να σε βλέπω έτσι...

—Δεν κλαίω, μπαμπά... Δεν θέλω να κλαίω... Μόνον... που κάθε φορά που άκούω τ' άλλα παιδιά να μιλούν για την μαμά τους μούρχόταν ένας κόμπος στό λαιμό, να, όπως τώρα, και μόνον όταν έκλαιγα μού περνούσε. Αυτό παθαίνω και τώρα που σας βλέπω λυπημένη, πατερούλη μου. Σας αγαπώ και θέλω να μ' αγαπάτε και σεις... Θέλω να σας κάνω εύτυχισμένο...

Από την άλλη μέρα όλα είχαν αλλάξει όθι στό σιωπηλό σπίτι. Τό κορίτσι του με τώ γέλιο του και με τώ τραγούδι του γεμίσε ξανά τήν άδεια ζωή του.

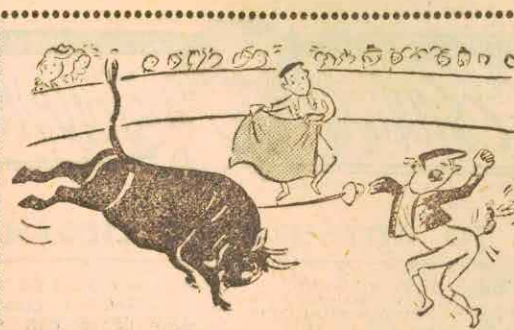
Μία μέρα ή Μπέτη τόν ρώτησε: —Μήπως σας ένοχει, μπαμπά, που τραγουδώ;

—Όχι, μικρούλα μου...

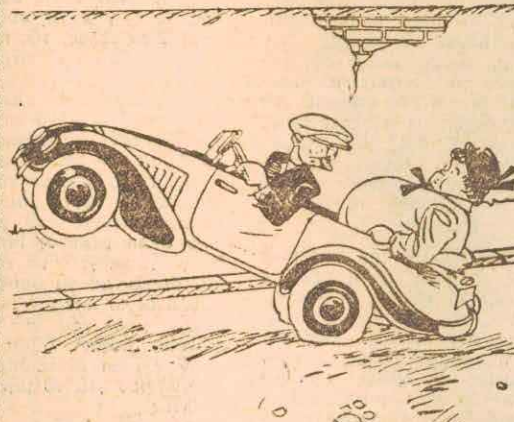
Η Μπέτη άφησε τώ κεντήμα που κρατούσε και τύλιξε τά χέρια της γύρω στό λαιμό του ψιθυρίζοντας: —Σας αγαπώ, πατερούλη μου! Πάντα σας αγαπούσα!...

Αυτή τή σκηνή που ήταν γεμάτη άνυπόκριτη αγάπη δεν την είχε φανταστή ή Θέμος. Είχε πιστέψει πως κάθε είδους αγάπη είχε σβύσει πια γι' αυτόν. Και να πού τώρα ή αγάπη τού παιδιού του τόν άναστατώνει. Γινόταν πάλι τρυφερός. Μέσα στην καρδιά του ζυγνύονε τώ αίσημα της τρυφερότητας όπως άλλοτε, πολλά χρόνια πριν. Κι' έδλεπε πώς τά χόδια της κορούλας του είχαν τή μαγική δύναμη να φωτίζουν της ψυχής του τά πυκνά σκοτάδια, τά σκοτάδια της μοναξιάς, τά σκοτάδια τού μίσους που έννοιωθε για κάθε τι γύρω του. Τό χαρωπό γέλιο της Μπέτης τού τόν τραβούσε στό δρόμο της αγάπης και άφείθηκε στα χέρια της σαν μικρό παιδί...

MIRANTA

Ό ταυρομάχος: — Άχ!...

—Θά είχατε την καλωσύνη να περάστε μπροστά;

—Θα σούδουλε, νομίζω πως ξαναβρήκαμε εδώ, θυμάσαι εκείνη τή φορά που βρήθηκες στο νοσοκομείο;

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΕΝΙΟ ΣΤΕΦΑΝΙ

Έφτα μέρες κι' έφτα η νύχτες στολιζόταν η Ντάλλια, για το γάμο της με το Ρίκο, τ' όμορφότερο παλληκάρι του μαγεμένου νησιού. Έφτα δολοκάρη μερόνυχτα η πεντάμορφη κοπέλλα παρακαλούσε το φεγγάρι, τον ήλιο, τη θάλασσα, τον ουρανό, τα δέντρα, τα λουλουδιά και τα πουλιά να της δανείσουν τις περισίαιες όμορφιές τους, για τη μεγάλη, την όνειρεμένη στιγμή, που θάρχονταν ο Ρίκο να της φορέσει το λουλουδένιο στεφανί.

Ω! Πόσο την περίμενε την ποθητή αυτή μέρα η Ντάλλια! Μά κι' ο αγαπημένος της δεν ήτανε λιγότερο ανυπόμονος. Ωστόσο, οι πατροπαράδοτες, οι προαιώνιες συνήθειες της φυλής των Μπαλι έπρεπε να τηρηθούν με θρησκευτική ευλάβεια, ώστε ο γάμος να γίνει σύμφωνα με τη θέληση των θεών του εξωτικού νησιού. Διαφορετικά, τα πνεύματα θα όργιζονταν και το έρωτευμένο ζευγάρι δεν θα φτανε ποτέ στο λιμάνι της ευτυχίας.

Οι προετοιμασίες για το γάμο άρχισαν την αυγή μιας απριλιάτικης μέρας, με μια ομαδική έξορμη στην θάλασσα. Πενήντα παρθένες, η μία ωραιότερη απ' την άλλη, ντυμένες μονάχα μ' ένα περιδέραιο από γυασεμιά, ώδηγησαν τη νύφη στην ακρογιαλιά, όπου έστησαν έναν τρελλό χορό, αφιερωμένο στις θεότητες του γυρο στοιχείου. Ύστερα, πήδησαν όλες στις βάρκες και ξανοιχτήκαν στο πέλαγος, για το καθαρτήριο λουτρό, που θα εξασφάλιζε στη νύφη αιώνια υγεία κι' άμραντα νειάτα.

Την ίδια αυτή ώρα, πενήντα νέοι του νησιού, με το Ρίκο επί κεφαλής, ξεκίνησαν κολυμπώντας από ένα άντικρνο νησάκι, για να συναντήσουν τα κορίτσια. Τό κολύμπι τους, όμως, είχε και άλλο σκοπό. Βουτώντας κάθε τόσο στο θυδύ της θάλασσας, μαζεύανε σπάνια κοχύλια, για το νυφικό περιδέραιο της Ντάλλιας, που έπρεπε οποσδήποτε να της το έτοιμάσουν την ίδια μέρα. Ω! Πόσο ευτυχισμένοι ήταν ο Ρίκο τη στιγμή, που θγαίνοντας από τη θάλασσα φόρεσε στην αγαπημένη του το γαμήλιο αυτό δώρο! Οι φίλοι του, αλλά και αυτός, είχαν βρή τα πιο σπάνια, τα πιο διαλεχτά κοχύλια.

Οι άλλες μέρες της προετοιμασίας για το γάμο κυλάσαν με χορούς και με τραγούδια που διαρκούσαν

από το ένα πρωί ως το άλλο. Η Ντάλλια, όμως, δεν έπαυε μέρος στο γενικό αυτό ξεφάντωμα. Ξεμοναχισμένη από τις γρηές του νησιού, άκουγε τις συμβουλές τους για τη συζυγική ζωή. Στο τέλος, της κρέμασαν στο λαιμό το περίφημο φυλαχτό της αγάπης, που κάνει τη γυναίκα αιώνια επιθυμητή, ώστε να μη χορταίνει ποτέ ο άντρας της τα φιλιά και τα χάδια της. Με το κρέμασμα του φυλαχτού τελειώσαν πιά όλες οι διατυπώσεις του γάμου. Την άλλη μέρα η Ντάλλια

κό, φορώντας το συμβολικό λουλουδένιο στεφανί και βαφειν με ραζί του για το άπνεμο λιμάνι, όπου κατέφταναν όλοι οι νεόπαντροι του νησιού για το μήνα του μέλιτος.

Την άλλη μέρα!... Όσο να ξημερώσει η περιπόθητη αυτή μέρα προηγήθηκε μία άπαισία νύχτα, που βύθισε δολοκλήρο το νησί σε πένθος και δόλη...

Η νύχτα αυτή ήταν αφιερωμένη στο χορό του φεγγαριού. Όλα τα κορίτσια, έχοντας στη μέση τη νύφη, έπρεπε να παρακαλέσουν το φεγγάρι να χαρίσει τις άσημένιες άχτιδες του στη Ντάλλια, για να μη σβύσει ποτέ η λάμψη της. Ο χορός άρχισε ακριβώς τα μεσάνυχτα, κάτω από το άργυρο φως της πανσελήνου. Έξαφνα, ο ουρανός σκοτεινίστηκε με μιάς. Ένα μαύρο σύννεφο έκρυψε το φεγγάρι και το νησί έβυθίστηκε στο πιο πηχτό σκοτάδι. Άστραπές διέσχισαν το στερέωμα και μία βροντή μνήσε με ξέσπασμα καταιγίδας. Το σημάδι ήτανε πολύ κακό. Τα πνεύματα είχαν θυμώσει. Αντί για τις χαρές του γάμου, θα πλάκωναν λυπες και συμφορές. Άλλά γιατί;

Κανείς δεν μπορούσε να το εξηγήσει αυτό. Κανείς... Άλλά όλοι, ποιάς λίγο ποιός πολύ, μάντευαν ότι κάτι τρομερό είχε προηγήσει... Οι καρδιές χτυπούσαν τώρα με αγωνία και τρόμο. Πίσω από τις βροντές και τις άστραπές των μαύρων νεφών και του σκοτεινισμένου ουρανού ήσαν καλά ότη κρύβονταν τα πνεύματα γεμάτα όργη, για κάποια τρομερή αμαρτία...

Ο ουρανός φλεγόταν τώρα. Οι βροντές έκαναν τη γη να τρέμη ως τα έγκατά της και τη θάλασσα ν' ανατριχιάζει...

Πολλοί ίθαγενείς είχαν πέσει με το πρόσωπο στο

χώμα και ψιθύριζαν προσεύχες κι' έξορκισμούς.

Η καταιγίδα ξέσπασε άγρια. Γιαντιαία δέντρα ξεριζώθηκαν και έκσφενδονίστηκαν σε απόστασι εκατοντάδων μέτρων, δολοκλήροι δράκοι κατακύλησαν με τρομερό καταγχο, πολλά ανθρώπινα πλάσματα βρήκανε τραγικό θάνατο... Άνάμεσα στα θύματα της καταιγίδας ήτανε κι' ο Ρίκο...

Ένας κεραυνός τον είχε χτυπήσει και του είχε κάψει φρικτά το λυγρό του, το μπρούτζινο και δυνατό κορμί του!...

Σκυμμένη πάνω στο λείψανο του αγαπημένου της η άμοιρη Ντάλλια τον μοιρολογούσε απαρνήγορτα. Τι έκανε, λοιπόν, για να κινήσει την όργη των πνευματών;

Την άπάντησι στο έρώτημά της την έδωσε την ίδια μέρα ο μάγος του νησιού.

Ο παντοδύναμος αυτός γέρος, με τα υπερφυσικά χαρίσματα, κάλεσε ένα-ένα όλα τα κορίτσια που είχαν πάρει μέρος στους ιερούς χορούς και τα υπέκρινε ν' άπάντησουν σ' ώρισμένες έρωτησεις. Τα περισσότερα φέγγανε γρήγορα από την καλύβα του μάγου. Στο τέλος μείνανε πέντε κοπέλλες, που οι άπάντησεις τους δεν ήτανε ικανοποιητικές. Τότε, ο μάγος κατέβυε στον ύπαιθρο. Βυθίζοντας το διαπεραστικό του βλέμμα στα μάτια των κοριτσιών, παρέλυσε τελείως κάθε αντίστασι τους και τ' ανάγκασε να λύσουν τη γλώσσα τους. Φοβερή αποκαλύψι!

Και τα πέντε είχανε πριν άπο χρόνια δεσμούς πρόσκαιρης αγάπης με το Ρίκο. Το ένα, όμως, απ' αυτά τα κορίτσια, η Σόργα, είχε συνδεθεί πολύ στενότερα με τ' όμορφο παλληκάρι, που την έσπλωνε με την υπόσχεσι ότι θα την παντρευτεί. Κι' αυτά τα φερσίματα δεν τα συγχωρούν ποτέ τα πνεύματα του νησιού. Όταν ένας νέος υποσχέθη γάμο σ' ένα κορίτσι, πρέπει να το πάρη. Άλλοιώς, είναι χαμένος. Μόλις μαθεύτηκε στο νησί η ιστορία του Ρίκο και της Σόργας, όλος ο κόσμος έπεσε σε προσευχές, για να εξευμενίσουν τα πνεύματα. Η Σόργα έπεσε στη γενική περιφρόνησι. Κι' αυτό, όχι τόσο γιατί ξελογιάστηκε με το Ρίκο, αλλά γιατί έκρυψε τη ντροπή της και πήρε μέρος στους ιερούς χορούς, όπου ήτανε δεκτές μόνο άγνές κοπέλλες.

Όστόσο, η Ντάλλια και η Σόργα που είχανε γευθεί τα φιλιά του Ρίκο εξακολουθούσαν να θρηνούν για το θάνατό του. Ενωμένες οι δυο αντίχληες κοπέλλες απ' την κοινή συμφορά, όρκιστήκανε να μείνουν πιστές στον αγαπημένο τους. Κι' ένα πρωί, τις βρήκανε νεκρές κάτω από ένα φοινικόδεντρο. Είχαν πάρει ένα δραστικό δηλητήριο και ξεψύχισαν σφιχταγκαλιασμένες!

ΜΩΡΙΣ BANTOM

Ανατολίτικο Χιονόμωρο

Ο κουγας

Μια μέρα ο Ναστραδίν Χότζας φιλονεικήσε με το συχωριανό του τον Μεχμέτ.

Μάνω στο θυμό του ο Μεχμέτ του φώναξε:

— Ντρεπόμαι τα γένεια σου, μπρέ τράγο, αλλιώς θα σου σπάζω τα πλευρά!

— Ύστερ' από τον ναυά καταφουρλισμένος ο Ναστραδίν τράβηξε για το σπίτι του. Στο όρομο που πήγαινε συνάντησε το γείτονά του τον Άλη.

— Ναστραδίν, του φώναξε έκείνος, τι έχεις και είσαι έτσι κατσούφης;

Ο Χότζας του διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια τον ναυά που είχε με τον Μεχμέτ και στο τέλος φώναξε:

— Άκούς να με πη τράγο, ο πεζεβέγκης!

— Έπρεπε να του σπάσεις τα μούτρα, τον συμβούλεψε ο Άλη.

— Αυτό θα κάνω λοιπόν, φώναξε ο Χότζας.

— Τώρα πιά!...

— Γιατί το λες αυτό; Δεν ξέρεις την παροιμία: «Η εκδίκησι είναι φαγητό που τρώγεται και κρύο»! Θα πάω λοιπόν να έρω το βρωμόνιο το Μεχμέτ και θα τον τουλονιάσω στο ξύλο!...

Οά τον κάνω τον έριφη, του άλατιού, για να με θυμάται όσο που να παραδώσει το πνεύμα του στον αρχιδιάβολο!...

Και τράβηξε για το σπίτι του Μεχμέτ ακολουθούμενος απ' τον Άλη.

Όταν φτάσαν στο σπίτι ο Ναστραδίν άκούμπησε τ' αυτί του στην πόρτα κι' άφουγκράστηκε.

— Μέσα είνε και κουβεντιάζει με τον κουμπάρο του, είνε στον Άλη. Κάθισε λοιπόν και σ' έδω. Έγώ θα υπομείνω και θα τους πετάξω και τους δυο απ' το παράθυρο. Να νυτρίξω το παράθυρο και να μετράς. Οά τον πετάξω κι' αυτόν και τον κουμπάρο του και τον αδελφό του κι' όλη τον την οικογένεια. Κύττα και μέτραγε!

Άμέσως κατόπιν ο Χότζας μπήκε στο σπίτι του Μεχμέτ.

Ο Άλης άκουσε μεγάλη φασαρία και έβγαλε να τον δει.

— Έξαφνα άνοιξε το παράθυρο, έδε έναν όγκο να πέφτει στο δρόμο και ξεφώνισε ένθουσιασμένος:

— Ένας!...

Μά δεν πρόφτασε να συνεχίσει. Έκείνος που είχε κατακλύηη απ' το παράθυρο ήταν ο... Ναστραδίν Χότζας που του φώναζε:

— Στάσου, Άλη, είμαι εγώ, ο Ναστραδίν. Μη με έάζης στο λογαριασμό!... Πήγα για μαλλί και βγήκα κουρεμένος!...

Άπαγορεύεται η άνοδημοσίευσις οποιοσδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδειας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΑΝΘΩΝΑΣ τδ έρθω 6 § 7 του Α.Ν. 1092/1938

Ίδιοκτήτης - Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεωργίου Κατοικία: Βησσαρίωνος έρ. 3. Ύπευθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, όδός Δύσεως, Ν' Ηρακλείου.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία Δρχ. 200.000 Έξάμηνος 100.000 Τρίμηνος 60.000

Έμβάσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικής έπιταγής και Έσωτερικού διά τραπεζικής τοιούτης προς τον κ. Ιωάννη Παπαγεωργίου.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ με τη μάσκα

Παράξενο διήγημα

Βρισκόμουν τότε στη Βενετία, στην παλιά και μελαγχολική πόλη των δόγηδων. Ένα βράδυ, καθώς έμπαινα σε μία γόνδολα για να γυρίσω στο ξενοδοχείο μου, με πλησίασε κάποιος άγνωστος, που με είχε παρακολουθήσει, φαίνεται, περιμένοντας ευκαιρία για να μου μιλήσει μυστικά, και μου ψιθύρισε:

— Η κόμησης Μορόνι σάς περιμένει στο σπίτι της, αύριο στις 3 τ' άπόγευμα.

Έπειτα άπομακρύνθηκε διαστικά, πριν προλάβω να τον ρωτήσω τίποτα.

Τα λόγια του με είχαν ασταίσει. Μία εικόνα ξεπυλούσε μπρός στο μάτια μου και γέμισε τη μνήμη μου, μ' όλες τις λεπτομερείες της...

Η κόμησης Καρλόττα Μορόνι... Την είχα συναντήσει πρό 5 ετών, στην Κοιλάδα των Βασιλέων, όπου ο άντρας της έξερευνούσε τους αρχαίους τάφους, μαζί μ' άλλους σφοδούς αλγυπτιολόγους. Μ' είχε σκληρώσει άμέσως, με τα βαθυγάλανα μάτια της, που καθρέφτιζαν την άπελτισία και τον πόθο της ζωής...

Μιά άκατανίκητη έλξι ένωσε τις δυο ψυχές μας, ίσως χωρίς να το αντιληφθούμε κι' ο ίδιος...

Ακολουθούσα ύστερα τον αλγυπτιολόγο και τη σύζυγό του παντού: στην Άλεξάνδρεια, στη Βενετία... Ο κόμης Μορόνι ήταν ένας παρόξενος τύπος, που είχε αφιερώσει τη ζωή του στην Έπιστήμη. Η Ξερα πώς δεν ένδιαφερόταν καθόλου για την Καρλόττα. Της φερνόνταν με μία εύγενική άδιαφορία. Καί ζούσε μαζί της, μακριά απ' τον κόσμο κι' άνάμεσα στις αρχαιολογικές συλλογές του, σ' ένα πνέσιμο μέγαρο.

Είχα άποφασίσει να λυτρώσω την Καρλόττα απ' την άνυπόφορη ζωή της. Μά εκείνη δεν το θέλησε. Άπο σεβασμό στο όνομα του άντρός της, με ίκέτηψε, μ' ανάγκασε να ζαναούγω μόνος μου, ύστερα από μία βδομάδα ευτυχίας που μου μείνιε πάντα άδέχαστη...

Αυτό όλο το παρελθόν ξαναζούσε στη φαντασία μου, το άλλο άπόγευμα, ένφ πήγαινα στο ραντεβού της κόμησης. Συγχρόνως έσφιγγε την καρδιά μου κάποιο άόριστο προαισθήμα...

Μια γόνδολα πολυτελείας ήταν δεμένη έξω απ' το μέγαρο Μορόνι. Ο γονδολιέρης δεν φάνηκε να δίνη προσοχή στο φτάσιμό μου.

Ένας ύπνρής με ώδηγησε, μέσα από πολλά έρημα σαλόνια, ως το μπουντουάρ της κόμησης. Η Καρλόττα με περίμενε, καθισμένη σε μία ψηλή πολυθρόνα.

Δεν μπόρεσα να συγκρατήσω μία φωνή έκπληξης, βλέποντάς την. Γιατί με δεχόταν με το ίδιο κοστούμι της Ένετης μαρκησίας που φορούσε στον τελευταίο χορό μεταφιεομένων που είχε δώσει προς τιμήν μου, πριν από 5 χρόνια.

Έμενε άκίνητη, με το πρόσωπό της κρυμμένο από μία άσπρη μάσκα. Το βέλο που κρεμόταν απ' το τρίκοχο καπέλλο της, έκρυβε έντελώς τα χαρακτηριστικά της. Κρατούσε μία βεντάλια στο δεξιό γαντοφορεμένο χέρι της, ένφ τ' άριστερό άκουμπόυσε με χέρι στη λαβή ενός χρυσωμένου μπαστουινού.

Την κύτταξα μερικές στιγμές, με φλογερή άνυπομονή. Ύστερα, παγωμένος απ' τη σιωπή του αρχαίου εκείνου σαλονιού, πρόφερα σιγανά:

— Καρλόττα!...

Η κόμησης δεν μου άπάντησε. Πήγα κοντά της, πατώντας στα νύχια, άπλωσα το χέρι μου και της έβγαλα τη μάσκα...

Πώς να περιγράψω αυτό που ένοιωσα τότε;... Μέσα απ' το λεπτό μεταξωτό βέλο, διέκρινα το φριχτό πρόσωπο μιάς νεκρής, λιπόσαρκο κι' άποξηραμένο!... Ένα πρόσωπο που παρουσιάζεται άκόμη μπροστά μου, σαν έφιάλτης, μέρα και νύχτα!...

Έμπηξα μία φωνή, έφυγα τρέχοντας, διέσχισα πάλι τις άπέραντες σάλες και πήδησα μέσα στη πολυτελή γόνδολα, που φαινόταν πώς δρισκόταν εκεί για να με περιμένη. Πέταξα ένα χαρτονόμισμα στο γονδολιέρη και του φώναξα:

— Στο σταθμό!...

Πίσω απ' το σταθμό, θα με περίμενε τ' αυτοκίνητό μου... Η μοναδική μου έπιθυμία ήταν τώρα να φύγω το γρηγορώτερο... να φύγω απ' τη φριχτή εκείνη πόλη, όπου οι νεκρές, ντυμένες με παλιά κοστούμια, δέχονται τους αγαπημένους των μέσα σε τάφους που έχουν όφι άρχαίων μεγαρών!...

Όταν πήδησα στην άποβάθρα, βρήκα τη δύναμι να ρωτήσω το γονδολιέρη:

— Άπό πότε έχει πεθάνει η κόμησης Μορόνι;

— Πριν από 3 χρόνια, τις Άποκρές, μου άπάντησε μ' άδιαφορία. Κι' άπομακρύνθηκε.

Σταμάτησα έπιτέλους στη Βενετία, με τα νεύρα μου τσακισμένα. Το θάρρος μου έξηντλημένο.

Η μόνη γυναίκα που αγάπησε πραγματικά η ψυχή μου, δεν ύπληξε πιά στη ζωή. Αυτό ήταν άναμφισβήτητο... όπως και το ότι ο κόμης Μορόνι είχε άνακαλύψει τις παλές μας σκέσεις...

Με βασάνιζε όστόσο μία άμφιβολία και διεγείρει το νοι μου, γλυτώνοντάς με έτσι απ' την κατάπτωση που όδηγεί στην αυτοκτονία: Μήπως ο κόμης, για να με τιμωρήσει σκληρά και πρωτότυπα, κατέβυσε σε μία τραγική σκηνοθεσία, που με κάλεσε να τη δώ, μόλις έμαθε πως είχα ξαναγυρίσει στη Βενετία;

Το πρόσωπο που βρήκα κάτω απ' τη μάσκα, ήταν άληθινά της νεκρής Καρλόττας; Η μήπως ο αλγυπτιολόγος είχε ντύσει άπλούστατα με το κοστούμι της Ένετης μαρκησίας έναν άπ' τις μούσες που είχε πάρει άλλοτε μαζί του απ' την Κοιλάδα των Βασιλέων;...

ΑΛΜΠΕΡ—ΖΑΝ

•••

Οι πεζεπόροι του τουνελ

Δυο άνθρωποι κάνουν κάθε μέρα πεζή δολοκλήρη τη διαδρομή του σιδηροδρομικού τουνελ του Άγιου Ότθάρδου, που συνδέει την Έλβετία και την Ίταλία, περνώντας κάτω από τις Άλπεις. Κάνουν δηλαδή 16 χιλιόμετρα με τα πόδια κάτω απ' τη γή, άλλοτε προς τη μία κατεύθυνσι κι' άλλοτε προς την αντίθετη. Έπειδή δε δεν μπορούν να γυρίσουν πίσω άσθημερόν, διανυκτερεύουν τη μία νύχτα στην Έλβετία και την άλλη στην Ίταλία.

Ο σκοπός της ύπαγοίσις αυτής πεζοπορίας είνε για τον έλεγχο της καλής λειτουργίας ενός αυτομάτου ρυθμιστού, που βρίσκεται στη μέση του τουνελ και που κανονίζει την κυκλοφορία του τριανού χωρίς ανθρώπινη επέμβασι. Ύπατίθεται επίσης ότι οι δυο υπάλληλοι φροντίζουν για την καθαριότητα του τουνελ. Άπ' το καθήκον όμως αυτό τους έχουν άπαλλάξει οι στρατιές των άρουραίων που ζουν εκεί μέσα, χωρίς να φοβούνται τα 200 τριάντα που περνούν από κοντά τους κάθε 24ωρο.

ΓΙΑΤΡΟΣ ΖΑΣ

Η υγιεινή του δέρματος

Το πρόσωπο είναι το πιο σπουδαίο μέρος του σώματος και σύγχρονα το πιο έκτεθειμένο και γι' αυτό πρέπει να δίνουμε ξεχωριστή προσοχή για την περιποίησή του.

Για να διατηρήσω το πρόσωπο σε καλή κατάσταση πρέπει πρώτα απ' όλα να το έχω καθαρό και να το προφυλάξω από τους εξωτερικούς έρεθισμούς.

Όταν το δέρμα είναι φυσιολογικό και δεν είναι έρη, μπορούμε να πλύνουμε το πρόσωπό μας μία φορά την ήμερα. Μεγάλη προσοχή χρειάζεται στο νερό που δεν πρέπει να έχει άλατα και που πρέπει να είναι χλιαρό. Το σαπούνι το πολύ λιπαρό δεν καθαρίζει καλά. Καλύτερα είναι τα σαπούνια της λανολίνης, του βουτύρου, του κακάου και του άμυδαλου, που τα άνεχεται πολύ το κανονικό δέρμα. Πρέπει να τρίβουμε έλαφρά το πρόσωπο με ένα γάντι ή, αν το δέρμα είναι πολύ λεπτό, με λίγο δαμπάκι. Πρέπει, επίσης, να ξεβγαζούμε καλά τη σαπούνια με άφθονο νερό κρύο, για να τωναθή το δέρμα και μετά να το σκουπίζουμε με μία πετσέτα από λεπτό πανί.

Η καλύτερη ώρα για το πλύσιμο του προσώπου είναι το πρωί. Μερικές κυρίες προτιμούν, προ του πλυσίματος, να καθαρίζουν το πρόσωπό τους με γάλα ντεμακιγιαζ. Μετά το πλύσιμο και το σκουπισμα, αν η γυναίκα πρόκειται να βγεί έξω, θα χρησιμοποιήσει μία κρέμα της ήμερας ή ένα γάλα, όποιο της ταίριαζει καλύτερα και μετά λίγη πούδρα. Αν παραμένη στο σπίτι της, το καλύτερο είναι να άλείψει το πρόσωπό της με μία καλή θρεπτική κρέμα για δυο ώρες, και να την άφαιρέσει με ένα γάλα ή με μία λουσιόν.

Το βράδυ, προ του ύπνου, καθαρίζουμε το δέρμα με γάλα ντεμακιγιαζ για να δώσουμε τις πούδρες, τα ρουζ, τις σκόνες, τον ιδρώτα και το σημάδι που βρίσκεται στο πρόσωπο. Μερικές γυναίκες προτιμούν αντί για γάλα κρέμα ντεμακιγιαζ. Προτιμότερο όμως είναι το γάλα, γιατί είναι ρευστό, και καθαρίζει καλύτερα τους πόρους. Όσες μεταχειρίζονται κρέμα ντεμακιγιαζ πρέπει μετά να την άφαιρούν με μία λουσιόν, για να μη μείνη η κρέμα στο πρόσωπο. Για το ντεμακιγιαζ αντί δαμπάκι καλύτερο είναι το ειδικό μαλακό χαρτί ή ένα παλιό μαντηλάκι από μπατίστα ή περκάλι πολύ μαλακό.

Κάθε φορά που πρόκειται να βάλετε πούδρα, πρέπει να καθαρίζετε καλά το πρόσωπο με γάλα ντεμακιγιαζ για να βγεί η προηγούμενη πούδρα.

Την νύχτα δεν πρέπει να δαζούν οι γυναίκες, που έχουν κανονικό δέρμα, θρεπτικές κρέμες, γιατί έμποδίζουν την άδλη άναπνοη και τη φυσιολογική λειτουργία των σηματογόνων αδένων.

Προφύλαξι από έρεθιστικά αίτια: Σε προηγούμενο έρθον μας είπαμε πως πρέπει να προφυλαχθώτε από τον ήλιο και από διάφορα άλλα αίτια, που μαζί με τον ήλιο προκαλούν διάφορους έρεθισμούς του δέρματος. Το καλοκαίρι η έξοτη και ο ιδρώς έρεθίζουν το δέρμα. Γι' αυτό πρέπει να άποφεύγουμε τα οινόπνευμα που αύξανουν τη θερμότητα του σώματος και τον ιδρώτα.

Ένας μεγάλος έχθρος είναι ο δυνάτος άέρας και το κρύο, που μαραινούν και ξηραίνουν το δέρμα, το ρυτίδωνουν και το γερνούν πρόωρα. Για να προφυλαχθώ κανείς από τον άέρα και το κρύο πρέπει να άλείψει το πρόσωπό του με διάφορες λιπαρές ουσίες, με λανολίνη ή έιταμινούχες άλοιφές.

Τα ποικιλώνυμα καλλυντικά, κρέμες, λουσιόν, βαφές για τις τρίχες της κεφαλής, ριμελ, ρουζ για τα χείλη και τα μαγουλά και άλλα, μπορούν να προκαλέσουν έπίσης διάφορες δερματοπάθειες του προσώπου, πρίζιμο των έλκεσών, κοκκινίλα του δέρματος, φυσαλίδες και κρούστες. Δεν είναι μόνο τα κακής ποιότητας καλλυντικά που προκαλούν τις βλάβες, αλλά και τα καλής, αν δεν νοσηματοποιούνται σύμφωνα με τις άνάγκες του κάθε δερμάτος. Ύπαρχουν βέβαια και ώρισμένα άτομα που έχουν άναφαισία, σε μερικά καλλυντικά, τα όποια πρέπει να άποφεύγουν.

Έκτος από τις τοπικές περιποιήσεις, πρέπει να κανονίζουμε επίσης τη ζωή μας σύμφωνα με γενικές υγιεινές συνήθειες. Τα ξενητρία, η διαρκής κασιμική ζωή, η χαρτοπαίεια, το κάπνισμα και οι διάφορες συγκινήσεις έπιδρούν πολύ βλαβερά στο δέρμα, του προσώπου, το ρυτίδωνουν και το γερνούν πρόωρα.

Το στομάχι και τα έντερα πρέπει να λειτουργούν καλά. Δυσπεπτικές διαταραχές προκαλούν σηματοδερμία και άκη του προσώπου και της ράχης. Καλή μάσησι των τροφών είναι επίσης άπαραίτητη για να προλάβουμε πολλές δερματοπάθειες.

Τα γούματα πρέπει να γίνονται σε κανονικά διαστήματα και να μην έμιαστε άτακτοι στις ώρες του φαγητού.

Οι διάφορες καταχρήσεις, τέλος, στις τροφές και στα ποτά, έμειδρουν πολύ άσχημα στην καθόλου υγεία και στο δέρμα.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ—ΔΟΥΚΑ

Αίσθητική Ιατρός.

—Μὰ δὲν προσέχετε ποῦ... πατάτε, μαντάμ;...

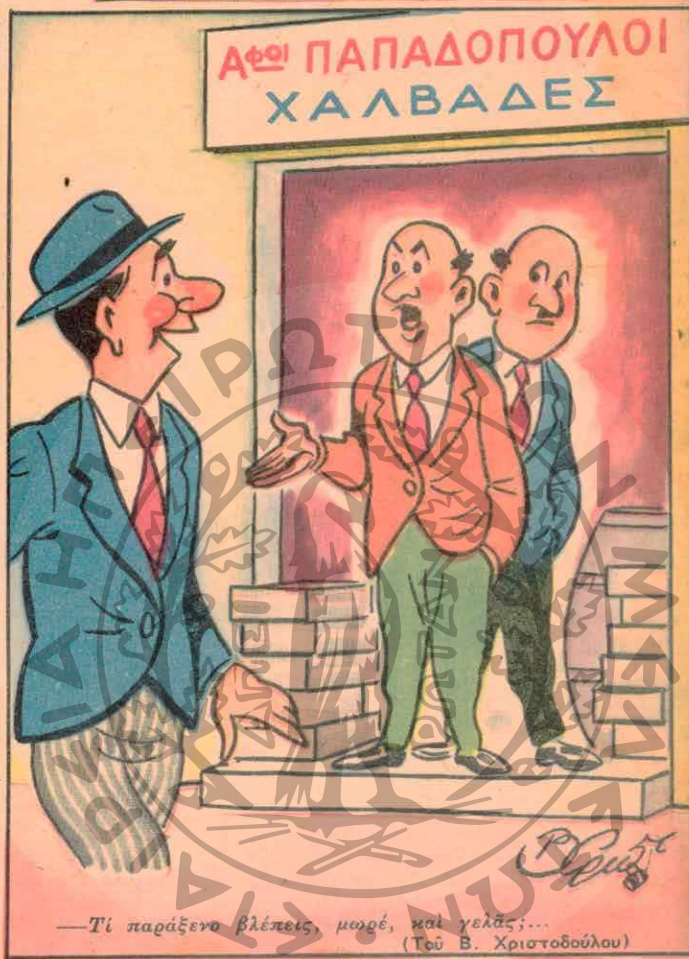
Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος: Τρελλάρα πὺν τὴν ἔχει ὁ φονκαράς... Νομίζει πὺς εἶνε ὁ Μέγας Ναπολέων, ἐνῶ ἐμεῖς βρισκόμαστε στὴν ἀρχαιότητα!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

—Χαρίλαε, εἶπες ὅτι σοῦ εἶνε στενὴ ἡ κεινούργια σου ρεμπούμπλικα;...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

—Τὶ παράξενο βλέπεις, μοῖρὲ, καὶ γελάς;...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)